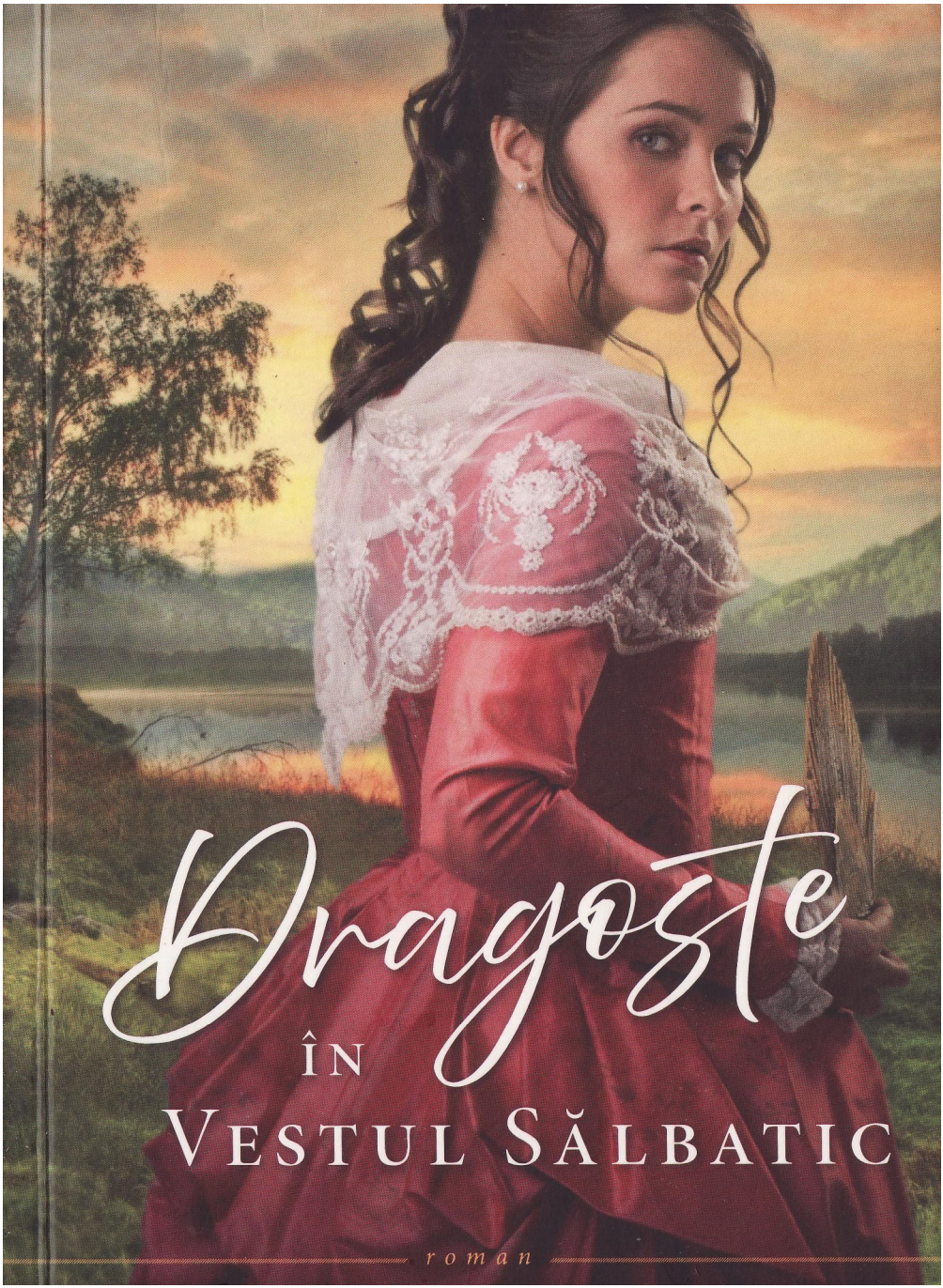
Dragoste
în
Vestul Sălbatic
roman

Dragoste în Vestul Sălbatic

Laura Frantz
Vestul Sălbatic
Traducere de Dana Sisoeva
= CASACÂRŢII
Oradea, 2021
Copyright © 22010 Laura Frantz
Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Courting Morrow Little*, la Revell, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.
Toate drepturile rezervate.
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin editurii Casa Cărţii. Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărţii, Oradea.
Dragoste în Vestul Sălbatic de Laura Frantz
Copyright © 22021 Casa Cărţii
OP 2, CP 30
410670, Oradea
Tel. /Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057
E-mail: infoecasacartii.ro www.ecasacartii.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României FRANTZ, LAURA
Dragoste în Vestul Sălbatic / Laura Frantz; trad. de Dana Sisoeva.
— Oradea: Casa Cărţii, 2021
ISBN 978 – 606 – 732 – 184 – 5
I. Sisoeva, Dana (trad.)
821.111
Traducerea: Dana Sisoeva
Editarea: Daniel Fărcaş
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Marius Bonce
Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea Tel. /Fax: 0259 472 640

Fratelui meu, Chris, cel în care bate inima lui Cristos pentru o lume suferindă.

Prolog

Râul Roşu, Kentucke

Iulie, 1765

M

orrow se opri pe malul râului pentru a-şi şterge sudoarea de pe frunte, cu poala rochiei de pânză aspră. Era o adevărată zi de iulie din Kentucke şi în pădurea era cald ca-n cuptor; frunzele ulmilor, stejarilor şi sicomorilor din jur se răsuciseră din lipsa apei, iar nisipul de sub picioarelor ei goale era fin ca făina. Chiar şi râul părea încălzit precum apa de baie, iar suprafaţa lui era liniştită şi neclintită ca o sticlă verde. Plecase la scăldat, pe urmele fratelui ei, Jessamyn, dar o minunăţie de struguri sălbatici crescuţi pe malul apei o făcură să rămână în urmă.

— Morrow, ţine pasul, îi strigă Jess peste umăr.

Ea îşi umplu gura de struguri, până nu o mai putu închide, apoi îndesă câţiva în buzunare, pentru el. După zâmbetul ce-i apăru pe faţă, fratele ei părea destul de mulţumit.

— O, sunt mari ca bilele de joc... sau ca mărgelele! exclamă el, umplându-şi amândoi obrajii. Crezi ca Mama s-ar bucura dacă i-am duce câţiva, să facă din ei jeleu?

— Putem să culegem după ce înotăm, spuse ea, în timp ce îşi scoase hainele şi le aruncă într-un tufiş.

Privind-o, Jess începu să râdă pe seama ei:

— Morrow Mary Little, eşti la fel de rotunjoară ca un strugure. Şi atât de albă, că mă dor ochii.

Într-adevăr, era pe cât de durdulie se putea. Dolofana, aşa îi spunea Tata, ca şi cei mai mulţi din clanul Little. Deşi împlinise cinci ani, încă nu-şi pierduse grăsimea de bebeluş și numai faţa, picioarele şi mâinile îi erau bronzate. Restul corpului îi era alb ca laptele.

Ea zâmbi, răspunzând distrată la tachinările lui:

— Tu eşti aşa de slăbănog, că pot vedea prin tine. Şi eşti închis la culoare, ca şunca.

Băiatul avea numai zece ani, dar lucra în câmp alături de Tata, ca un bărbat, în lanurile de tutun şi porumb, în vreme ce ea avea grijă de surioara ei bebeluş și o ajuta pe Mama la tors. Luându-se de mâini, săriră de pe bolovanul lor preferat, tulburând suprafaţa liniştită a apei. În sfârşit răcoriţi, ieşiră la suprafaţă râzând, bucuroşi că scăpaseră de munca câmpului şi de toanele Euphemiei.

Morrow făcea piruete în apă.

— Nu-i bine... începu ea.

Dar zâmbetul de pe faţa lui Jess dispăru brusc. El ridică o mână aşa cum face Tata uneori, oprind-o. Tulburată, privi în jur. Dar fratele ei nu privea într-un loc anume, el asculta. Dincolo de larma gaiţelor, zborul păsărilor cardinal şi şoapta vântului, prin căldura năduşitoare a mijlocului verii şi dincoace de peretele de copaci, pătrunse un sunet ameninţător. Aerul umed fu străbătut de ţipete şi strigăte.

Brusc, Jess începu să înoate spre mal. Morrow îl urmă, dar el se întoarse spre ea şi pe faţa lui pistruiată se vedea o agitaţie neobişnuită.

— Rămâi pe loc – nici să nu te mişti – până nu mă întorc!

Privi cum copacii îl înghit, în vreme ce ea rămase pe loc în apa puţin adâncă, nemaiputând să se ridice pe picioarele-i tremurânde, nemaiputând să asculte ţipetele şi strigătele care veneau de undeva de departe. Aşteptă cu mâinile la urechi şi apoi, când apa îi păru rece, porni pe drumul spre casa lor, uitând cu totul de rochie. Goală puşcă, străbătu în fugă poiana liniştită a casei. După razele piezişe ale soarelui ştia că era aproape ora cinei. Dar unde era Mama, s-o cheme în casă? De ce nu auzea loviturile toporului, cu care tatăl ei despica lemnele? Unde era Jess, să-i amintească să pună clopotul vacii, înainte ca el s-o lase dezlegată pe păşune? Pentru prima dată-i lipseau chiar şi scâncetele surorii ei încă bebeluş.

Picioarele ei goale culcau la pământ iarba uscată şi fără de culoare care conducea spre pridvorul casei. Acolo, pe scări, stând ca o păpuşă aruncată, o zări pe Euphemia. Soarele

coborât la apus lumina ochii albaştri ai surorii sale, numai că Euphemia nu clipea şi nu plângea. Oare căzuse şi se lovise? Morrow privi în jur. Unde era Mama? Când observă puţina şi găleata de la uşa casei răsturnate, i se tăie respiraţia. Mâini nevăzute o chemau în casă, dar pricepu că trebuie să păşească peste Euphemia pentru a ajunge acolo şi nu putea face acest lucru.

Sudoarea începu să-i curgă pe faţă, deşi începu să tremure de parcă ar fi fost iarna, cu ochii aţintiţi pe uşa deschisă. Panicată, privi în jur după Mama, Jess şi Tata. De asemenea, Digger ar fi trebuit să fie aici, întâmpinând-o cu lătratul lui, urarea de bun venit acasă. Imediat după aceea zări trupul lui acoperit de blană sub un tufiş de trandafiri de lângă casă, cu o săgeată înfiptă în el.

O săgeată indiană.

Cu un ţipăt, sări peste Euphemia şi intră în casa răscolită. Mama zăcea peste roata de tors, dar Morrow nu putu ajunge la ea trecând peste mobila răsturnată, sticla spartă, hainele şi cuverturile împrăştiate. O puzderie de pene de la aşternuturile ce fuseseră mândria Mamei dansau în curentul de aer ce pătrunse prin uşa casei. Ele coborau încet peste Morrow, moi ca fulgii de zăpadă şi aproape la fel de albe. Stând aşa şi privind în jur, inima începu să-i bată nebuneşte, parcă dădea să îi iasă din piept.

— Morrow!

Apropiindu-se din spate, mâini puternice o ridicară pe sus şi o îndepărtară de priveliştea dezolantă. Tata o duse în şură, departe de sânge, de mirosul morţii şi lucrurile lor distruse. Dar ea nu-şi putu scoate din minte priveliştea aceea înfiorătoare. Şi el nu-i putu explica de ce Atotputernicul îngădui să se întâmple una ca asta.

Fortul Pitt, Pennsylvania

Iunie, 1778

M

orrow scoase un evantai de hârtie frumos pictat, cu mâinile ei tremurânde şi acoperite de mănuşi, şi se gândi

din nou la groaza instalată pe faţa mătuşii sale în momentele premergătoare îmbarcării ei, de parcă urma să păşească într-un sicriu, nu pe un vas. Sau poate că mătuşa Etta regreta că o îmbrăcase pe nepoata ei în mătase, văzându-i pe bărbaţii instalaţi la vâsle care mestecau tutun.

De sub borurile largi ale pălăriei ei de paie, ochii lui Morrow cercetară timid puntea. Oare avea să fie singura femeie la bord? Şi unde era escorta ei?

Privi de-a lungul debarcaderului sărăcăcios, căutându-l pe omul angajat de tatăl său să o ducă în siguranţă din fortul Pitt în Kentucke. Chiar dacă soarele verii îi bătea în ochii, nu îi luă prea mult timp să-l găsească. Din mijlocul tuturor celor aliniaţi pe malul apei, se ridică un bărbat şi se îndreptă direct spre ea. Deşi ţinuta lui era aceeaşi ca aproape a oricărui altui om din peisaj, el păşi spre ea cu un aer de autoritate, care anulă nevoia vreunei introduceri. Numai Ezekial Click putea despărţi mulţimea de oameni şi trece prin mijlocul ei ca prin Marea Roşie.

— Domnule căpitan Click! strigă cineva.

După un gest expeditor al mâinii, colonistul se întoarse spre ea, mocasinii săi clătinând platforma lungă ce se legăna deasupra apei verzi, netede ca podeaua unei săli de dans. Curând se postă în faţa ei, cu puşca lui lungă îndreptată spre cerul de vară. Era mai slab şi mai uscat decât şi-l amintea ea şi purta o cămaşă de in cu franjuri, care îi atârna peste pantalonii de piele. Părul său lung şi blond, precum şi sprâncenele, păreau albe în bătaia soarelui, şi pălăria sa din fetru îi stătea şugubăţ pe-o parte, având prinsă în vârf o pană de curcan. Ochii albaştri strălucitori de pe faţa lui închisă la culoare o măsurară dintr-o privire.

— Tu trebuie să fii domnişoara Morrow Mary Little, nu-i aşa?

— Eu sunt.

Măgulită de folosirea întregului ei nume, lăsă să-i scape o mică plecăciune, care nu făcu decât să-l amuze.

— Au trecut ceva ani de când nu te-am văzut.

Vocea lui era puternică şi blândă, deşi păstra în ea ceva poruncitor. Încercă să nu se holbeze la el, dar nu se putu abţine. Acesta era omul care făcuse eforturi să-i atragă în sălbăticia din Kentucke cu mulţi ani în urmă. Fiind quaker şi colonist, se pare că era atras de predicatori ca tatăl ei. Între toţi pungaşii şi golanii care s-au mutat la frontieră, în noua aşezare de la Kentucke ar putea fi binevenită influenţa civilizatoare a unui predicator, spuse el. Şi aşa se face că l-au urmat atunci în vest şi, se gândea ea, acum îl urma încă o dată.

— Cred că îţi aminteşti puţin din călătoria aceea, spuse el gânditor, şi îşi schimbă puşca dintr-o mână în alta.

Ea se îmbujoră, întorcându-şi privirea spre apă.

— Numai tăunii şi năduşeala.

Dar imediat ce rostise aceste cuvinte, o umbră de nostalgie dulce-amară trecu peste faţa ei. Îşi aminti cum Mama împachetase farfuriile de porţelan fin, aşezându-le în butoaie căptuşite cu paie, în faţa bucătăriei lor de vară din Virginia. Despărţirile pline de lacrimi de vecini şi frumoasa casă de cărămidă, în care se născuse. Mai departe, amintirile i se estompau în pădurea adâncă şi verde, atât de deasă că soarele nu pătrundea acolo niciodată. Într-o zi toridă, pe marginea unei prăpăstii stâncoase numite Cumberland Gap, căruţa se înclină şi răsturnă acele vase de porţelan, care zburară ca nişte porumbei într-un hău întunecat, atât de adânc că niciodată nu vor mai vedea lumina zilei. Delicata sa mamă, îşi aminti ea, era atunci însărcinată şi izbucni în lacrimi. Oare şi el îşi amintea? Zâmbetul de pe faţa sa o făcu să creadă că da, numai că imediat dispăru.

Oare şi el se gândea la acea vară fierbinte, de acum câţiva ani, când viaţa familiei ei se sparse în bucăţi? Sigur el nu va pomeni despre asta, se gândi ea. Era mai înţelept să cântărească bine lucrurile pe care le ştia despre el. Omul care stătea înaintea ei era mai mult o enigmă, stimat dar şi

ocărit în aşezările din Kentucke. Circulau zvonuri că avea o fată atât de zvăpăiată, încât trebuise s-o ducă în Virginia pentru a termina şcoala, şi el tocmai se întoarse de acolo. Morrow se gândea că Lael Click era aproape la fel de bine cunoscută ca tatăl ei, cu părul ei frumos atârnându-i până mai jos de mijloc. Deşi ele nu se întâlniseră niciodată, auzise destule despre ea cât să o facă să se simtă stânjenită.

— Aceasta nu va fi o călătorie plăcută, îi spuse el, aranjându-şi borurile pălăriei.

Avertismentul din cuvintele lui o înspăimântă. Din nou îşi făcea griji din cauza rochiei ei elegante şi îi păru rău că nu avu inspiraţia să îmbrace o rochie simplă, de toată ziua. Oare credea el că ea era toată numai dantele şi panglici, total nepotrivită pentru o călătorie grea? Văzu că deja se întoarse de la ea şi începu să îi studieze pe vâslaşi... care o studiau pe ea. Cu o mişcare scurtă a încheieturii mâinii, deschise evantaiul, astfel încât să se poată ascunde în spatele pliurilor sale delicate. Simţindu-se îmbujorată, îşi întoarse privirea spre lemnul masiv al vasului, care era numai un pic mai mult decât o plută cu o cabină rudimentară deasupra, părţile laterale fiind prevăzute cu margini crenelate care trădau pericolul. O fortăreaţă plutitoare, nimic mai mult. Poate că din cauza aceasta coloniştii se simţeau confortabil pe ea.

Vocea lui adoptă un ton mai liniştitor:

— Ar trebui să ajungem la Râul Roşu în două săptămâni.

Două săptămâni. Peste paisprezece zile avea să fie acasă. Dar oare vor reuşi să ajungă acolo? Privirea cu care mătuşa Etta se despărţise de ea îi dăduse de înţeles că s-ar putea să nu. Se ştia că indienii aşteptau de-a lungul malului de nord al fluviului Ohio, cu intenţia de a-i ucide pe coloniştii care ar îndrăzni să se aventureze pe largul drum al apei. Tatăl ei era perfect conştient de pericol şi îl angajase pe faimosul colonist ca un scut viu împotriva nenorocirilor. Dacă era cineva care ar putea-o conduce în siguranţă

acasă, el era acel om.

Dar, indiferent cât de capabil ar fi fost, Ezekial Click nu putu alunga teama pe care ea o simţi în momentul în care ambarcaţiunea se clinti din loc şi părăsi docul, alunecând pe lângă o limbă de nisip şi intrând în curentul lent al apei. O conduse spre un butoiaş, pe care o invită să se aşeze, scrisul închis la culoare de pe marginea lui făcându-i de cunoscut că înăuntrul era rom. Ceaţa de dimineaţă plutea deasupra celor trei râuri care se împleteau aici, şi un vânt nestăpânit făcea ca panglicile pălăriei să-i fluture precum steagul din vârful fortăreţei. Cu o voce scăzută, repetă numele râurilor, pentru a-şi testa memoria: Monongahela, Allegheny şi Ohio – toate cuvinte indiene.

Sprijinindu-se cu spatele de lemnul încălzit de soare al cabinei, ochii îi rămaseră aţintiţi asupra malului de nord, malul Shawnee. Auzise cum căpitanul Click le aminti vâslaşilor să înainteze prin zona din mijlocul fluviului lat de câţiva kilometri, mult în afară bătăii puştii. Privirea ei se fixă pe locul cunoscut ca fortul Pitt. Gardul lui de lemn se vedea tot mai mic, un parapet maroniu pe vârful unui deal ce îşi arunca umbra peste locuinţele indienilor, care campau în câmpia de dinaintea lui. Îşi feri ochii de lumina orbitoare a soarelui, amintindu-şi că fortul Pitt era un loc pentru încheierea tratatelor şi schimbul de bunuri. O poartă spre vest.

Cât de în siguranţă era? încleştarea maxilarului lui Ezekial Click îi spunea că ar fi fost mai bine să fi rămas în Philadelphia. Neaşteptat, un verset din Scriptură, învăţat pe genunchii tatălui ei, îi răsări în minte: Eu *chem pe Domnul Cel vrednic de laudă şi sunt izbăvit de vrăjmaşii mei*. Cuvintele se împletiră în mintea ei ca un cântec. Dar nu reuşiră să-i aducă alinare.

= 5

Căpitanul Click îi întinse un bol de lemn cu fasole şi slănină, înainte de a se alătura cârmaciului, care mânuia vâsla lată de la pupa vasului. Noaptea se apropia cu paşi

repezi, stelele sclipeau precum bijuteriile care împodobeau rochiile frumoaselor din

Philadelphia. Dar aerul serii era încă învăluit în ceaţă şi ţânţarii se dovediră mai interesaţi de cina ei decât ea însăşi. Cum şi-ar fi dorit ca soldaţii britanici să fi evacuat oraşul în aprilie, şi nu în căldura din iunie!

Plesni o insectă deosebit de mare, mulţumitoare că armata se retrase cu totul în cele din urmă. Ceea ce trebuia să fie o simplă vizită de şase luni la sora tatălui său, în Pennsylvania, când împlinise şaisprezece ani, se întinse pe o perioadă de doi ani. Morrow ajunse în acel mare oraş imediat după sosirea armatei britanice şi vizita plăcută la care visase se transformă în ceva aproape de aservire, pe măsură ce britanicii preluaseră Philadelphia. Magazinul umil al mătuşii Etta din aleea Elfreth atinsese un succes uimitor când soţiile ofiţerilor şi doamnele locului dăduseră buzna să-şi procure rochii pentru balurile săptămânale, cursele de cai şi spectacole.

Amintindu-şi de aceasta, zâmbi şugubăţ şi privi în jos spre rochia pe care o purta. Când doamnele englezoaice părăsiseră oraşul, nici nu-şi plătiră datoriile, nici nu-şi ridicară rochiile, aşa că Morrow devenise beneficiara acestei rochii cochete şi a multor altora. Mâna pricepută a mătuşii Etta putea fi văzută în toate detaliile feminine ale mătăsii ecru pe care o purta, de la firul de argint la brâul albastru din jurul taliei. O veritabilă grădină în plină floare împodobea tivul fustei bogat încreţite, cusute cu aşa detalii uimitoare încât mătuşa Etta fusese nevoită să facă jumătate de duzină de felul acesta. Curând Morrow se alătură acestei afaceri, dezvoltându-şi abilităţile umile în ale cusutului pe măsură ce o asista pe mătuşa ei în slujba femeilor de nobili ale regimentelor purpurii şi aurii.

Fusese atrasă la început de toate aceste găteli şi podoabe, dar mai apoi munca aceasta solicitantă o obosi peste măsură. Dar era ceva mai mult de-atât, cu siguranţă. În vreme ce sir William Howe şi iubita lui dădeau petreceri

nesfârşite în oraş în acea primă iarnă, armata dispreţuită a generalului Washington îndura frigul şi foametea la nici 30 de kilometri de Valea Forge.

Acum, în monotonia zilelor petrecute pe apă, frânturi din viaţa ei de la oraş o năpădeau precum scenele unei piese de teatru, pline de culoare şi dramă în retrospectivă.

Oare trecuseră doar două săptămâni de când mătuşa ei o implorase să rămână?

Trebăluia prin magazin când mătuşa se întoarse de la imprimarea unui tipar, cu faţa de un roşu aprins, sub voalul de dantelă al pălăriei.

Morrow se gândi că faţa mătuşii era roşie din cauza căldurii, căci iunie se arătase atât de fierbinte, că puteai prăji un ou pe pietrele de pe pavaj.

Trânti uşa atât de tare, că clopoţelul magazinului tremură încă jumătate de minut după aceea. Apoi mătuşa Etta îşi scoase pălăria, o combinaţie elaborată de mătase culoare zmeurii, imitaţie de perle şi flori, şi o aşeză pe un suport de lemn din vitrina magazinului. Îmbrăcată impecabil, făcea la fel de multă publicitate serviciilor ei precum panoul împodobit cu imaginea unui ac şi a aţei, aşezat în faţa uşii.

— S-a deschis o nouă casă de modă la numai şase uşi mai jos de noi, spuse ea scoţându-şi mănuşile de dantelă şi aruncându-le pe tejghea. Această femeie se laudă că poate coase o rochie într-o singură zi. Tipograful mi-a arătat el însuşi reclama ei, deşi cu greu pot crede una ca asta.

— Într-o singură zi? se miră Morrow. Poate că haina unui copil sau veşmintele de botez ale unui bebeluş. Cu siguranţă nu poate fi vorba rochii de felul celor pe care le coşi tu.

— Nu *eu*, Morrow. Noi. Rochiile pe care noi le facem. Chiar în dimineaţa aceasta doamna Richmond m-a oprit în drum şi m-a întrebat dacă ai putea să-i brodezi marginile tivului şi mânecile rochiei ei elegante, pregătită pentru viitorul bal al ofiţerilor. Nu am îndrăznit să-i spun că pe atunci vei fi pe ceva ambarcaţiune scufundabilă la jumătatea drumului pe

cursul fluviului Ohio. Începu să umble prin magazin, oprindu-se să aranjeze un teanc de reviste pentru doamne, pe suportul în care erau expuse: Deşi încă mai *e* timp, ştii asta.

Morrow se opri din aşezarea unor măşti de mătase pe raft.

— Timp?

— Să te răzgândeşti în ce priveşte… – ezită, încreţindu-şi buzele de parcă însuşi cuvântul avea gustul lămâii – Kentucke”. Morrow lăsă să-i scape un mic suspin.

— Dar totul a fost deja hotărât. Tata mă aşteaptă.

— Îndrăznesc să spun că nevoia mea de tine depăşește nevoia lui de tine.

Nedorind să rostească o replică, Morrow se întoarse spre rafturi şi încercă să schimbe subiectul:

— Căpitanul Keene şi domnul Marcum au trecut pe aici când tu ai fost plecată şi au cumpărat câteva lucruri.

Etta ocoli tejgheaua, studiind rafturile cu ţesături.

— Vai, dar aceşti doi domni au cheltuit ceva bani deja. Vin aici aproape în fiecare zi. Aş dori ca unul dintre ei să-ţi ceară mâna şi să terminăm odată. Atunci ai fi nevoită să rămâi aici.

Morrow încercă să liniştească agitaţia mătuşii sale cu un zâmbet.

— Domnul Marcum e mai interesat de catarame de pantofi şi de manşete decât de mine. Iar despre căpitanul Keene se spune că este logodit cu o domnişoară din Anglia. În plus, le-am spus că plec.

— Şi?

Etta făcu o pauză şi-şi aţinti ochii asupra ei.

— Domnul Marcum mi-a urat drum bun. Şi căpitanul Keene… Simţi că înroşește sub privirea cercetătoare a lui Etta. Căpitanul a spus că nu va mai trece atât de des pe aleea Elfreth după ce lumina prezenţei mele va părăsi acest loc.

— Ah, am ştiut eu că e atras de tine!

— Cu toate exprimările lui poetice drăguţe, mătuşă, omul

are de două ori vârsta mea.

— La treizeci şi patru de ani, el este o partidă bună. Şi un ofiţer respectabil în armata regelui, pe deasupra. Ce perspective vei avea odată ce te vei întoarce în sălbăticie?

— Perspective?

— Colonişti plini de păduchi? Vânători şi comercianţi ameţiţi de rom? Tatăl tău ar trebui să se ruşineze de faptul că te-a chemat acasă acum, când eşti la vârsta de măritat.

Amintindu-şi toate aceste lucruri, simţea cum i se strânge stomacul. Şi dacă mătuşa Etta avusese dreptate? Şi dacă făcea o greşeală teribilă întorcându-se în Kentucke? Cu un suspin, puse jos farfuria din care mâncase numai pe jumătate, lăsându-l pe câinele cârmaciului să se înfrupte din cina rămasă, în vreme ce gândurile ei se întorceau spre casă. Nu-şi mai văzuse tatăl de doi ani de zile. *Doi ani*. Deşi dorul de casă era acut, ocupaţia britanică o ţinuse pe loc în micul magazin şi casa de pe aleea Elfreth până în ziua de azi. Dar de acum era liberă. *Liberă*! Duhoarea oraşului se risipise şi acum putea respira uşurată. *Dacă nu ar fi*...

Alungându-şi gândul, se aşeză pe o saltea într-un colţ al cabinei vasului, în spatele unei perdele de muselină. Căpitanul Click niciodată nu se îndepărta prea mult, puşca lui fusese încercată nu numai pe indieni. Nu ar fi lăsat pe nimeni să se apropie de ea, ştia asta. Probabil că se gândea la fiica lui, trimisă departe, la una din cele mai bune şcoli din colonii. Morrow şi-ar fi dorit ca el să vorbească despre ea şi să alunge plictiseala care se instalase între ei. Dar auzise că era genul de om care rostea puţine cuvinte. În plus, avea prea puţin timp pentru pălăvrăgeală. Deşi stătea tolănit lângă încăperea ambarcaţiunii ca un pierde-vară oarecare, cu pălăria sa de fetru trasă bine pe frunte, până deasupra uimitorilor lui ochi albaştri, veghea sa nu încetă niciun moment.

În dimineaţa următoare, de sub borurile propriei sale pălării, aruncă discret o privire spre el, în lumina strălucitoare a soarelui. Nicio crenguţă de pe malul de nord

nu se putea să fie frântă şi nicio frunză mişcată fără ca el să-i descopere sursa. Cu un suspin, ea scoase un volum de poezii primit de la mătuşa Etta şi îşi îndreptă atenţia spre un vers care să îi ridice moralul. Numai că moralul ei era la pământ.

Cu câteva momente mai devreme, căpitanul Click o conduse spre o ladă, al cărui capac era acoperit cu piele de castor. Acolo primi micul dejun: plăcintă rece de călătorie şi cafea caldă. Răsăritul de soare arunca sclipiri de smarald pe undele apei şi ea îşi ridică ochii de pe buza cănii, privind cum un bâtlan îşi ia zborul. Ţărmul începu să capete o formă familiară, ca un vechi prieten de care se despărţise şi pe care acum îl întâlnea din nou. Făcură un viraj pe cursul apei, alunecând spre malul de sud, atât de aproape că îi păru că ar putea atinge tufele de pe ţărmul înverzit.

Era atât de pierdută în această frumuseţe sălbatică, încât tresări atunci când căpitanul Click se aşeză alături de ea, cu puşca în poziţie de tragere. Dar ce putea fi o armă împotriva unei bărci pline de indieni? Deşi vâslaşii aveau pistoale la cingătoare, se simţi cuprinsă de teamă şi-şi întorcea privirea, din nou şi din nou, spre malul Shawnee.

— Nu-mi amintesc să te fi pus de pază în dimineaţa asta.

Comentariul liniştit o luă prin surprindere. Oare chiar nu-i scăpa nimic?

— Doar… doar mi-am amintit ceva.

Citi bunătate şi grijă pe faţa lui şi închise pentru o clipă ochii, pentru a împiedica revărsarea neaşteptată din ochii ei, care ameninţau să o inunde.

Îşi aşeză puşca lângă genunchi.

— E mai bine te gândeşti la viitor, decât la trecut.

— Da, spuse ea, privind cartea din poala ei. Dar cum ar putea face asta, când trecutul arunca o asemenea umbră asupra ei?

Noapte trecută îi visase pe Mama, Euphemia şi Jess. Cu cât se apropiau mai mult de aşezările din Kentucke, cu atât mai vii erau amintirile, la fel de largi, adânci şi întunecate

ca fluviul pe care se aventuraseră. Păreau s-o ia de umeri şi s-o scuture bine, făcând-o să-şi amintească fiecare detaliu pe care încercase din greu să îl uite.

I se părea că viaţa ei începuse abia când războinicii shawnee năvăliseră în casa lor pentru a se deda la ucideri şi răpiri. Atunci împlinise numai cinci ani; acum avea aproape optsprezece. În perioada acestor ani sterpi, se mai întâmplase ceva care întoarse pe dos lumea ei. Ceva atât de înspăimântător şi memorabil, că lăsase urme în viaţa ei precum cerneala pe o foaie de hârtie. Avea atunci zece ani şi era numai ea, Tata şi umbra lui Jess. Un viscol se pornise să îngroape casa şi de fiecare dată când cerceta jaluzele îşi dorea să-l poată opri. Îi amintea de ziua în care murise familia ei, de puful plăpumilor rupte şi de penele care se învârteau ca fulgii de zăpadă prin casa vandalizată.

În acea noapte, Tata stătea aplecat deasupra Bibliei sale, la masa de lângă foc, pregătindu-şi predica pentru ziua de sabat. Cu şorţul mamei sale înfăşurat de două ori în jurul taliei, ea lucra lângă el, fredonând încet o melodie, în timp ce aşeza pe masă sarea şi trei linguri de cositor, deja foarte uzate. Tocana de vânat fierbea pe foc, iar ea amesteca grijulie, în timp ce se gândea că a făcut mai multă decât era necesar, deşi ştia cu ce scop. Era pentru Jess, în cazul în care ar veni. Sigur că după numai câţiva ani el nu va fi uitat încă drumul spre casă. În fiecare seară, ea aşeza încă un loc la masă şi când cina se încheia punea deoparte cana şi farfuria nefolosite. Dacă fratele ei ar veni acasă, ea dorea ca el să se simtă binevenit şi să vadă că locul lui rămase gol, ca o asigurare că nu l-au uitat.

— Tatăl nostru care eşti în ceruri, Te rugăm să ne ierţi păcatele noastre precum şi noi îi iertăm pe cei care au păcătuit împotriva noastră. Binecuvântează această mâncare pentru trupurile noastre. Şi Te rugăm să-l aduci pe băiatul nostru acasă. Amin.

Tata încheie rugăciunea cu o sclipire în ochi, iar ea fu uşurată că nu se uită la ea şi nu-i văzu agitaţia.

Mâncau în tăcere, în vreme ce zăpada şi vântul munceau din greu să-i îngroape. Cel puţin, se gândea Morrow, nu va exista nicio ameninţare din partea indienilor în noaptea aceasta şi deci, în sfârşit, se putea culca în tihnă. Se bucura să-l vadă pe tatăl ei mâncând cu poftă, întremând trupul său slăbit.

— Vei ajunge o bucătăreasă pe cinste, Morrow, îi spuse el, luând încă o bucată de pâine.

Zâmbind, ea îşi mai puse o porţie, dar înainte de a se aşeza la loc auzi un zgomot surd pe pridvor. Oare vântul reuşise să răstoarne puţina? Aprinse o altă lumânare, surprinsă de tremurul mâinilor ei. Un al doilea sunet îl făcu pe tatăl ei să se oprească, cu lingura suspendată între farfurie şi gură. Se priviră atent, cântărind în minte ce aveau de făcut. Un al treilea sunet năvăli cu putere şi amândoi se ridicară.

Ea se ghemui într-un colţ al odăii, în vreme ce el deschise uşa casei, cu un scârţâit. Acolo, de parcă îngheţat chiar pe prag, zări o siluetă înaltă cu o haină de bizon pe ea, de pe blana groasă atârnând ţurţuri de gheaţă. Un vânător prins de vijelie? Un colonist pierdut şi speriat? *Nu era Jess*. Dezamăgirea o acoperi precum un nor. Tatăl îl invită pe străin să intre, apoi se luptă cu vântul ca să poată închide uşa.

La lumina slabă a celor trei lumânări, îl cercetă pe omul care îşi desfăcu haina şi îi dădu drumul pe podea, blana grea arătând precum un bizon care tocmai căzuse pradă de vânătoare. Îşi deschise gura, dar nu putu scoate niciun sunet. Zări ceva ce aducea a mărgele şi piele de căprioară şi făcu câţiva paşi înapoi, în braţele indianului înalt era un indian mai mic. Privi cum tatăl ei îl luă pe băiat şi-l întinse pe salteaua cu pene de pe patul său, aşezat într-un colţ al odăii. O cuprinse groaza. Recent desfăcuse căptuşeala acelor aşternuturi şi curăţase fiecare pană, înainte de a le coase cu grijă la loc. Iar acum acest băiat cu tenul închis şi murdar...

— Morrow, serveşte-l pe acest om cu tocană şi cidru, iar eu mă voi îngriji de fiul lui, îi strigă el.

Fiul său? De unde ştia? Nu schimbaseră niciun cuvânt. Dar băiatul de pe pat chiar semăna cu omul care venise să se aşeze, cu picioarele încrucişate, lângă foc. Morrow îl servi iar el mâncă tocana groasă cu degetele, cu aşa poftă, de parcă nu mai mâncase de zile întregi.

— Adu nişte cârpe curate şi pune o oală cu apă la fiert, îi spuse mai apoi Tata.

Ea făcu întocmai şi apoi, fără să i se mai ceară, merse la dulăpiorul cu medicamente, de pe peretele din fund. Într-adevăr, nu era nevoie de niciun cuvânt pentru a înţelege că băiatul era bolnav. Din cauza febrei, faţa lui avea culoarea sângelui uscat şi fata observă mici pete, ca o sută de înţepături de albine, când tatăl ei îi scoase cămaşa de piele.

Alături de el simţi că îi reveni glasul, dar tremura precum o frunză clătinată de vânt.

— Ceaiul de salvie indiană scade febra.

— Da, Morrow, aşa este.

— E grav, Tată?

— Mă tem că da.

Ce s-ar întâmpla dacă ar muri aici, în grija lor? aruncă din nou o privire spre indianul cel fioros. Oare îi va tăia în bucăţi cu securea mică ce-i atârna la brâu? Teama o făcu să se clatine şi se gândi că poate e bolnavă ea însăşi.

Lângă ea, Tata îşi trecu mâna peste barba roşcată.

— Goleşte găleata cu apă şi umple-o de zăpadă. Trebuie să-l împachetăm, pentru a reduce febra. Apoi, vom încerca s-o scădem cu salvie indiană.

Vântul adunase un morman de zăpadă pe scările casei şi ea o strânse, umplând găleata. O cărase lângă pat atât de tulburată, că lăsase uşa deschisă. Terminând de mâncat, indianul înalt închise la loc uşa, apoi se postă la capul patului privindu-i, cu faţa lui ca granitul maroniu. Ei lucrau sub privirea lui cercetătoare, împachetându-l pe băiat în zăpada proaspătă, steluţele de nea aruncând sclipiri

precum cioburile de sticlă spartă pe pielea lui închisă la culoare.

— Strecoară ceaiul, vom reuşi să-i scădem febra, îi spuse Tata.

Ea lucră cu grijă şi eficient, încercând să-şi controleze tremuratul. Folosind o linguriţă, îi dădură băiatului să bea ceaiul, dar după aceea febra crescu din nou. Ea îşi aminti cuvintele mătuşii Sally, moaşa din acel loc, care spunea: „Ceaiul de salvie aproape întotdeauna va scădea febra, dar te va face să te simţi mai rău dacă îl bei fierbinte”. În agitaţia ei, Morrow uitase. Privi la dezordinea din jur şi aproape că izbucni în lacrimi.

— Hai să ne rugăm, spuse Tata când adună lucrurile, de parcă ar fi fost ziua de sabat şi el terminase predica. Doar că de data aceasta el se plecă pe genunchi. Ea aruncă o privire spre indianul ce stătea la căpătâiul patului. Se va ruga şi el? Indienii se roagă?

Fata îngenunche lângă tatăl ei, împreunându-şi mâinile mici şi reci. Numai Atotputernicul îi mai putea ajuta acum şi putea repara salteaua de pene udă, distrusă a doua oară de indieni. Cu greu putu auzi ce se ruga tatăl ei. Când isprăvi, încercă să vorbească cu omul cel înalt, în vreme ce Morrow stătea lângă băiatul ciudat şi privea cum zăpada se topea pe trupul lui cuprins de febră.

Părea a fi mai mare decât ea, probabil de aceeaşi vârstă cu Jess. Părul său era aproape la fel de lung ca al ei, dar drept, în vreme ce ai ei era un pic ondulat. Era pentru prima dată când putea privi un indian atât de aproape. Unele dintre femeile locului spuneau că sălbaticii aveau inimile negre. Îşi dorea ca el să-şi deschidă ochii, să vadă dacă şi ei erau negri.

— Ce fel de indian crezi că este? şopti ea când Tata se întoarse lângă pat.

El rămase câteva momente pe gânduri.

— Shawnee, cred.

Ea îşi ridică privirea spre el, cu gura deschisă, cu o teamă

nouă în inimă.

— Dacă Jess ar fi bolnav şi întins pe pat între oamenii shawnee, sper că cineva s-ar îngriji de el, spuse.

Fata îşi muşcă buzele. Nu avea niciun rost să-l contrazică pe tatăl ei, căci el întotdeauna avea răspunsuri luate direct din Scripturi. Ea spuse înainte ca el să apuce să recite:

— Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc.

El zâmbi:

— Foarte bine, Morrow.

Indienii Shawnee rămaseră la ei patru zile. Pe când ea şi tatăl ei se îngrijeau de băiat, indianul cel înalt mergea să vâneze în zăpada mare, aducând tot felul de vânat: iepuri, căprioare, chiar şi bizoni.

Când petele băiatului începură să dispară, iar cele ale lui Morrow abia se iveau, în sfârşit indienii plecară. Ea zăcu pe plapuma de pene murdară şi îşi dori să moară, dar tatăl ei şi Atotputernicul o ţinură în viaţă.

— Ai fost menită să trăieşti, Morrow, îi spunea Tata în timp ce o legăna lângă foc. Exact ca pentru indianul shawnee pe care noi l-am ajutat, Dumnezeu are un plan pentru viaţa ta.

Morrow sări precum o coardă scăpată din mână, salteaua de sub ea era udă de sudoare. Scârţâitul vasului şi zgomotul făcut de un şoarece speriat erau binevenite pentru ieşirea ei din coşmar. Într-un colţ înceţoşat fumega o singură lampă cu vaselină, amintindu-i că plutea pe râu şi avea aproape optsprezece ani, şi nu mai era fetiţa bolnavă de zece anişori. Tatăl ei nu era lângă ea ca s-o mângâie, să-i spună că totul va fi bine, şi că nu era plină de pete, ci doar de sudoare.

Prin perdeaua improvizată, care îi oferea o oarecare intimitate, putea zări umbra robustă a căpitanului Click, ca o poartă zăbrelită care bara orice rău. Campaseră peste noapte pe ţărmul de sud al râului, mai sigur, în vreme ce vâslaşii dormeau sau stăteau de veghe. Confuză, socoti

zilele de când se afla în călătorie. Şapte. Şi mai erau încă şapte sau cam aşa ceva. Se întinse din nou, trezită de-a binelea, conştientă că zorile erau aproape. Întinse mâna şi bâjbâi căutând curelele poşetei sale, din care scoase o sticluţă cu parfum de trandafiri. Respirând adânc, încercă să-şi revină în simţuri.

Era de acum o femeie. O femeie care pur şi simplu trebuia să-şi ia în stăpânire emoţiile, înainte de a păşi din nou pe pământul din Kentucke. Şi, cu toate acestea, simţămintele sale erau la fel de vii ca în ziua în care aşteptase în râu, ascultând cum viaţa ei se ruinează. În inima ei avea tot cinci ani, era tot fata care urmărise plecarea fratelui său, după ce îi spuse să stea nemişcată, care se întoarse în casa lipsită de prezenţa alinătoare a Mamei, care îl privise pe Tata ridicând un gărduleţ în jurul celor două morminte proaspete. Nimic nu părea destul de tare pentru a rupe funia dureroasă care o ţinea legată de trecut, iar râul o purta înainte, făcând-o să-l înfrunte din nou. Indiferent dacă era sau nu pregătită.

N

u întâlniseră niciun shawnee, în afară de cei din visele ei.

Soarele de la sfârşitul lui iunie strălucea cu putere în jur, iar pământul emana mireasma aromată şi plăcută, pe care o cunoştea. Când vasul făcu un viraj larg pe fluviu, Morrow zări un om ascuns în umbra unui sicomor, la gura lui Limestone Creek. *Tata*? Cum de a ştiut ziua exactă în care va ajunge?

Căpitanul Click îi şopti la ureche:

— Pun pariu că te-a aşteptat aici toată săptămâna.

Ea nu se îndoia de acest lucru. *Doi ani*. Oare ce urme lăsase timpul în sufletul lui? Nu aflase prea multe şi se putea aştepta să întâlnească o mamă vitregă şi un nou frate sau o soră. Deşi ţinuseră legătura, scrisorile lor fuseseră puţine şi călătoreau greu, cu războiul în desfăşurare. Se schimbase atât de mult faţă de fata de şaisprezece ani trimisă cândva în est. Oare şi el se

schimbase?

Căpitanul Click veni şi se postă lângă rampă, cu picioarele ferm implântate între chingile fixate de punte. Putea simţi mirosul încărcăturii în căldura năduşitoare – ginseng şi zahăr de arţar, praf de puşcă şi whisky – în mulţimea de butoaie şi butoiaşe chiar din spatele lor. Făcu eforturi considerabile să nu strâmbe din nas. Azi purta o rochie mai practică, renunţând cu bucurie la gătelile prosteşti cu care plecase din Philadelphia, de teamă că tatăl ei nu o va putea recunoaşte. Dar îşi păstră mănuşile şi pălăria de paie, coborând un pic voalul de dantelă, pentru a-şi ascunde emoţiile care o copleşeau.

— Fiică, tu eşti?

Vocea care o strigă de pe ţărm fu plină de căldură şi dragoste dar, cu toate acestea, străină. Auzind-o după o pauză atât de mare, o năpădiră lacrimile chiar de faţă cu Ezekial Click şi cu marinarii arşi de soare. Cu greu auzi scârţâitul rampei care fu coborâte şi abia simţi mâna care o ajută să păşească pe ţărm, trimiţând-o direct în braţele deschise ale tatălui ei. Ele o cuprinseră cu toată căldura şi puterea pe care şi le amintea, amestecate cu sudoare şi cu tabacul pe care îl fuma cu aşa o plăcere.

Ea se uită la el, încercând să zâmbească.

— Sunt eu, Tată, spuse ea printre lacrimi.

Dar tu nu mai eşti tu. Omul de dinaintea ei părea o umbră a celui ce fusese. Mai sfrijit. Mai gârbovit. Chiar şi ochii săi verzi păreau să-şi fi pierdut din culoare.

Căpitanul Click întinse o mână spre tatăl ei, întrerupând firul emoţiilor prin gestul său:

— Ai o fiică bună, Elias Little.

— Trebuie să-ţi mulţumesc că mi-ai adus-o acasă, răspunse el cu dificultate, cu faţa încadrată de barba rară. Sper că fiica ta a ajuns cu bine, în Virginia.

— Da, la Briar Hill, răspunse el, arătând aproape mâhnit. Şi pun pariu că voi fi la fel de bucuros când ea va reveni acasă.

Cu aceasta, căpitanul Click se întoarse şi făcu un semn vâslaşilor să-i ducă bagajul pe ţărm şi să-l aşeze în trăsură, înainte de a-şi continua călătoria în aval, unde drumul era cel mai periculos. Ei aveau să călătorească încă trei sute de kilometri, spunea el, până la locul în care urmau să descarce marfa. Morrow simţi braţul tatălui ei în jurul umerilor săi, aşezat precum un şal, în vreme ce cu mâna liberă îi saluta pe oameni, până când îi pierduse din vedere. Numai atunci se întoarse spre ea, plin de uimire în orice cută şi umbră a feţei sale îmbătrânite.

— Cred că mătuşa Etta a trimis pe altcineva în locul tău, spuse el în cele din urmă, ridicându-i voalul pentru a o studia mai bine. Era atât de uimit, de parcă nu ar mai fi văzut-o niciodată înainte.

Aproape că se pierdu sub privirea lui cercetătoare, şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Doi ani e o perioadă prea lungă, Tată. Cred că trebuie să le mulţumim soldaţilor britanici pentru asta.

— Trebuie să-li mulţumim bunului Dumnezeu că te-a adus acasă, spuse el zâmbind. Haide acum. Trebuie să ajungem acasă înainte de căderea nopţii.

O ajută să urce în trăsură şi fata aproape că tresări la vederea armei de lângă scaun. De când purta o armă cu el? Era predicator, un om al păcii…

— S-a făcut târziu, spuse el, sărind pe scaunul de lângă ea şi dând la o parte arma.

În ciuda cuvintelor lui sobre, sufletul ei părea cuprins de linişte şi încântare. *Acasă*! Ochii îi hoinăreau prin pădurea din jur, luxuriantă şi verde, şi pe drumul brăzdat de urmele roţilor, care împărţea pădurea deasă de stejari, ulmi şi arţari. O rafală fierbinte trecu peste ei, aducând un miros îmbietor de caprifoi. Trase adânc aer în piept şi închise ochii, mulţumită peste măsură.

— O, Tată, este aşa cum îmi aminteam, spuse ea întorcându-se să arunce o ultimă privire spre fluviu. Mă temeam că, fiind plecată pentru atât de mult timp, totul îmi

va părea oarecum diferit.

El zâmbi.

— Camera ta este exact aşa cum ai lăsat-o. Şi am mai plantat câţiva pomi fructiferi. Câţiva meri buni – cu mere golden, ionatane şi aurii – chiar lângă geamul tău.

Scoase un strigăt de satisfacţie. Aproape că uitase priveliştea fermecătoare de la camera sa de la etaj şi felul în care se arăta la asfinţitul soarelui, ca o binecuvântare aurie în fapt de seară. În Philadelphia putea privi numai clădirile din cărămizi, care blocau întinderea verde a lui Dumnezeu, şi uneori se întreba dacă mai exista aşa ceva.

— Mătuşa Etta a fost minunată, Tată. Dar mă bucur aşa de mult să fiu acasă.

Numai ce rostise aceste cuvinte şi conştiinţa o şi mustră.

Bucuroasă că sunt acasă, *da*, *dar încă temătoare*.

El dădu absent din cap, cu privirea fixată pe caii care îi duceau pe drumul brăzdat de urme, aruncând priviri ocazionale spre pădure. Era cuprins de o agitaţie neobişnuită, o încordare pe care nu o văzuse până atunci la el, şi un fior trecuse prin ea ajungând până în vârful pantofilor ei eleganţi.

După o respiraţie adâncă, începu să pălăvrăgească, aşa cum nu mai făcuse zile în şir:

— Aproape am renunţat să sper că mă voi mai întoarce acasă, să spun sincer. Britanicii păreau să se simtă bine în oraş, atât de mult încât nu prea mai erau interesaţi de război. Cel puţin aşa era generalul Howe. Sir Billy, aşa îi spuneau. El prefera mult mai mult dansurile şi cursele. Am fost invitată şi eu la câteva dintre petreceri, dar am refuzat.

— Mătuşa ta mi-a scris că ai atras privirile mai multor ofiţeri britanici. Mă temeam, după toate cele spuse de ea, că nu te vei mai întoarce la mine, sau că te vei întoarce deja mireasă.

Soţie de ofiţer? *Sigur nu*. *Nu mireasa unei uniforme roşii*.

Întorcându-şi încet capul, îi studie profilul, printre zgâlţâielile provocate de mişcarea trăsurii. Trecuse greu

peste absenţa ei. Era un pic mai cărunt la tâmple, iar faţa lui cândva netedă era atât de brăzdată, ca pământul de sub roţile trăsurii.

— Inima mea este aici cu tine, Tată, la Râul Roşu. Nu în Philadelphia.

— Poate că am greşit când te-am trimis acolo, dar am vrut... începu să tuşească, rumeneala din obraji preschimbându-i-se într-o nuanţă palidă. Am vrut să ai un pic de linişte. Să uiţi.

Să uit? *Dar nu voi uita niciodată*.

Îşi înghiţi cuvintele înainte de a le putea pronunţa, amintindu-şi de mormintele izolate ale Mamei şi Euphemiei. Cu mănuşa de pe mână, şterse o lacrimă care i se prelinse din colţul ochiului. Oare să îndrăznească să-i pună întrebarea care o măcinase tot timpul în care călătorise pe apă? Mai făcură un kilometru înainte de a-şi putea aduna curajul:

— Tată... s-au mai întors indienii shawnee? Mă refer la indianul acela şi fiul său.

El încuviinţă, cu o expresie sumbră pe faţă.

— Vin, la fel de sigur ca anotimpurile. Ne-am instalat pe pământurile de vânătoare sacre, date lor de Dumnezeu.

Ea tăcu o vreme, cu gândul la coloniştii veniţi în Kentuckv, pe uscat sau pe cursul apei. Bărbaţii de pe vas numai despre asta vorbiseră.

— Am putea locui împreună în pace. Nu este destul pământ pentru noi toţi?

— Atotputernicul a creat atât de mult pământ, Morrow, dar omul alb îl vrea pe tot, aşa spune căpitanul Click. Indienii shawnee ştiu asta şi luptă pentru a-i ţine pe colonişti departe de ei. Îşi trase pălăria mai pe frunte, pentru a-şi ascunde ochii. Nu ştiu de ce indienii shawnee continuă să vină în casa noastră. Pur şi simplu vin, fumează şi mănâncă împreună cu mine, uneori schimbăm câteva cuvinte.

Uimită, îşi ridică voalul.

— Dar ei nu vorbesc engleză. Şi tu nu vorbeşti limba

shawnee.

El îi aruncă o privire triumfătoare:

— Pot vorbi un pic.

Uluită, aproape căzu de pe scaun la următoare zdruncinătură.

— Cum?

— Trapper Joe.

Uimirea părea să-i pătrundă până în măduva oaselor la menţionarea celui mai apropiat vecin. Pe jumătate sălbatic el însuşi, vicleanul pădurar vorbea o duzină de dialecte indiene şi cunoştea cărările pădurii la fel de bine ca orice shawnee. De ce uitase aproape cu totul de el? Sau că tatăl îi încredinţase căutarea lui Jess? Trapper Joe le aducea, cu credincioşie, orice ştire avea despre captivii albi şi nu o singură dată îi convinse că ce au pierdut s-ar putea întoarce la ei într-o zi.

Îşi întoarse privirea spre pădure, în vreme ce soarele îi încălzea spatele. Neaşteptat, imaginea celor doi shawnee începu să se învârtă în mintea ei şi refuza să plece. Îşi aminti perfect ziua în care ei au intrat în casă, în acea după-amiază năduşitoare, un pic înainte ca ea să plece în Philadelphia. Era ocupată cu pregătirea bagajului ei şi Tata îşi curăţa arma, când umbrele lor robuste umplură cadrul uşii.

Intrară înăuntru ca la ei acasă, iar ea se înghesui într-un colţ, simţind cum lemnul dur al peretelui îi zgârie spatele. Indianul cel înalt se întoarse spre tatăl ei şi, făcând aceasta, mâna lui căzu pe toporişca pe care o purta la brâu. Înainte ca să-i dea drumul, ea lăsă să-i scape un ţipăt subţire, de fetiţă, şi Tata se întoarse rapid cu faţa spre ea:

— Morrow! Vocea sa aspră părea ascuţită ca toporul.

Sunetul se stinse în gâtul său şi omul shawnee îşi aşeză armele pe masă. Tatăl ei o împinse înainte şi curând, în ciuda mâinilor ei tremurânde, le servi friptură de cocoş de munte, cartofi noi, fasole verde, sos şi pâine de cereale. Indienii mâncară lângă foc cu degetele, lăsând deoparte

tacâmurile şi părăsind masa, urmărind-o cu privirea în timp ce le pregătea cele necesare. Tânărul – fiul – o tulbură complet: pe trup avea pictate dungi roşii şi negre.

După aceea ea ascultă vocile lor înflăcărate şi limba i se păru ciudat de melodică, în gura unor oameni pictaţi ca de război. Luase cu sine în Philadelphia această amintire amară, care crescu fervoarea rugăciunilor sale pentru tatăl ei vulnerabil, rămas singur la Râul Roşu.

Tatăl ei tuşi din nou, sunetul persistent trezind-o din reveria ei.

— Nu i-am mai văzut pe cei doi Shawnee din iarnă. E o perioadă plină de primejdii pentru oricine, indiferent dacă eşti indian sau alb. Au fost câteva atacuri... furturi de cai şi lucruri de felul acesta. O familie a fost incendiată pe Drowning Creek. Şi căpitanul Click tocmai mi-a spus că au fost trimişi din Virginia în Kentucke soldaţi, care vor încerca să liniştească lucrurile.

Cântărind cuvintele sale îngrijorătoare, ea rămase tăcută şi încercă să se cufunde în singurătatea care îi fusese refuzată de atâta vreme. O pasăre cardinal îşi luă zborul, cu sclipiri roşii, în vreme ce ei se afundaseră în umbră şi cotiră spre vest. *Acasă*. Aceasta era casa ei, indiferent de orice, indiferent de amintirile pe care le purta. Îşi ridică bărbia şi zâmbi cu faţa spre ceruri.

Îţi mulţumesc, *Doamne*, *că m-ai adus acasă*!

N

u exista pe lume un loc mai asemănător Edenului ca însăşi casa lor de la Râul Roşu, se gândea Morrow. În anumite perioade ale anului, casa impunătoare, cu etaj, nu putea fi văzută de la distanţă, fiind ascunsă de copaci. Dar era o clădire aparte şi numai jumătate din casă era locuită. Ea şi tatăl ei ocupau partea de vest, în vreme ce jumătatea de est rămase închisă şi umbrită. O tindă despărţea cele două corpuri, unite în faţă şi în spate de cele două pridvoare similare. Două coşuri frumoase, din piatră de râu, împodobeau fiecare extremitate: unul aproape încontinuu

fumegând, altul abandonat de o decadă sau cam aşa ceva. Din câte ştia ea, Tata niciodată nu mai intrase în partea de est, de la acea zi tragică de vară, în toţi acei ani care trecuseră de atunci, deşi paşii ei se mai intersectau cu cei ai şoarecilor, lăsând urme pe podeaua prăfuită.

Înăuntru totul era în haos, aşa cum lăsaseră indienii shawnee. Roata de tors, peste care se prăbuşise Mama, rămase neatinsă, lâna la care lucra era împrăştiată ca o pânză de păianjen. Mobilierul spart fusese aruncat peste tot: un picior de scaun aici, o bucată de leagăn ciopârţit acolo. Toate cioburile sticlei scumpe de la geamul din faţă spart fuseseră adunate de cineva, cândva, şi înlocuite cu hârtie unsă. Dar câteva pene rătăcite din aşternuturile rupte rămăseseră chiar şi după ce camera fusese măturată şi o făceau să tresară de fiecare dată când intra. Când uşa era crăpată, ele dansau în încăpere şi ea se simţea de parcă ar avea din nou cinci ani şi un nou val de durere se revărsa peste inima ei.

Partea lor de casă era lipsită de pene şi pe cât de îngrijită se putea. Preşuri făcute din petice în culori deschise acopereau scândurile de pin precum nişte flori presate şi într-un coş mare fuseseră adunate farfuriile de ceramică şi ce mai rămăsese din porţelanul fin englezesc. Din primăvară până-n toamnă, flori proaspete împodobeau masa, iar iarna era decorată cu crenguţe de Ardisia. O scară împodobea zidul de vest, cu trepte şi balustradă din lemn de nuc, căruia timpul îi dăduse o suprafaţă netedă.

Astăzi se grăbi în camera ei de la etaj şi se opri în prag, pentru a cerceta geamurile de sticlă tocmai spălate, pe care se iviseră linii curbate şi dungi, în bătaia soarelui. Ochii i se îndreptară spre pat, mai mare decât cele în care dormeau fetele, cu plapuma imaculată şi perna scămoşată, cu oala de noapte ascunsă vederii. Păpuşile vechi fuseseră aşezate cu grijă pe raft şi hainele ei frumoase din Philadelphia fuseseră ascunse într-un colţ al dulapului ornamentat cu fleur-de-lis. Când plecase la mătuşa Etta,

camera îi păru foarte potrivită. Acum, doi ani mai târziu, avea impresia că e prea copilărească.

Deşi reveni acasă cu mai puţin de o săptămână în urmă, îi păru că sosise demult şi îşi reluă imediat vechea rutină. Încă obosită după călătorie, se scufundă în patul moale, iar gândurile îi zburară departe, în amonte. La fortul Pitt şi dincolo de el, la agitaţia din Philadelphia. Îi era un pic dor. Uitase cât de linişte era în casă... cât de singură se simţea aici. Tatăl ei plecă să repare gardurile păşunilor de departe, şi cel mai probabil nu avea să se întoarcă acasă până la cină.

Privi prin geamul strălucitor şi dintr-odată auzi scârţâitul uşii de la intrare. Tăcerea care urmă îi trimise fiori de gheaţă pe şira spinării. Tata o striga întotdeauna de îndată ce intra în casă, ştiind că în felul acesta se liniştea. Încercă să-şi alunge teama, dar aceasta o urmărise de prea multă vreme şi acum simţea că se sufocă.

Dacă nu Tata... atunci cine putea fi?

Izolaţi cum erau, rareori primeau vizitatori. Murmure de voci liniştite o făcură să alerge spre scări, aplecându-se peste balustradă. Privind în jos, uimirea îi lumină faţa. Acolo zări o fată indiancă puţin mai mare decât ea, care ţinea ceva în braţe.

— Good Robe?

Aproape c-o uitase pe soţia lui Trapper Joe, care locuia în aval, în cadrul uşii deschise apăru apoi umbra unui trup bine făcut, chiar în spatele figurii cu ten închis, cu o voce bine cunoscută:

— Domnişoară Morrow, unde eşti?

— Sunt aici, Joe, răspunse ea, grăbindu-se să coboare scările.

O cercetă din cap până în vârful picioarelor cu încântare şi surprindere, ca pentru a recupera timpul în care nu o mai văzuse.

— Ei bine, mă îndoiesc că te-aş fi recunoscut dacă nu mi-ai fi răspuns când te-am strigat pe nume. Prin împrejurimi

circulă numai zvonuri despre întoarcerea ta. Dar a trebuit să vin şi să mă conving eu însumi.

— Am lipsit mult de acasă, spuse ea cu un zâmbet, făcând un ultim salt înainte.

Îşi mângâie barba neîngrijită, cu sclipiri în ochii.

— Ei bine, este timpul să ţi-l arăt pe fiul meu, îi spuse el. Noi îi spunem Elias sau Little Eli, după tatăl tău.

Fata păşi înainte, privind ghemotocul din braţele femeii.

— Tata mi-a dat această veste bună. Nu are nicio lună, nu-i aşa?

Chiar înainte ca Morrow să întrebe, Good Robe îi întinse comoara sa:

— Tu vrei?

Mişcată, Morrow luă bebeluşul şi i se păru cu nimic mai greu decât o pernă de pene. Vederea feţei lui mărunte, cu ochii închişi de somn, cu pumnii micuţi strânşi sub bărbie, o umplu de gingăşie.

— Este... frumos.

— Good Robe a fost destul de speriată când am decis să venim aici, după ce fusese respinsă de mătuşa Sally, spuse Joe. Dar i-am spus că tu nu eşti ca celelalte femei de prin locurile acestea.

Morrow se îmbujoră. Numai ieri Tata îi povesti plin de mâhnire cum Good Robe parcurse pe jos câţiva kilometri până în oraş, deja în travaliu, doar pentru a fi gonită de moaşa din acel loc. Născuse în drum spre casă şi, după o căutare frenetică, Joe o găsi. Era singură, dar îl născuse cu bine pe fiul lor. Morrow simţi cum i se strânge inima la auzirea celor relatate. Cu toate acestea, cu greu ar putea-o blama pe mătuşa Sally. Femeia pierduse un copil într-un atac indian şi de atunci purta emblema neiertării ca pe un ecuson al amărăciunii.

— Vă rog să vă aşezaţi, iar eu am să vă fac o cafea, le spuse ea, înapoindu-i lui Good Robe bebeluşul şi arătându-i un scaun balansoar. Pe când umplea un mic ibric cu apă şi pregătea cafeaua lângă vatră, auzi scârţâit de cizme pe

pridvor.

Tata intră şi la vederea lor pe chipul lui apăru un zâmbet.

— Mă bucur să vă văd, Joe şi Good Robe. Este acesta copilul care-mi poartă numele?

— Sigur că este, răspunse Joe. Tocmai i l-am arătat domnişoarei Morrow. Dar am alte treburi pe care vreau să le discut cu tine, după ce vom primi cafeaua.

La auzul tonului serios al vocii sale, Morrow simţi un fior de teamă. Adesea, întorcându-se după incursiunile sale prin pădure, Joe aducea veşti despre cele ce se întâmplau cu adevărat la marginea de vest a frontierei: nu ca poveştile trunchiate şi deformate spuse de ofiţerii britanici şi americani, precum şi de miliţia locală, ci adevărul gol-goluţ şi sincer.

Ea o servi mai întâi pe Good Robe, apoi duse cafeaua bărbaţilor pe pridvorul din spate, unde stăteau trăgând din pipă şi bucurându-se de o ploaie rară. Chiar şi cântul păsărilor încetase, lăsând loc sunetului blând şi slab al ploii, care înmuia pământul uscat în mijlocul verii. Stând acolo în tindă şi privind spre râu, Morrow îşi aminti de mirosul caprifoiului, care cu mireasma lui îmbătătoare alunga mirosurile persistente ale cinei.

Se simţi un pic ciudat lăsată singură cu Good Robe. Fata indiancă ştia prea puţine cuvinte în engleză, deşi Joe putea vorbi limba ei de parcă ar fi fost limba lui maternă. Ei se căsătoriseră chiar înainte ca ea să plece în Philadelphia, îşi aminti Morrow. Joe trebuise să ofere cinci cai pentru ea, într-un sat indian dincolo de fluviul Ohio. Povestea aceasta care circula o rănea oarecum, prin ticăloşia ei. Atotputernicul i-a creat bărbat şi femeie şi numise lucrul acesta bun, spunea tatăl ei, şi valoarea unei femei nu poate fi măsurată în cai. Dar, spre lauda lui, Joe chiar ţinea la ea.

Imaginea lui Good Robe, care îşi legăna copilul, era o distragere binevenită de la discuţiile vii şi totuşi discrete ale bărbaţilor de afară. Pauza bruscă din vocile lor o făcu să se întoarcă şi să privească dincolo de uşa din spate. Licurici

purtând în spate lanternele lor minuscule înviară amintiri pe care mai degrabă ar fi vrut să le uite. Ofta şi încerca să le alunge, dar ele oricum veneau.

Când ea şi Jess erau mici, prindeau cam o duzină şi-i închideau într-un borcan de sticlă, dar după numai câteva minute el plângea şi o implora să-i elibereze. Oare el, acolo unde este, îşi mai aminteşte că ea îl necăjea repetându-i că e laş, acolo în camera de la etaj, în care stăteau ei amândoi? După câte se pare, el întotdeauna ceda în faţa mofturilor ei, lăsând-o să folosească licuricii pe post de lumini de noapte lângă paturile lor. Dar dimineaţa ei erau simple insecte într-un borcan, cu greu semănând cu creaturile diafane din noaptea ce trecuse.

Vocea lui Joe părea să despice tăcerea, punând capăt reveriei ei.

— S-a vorbit despre un schimb de prizonieri, spuse el făcând pauze la intervale de timp, pentru a trăgea din pipă. Câţiva şefi şi soldaţi de la fortul Pitt discută detaliile.

Ascultând, Morrow simţi aceeaşi tulburare ca de fiecare dată când se discuta despre fratele ei demult dispărut, şi lupta între a-şi acoperi urechile şi a trage cu urechea. Până la urmă, renunţă la cea din urmă tentaţie. Revenind lângă vatră, se aşează în faţa lui Good Robe, aproape înecând vocile bărbaţilor cu scârţâitul scaunului vechi al Mamei, pe care se legăna înainte şi înapoi. Dar la următoarea întrebare a lui Joe puse piciorul jos şi legănatul încetă.

— I-ai văzut pe cei doi shawanoe în ultima vreme?

Tata părea să nu se grăbească în oferirea unui răspuns, dar Morrow deja aştepta încordată, cu un fior de teamă în sufletul ei.

— Nu i-am văzut din iarna trecută, spuse Tata.

— Vin aici de ani de zile şi eu încă nu am reuşit să îi văd.

— Tu eşti întotdeauna ocupat cu vânatul sau cu alte treburi, Joe, altfel aş fi trimis după tine.

— Ei bine, ceva îmi spune mie că nu sunt indieni de rând.

Tata se lăsă pe spătarul scaunului – ea îşi dădu seama de

aceasta după pârâitul şi scârţâitul său. Vocea lui era ezitantă:

— Ce te face să crezi asta?

— Acele daruri scumpe pe care ţi le-au adus. Acel cal pe care ţi l-au dat toamna trecută este cel mai de soi pe care l-am văzut prin partea aceasta din Cumberland.

— Aproape că l-am refuzat, admise Tata. Cu toate furturile de cai de aici şi din Ohio, încă sunt un pic confuz şi nu ştiu al cui cal este.

Joe chicoti.

— Numai un nebun putea refuza un asemenea dar. Pe lângă aceasta, shawnee nu sunt prea blânzi cu cei care îi refuză.

Tatăl aşteptă câteva momente.

— Eu însumi m-am întrebat adesea cine sunt ei şi de ce continuă să se întoarcă aici. Pe fiu nu-l văzusem de multă vreme şi mă temeam că ar putea fi mort, după toate necazurile din aceste locuri. Dar apoi, iarna trecută, a venit din nou împreună cu tatăl său. Nu cred că vor să ne facă rău, deşi săraca Morrow se teme foarte tare.

Joe chicoti.

— Bănuiesc este la vârsta aia interesantă. Un singur lucru pot să-ţi spun despre shawanoe: odată ce te-ai pus bine cu ei, oamenii aceştia nu-ţi vor plăti cu rău. Probabil că eşti prieten cu întreaga naţiune shawnee şi încă nu ştii.

— Hm.

Neîncrederea tatălui era clară.

— Nu sunt simple speculaţii. Am motive să cred că acel shawnee, pe al cărui fiu l-ai salvat cu câţiva ani în urmă, este şeful lui Kispokos. Aceasta este gruparea războinică a tribului.

Făcu o pauză, ca pentru a-i da tatălui ei timp suficient pentru a asimila aceste lucruri.

— În ultimii câţiva ani am auzit că unul dintre capii lor a trecut în Kentucke pentru a se întâlni cu un om alb. Cred că omul alb eşti tu.

— Joe, oare ştii cumva cum îl cheamă?

— Desigur că ştiu.

Morrow se aplecă înainte în scaunul ei când Joe murmură ceva neinteligibil şi încă o dată se angajă în discuţie.

— Dar chiar şi aşa, să nu crezi că îţi face pur şi simplu o vizită. Am auzit că supraveghează aşezarea. Cu toate acestea, i-ai câştigat respectul şi aceasta înseamnă enorm în vremuri tulburi ca acestea.

Cuvintele liniştitoare ale lui Joe avură prea puţin efect asupra ei. Morrow aruncă o privire spre Good Robe, al cărei cap închis la culoare era aplecat cu bărbia în piept şi ochii închişi, în timp ce strângea bebeluşul la piept. Era încă slăbită din cauza naşterii? Morrow spera ca Joe să fie destul de sensibil să o ducă azi cu barca până acasă, şi nu să se aştepte să umble tot drumul cu el pe jos.

Când conversaţia de pe pridvor se încheie, Joe intră în casă şi o trezi pe soţia sa. Morrow strânse cănile de cafea şi pregăti focul pentru micul dejun, în vreme ce Tata stătea în prag şi-i petrecea pe musafiri cu privirea.

— Ploaia e o schimbare binevenită, spuse el. Cred că voi lăsa uşa deschisă, e-aşa frumos.

La auzul cuvintelor sale, pâlpâirea de teamă din sufletul său părea a se fi înteţit. Reţinându-şi un oftat, se plimbă pe pridvorul din faţă şi privi la perdeaua densă de copaci, apoi se întoarse în spate şi făcu acelaşi lucru. Ploaia aproape că se opri şi totul era verde, luxuriant şi umed. Aproape liniştit.

Oare cum, se întreba ea, cum se poate simţi cineva liber? Eliberat de frică? Eliberat de trecut? Eliberat de toată durerea ascunsă în suflet?

Doamne, *eşti aici*? întrebă ea.

Nm *te teme*, *căci Eu sunt cu tine*...

M

orrovv aproape că uitase de ziua ei de naştere, dar Tata îi aminti de apropierea ei.

— E vremea cea mai potrivită pentru a sărbători – spuse el – cu zumzetul îmbietor al verii, cu zilele ei lungi şi fierbinţi.

Încă nu-şi văzuse prietenele de la sosirea ei acasă. Trimise deci două mesaje în aşezarea Râul Roşu prin Joe şi le invită la o mică petrecere. La câţiva kilometri în amonte, întinsa colonie era bine fortificată, locuitorii ei temându-se de animalele sălbatice şi de indieni. Uneori, Morrovv avea impresia că ea şi tatăl ei erau singurii care nu locuiau în fort, mai puţin în zilele de sabat, când tatăl ei predica acolo. Oare Lizzy şi Jemima ar putea părăsi hotarele lor sigure pentru a i se alătura?

Gândurile ei zburară înapoi în Philadelphia, când ea şi mătuşa Etta sărbătoriseră împreună, luând o trăsură până la o cafenea, unde mâncaseră prea multe dulciuri, şi apoi plecaseră la teatru pentru a vedea *Prinţul din Parthia*. În ciuda tuturor acestor facilităţi ale civilizaţiei, îi fusese dor de casă şi visase la o petrecere numai a ei, sub ulmul uriaş, de lângă livadă.

Privi ultimul răsărit din luna iulie, la tufele de trandafiri roşii întinse pe scăriţele casei, la brumărelele şi creasta cocoşului înflorite ce împodobeau balustrada pridvorului. Coborând în zori din camera ei de la mansardă, Morrovv observă că uşile din faţă şi din spate fuseseră din nou deschise. Probabil că Tata încercase să se scape de mirosul persistent de carne din seara precedentă şi se bucura de curentul de aer proaspăt.

Grăbindu-se să se aşeze la masă, zări platoul cu prăjitura reginei, pregătită de ea, cu fiecare bucăţică bine pudrată cu zahăr şi arătând mult prea tentant. Recent dăduse peste reţeta aceasta îngălbenită de vreme, cu scrisul cursiv al Mamei, şi aproape rămase fără aer când citi că e nevoie de două duzini de ouă. Apucându-se de treabă, plecă să caute prin coteţe, să le determine pe găini să facă ouă, apoi le adună şi îl sparse pe fiecare în parte. Doar amestecând ingredientele prăjiturii îi lăsa gura apă: o cantitate mare de făină şi zahăr şi aproape un kilogram de unt. Poate că de aceea ea fusese cândva atât de durdulie şi Jess avea de ce s-o tachineze.

Luând o bucată de prăjitură, privi în jos la rochia strânsă în jurul taliei ei. Pânza cu imprimeuri de flori cu bobiţe roşii era împodobită cu fir argintiu, iar nasturii imitaţie de perle care încheiau rochia până la brâu erau încadraţi de dantelă fină de culoarea fildeşului. Aceeaşi dantelă forma un şal în jurul umerilor, înainte de a fi ascuns în spatele tivului. Rochia de ziua ei de naştere, podoaba unei doamne de ofiţer. Făcu o mică piruetă, încântată de felul în care frumoasa rochie foşnea şi se învârtea în jurul ei. Optsprezece pare o vârstă importantă. Mama se căsătorise cu tatăl ei la optsprezece ani şi-l născuse pe Jess în anul care urmă.

Păşi pe pridvor, încântată să vadă o masă mică şi trei scaune aşezare la umbra ulmului, lângă livadă. Aduse o faţă de masă şi străbătu curtea fericită, în anticiparea petrecerii ei. Vântul umflă pânza de damasc şi era pe punctul de a cădea de pe masă, dar o fixă aşezând pe ea un ulcior cu trandafiri. De departe se auzi hurducăitul unei căruţe. Lizzy şi Jemima deja?

Întorcându-se spre casă, fugi înăuntru şi aduse o tavă cu farfurioare, căni şi mult râvnita prăjitură. Era prea cald pentru ceai, era adevărat, dar îşi dorea să folosească ceainicul şi frumoasele căni şi farfurioare de porţelan, pe care mătuşa Etta le împachetă în bagajul ei înainte de a pleca din oraş.

Când Tata le lăsă pe tinerele fete lângă pridvor, Morrow avea deja totul pregătit. Jemima coborî prima din trăsură, pe silueta ei plină purtând o rochie din cea mai bună pânză irlandeză, iar boneta îi era împodobită cu un buchet de margarete uscate. Azi fără haine simple, de toată ziua, gândi Morrow. La urma urmei, era o petrecere între prietene care fuseseră despărţite atât de multă vreme. Următoarea coborî Lizzy. Pe cât de plinuţă era Jemima, pe atât de slabă era ea. Rochia lui Lizzy era la fel de frumoasă, deşi şifonată de pe drum, pânza vaporoasă fiind presărată cu mici floricele de saschiu. Avea o bonetă simplă, care

încadra faţa ei îmbujorată de drumul lung parcurs din colonie până aici.

Morrow se ascunse în spatele ulmului, privindu-le păşind pe pridvor. Tata privi înspre Morrow, chicotind fericit în timp ce se ocupa de cai. Când fetele ajunseseră la scările casei, ea se aşeză la masă la fel de graţios cum le văzuse făcând pe domnişoarele din Philadelphia, întinzându-şi poalele rochiei peste călcâie şi ascunzându-şi o şuviţă de păr care îi ieşise din coc. Luând zahăr cu o linguriţă de argint, amestecă într-o cană cu ceai, pentru ca clinchetul acesta să le atragă atenţia. Amândouă se întoarseră în acelaşi timp, dar Lizzy alergă într-un suflet spre ea, aproape răsturnând masa în goana ei.

— Morrow, eşti chiar tu? Expresia feţei lui Lizzy emana numai bucurie, cu ochii ei verzi larg deschişi de uimire. Luă mâinile fine ale lui Morrow în mâinile ei aspre, amintindu-i de munca grea ce o aştepta acum că se întorsese acasă.

— Ce a făcut mătuşa Etta cu tine? Cu greu semeni cu prietena pe care mi-o amintesc.

— Noi toate am crescut, Lizzy, răspunse ea întorcându-se spre Jemima, care se oprise la o oarece distanţă de ele.

Jemima făcu ochii mari, dar nu de bucuria revederii, cum spera Morrow, ci cu un fel de consternare ciudată. Fata îşi întinse totuşi braţele spre ea, obişnuită cu dispoziţiile Jemimei. Erau prietene de aproape zece ani şi îşi dorea să rămână aşa în continuare, indiferent de capriciile acesteia.

În cele din urmă, prietena ei păşi înainte, ochii ei verzi măsurând-o dintr-o singură privire.

— Văd că ai venit cu ifose din Philadelphia. Mai bine dezbracă-te de rochia asta elegantă şi aminteşte-ţi unde eşti.

— Azi e ziua mea, Jemima. Altfel nu mi-aş fi dat aere, răspunse Morrow cu un zâmbet.

Jemima o îmbrăţişa scurt, deşi Lizzy mai rămase agăţată de ea o vreme.

— Am crezut că nu te vei mai întoarce, Morrow, cu toate

tulburările de aici şi cu cele întâmplate acolo. Ne-am gândit că te vei căsători cu un ofiţer britanic şi vei rămâne la oraş.

— Singurul ofiţer britanic care mi-a plăcut era deja luat, spuse ea, aşezându-se între ele.

— Şi cine ar fi acela? întrebă Jemima, scoţându-şi pălăria.

— John André, spuse ea, jucându-se cu linguriţa din mână. Se îndrăgostise de o frumoasă din Philadelphia, pe nume Peggy Shippen. Am avut numai privilegiul de a coase rochiile acelei femei.

— Am auzit de John André, spuse Jemima, ochind cu poftă prăjitura. Este spion, potrivit publicaţiei *Virginia Gazette*.

— Dacă e aşa, înseamnă că este unul foarte chipeş, răspunse Morrow, amintindu-şi că Jemima era o cititoare vorace. Dar eu nu sunt monarhistă, cred că îţi aminteşti. Şi nici nu vreau să discut subiectul războiului de ziua mea.

Ridică ceainicul de porţelan şi începu să toame ceaiul aromat. Lizzy se plecă înainte cu un gest de apreciere, iar zâmbetul ei se lărgi atunci când Morrow spuse: „Labrador”.

— Deci nu e ceai englezesc? întrebă Jemima.

Morrow dădu din cap şi le întinse laptele, în vreme ce vântul flutura marginile feţei de masă ca pe un steag, amintindu-i în mod ciudat de fortul Pitt şi de zidurile sale ameninţătoare.

— M-am săturat de toate lucrurile englezeşti, să fiu sinceră.

Cu toate acestea, ochii săi zăboviră pe frumosul model albastru al porţelanului Spode.[1]

— Acum, aş vrea să aud unele dintre noutăţile locului, pentru schimbare. Adică toate veştile bune.

Colţurile gurii Jemimei coborâră.

— Sunt puţine de spus, deşi ceva regimente din Virginia trebuie să sosească în orice moment.

Lizzy chicoti, amestecând în ceai:

— Te-am văzut aşteptând la geam.

---

1 Ceramică sau porțelan fin produs în fabrica olarului englez Spode (1755-1827) sau a succesorilor săi, n.tr.

— Există câteva avantaje pentru cei care trăiesc în colonie, spuse Jemima, luând nu o bucată de prăjitură, ci două. Îl voi alege pe unul dintre acei soldaţi, dacă voi găsi unul destul de merituos.

Lizzy luă o înghiţitură de ceai şi apoi spuse cu o voce slabă:

— Abia aştept ca Morrow să îl întâlnească pe Abe al meu. Ne vom căsători în primăvară, când el va isprăvi de construit casa din Tate’s Creek.

— Lizzy, acestea sunt veşti extraordinare! exclamă Morrow. Abe este un om bun… cel mai bun, zice Tata.

— Ei bine, tatăl tău a fost de acord să ne căsătorească. Şi vreau să stai lângă mine la ceremonie, spuse ea între două muşcături. Ce zici?

— Aş fi onorată, răspunse Morrow cu un zâmbet. Nici nu trebuia să mă întrebi.

Jemima o privi mustrător, ştergându-şi cu un şerveţel urmele de pe buze.

— M-aş gândi de două ori când e vorba despre o domnişoară de onoare care se poate să strălucească mai tare decât mireasa.

Dar Lizzy numai îi făcu cu ochiul şi zise:

— Poate vom avea o nuntă dublă. Sau triplă. Pun pariu că tatăl tău nu a căsătorit niciodată trei cupluri în aceeaşi zi.

— Nu, nici nu vreau, spuse Tata, trecând pe lângă ele.

Morrow se ridică şi luă o prăjitură de pe platou, aşezând-o în mâna lui întinsă.

— Dacă vorbiţi despre băieţi, mai bine plec, spuse el. Nu uitaţi că nu vă voi căsători pe niciuna dintre voi trei cu oricine, în special pe Morrow a mea.

— Nu-ţi face griji, spuse Morrow, când el se îndepărtă suficient de mult ca să nu mai audă. Am optsprezece ani acum… sunt aproape fată bătrână.

Jemima pufni, spunând pe un ton dezaprobator:

— Nu vei fi pentru multă vreme, cu toate zvonurile din cătun despre venirea ta.

Morrow simţi cum brusc i se îmbujorează faţa. Privi în jos, studiind fărâmiturile din farfuria sa.

— Asta nu m-ar surprinde, având în vedere că femeile sunt atât de puţine aici.

— Cam aşa e, murmură Lizzy între două înghiţituri de ceai.

— Nu un singur bărbat a întrebat de tine, aşteptând să te întorci.

Jemima se aplecă înainte, conspiratoare:

— Pun pariu că e vorba de tinerii familiei Clay. Deşi nu pot spune care dintre ei este mai fermecat de tine. Presupun că Lysander. Deşi îmi amintesc că Robbie visa la tine în timpul ultimei petreceri înainte de plecarea ta.

Morrow aproape tresări. Amintirea nu era prea plăcută pentru ea. Se simţise destul de prost cu toată atenţia bărbaţilor şi jurase că nu va mai participa vreodată la nicio petrecere a coloniei. Jemima nu mai vorbise cu ea o lună întreagă după aceea, atrasă cum era de Lysander. Chiar şi acum faţa ei plină părea atinsă de durere, de parcă ar fi retrăit fiecare detaliu.

Morrow inspiră adânc, dorind să îndrepte conversaţia spre o temă mai plăcută, şi arătă spre darurile din capul mesei:

— V-am adus amândurora câte un mic cadou de la oraş.

Faţa lui Lizzy se înmuie.

— Dar e ziua ta, Morrow. Am crezut că aceste cadouri sunt pentru tine.

— Eu l-am îmbrăcat pe al meu, spuse ea, trecându-şi degetele peste şalul de dantelă al rochiei.

Isprăvindu-şi ceaiul, Jemima apucă cu degetele sale panglica lucioasă a cadoului ei.

— Eu nu ţi-am adus nimic, Morrow Mary.

— Nu aveam nevoie decât de compania voastră, spuse ea, trăgând cadourile mai aproape. Hai, deschideţi-le. Sau vreţi să ghiciţi?

— Al meu e foarte mic, spuse Jemima gânditoare, jucându-se cu panglica.

Privind la trăsăturile sale întunecate, Morrow scăpă un

oftat. Aproape că uitase cât de greu de mulţumit era Jemima… şi cât de uşor era Lizzy.

Îmbujorată de plăcere, Lizzy deschise cadoul ei şi exclamă de plăcere la vederea mănuşilor moi, de culoare cafenie, şi a manşetelor încheiate cu nasturi micuţi de sticlă, care sclipeau precum diamantele.

— Perfecte pentru ziua nunţii mele. Cu un mic suspin, privi din nou în cutie şi scoase de acolo o mică păturică de dantelă, cu panglici de mătase.

— Ştiu că întotdeauna ţi-au plăcut bebeluşii, îi spuse Morrow, cu vocea sa gânditoare. Sper ca tu şi Abe să fiţi binecuvântaţi cu un băiat sau cu o fată foarte curând.

Jemima pufni:

— Sunt sigură că Abe nu va pierde timpul în privinţa asta. Acum, ce avem noi aici?

A fost primul zâmbet genuin pe care Morrow îl văzuse pe faţa ei în ziua aceea. Asigurându-se mai întâi că Tata nu era prin preajmă, Jemima scoase o pereche de ciorapi de mătase şi-i ţinu sus, admirând jartierele stacojii.

— Ai ceva gusturi, Morrow. Îmi doream ciorapi de mătase de când aveam opt ani.

— Sunt la modă în Philadelphia, spuse Morrow, luând încă o bucată din prăjitură. Se pare că vei avea ceva de purtat la nunta lui Lizzy. Jemima chicoti şi mângâie mătasea.

— Până la urmă, poate că voi reuşi să captez atenţia lui Lysander.

Aplecându-se sub masă, Morrow scoase de acolo două pachete legate cu panglici.

— Mătuşa Etta a fost destul de drăguţă să-mi dea câteva bucăţi de pânză pentru a vă coase vouă amândurora câte ceva.

Auzind aceasta, ambele prietene se ridicară, dintr-odată grăbite, de parcă ofertele s-ar putea evapora dinaintea ochilor lor.

Jemima desfăcu şi scuturâ pachetul ei, privind cu încântare cum se desface şi flutură ca un steag o frumoasă

rochie de mătase, de culoarea bronzului. Cu ochii mari, bolborosi ceva:

— De ce, niciodată…

— De ce, într-adevăr, Jemima Talbot, niciodată nu te-am mai văzut rămasă fără cuvinte… o tachină Morrow.

Dincolo de ele, mâinile slabe şi muncite ale lui Lizzy mângâiau brocartul bogat trandafiriu din poala ei, apoi îşi ridică privirile cu lacrimi în ochi.

— Cum ai reuşit, Morrow? Cum ai reuşit să ne faci cadouri atât de frumoase şi perfect pe potriva noastră?

— Erau o mulţime de frumoase în Philadelphia care aveau exact dimensiunile tale, Lizzy. Bănuiesc că am ghicit mărimea.

— Bănuiesc că mi se potriveşte ca o mănuşă, exclamă Jemima, privind mai îndeaproape rochia sa. Poate că ar trebui să te gândeşti la deschiderea unui magazin aici în colonia noastră. Oamenii vor veni de la kilometri distanţă pentru aşa ceva, deşi aş îndrăzni să spun că nimeni nu şi le-ar putea permite.

Dar Morrow pur şi simplu clătină din cap. Pierduse orice dorinţă pentru cusut după ce făcuse acest lucru un timp atât de îndelungat, dar se bucura de încântarea lor. Se simţi chiar şi mai bine când fetele insistară să se schimbe în rochiile noi, urcând scările până în camera ei şi coborând cu rochiile care arătau îngrozitor de şifonate.

Petrecură o după-amiază plăcută, vorbind şi râzând şi povestind întâmplările şi evenimentele care au avut loc în cei doi ani. Când soarele după-amiezii începu să coboare spre apus, Tata hoinărea între grajd şi păşune, pregătind caii şi aşteptând să le ducă pe tinerele fete înapoi în cătun. Morrow se gândi dacă să meargă cu el, dar apoi reuşi să-şi alunge neliniştea. Îi promisese mătuşii Etta o scrisoare şi trebuia să pregătească cina.

Vocea stridentă a Jemimei puse capăt gândurilor ei rătăcitoare:

— Morrow, trebuie să fi fost greu pentru tine să laşi în

urmă oraşul şi să te întorci în sălbăticie. Aici eşti atât de departe de toţi cei de la Râul Roşu. Poate că tu şi tatăl tău ar trebui să veni şi în aşezare, până trec necazurile.

Necazurile. Morrow ridică ochii şi simţi cum o străbate un fior rece. Cu câţiva ani în urmă, familia Jemimei fusese atinsă de o tragedie asemănătoare cu cea a familiei ei. Fratele ei mai mare plecase la vânătoare într-o toamnă şi niciodată nu se mai întoarse. Oasele lui au fost descoperite mai târziu într-o peşteră la o oarecare distanţă, identificate numai după iniţialele de pe cornul său cu praf de puşcă.

Lizzy lăsă pe masă ceaşca de ceai şi privi spre pereţii de lemn.

— Tatăl meu nu a vrut să vin la tine azi, având în vedere tulburările de la fortul Click. La privirea surprinsă a lui Morrow, ea continuă: într-o zi, două fete au ieşit dimineaţa devreme să ia apă de la izvor şi niciodată nu s-au mai întors.

Morrow aşeză pe masă ceaşca ei goală:

— Shawnee?

Lizzy încuviinţă printr-o mişcare a capului, degetele ei mângâind păturica de dantelă, pe care o ţinea în poală.

— Un grup de oameni au plecat în căutarea lor, dar nu au aflat mare lucru. Indienii au intrat pe plantaţii şi miliţia le-a pierdut urmele, deşi găsiseră ceva pantofi murdari de sânge şi o bonetă.

Cuvintele căzură greu, după care urmă o tăcere tensionată. Morrow frământă în mâinile ei un şerveţel, bucuroasă când Jemima se ridică brusc şi zise:

— Cel mai bine ar fi să mergem acasă. Cred că ne vom vedea de sabat.

Dând din cap absentă, Morrow se ridică, mergând cu ele până la trăsură, unde Tata le aştepta. Elmbrăţişară de rămas-bun, iar ea rosti o rugăciune tăcută pentru ei toţi. Era mult mai în siguranţă rămânând aici, decât riscând distanţa până la cătun. Ignorând micile semnale de alarmă care o tulburară, se grăbi spre casă şi închise zăbrelele

grele, care blocau fiecare uşă de stejar, cu o bufnitură puternică. Deşi era foarte cald, trase obloanele şi le încuie, căutând din priviri poliţa pe care atârna puşca tatălui ei. Trebuie să fie încărcată şi pregătită de vânătoare, gândi ea, dar nu era la fel de sigură că ar fi în stare să o folosească. Dintr-un capăt până la celălalt avea cam aceeaşi înălţime ca ea.

Îi păru ciudat să lase vasele de la petrecere sub ulm, dar cumpăni că este mai bine să stea înăuntru până la întoarcerea tatălui său. Îşi scoase rochia de petrecere şi se apucă de cină, cu urechile ciulite în eventualitatea vreunui semnal. Înaintând greu cu trăsura, tatăl ei sigur nu avea cum să ajungă acasă decât după asfinţit.

Când ceasul de pe poliţă bătu de patru ori, mâna ei strânse cu putere lingura de lemn. Şi dacă vor veni cei doi shawnee? Gândul era atât de tulburător, încât se lăsă cu toată greutatea pe laviţa de lângă masă, lăsând să-i cadă lingura din vas şi împrăştiind sosul pe rochia ei frumoasă. Apoi o scutură repede, amintindu-şi cuvintele tatălui ei de la micul dejun. De când tragedia îi lovise, cu câţiva ani în urmă, el recita un verset în mod special şi cuvintele Scripturii îi răsunau acum în minte ca o melodie; cuvinte măreţe, nobile şi mângâietoare:

Pe de altă parte, ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, şi anume spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său.

Toate lucrurile? Chiar şi vizitele indienilor? Chiar şi moartea unei mame şi a unei surori, de care cu greu îşi mai amintea? Sau dispariţia fratelui ei, a cărui absenţă neînţeleasă îi lăsă pentru totdeauna nedumeriţi privind cele întâmplate lui? în schimbul acestei nelinişti infernale şi permanente, ar fi preferat să-i găsească trupul mort şi să ştie că nu se va mai întoarce, ca fratele Jemimei – verdictul final şi complet.

Lacrimile îi umeziră ochii. Îşi aminti cuvintele frumoase pe care tatăl ei le recita din toată inima şi se strădui să le

creadă. Dar un alt verset din Scriptură părea să răsune cu aceeaşi intensitate:

O, *Doamne*, *ajută necredinţei mele*!

Pe jumătate adormită, Morrow se aşează în scaunul balansoar de lângă vatră, gândindu-se la micuţul Eli şi planificând să îi coase câteva lucruri, când hurducăitul binevenit al trăsurii o făcu să sară în sus. Noaptea căzu precum o cortină cu jumătate de oră în urmă şi simţi o mare uşurare când desfăcu zăbrelele uşilor şi umbra liniştitoare a tatălui ei îi trecu pragul. Dar, istovit cum era din cauza căldurii şi a zdruncinăturilor, nu mai avu niciun chef de cina pe care ea o pregătise. Pur şi simplu îşi luă locul în scaunul uzat din faţa sobei şi-şi scoase pipa. Aruncând cenuşa rece în focul din cămin, arăta obosit, dar satisfăcut.

— Mă temeam că te vei pune în pat după toată zarva de azi, spuse el, luând câteva ierburi uscate din vasul plin cu tutun. E o plăcere să mă întorc acasă la o fiică minunată şi o pipă bună.

Ea luă o mică lopăţică şi scoase pentru el din focul aproape stins un cărbune fumegând, apoi adulmecă aerul plină de uimire:

— Am fost plecată multă vreme, Tată, şi am uitat multe lucruri. Dar acesta este tutunul cel mai neobişnuit pe care l-am mirosit vreodată.

Studiind-o pentru o vreme, chicoti şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Nu e tutunul din colonie. Este *kinnikinnik*, pe care fraţii noştri shawnee mi l-au adus iarna trecută.

Fraţii Shawnee, într-adevăr. Putea admite că mirosea mult mai bine decât tutunul neprelucrat consumat în colonie. Un nor de rădăcini şi ierburi uscate parfumă aerul dintre ei, creând spirale uimitoare de fum. Simţi miros de sânger şi salcie şi inhala cu plăcere, în ciuda cuvintelor lui tulburătoare.

— E foarte bun, adăugă el, trăgând adânc în piept şi

aruncându-i o privire. M-am gândit la ce să-ţi dau de ziua ta. Poate că am să-ţi sculptez o pipă.

La aceasta ea zâmbi, amintindu-şi că avusese parte de prea puţin amuzament cu mătuşa Etta, în magazinul de haine de pe Aleea Elfreth. Pur şi simplu nu aveau timp de relaxare şi mătuşa sa era prea preocupată de clienţii săi greu de mulţumit.

Morrow privi prin casa mică, oprindu-şi ochii pe un cadou nedeschis de pe masă. Aproape că uitase de pachetul de la mătuşa Etta, rămas neatins în bagajul ei până în ziua de azi. Dezlegând legătura de piele, îndepărtă mai multe straturi de hârtie maronie, plină de emoţia anticipării. Înăuntru găsi un cufăr de cusut, din lemn de mahon bine lustruit, cu un luciu maroniu intens. Ridică apoi cu grijă capacul. În interiorul căptuşit cu mătase găsi un sortiment de ace de cusut, o cutie cu nasturi, papiote de aţă colorată şi câteva panglici lucioase de diferite mărimi.

— Un cadou frumos! exclamă tata.

— Mătuşa Etta este mai mult decât generoasă, spuse ea, încântată peste măsură. Dar scrisoarea de pe fundul cutiei îi stârni curiozitatea. O deschise repede şi primul rând al ei îi acceleră bătăile inimii.

Dragă Morrow.

Am visat că te căsătoreşti cu un bărbat de rang…

Aproape că suspină. Mătuşa Etta întotdeauna se frământa cu tot felul de lucruri. Preţul ceaiului… starea războiului cu Anglia… dacă vestimentaţia populară sacque va fi înlocuită sau nu de *robe à l'Anglaise*. După ce aruncă o privire fugară spre tatăl ei, Morrow împături scrisoarea şi o puse în buzunar, sperând că el nu îi va cere să i-o citească. Cel mai bine ar fi s-o savureze mai târziu, când va fi singură în camera ei. Pe lângă aceasta, nu erau bărbaţi de rang pe care să-i cunoască în aşezare, căci aceştia erau plecaţi să lupte în est. Numai miliţieni neciopliţi. Şi prea mulţi indieni.

N

u era greu de vâslit până la cabana lui Trapper Joe din

avalul Râului Roşu. Cu ajutorul tatălui ei, Morrow descoperi canoea lor îngropată sub un strat gros de laur de munte, lângă ţărmul stâncos. În vreme ce trăgea de funia de cânepă, pentru a o coborî în apă, încercă să nu se gândească a cui mâini mânuiseră vâslele sau meşteriră barca de la bun început. Făcută din ulm, era netedă şi lucioasă, iar corpul ei aluneca pe apă precum păsările sălbatice. Un dar de la shawnee, aşa îi spusese Tata, primit când ea fusese în Philadelphia.

Se aşează în mijlocul bărcii, cu un coş de salcie împletită în spatele ei. Oare ce ar zice Lizzy şi Jemima, se gândea ea, despre această mică excursie? Azi cu greu mai arăta ca o domnişoară finuţă din Philadelphia, călătorind într-o canoe indiană şi purtând o rochie simplă, aspră. Îşi imagina cum acestea ar ridica din sprâncene la aflarea veştii despre plecarea ei, în special în lumina ştirilor din fortul Click. Dar în ultima vreme avură parte de o perioadă de acalmie. Niciun cal nu mai fusese furat din colonie în săptămâna de după ziua ei de naştere. Tata socoti că poate călători în siguranţă pe râu, dar se rugă pentru ea când intră în barcă. Fusese reticentă când veni vorba să plece singură; el nu se simţea bine şi nu o putea însoţi, aşa cum făcea de obicei.

Ochii ei cercetară crestele şi curmăturile împădurite înalte, fiecare colţ de stâncă de culoarea sângelui uscat. Râul scăzuse acum, la apogeul verii, şi micile ochiuri de apă de-a lungul ţărmului erau mărginite de rocă roşie. Îşi dădu capul pe spate şi rămase cu gura deschisă de uimire. Lumina soarelui şi apa călătoreau prin tărâmurile pline de ferigi şi rutişor, revărsând peste albia râului un curcubeu de nuanţe calde verzui şi aurii. Aproape că uitase frumuseţea aceasta… pentru care se aşezaseră aici de la bun început. Oare era de mirare că shawnee continuau să îi viziteze?

Adunându-şi tot curajul, strânse mai tare vâsla, încercând să alunge orice gând nelinişţitor pe măsură ce despica apa, fixând cu privirea ţărmul opus. În ciuda miresmei bogate şi intense a ierburilor de pe maluri şi al mirosului specific al

apei râului, putea simţi aroma plăcintei calde încă, ce se afla înfăşurată într-o pânză în coşul ei, alături de câteva lucruşoare pe care le făcuse pentru Little Eli.

Alte câteva răsuciri şi cotituri pe drumul apei şi ajunse la destinaţie, un lătrat ascuţit făcând-o să tresară. Câinele lui Trapper Joe înaintă cu greu prin apă, agitându-şi coada prăpădită în semn de bun venit. Simţi fumul ce ieşea din coşul lor înainte de a zări cabana dreptunghiulară situată pe un teren mic, defrişat şi plin de butuci. Într-o parte avea o mică grădină, dar aproape nimic altceva. Joe punea capcane pentru animale şi vâna din toamnă până în primăvară; nu avea timpul sau înclinaţia pentru cultivarea cerealelor şi întreţinerea celor patru sute de acri ai lui, aşa că Tata îl lăsă să locuiască într-o margine a pământului său. Erau prieteni încă de când veniseră în Kentucke, deşi cu greu ai fi putut găsi o pereche atât de nepotrivită.

— Bine-ai venit! vocea lui Joe răsună ca o bubuitură de tun, urmată de ecoul lui Good Robe: Bine venit!

Morrow zâmbi şi le făcu semn cu mâna, privindu-i cum stăteau la umbra unui sicomor gigantic, nu departe de ţărm. Atentă ca nu cumva să se ridice prea devreme şi să cadă în apă, îşi îndreptă vâslele spre apa mică şi în cele din urmă ieşi. Surprinsă de cât de uşoară era barca, o trase pe jumătate pe uscat şi îşi luă coşul, îndreptându-se direct spre copac. Legătura în care stătea Little Eli era agăţată de trunchi, şi ea dori să-l scoată din păturica lui strâns prinsă, ca să vadă cât a crescut. Dar ochii lui erau închişi de somn, aşa că pur şi simplu se aşeză jos lângă el, în iarba arsă de soare, întinzându-i coşul lui Good Robe.

— V-am adus o plăcintă şi câteva lucruşoare pentru copilaş, spuse ea.

Trapper Joe ridică pânza şi privi atent în coş, înainte de a se întinde după cuţitul său de vânătoare. Lama de oţel tăie crusta moale şi luă o bucată generoasă în mâna sa aspră. Luând cuţitul, Good Robe îşi tăie şi ea o felie, zâmbind după prima muşcătură.

— *Oui-sah*, spuse ea.

— Acesta e cuvântul shawnee pentru gustos, spuse Joe, ştergând de iarbă lama de oţel a cuţitului şi punându-l la loc în teaca lui uzată. Se întoarse înspre ea.

— I-ai văzut pe cei doi shawanoe în ultima vreme?

Ea îi aruncă o privire şi aproape că oftă. În Philadelphia nu se vorbea niciodată despre indieni. Acum, că s-a întors acasă, i se părea că ei nu vorbeau despre nimic altceva.

— Nici urmă de ei de când m-am întors acasă, murmură ea.

Mormăi şi îşi termină plăcinta din trei înghiţituri, ştergându-şi gura cu mâneca desfăcută a cămăşii.

— E foarte probabil să-i vezi curând, odată cu deschiderea sezonului de punere a capcanelor şi a vânătorii.

Controlându-şi spaima, îşi scoase pălăria şi începu să-şi facă vânt cu borurile ei moi.

— Eu încă sper că ei vor înceta să mai vină la noi.

— Acesta este încă teritoriul lor, nu uita, spuse el, aruncându-i o privire tăioasă. Există un sat shawanoe abandonat în apropiere, numit *Es-kippakithiki*. La aceasta, Good Robe îşi ridică ochii şi îi aţinti asupra feţei lui. Se spune că au o mină de argint în locul unde Râul Roşu se varsă în Kettle Creek. Morrow încetă să se mai agite, iar el continuă cu o ridicare din umeri: Desigur, nu am nicio dovadă, e vorba numai de zvonuri, în principal de cele spuse de Good Robe. Marile mine de argint sunt sus în nord, lângă aşezările indiene.

Morrow aruncă o privire jenată spre fata indiancă, dar ea nu părea deranjată de faptul că era lăsată în afara conversaţiei, examinând hainele micuţe primite de la Morrow şi zâmbind în semn de apreciere.

Joe o studie din nou, cu priviri săgetătoare.

— S-a întâmplat ceva cu tatăl tău? Nu e genul de om care să te scape din ochi.

— Tata nu se simte bine, spuse ea un pic stânjenită de această mărturisire directă. Aproape că îi era ruşine să

spună că el răcise din nou, de parcă ar fi fost din vina ei.

— El nu s-a mai simţit bine de când ai plecat. Continui să sper că acum, când eşti din nou aici, se va face bine.

— Ar fi bine să nu stau prea mult, altfel va veni să mă caute.

Se ridică, un pic ameţită din cauza căldurii. Stropi de sudoare i se iviră pe frunte şi pe buza superioară. Îşi scoase din mânecă o batistă brodată şi îşi tamponă faţa. Mireasma fină a parfumului de trandafiri se ridică în aerul sufocant, apoi se risipi, când ea îşi puse la loc batista.

— Nu te simţi un străin, spuse ea cu un zâmbet, ridicând coşul gol. Uşa noastră este întotdeauna deschisă pentru tine.

— Îţi mulţumim pentru plăcintă, spuse Trapper Joe. Salută-l pe Elias.

Good Robe ridică mâna:

— *Paselo*.

„*Mulţumesc*"? se întrebă Morrow. Sau: „*La revedere*"?

Pe când îşi împingea canoea în curent, păzindu-şi încălţările şi fusta de atingerea apei reci, aproape că se aştepta să-l zărească pe tatăl său pe undeva prin apropiere. Îi plăcea s-o plimbe cu barca, admirând liniile fine ale ambarcaţiunii, capacitatea de a pluti pe apă şi curba lină a lemnului de stejar. Dar acum se odihnea, aşa cum trebuia, şi ea simţi un îndemn inexplicabil de a se întoarce la el.

Vocea bubuitoare a lui Joe răsună în urma ei:

— Ar fi bine să mă chemi data viitoare, când shawnee vin la voi. Îmi doresc tare mult să-i întâlnesc.

Ea pur şi simplu dădu din cap, grăbită să se îndepărteze de aceste cuvinte neplăcute, bucuroasă când apa albastră îi separă. Când vântul începu să-i bată în spate şi o împingea în sus pe râu, începu să tremure, cu gândul la shawnee şi prezicerea lui Joe despre venirea lor. Fiecare bătaie a vâslei pe apa liniştită părea să-i crească emoţiile, până când se transformă într-o rugăciune stăruitoare, disperată.

Te rog, *Doamne*, *nu mai vreau vizite*. *Nu mai vreau*

kinnikinnik *sau canoe sau cai*. *Fă ca Shawnee să ne lase în pace*.

De îndată ce păşi în pragul uşii deschise a casei, Morrow pricepu că se întâmplase ceva. Aerul era îmbâcsit de miros de tutun indian, fumul său alb-albăstrui făcând să o usture ochii. Pentru câteva momente simţi că fusese prinsă într-o cursă. Tata şi indianul pe care şi-l amintea prea bine stăteau lângă cămin, cu spatele la ea. Morrow dădu să plece, cuvintele de bun venit rămânându-i blocate în gât.

Tata se întoarse spre ea, oprind-o chiar în clipa în care se strecura afară.

— Morrow, dacă îţi aminteşti, acesta este înconjurat de Duşman, principalul şef de trib shawnee.

Înconjurat de Duşman. Oare de ce avea impresia că într-adevăr aşa era? Ironia aceasta o ţintui. Privirea ei timidă trecu de la faţa adânc brăzdată a şefului la ghearele de urs înşirate pe sfoara de la gâtul său negricios. Nu putea spune ce îi păru mai intimidant: podoaba înspăimântătoare sau omul care o purta. Deşi fusese plecată pentru mai bine de doi ani, timpul şi distanţa nu-i şterseră nimic din grandoare. Era înalt ca un copac, şi mândru.

Se minună de calmul tatălui ei… şi de lipsa acestuia în sufletul ei. Sub hainele de pânză, trupul ei începu să tremure şi putea simţi cum faţa îi păli. Ce îi spuse Tata lui Trapper Joe? *Nu cred că vor să ne facă niciun rău*, *dar au speriat-o destul de tare pe Morrow*. În adevăr, *destul* era puţin spus. Oare nu se rugase ca Domnul să-i ţină departe de ei?

Aruncă o privire disperată prin casă. Rugăciunea ei fusese ascultată numai pe jumătate, pentru că şeful venise fără fiul său. Se pregăti să iasă pe uşă, bolborosind ceva despre muls, dând cu ochii de ceasul de pe poliţă, un binecuvântat memento că era timpul pentru această corvoadă a zilei. Ajunsă la adăpostul sigur al grajdului, respiră uşurată în mirosul reconfortant al fânului şi al cailor, al lemnului îmbătrânit şi al tutunului. Umbrele după-amiezii se lungeau

şi ea închise uşa grea, sporind întunericul. Pentru câteva momente, se sprijini de uşă, până când tremuratul ei dispăru şi începu să se întrebe oare cât va mai sta indianul la ei. Va zăbovi aici până când va fi plecat. Din locul ei, Tansy scoase un muget de protest şi Morrow se întinse după găleata de lapte aşezată într-un cui.

Făcu numai trei paşi spre fundul grajdului, când văzu o umbră ce dansa pe peretele din spate. Un joc de lumini? închise repede ochii ca pentru a-i limpezi şi privi apoi spre podeaua presărată cu paie; găleata de lapte atârna greu în mâinile ei. *O*, *nu*... Nu era singură, putea să simtă acum acest lucru. Groaza o cuprinse şi pierdu orice control, scoase un strigăt ascuţit şi ridică găleata în faţa ei, ca pe o piesă de armură.

La mai puţin de un metru de ea stătea un om. Se îndreptă de spate şi ochii lor se întâlniră într-o surprindere reciprocă. Peste brâul din jurul mijlocului şi pantalonii de piele purta o cămaşă de pânză deschisă, care îi atârna până puţin mai jos de şolduri. Chiar şi în acea lumină slabă putea vedea că era din cel mai bun material pe care îl văzuse vreodată. Ochiul său de croitoreasă descoperi că e făcută în Anglia, fără nasturi la gât şi la mâneci, şi părea prea întinsă pe lăţimea umerilor săi. Fiecare cută a hainei lui bej era într-un contrast puternic cu părul său lung până la umeri, negru ca smoala. Trei pene de vultur îi atârnau după ureche, fixate de un medalion mic de argint.

Rămase aproape încremenită, în stare de şoc. Era acesta fiul şefului? îi dispăruseră trăsăturile de altă dată, de băieţel. Crescuse chiar mai mult de la ultima lor întâlnire şi corpul lui suplu se împlinise, dând hainelor sale o eleganţă prea puţin estimată. Era ceva remarcabil la el... aura unei puteri abia reţinute, ca o panteră gata de atac. Făcu un pas mic în spate, dar ochii săi negri păreau s-o împiedice de la a face şi un al doilea.

În acel moment realiză că şi el o măsura din priviri, de la buclele desprinse din cocul ei până la pantofii nepractici

care i se iveau de sub tivul rochiei. Un val de căldură îi trecu peste faţă, cuprinzându-i gâtul şi pielea palidă de deasupra corsetului ei elegant. Tremurul care numai ce o părăsi începu s-o scuture din nou şi inima îi bătea nebuneşte. De ar fi fost închisă într-o cuşcă alături de un animal sălbatic, teama ei nu putea fi mai mare.

— Nu te voi răni.

Cuvintele liniştite, atât de bine articulate, într-o engleză atât de clară, îi tăiară respiraţia. Pur şi simplu rămase cu privirea aţintită asupra lui, încremenită. Toate asumpţiile ei greşite ieşeau la iveală şi rămase fără aer. Fuse cuprinsă de ruşine realizând că ea crezuse că un indian nu ar putea vorbi limba engleză. Dar aceasta fusese imediat înăbuşită de mânia că el o lăsase să gândească aşa... îi lăsase pe ea şi pe Tata să pară nişte proşti...

Aruncă găleata de lapte, împinse uşa grajdului şi o trânti în urma ei, după care începu să fugă. Privi păşunea dinaintea ei, scăldată în razele de aur ale soarelui la asfinţit. Nu se opri din alergat până nu ajunse la gardul de pari, care îngrădea mormintele Mamei şi Eupfemiei. De când se întoarse din Philadelphia, încă nu venise niciodată aici. Nu intenţionase să vină acum. Cu sufletul greu, începu să plângă, simţindu-se din nou de cinci ani, şi nu de optsprezece.

Dacă au trecut minute sau ore, nu putea şti. Tata o găsise stând acolo, în mijlocul unei încâlceli de caprifoi, cu capul în mâini.

— Morrow, eşti bine? Vocea lui plină de afecţiune, ca întotdeauna, o atinse.

Dar nu-i putu răspunde. El se aşeză lângă ea şi Morrow îşi înălţă privirea, cu inima grea şi ochii umezi. Tata părea să fi îmbătrânit peste noapte, părul său roşcat devenind nu cărunt, ci alb. Anii în care fusese văduv şi lipsit de un fiu şi o fiică preaiubiţi continuau să-şi ceară simbria, şi nimic din ce-ar putea face ea nu avea cum să şteargă acest lucru.

Ar fi putut găsi ceva mai bun de făcut decât să dea drumul

frământărilor ei, dar totul în ea clocotea înăbuşit, fiecare silabă fiind ţinută sub presiune.

— Mi-aş fi dorit să-mi fi spus că fiul lui e aici… înainte ca eu să fi plecat la muls…

— Nu intenţiona să-ţi facă niciun rău, Morrow.

Îşi trecu mâna peste faţa ei umedă, căci îşi pierduse batista în câmp, pe când fugea.

— Mă puteai avertiza că e în grajd.

— Tatăl lui voia să împrumute un cal.

— Un cal? De ce?

— Nu am întrebat… doar i-am dat unul.

— Nu este cine credem noi că este, Tată. Vorbeşte engleză.

— Cum adică?

— A spus că nu o să-mi facă niciun rău. Dar nu îl cred. Chiar dacă vorbeşte la fel de bine ca un om alb, el totuşi este un sălbatic. Clătină din cap, consternată: Noi ne-am deschis casa pentru ei şi ei ne-au luat de proşti, ne-au făcut să credem că vorbesc numai shawnee. În tot acest timp ne-au înşelat… făcându-ne să credem…

— Ia-o mai încet, Fiică. Cu greu te pot urmări.

O privi cu mare seriozitate, de parcă ar fi vorba de o şcolăriţă pe care o luase gura pe dinainte.

— Îl acuzi pentru reticenta lui? Bănuiesc că nu ştie sigur în cine poate avea încredere. În tăcerea sa văd un semn de înţelepciune, având în vedere vremurile acestea tulburi. Mi-a amintit de cuvintele Scripturii: „Cel care îşi păzeşte limba se păzeşte de necazuri”. Pe lângă aceasta, el vine rar. Şi când vine, vorbeşte puţin. Tatăl său este cel care vorbeşte.

Versetul citat nu reuşi să-i astâmpere furia. Întotdeauna fusese zăbavnic când era vorba de considerarea unei ofense şi grabnic când se punea problema iertării. Şi ea înţelesese acest lucru nu atât de mult acum, cât atunci când pentru prima oară i-au primit în casă pe shawnee. Întorcându-şi capul, îşi încleştă maxilarul, ruşinată că el i-ar putea vedea lacrimile.

El vorbi pe un ton cumpănit, dacă nu chiar grav:

— Poate că Atotputernicul i-a trimis pe shawnee la uşa noastră.

La aceste cuvinte, furtuna din sufletul ei se revărsă din nou nestăpânită:

— Atotputernicul i-a trimis şi prima dată, Tată? Să le ucidă pe Mama şi pe Euphemia şi să-l ia pe Jess?

Părea să se clatine la auzirea cuvintelor ei pripite, deşi vocea lui rămăsese fermă:

— Ne apropiem tot mai mult, Morrow. Acum, când ştim că fiul lui înconjurat ştie engleză, putem să-i întrebăm despre Jess. Tu ai putea ajuta, ştii asta.

— Ajuta?

— Să vorbeşti cu el. Întreabă-l despre fratele tău. Pare a fi o oportunitate dată de Dumnezeu.

Îndemnul lui o întristă, deşi se strădui să-şi ascundă mâhnirea:

— A trecut multă vreme, Tată. Jess trebuie să aibă douăzeci şi trei acum, e bărbat. Şi ştii ce a spus Joe. Unii captivi nu vor să se mai întoarcă.

— Naţiunea shawnee este mare şi răspândită pe o suprafaţă imensă, sublinie el. Jess ar putea fi cu oricare dintre grupurile lor împrăştiate de la Ohio până în d'Etroit. Sau se poate să fi fost vândut unui alt trib şi dus mai departe, în vest.

Simţi regret în vocea sa şi privi spre umerii încovoiaţi sub povara aceasta grea. Omise un singur lucru: Jess putea fi mort. Ea nu îndrăzni să spună acest lucru, dar sigur şi el se gândise la aceasta în sinea lui.

— Există un singur lucru care îmi aduce mângâiere: Dumnezeu ştie unde este Jess, chiar dacă noi nu ştim. Cred că într-o zi vom fi din nou împreună. Dacă nu aici, atunci în ceruri.

Încet, se lăsă în genunchi, ajutând-o să se ridice împreună cu el, cercetând cu privirea pădurea din jur.

— Mai bine să nu vorbeşti despre vizita celor doi shawnee.

Nici măcar cu Lizzy. Nu am vrea să creăm probleme.

Privi spre el, un pic jignită de faptul că el o credea atât de neînţeleaptă. Bineînţeles că nu va vorbi despre vizita lor. Îi era ruşine de acest lucru, îi era teamă că prietenia tatălui ei cu aceşti oameni ar putea fi înţeleasă greşit; va ţine acest secret până când îşi va da ultima suflare.

— Nu te mai gândi la aceasta, îi spuse el, păşind pe poteca întunecată spre casă. Aveam noi alte lucruri la care să ne gândim. Mâine e ziua de sabat şi trebuie să mergem în colonie. Nu ai mai fost acolo de când te-ai întors acasă. Lizzy şi Jemima se vor bucura să te vadă din nou.

Oare? se gândi ea. Dacă ar şti de venirea acestor shawnee, ar mai socoti-o ca prietenă a lor?

M

orrow se aşează pe prima bancă a barăcii, desfăcându-şi panglicile pălăriei şi aşezând-o în poala ei. Pe măsură ce sala se umplea, putea simţi tot mai mult privirile membrilor congregaţiei din Râul Roşu aţintite asupra ei. Poate că decizia de a îmbrăca gătelile aduse din Philadelphia nu fusese cea mai inspirată. Pânză purpurie a pălăriei era fără îndoială elegantă, departe de standardele modeste ale coloniei, cu un mănunchi de flori de liliac de mătase, care îi atârnau peste boruri. O luase crezând că nimeni nu o va observa şi nimănui nu-i va păsa. Părea a fi alegerea perfectă pentru ziua strălucitoare de vară. Dar consensul nerostit părea a spune că era prea elegantă pentru fiica predicatorului. Şi crease o tulburare pe care nu o prevăzuse.

Jemima îşi pierdu astâmpărul şi Lizzy o privea cu interes. Faţa Jemimei fierbea de nemulţumire şi scoase un sâsâit:

— Morrow Mary, aş dori să te grăbeşti şi să faci mişcarea decisivă, ca noi celelalte să avem şansa să facem la fel. După cum stau lucrurile, bărbaţii sunt atât de tulburaţi de venirea şi plecarea ta, încât nu vor reuşi să privească în altă parte.

Ca pentru a-şi demonstra punctul de vedere, se întoarse şi

aruncă o privire cu ochii ei verzi strălucitori spre bărbaţii necăsătoriţi de pe rândul din spate.

Morrow se lăsă un pic mai jos pe bancă, uşurată la gândul că nu oferise bărbaţilor nicio privire încurajatoare. Cu toate acestea, privirile lor insistente părea a-i străpunge spatele şi o stânjeneau la fel de mult ca asprimea Jemimei. Se uită la ceasul mic prins la brâu. Oare tatăl ei va mai întârzia mult?

Cândva, sabatul fusese ziua ei preferată. Ani de zile se simţise ca acasă pe prima bancă, înghesuită între Mama şi Jess. Într-un colţ întunecat al minţii ei, încă le putea vedea siluetele şi încă auzea cum se fâţâie Euphemia, în timpul lungilor predici. Dar să stea aici astăzi, în centrul atenţiei masculine, îi părea mai degrabă o corvoadă. De când se întorsese din Philadelphia, oamenii păreau s-o privească într-un mod nou, derutant, şi nu prea putea înţelege de ce.

Aruncând o privire în direcţia ei, Tata trecu în faţă şi îşi luă locul în spatele amvonului, lângă cuptor. După ce îşi drese vocea, făcu anunţul:

— Acum, când secerişul este aproape, vom începe în curând şi repetiţiile şcolii de canto.

Morrow simţi un fior de plăcere. Nu îşi amintea nicio şcoală de canto pe care să o fi văzut în Philadelphia, nicio adunare de oameni care să se gândească la cântat, care să cânte când iarna se apropie. Faptul că întâlnirile erau numai ceva mai mult decât ocazii de curtat le făcea cu atât mai atrăgătoare. Ştia mai multe cupluri pe care tatăl ei le căsătorise de la începutul lui umil, cu câţiva ani în urmă.

Imediat după ce termină de vorbit, îşi luă Biblia de pe amvon şi se aşeză pe bancă. *Ce*? *Nicio predică*? Nu trebuia să se uite la el ca să înţeleagă că ceva nu e în regulă. În dreapta ei, Jemima părea să chicotească, văzând că un străin în uniformă îi ia locul în spatele amvonului din lemn de nuc. Aerul stătut al încăperii părea să se încingă, presiunea oamenilor deveni mai neplăcută. Morrow observă silueta impresionantă a omului în haine albastre şi bine

îngrijite şi rândurile scrisorii mătuşii Etta o loviră precum un fulger.

Omul în uniformă îşi drese glasul şi apoi îşi scoase pălăria tricorn şi o aşeză pe amvon.

— Pentru cei care nu mă cunoaşteţi, sunt Nathaniel McKie, maiorul McKie din colonia Virginia. Regimentul meu a fost trimis aici special pentru protecţia voastră. Aşezarea Râul Roşu va sluji ca bază pentru operaţiuni militare, căci planificăm prima noastră incursiune în teritoriul indian.

Se opri, ca pentru a lăsa ca greutatea cuvintelor lui să producă efectul dorit. Toţi cei din jurul ei începură să şoptească între ei, până când sunetul deveni un vacarm ce umplu încăperea mare a adunării. Ridică o mână, cerând voie să poată continuă:

— Noi, cei din Virginia, am auzit de nenorocirile pe care această aşezare şi altele le-au suferit din cauza britanicilor şi a indienilor shawnee. Prin autoritatea dată nouă de guvernatorul Henry şi legislatura din Virginia, suntem hotărâţi să oprim această ostilitate... prin orice mijloace necesare.

Morrow privi în jos în tot timpul în care el continuă să vorbească despre artileria pe care o adusese, despre tunul greu, noile provizii de arme şi praful de puşcă. Cu adevărat acestui om îi place sunetul vocii sale. Totul avea înfăţişarea civilizaţiei, de la nasturii de alamă poleiţi ai frumoasei sale haine albastre la cizmele negre strălucitoare.

— Ştim că britanicii îi agită pe indieni, oferindu-le arme şi făcând comerţ de bunuri cu ei, încurajându-i să proclame teritoriul Kentucke ca fiind al lor. Făcu o pauză şi se sprijini de amvon, continuând să vorbească tărăgănat şi afectat, modulându-şi vocea precum un orator experimentat: Sigur că pentru un pământ ca acesta merită să lupţi.

Urmară valuri de gesturi aprobatoare şi „da”-uri rostite de câţiva bărbaţi. Morrow îşi încordă mâinile, observând că vârfurile degetelor mănuşilor sale erau uzate. Lângă ea, Tata rămase încremenit. Când discursul maiorului McKie se

încheie, Tata se ridică să se roage. Pentru pace. Pentru ca voia lui Dumnezeu să se împlinească în aşezarea lor şi până la marginile pământului. Când sfârşi, se îndreptă spre amvon pentru a-şi rosti predica, dar ea abia îl putu urmări.

Când McKie se îndreptă spre banca ei, părea a fi produs o tulburare colectivă în rândul femeilor prezente în adunare. Se aşeză pe scaunul tatălui ei, rămas vacant, iar genunchiul lui atinse uşor pliurile rochiei ei şi rămase acolo. Un val de căldură i se ridică de pe gâtul gol spre faţă. Chiar şi vârfurile urechilor păreau a-i fi luat foc. Categoric, el se aşezase prea aproape. Îi putea simţi mirosul transpiraţiei de sub marginile hainelor sale continentale. Liniile fine ale uniformei lui erau uimitoare, dar nefamiliare, obişnuită cum era cu uniforma britanică, roşu cu alb. Dându-i un ghiont cu cotul său ascuţit, Jemima scoase un murmur de dezaprobare faţă de Morrow. Sau de gelozie. Morrow nu îndrăzni să o privească.

Când predica se încheie şi încă simţea că îi arde faţa şi gâtul, ofiţerul se întoarse direct spre ea:

— Am auzit că predicatorul are o fiică frumoasă, dar găsesc că laudele acestea au fost prea... reţinute.

Îşi ridică ochii să-l privească, în tulburarea sa întinzându-i mâna ascunsă în mănuşă. El o apucă ferm, fără să-i dea drumul. Jemima stătea chiar lângă ea, o umbră grea în lumina şi aşa slabă.

— Ei bine, Morrow Mary, ai de gând să-mi faci cunoştinţă cu maiorul? Sau ai uitat manierele tale rafinate din Philadelphia?

— De ce, da... desigur, murmură Morrow, încercând să-şi elibereze mâna.

El îi dădu drumul cu reticenţă, ochii lui fixând în continuare faţa ei. Era aceasta ceea ce se numea dragoste la prima vedere? Se temea că aşa e, dar nu putea înţelege de ce. Ea era pur şi simplu o fată din locul acela, care avea o pălărie prea extravagantă...

Tata veni şi se aşeză între ei, un amortizor binevenit.

Niciodată în viaţa ei nu se bucurase aşa de mult să-l aibă aproape.

— Văd că ai făcut cunoştinţă cu fiica mea, spuse el. Maiorul McKie strânse mâna lui întinsă.

— Dacă am făcut cunoştinţă? Mă tem că nu-mi mai pot lua ochii de la ea.

Complimentul stângaci numai o tulbură şi mai mult. Se întoarse spre Jemima, care încă aştepta, şi făcu prezentările domol, fără să privească din nou spre el.

— Sunt prietenele mele: Jemima Talbot şi Lizzy Freeman.

O linişte penibilă se instală după saluturile lor. Tata îşi drese vocea, luând-o de mână şi strângând-o uşor, semn că e deplin conştient de stânjeneala ei. Aruncă o privire spre uşa deschisă a încăperii, pe care ieşeau acum oamenii.

— Ar fi mai bine să ne pornim spre casă, având în vedere căldura de afară. Ne-au ajuns zilele dogoritoare ale lunii august.

— Aşa se pare, zise maiorul dintr-odată, în sfârşit luându-şi privirea de la ea. Recunosc că am fost reticent când a fost vorba să mă angajez la frontieră, dar încep să înţeleg că truda merită.

— Vă doresc o zi de sabat frumoasă, spuse Tata potrivindu-şi pălăria.

Morrow se întoarse să plece, uitând să le salute pe Lizzy şi Jemima. În stradă, locuitorii aşezării şi soldaţii stăteau de vorbă, în ciuda căldurii sufocante şi a prafului, privind artileria şi admirând micul tun şi tabăra plină de monturi militare. Tata o ajutase să urce în trăsură şi curând aveau să treacă prin porţile din spate ale fortăreţei, făcând din mână santinelelor care îşi scoaseră pălăriile. Răsuflă uşurată şi privi înapoi peste umăr, spre pichetul lăsat în urmă. Maiorul McKie rămase drept lângă bârna de stejar, pe care stătea scris numele Staţia Râul Roşu, dar ea nu ridică mână să-l salute de rămas-bun.

Tata îşi trase marginile pălăriei peste ochi.

— Fiica mea, mă tem că întoarcerea ta a atras atenţia

tuturor.

— Nu ştiu de ce, spuse ea încet. În afară de faptul că sunt atât de puţine femei aici… şi o mulţime de bărbaţi.

Vântul bătea atât de tare că părea să spulbere fiecare cuvânt rostit de ea. El nu dădu niciun semn că o auzise şi părea cufundat în gânduri serioase. Oare încerca şi el, ca ea, să-şi alunge priveliştea ameninţătoare a muniţiei şi a oamenilor în uniformă militară? Din cauza tăcerii, călătoria îi păru şi mai lungă şi la jumătatea drumului spre casă o roată a trăsurii începu să se clatine. El sări jos să o strângă, dar efortul părea să-i dezlănţuie o tuse seacă. Răceala din timpul verii nu-i trecu şi tot tratamentul nu avu niciun efect. Mătuşa Sally tocmai îi dăduse nişte coajă de cireş. Îi va face un ceai după ce vor ajunge acasă.

În ciuda faptului că era o zi frumoasă şi vântul dansa mlădios în jurul ei, simţi o nouă nelinişte. Când Tata va fi din nou bine, nu se va mai simţi atât de tulburată, gândi ea. Curând vor începe repetiţiile şcolii de canto şi poate că va avea şi un iubit. Cel mai important e că acum, pentru că au venit soldaţii, Kentucke nu va mai fi un câmp de bătălie. Cu siguranţă că, dacă soldaţii lui McKie din Virginia vor apăra teritoriul, indienii shawnee îi vor lăsa în pace.

că & fe

Morrow se plecă asupra scrisorii, rămânând cu condeiul suspendat în aer.

Dragă mătuşă Etta, iartă-mă că nu ţi-am scris până acum. De când m-am întors la Râul Roşu se pare că sunt o mie de lucruri care să mă ţină departe de foaie şi cerneală. De fiecare dată când mă aşez la masă, sunt chemată. Tata are nevoie de mine mai mult ca oricând. Te implor să te rogi pentru el, întrucât este împovărat de o tuse chinuitoare, pe care nici mătuşa Sally nu o poate alunga.

Îmi place mult scrinul de cusut pe care mi l-ai dăruit de ziua mea şi este o amintire a timpului frumos petrecut de noi împreună. Sunt sigură că magazinul de rochii este un pic cam pustiu. Mă îndoiesc că îţi este dor de momentele în

care ardeam panglicile cu călcătorul de plisat sau uitam să comand destul material, deşi poate că încă ţi-ai dori să te ajut cu registrele. Sper că acum Lady Richmond este mai uşor de mulţumit.

Trebuie să-ţi spun că visul tău de a mă căsători cu un om de rang s-ar putea să se împlinească. Un om din Virginia a sosit la staţia Râul Roşu cu un regiment întreg. Acum sunt zeci de soldaţi din care să pot alege. Dar au uniformele albastre[2], nu roşii[3]…

Înmuie condeiul din nou în cerneală, şi pe faţă i se ivi un zâmbet ştrengar. Cumvа, maiorul McKie şi scrisoarea mătuşii Etta păreau a fi o coincidenţă interesantă. Deşi el îi păru un pic prea îndrăzneţ, aproape că prefera atitudinea lui în faţa stângăciei şi lipsei de maniere a bărbaţilor locului. Şi el *era* chipeş într-un sens foarte larg: curat, elegant, cu maniere…

— Morrow, am nevoie de ajutorul tău.

Tata stătea în pragul uşii, faţa lui asudată exprimând părere de rău.

Îmbujorată, se ridică de la biroul de scris, jenată de gândurile ei romantice.

— Scrisoarea mea poate aştepta, Tată. Scriu numai mătuşii Etta. În ciuda cuvintelor sale liniştitoare, el încă părea să sufere. Ea ştia cât de greu era pentru el să-i ceară ajutorul. Făcând acest lucru îşi amintea de propria lui slăbiciune, de tuşea care nu mai trecea şi… de Jess. Fiind o fiică, nu era de prea mare ajutor – plus că era mică şi slabă – dar el părea hotărât să aibă grijă de ea, amintindu-i mereu să îmbrace mănuşile sau să-şi pună boneta, de parcă încerca să o păstreze pentru ziua în care o va preda unui bărbat cu perspective mult mai bune decât el. Un om ca McKie…

Urmându-l în podul şurei, îl privi cum înaintează şi încearcă să-şi ţină echilibrul sprijinindu-se de o grindă, unde

2 Soldați unioniști din timpul războiului civil, n.tr.

3 Ca soldații britanici, n.tr.

tutunul era agăţat de o bârnă lungă fixată între căpriorii de stejar. *Un acces de tuse*, gândi ea, *şi s-ar putea prăbuşi*.

— Cu grijă, Morrow, nu păşi prea aproape de margine. Dă-mi numai încă o legătură.

Ea făcu ce-i ceruse, atentă la frunza cu miros înţepător a tutunului, o amintire dureroasă a pipelor şi a *kinnikinnik* şi a vizitatorilor nedoriţi. Nu îi mai plăcea să intre în şură. Făcând acest lucru, îşi amintea de întâlnirea cu acel shawnee. Ochii ei se îndreptară spre podeaua cu fân, locul în care îl zărise, şi aproape că tresări. Amintirea aceasta o făcu să regrete că nu rămase atunci pe loc, că fugise ca un şobolan care se ascunde. Cât de bine ar fi fost să-şi fi stăpânit teama şi să fi stat de vorbă cu el. L-ar fi scutit pe Tata de lacrimile ei şi întrebările lor despre Jess ar fi putut primi un răspuns.

Jumătate de oră mai târziu, cu praf de tutun în păr şi udă de transpiraţie, Morrow coborî scara podului, gândind că are mare nevoie de o baie. Renunţând la cada de cupru pe jumătate ascunsă de porumbar, luă în considerare varianta unei băi în râu. Dincolo de uşa deschisă a şurei, vara însăşi părea a-i face o invitaţie. Îl anunţă scurt pe tatăl ei şi o porni pe cărare, cu un săpun moale şi prosoape curate, tot drumul luptându-se cu o stare de nelinişte. La sfârşitul lui august apa era mai caldă ca oricând, de un albastru de safir uluitor, care arăta ca un cer coborât şi răsturnat. Toate celelalte din jur erau uscate şi prăfuite, pământul maroniu era crăpat de secetă şi câţiva copaci aveau deja o culoare de un auriu pal.

Se opri la o răspântie de drum, cu inima sfâşiată. Zări poteca ce cobora spre tufa de laur, canoea pe jumătate ascunsă şi casa lui Trapper Joe. Dar cealaltă cărare era abandonată şi năpădită de buruieni, o încâlceală de arbuşti şi plante agăţătoare. Poate că... Alungase gândul departe, doar pentru a reveni la el, şi porni pe drumul bine cunoscut. *Poate că omul trebuie să-şi înfrunte teama pentru a se scăpa de ea*. Oare ar trebui să se întoarcă la locul în care

începuse totul? Un loc în care nici chiar Tata nu ar vrea să meargă?

Se luptă cinci minute întregi, în vreme ce umbrele ulmilor gigantici şi ale stejarilor se lungeau în jurul său, cu ochii pe vechiul drum, care parcă implora să fie urmat. Cu un pas şovăitor, porni înainte, croindu-şi drumul cât de bine putu, în zumzetul de insecte din jurul ei. Mărăcinii şi spinii îi zgâriară braţele şi gleznele goale, dar continuă să meargă, mânată de curiozitate. Vechiul drum ocolea un sicomor falnic şi un crâng de dafini, ca pentru a-i testa memoria înainte de a ajunge pe malul larg al râului.

Acesta era locul în care fusese pentru ultima oară cu Jess, cu ani în urmă. Doar că nimic nu mai arăta aşa cum îşi amintea ea. De atunci râul îşi făurise o albie nouă şi bolovanii de pe malurile sale, cândva mari cât casa în mintea ei de copil, acum păreau imposibil de mici. Ochii ei se opriră pe ţărmul celălalt, de o frumuseţe uimitoare în lumina auriu-roşiatică. O abundenţă de viţă de vie se întindea pe mal, urmând cursul râului. O atrăgea precum ceva din Eden, precum fructul oprit, de parcă ar provoca inabilitatea ei de a înota. Dar cât de greu ar putea fi?

Jessamyn fusese un înotător priceput, Tata îi fusese instructor. Îşi aminti cum se zbenguiseră chiar în locul acesta. Ambii o tachinară şi încercară să o tragă în apă, dar ea preferase să-i privească de pe ţărmul nisipos. Uneori îşi ţinea respiraţia când ei dispăreau sub faţa liniştită a râului pentru o perioadă mai lungă, doar pentru a reveni la suprafaţă şi a o tachina în continuare. Amintirea o întrista… şi îi dădea curaj.

Înaintă nesigură şi şovăind; pietrele râului erau alunecoase sub picioarele ei goale. Soarele atinse râul cu un ultim deget auriu, înainte de a se ascunde în spatele vârfurilor copacilor. Apa rece îi ajungea acum până la umeri, curentul trecea pe lângă braţele şi picioarele ei cu un ritm pulsant. Se uită în urmă să-şi vadă hainele acolo unde le lăsase, o grămadă mică şi neînsemnată de pânză şi o panglică de păr

mototolită.

Continuă, picioarele ei părăsind curând fundul apei. Jess o învăţase să dea din mâini, aşa cum înoată câinele, şi îşi aminti acum mişcările acestea convulsive. Era cam pe la jumătatea drumului, dar aproape fără respiraţie. Nu îşi amintea să fi fost atât de greu, atât de solicitant. Râul nu mai era albastru, ci negru, şi mai degrabă duşman decât prieten. Un curent puternic îi îndoi picioare şi o trase în apa mare. În câteva secunde, enormitatea situaţiei ei îi trecu prin faţa ochilor. O, *Tată*! *Tată*! *Unde eşti*? Până acum, el întotdeauna fusese aproape atunci când ea avusese nevoie de el. Până şi numai gândul că el ar fi împovărat cu o nouă pierdere, îi adânci întunericul. Panica scoase din plămânii ei ultima gură de aer şi se luptă necontrolat să iasă la suprafaţă. Dar lumea de dedesubt era rece ca iarna şi părea să o fixeze sub greutatea sa.

Istovită, încetă să se mai zbată. Amintirile Mamei o înconjurară, încălzind-o, alungându-i panica. Îi urau un bun venit acasă. Pentru o clipită, o văzu pe Euphemia, aşa cum fusese cândva: cu păr neted, cu gura ca un boboc de trandafir şi ochii ca doi nasturi albaştri.

Am să mor... *Doamne*, *ajută-mă*!

Dar nu apăru nicio rază de lumină, nicio minune prin care apele să fie despărţite. Şi atunci cedă, renunţă la viaţa şi suflarea ei, cu ochii închişi în faţa întunericului. Imediat ce se predă, simţi cum altcineva luptă pentru ea. Fu înconjurată de braţele cuiva precum funiile şi trasă la suprafaţă, eliberată din curent. Când îşi deschise ochii, crezu că visează. Un om o ţinea şi ea plutea pe deasupra apei, tuşind şi respirând convulsiv, lenjeria sa de muselină atârnând în jurul ei, în vreme ce el înota cu ea spre mal.

O aşeză pe ţărm; nisipul era ca un pat binevenit. Se aplecă deasupra ei, respirând greu, cu mâinile pe genunchi, de pe silueta lui neagră picurând stropi de apă, stropi ce cădeau pe ea. Morrow privi în sus şi zări ultima faţă pe care s-ar fi aşteptat să o vadă: fiul lui înconjurat de Duşman.

Întorcându-se pe-o parte, făcu cel mai lipsit de eleganţă lucru pe care îl ştiu: vomită toată cina şi încă o găleată de apă, pe lângă asta. El se chirci lângă ea, cu faţa umbrită de îngrijorare.

— Stai liniştită până scoţi afară toată apa… şi poţi din nou respira.

Închizând ochii, inspiră adânc şi ascultă. Dar în mintea ei era tare confuză. Precizia extraordinară a cuvintelor sale, trăsăturile tenului său închis şi hainele care erau un amestec confuz de vestimentaţie indiană şi europeană o îngrijorau chiar mai mult. Cine era el? Privindu-l acum, zări lucruri pe care nu le observase înainte. Ochii săi… de un maroniu auriu? Aproape chihlimbar?

— Nu ar trebui să vii aici singură, spuse el direct. Sunt lupte în amonte.

Încercă să se ridice, dar el o împinse înapoi. Adună hainele ei şi panglica de păr lăsate mai jos pe mal, înainte de a o ridica în braţe, de parcă ar fi fost numai puţin mai grea decât o păpuşă din pănuşi. Stătea fără vlagă în braţele lui, simţind graţia mişcărilor sale, în ciuda poverii trupul ei ud. Luminile casei apărură înaintea lor şi el urcă scările, deschizând uşa de la intrare cu o lovitură de mocasin.

Tata se ridică repede şi răsturnă cu un trosnet scaunul pe care fusese aşezat. Înainte ca el să spună vreun cuvânt, ea îi simţi starea de şoc. Salvatorul ei neaşteptat o lăsă uşor în picioare, sprijinind-o, în vreme ce ea se confruntă cu privirile tatălui ei şi a lui. Înconjurat, evident, pricepu ce se întâmplă dintr-o singură privire, dar Tata luptă să înţeleagă ceva din tăcerea aceea chinuitoare.

— Fata mea… era să te îneci? înaintă spre ea, cu ochii în lacrimi.

— Eu… eu…

Dinţii ei acum tremurau, dar nu de frig, ci de intensitatea emoţiei.

Cu faţa palidă, Tata o ajută să se aşeze pe scaun lângă foc, înfăşurând o pătură în jurul umerilor ei tremurânzi. Ar fi

vrut să plângă... de mulţumire şi uşurare. Poate că aşa se simţise şeful tribului când ei îi salvaseră fiul. Şi acum fiul lui o salvase pe ea. Datoria fusese plătită integral. Fiecare dintre ei părea a se gândi la acelaşi lucru în acelaşi timp, liniştea umplând sufletele lor cu pace, în ciuda tăcerii.

Tata îşi drese vocea şi se îndreptă spre dulapul din colţ, de unde luă un ulcior şi îşi turnă nişte whisky. Le oferi şi indienilor, dar aceştia refuzară şi apoi bău totul dintr-o singură înghiţitură. Morrow făcu ochii mari. Privi spre omul care îi salvase viaţa şi din care acum picura apa pe podea, pantalonii săi de piele uzi arătând de parcă ar fi negri. Dar el nu privea spre ea. Păstra o privire îngrijorată spre uşa deschisă, de parcă ar aştepta ca necazurile din amonte să se materializeze în pragul casei în orice moment.

Respiră adânc, încercând să-şi adune puterile ca să-i mulţumească aşa cum se cuvine, dar cuvintele nu-i veneau pe buze. În schimb, îşi luă privirea de la el, temându-se că ezitarea ei era evidentă. Dar Tata făcu mai mult de-atât, şi le mulţumi în engleză şi limba shawnee, cu o recunoştinţă reală. Când ei plecară, ea se afundă în scaunul său de lângă foc, învelindu-se mai strâns în pătură, prea obosită pentru a vorbi, dar încă plină de întrebări şi confuză.

Ghicind curiozitatea ei, Tata spuse:

— Au venit imediat după ce ai plecat la râu. Înconjurat m-a avertizat despre o adunare a cherokee, aproape de acest loc. Fiul său părea nelinişţit când i-am spus că ai plecat la râu. Încercasem să-l ţin aici. Nu am vrut să te surprindă... sau să-l întâlneşti tu aşa, îmbrăcată numai pe jumătate.

Faţa lui se înroşi uşor.

— Înconjurat a spus ceva despre duhurile apei, care înecau oamenii pe fundul râului. Superstiţii shawnee, presupun. Fiind un tânăr plin de neastâmpăr, fiul său a dispărut imediat şi, mulţumesc Cerului, ce mă bucur!

Ea înghiţi în sec, încă simţind că are o găleată de apă înăuntrul ei.

— Nu am vrut să-ţi fac probleme, Tată... doar am văzut

nişte struguri pe celălalt mal al râului.

Clătină capul, nevenindu-i să creadă.

— Nu pot îndura gândul că te-aş putea pierde, Morrow. Niciodată să nu mai încerci să faci ceva atât de nebunesc.

Lacrimile din ochii lui o făcură să regrete şi mai mult şi brusc se simţi extenuată. Ridicându-se pe picioarele-i tremurânde, se îndreptă spre scări, dar el o opri, punându-şi braţul în jurul ei, îmbrăţişând-o aşa cum nu o mai făcuse din vremea copilăriei ei. Şi ea îl îmbrăţişa în răspuns, udându-i cămaşa, surprinsă când el ezită să-i dea drumul.

— În seara asta, când erai la râu, când înconjurat venise cu Haină Roşie…

Haină Roşie. Acesta era numele lui? Simţi o dezamăgire ciudată. Se aşteptase la altceva. Ceva puternic şi mai indian. Nu acest nume. Trăgându-şi pătura în jurul trupului, aşteptă ca el să termine de vorbit.

— Am aflat câteva lucruri despre indianul nostru shawnee, vorbitor de limbă engleză. El este alb pe jumătate. Mama lui a fost o captivă albă.

Ce? Surprinzătoarele cuvinte părea să atingă numai suprafaţa gândirii ei conştiente şi rămase încremenită, cu ochii aţintiţi asupra lui, mută de uimire.

— Copil fiind, fusese trimis la Şcoala Brafferton pentru indieni.

— Brafferton? rosti ea, ca un ecou. Citi despre şcoala aceasta în *Virginia Gazette*. Avea o istorie bogată, deşi controversată. Oare chiar fusese înscris la această şcoală?

— Se pare că s-a descurcat bine acolo. O familie din Williamsburg intenţionase să-l adopte. Dar după o vreme, el a plecat de acolo şi s-a întors la tatăl său.

Îşi ţinu respiraţia, încercând să prindă tot ce Tata tocmai spusese, lăsând ca aceste cuvinte să înmoaie şi să modeleze concepţia greşită pe care şi-o făcuse despre el. Era el cu adevărat pe jumătate alb? se întreba de ce nu bănuise niciodată acest lucru. Tenul său era prea deschis pentru un adevărat indian, la fel şi ochii săi căprui, deşi

hainele şi manierele erau destul de convingătoare.

Înghiţi în sec şi apoi spuse:

— Am vorbit câte ceva despre Jess. Am încercat să-l descriu, aşa cum mi-l amintesc. Dar a trecut atât de mult timp…

Ochii lui aruncau sclipiri de un verde şters. Ea îi întinse o mână, dar el se întoarse, în mod clar prea obosit pentru a continua conversaţia. Urându-i noapte bună, Morrow urcă scările spre camera sa, ea însăşi cu inima grea. Epuizată, îşi pieptănă părul încâlcit şi se îmbrăcă cu cea mai groasă haină de noapte, adunându-şi păturile în jurul trupului încă tremurând. Amintindu-şi că uitase să-şi spună rugăciunea, se aplecă pe genunchi, simţindu-se mai nevrednică decât oricând altcândva în viaţa ei.

Tată, *iartă-mă*. *Pentru că ţin ranchiună*. *Pentru ura faţă de shawnee*. *Mulţumesc că l-ai trimis pe Haină Roşie să-mi salveze viaţa*.

D

e când aproape că se înecase, Tata părea s-o supravegheze de parcă s-ar teme să nu dea din nou de necazuri. Nu îi putu povesti cum faptul că fusese atât de aproape de moarte, în mod inexplicabil, o eliberase de câteva dintre temerile ei. Locul care o bântuise pentru o perioadă atât de lungă acum nu era nimic mai mult decât nisip, rocă roşie şi apă curgătoare. Dorea să meargă din nou acolo, fie şi pentru a se asigura că locul nu mai are nicio putere asupra ei, dar o reţinea munca de toamnă. Joe venea să ajute cu recolta, alăturându-se tatălui ei la munca câmpului şi tăind spicele coapte din vârful tulpinilor înalte, apoi tulpinile însele pentru furaje. Era o muncă grea, istovitoare, şi ea cărase găleată după găleată cu apă rece de izvor, pentru a le potoli setea. Se bucura să se poată întoarce în casă, unde stătea şi măcina cu o meliţă boabele tari de grâu. Dar se simţea epuizată înainte de a putea umple un singur sac de făină.

Ştergându-şi fruntea cu o batistă, se gândi la alte plăceri,

dincolo de pridvorul sufocant al casei. Tatăl ei nu va renunţa la lucru înainte de amurg, aşa că avea timp din belşug să se retragă, nu atât de departe încât să nu-i audă glasul, dar dincolo de umbra casei mari, cu două etaje. Pădurile erau pline de zmeură, iar ea avea un coş în fiecare mână, încântată să culeagă fructele mari şi dulci. O mână de zmeură îi lăsă pe limbă gustul verii.

Cu limba şi degetele pătate, se îndepărtă de la culesul unei tufe şi deodată văzu o licărire de mişcare undeva adânc în pădure. Rămase imediat nemişcată. El nu scoase niciun sunet, dar nu se putea ascunde, la înălţimea lui. Zeci de gânduri discordante îi trecură prin cap, în vreme ce îl urmărea, plină de curiozitate.

El e pe jumătate alb, *dar se mişcă repede ca un indian*. *Este pe jumătate indian*, *dar educat ca un om alb*. *Engleza lui pare la fel de bună ca a mea*, *şi totuşi ani de zile am crezut că nu ştie s-o vorbească*. *Oare ce alte secrete mai ascunde*?

Deliberat, păşi pe o creangă uscată. Pocnetul ei trimise ecouri în liniştea dimprejur, făcând să înceteze până şi cântul păsărilor. Realizând că ea îl zărise pe el înainte ca el s-o zărească pe ea, simţi un mic fior inexplicabil. Dar brusc el dispăru din câmpul ei vizual. Peste numai câteva momente, pe părul fin de pe gâtul ei simţi o vibraţie şi se întoarse, aproape răsturnând coşurile din mâini. El stătea în spatele ei, cu arma în mână şi cu o expresie stoică. Ochii săi erau atât de săgetători încât păreau a fi negri, nu căprui. Ceva din adâncul sufletului ei o făcu să se simplă infinit de ridicolă.

Îi spuse un pic în pripă:

— Am crezut că nu m-ai văzut.

— Te-am văzut şi mi-am propus să te evit.

— De ce?

— Eşti uşor de speriat.

— Mă învinovăţeşti?

Chiar şi în timp ce vorbea, ochii ei continuau să cerceteze

pădurea, cu gândul la soldaţi şi indieni şi urmele de panteră despre care îi avertizase Joe. Pentru că nu-i răspunse, privi din nou la el, simţindu-se mai curajoasă decât oricând înainte.

— De ce te cheamă Haină Roşie?

Întrebarea directă, dar blândă, părea să-l amuze. O privi meditativ, aşa cum făcea de obicei, de parcă ar cântări fiecare cuvânt înainte de a-l rosti.

— Mergeam în cercetare pentru britanici, uniformele roşii. Dar am refuzat să îmbrac una dintre uniformele lor, aşa că mi-au făcut o cămaşă roşie. Este un fel de glumă între prieteni.

— Nu ai un nume indian?

— Am.

Dar nu ai să mi-l spui.

Ochii lor se întâlniră şi îşi susţinură privirile, iar ea simţi rezistenţa lui. Căldura îi năvăli în obraji şi apoi îşi coborî ochii, cercetând fiecare detaliu al hainelor sale. Azi arăta mai mult a cercetaş de frontieră decât a indian. Cu o cămaşă de in largă, cu franjuri, care atârna peste pantalonii de piele susţinuţi de nişte curele colorate, părul negru ca smoala prins în spate în coadă, era ca orice alt om din aşezare… cu excepţia acelor semne de sălbăticie pe care le purta. Prinse în curele peste umărul stâng, avea o armă într-o traistă şi un corn cu praf de puşcă, iar la cingătoarea ţesută manual purta o toporişcă şi un cuţit în teacă. Mult prea discordant cu pânza fină cu sclipiri argintii.

El îşi întoarse capul spre stânga, întrerupând conversaţia.

— Sunt multe fructe de pădure dincolo de arţarul acesta mare.

Ea se îndreptă în acea direcţie şi înaintă, păşind peste tufişuri şi mărăcini, iar în mintea ei se învârteau tot felul de gânduri. Când privi înapoi, el deja nu mai era acolo. Pentru a se întâlni cu Tata, încercă ea să ghicească. Simţi un nod în stomac la gândul că el venea şi pleca în voie şi îi punea pe ei toţi în pericol. Sau poate credea că ar putea scăpa de

neplăceri, având în vedere că ei erau atât de izolaţi.

De ce fusese atât de pierdută în prezenţa lui, uitând să pună singura întrebare care contează? Pentru că nu a vorbit acum, s-ar putea ca niciodată să nu mai aibă o asemenea ocazie. Abandonându-şi coşurile, se grăbi înapoi pe cărarea pe care venise câteva momente mai devreme, sperând ca Tata să fie încă în câmp.

Când ocoli casa să ajungă la intrare, îl găsi pe Haină Roşie chiar în pragul uşii, privind-o de parcă el ar fi locuit acolo, şi nu ea. Gândul acesta o umplu de mânie şi fata urcă scările şi îi înfruntă privirea, cu spatele sprijinit de un stâlp al pridvorului. Dar el vorbi înainte ca ea să-şi poată dezlega limba:

— Unde este tatăl tău?

Ea înghiţi în sec, nedorind să dea un răspuns.

— De ce continui să vii aici?

— Nu asta te-am întrebat.

Calmul său netulburat mai potoli din mânia ei. Privi în jos, la şorţul ei pătat de zmeură, simţind o mustrare de conştiinţă. Omul acesta o salvase de la înec şi totuşi ea nu-i poate adresa niciun cuvânt binevoitor. Spuse un pic mai potolit:

— Eu... eu nu ştiu unde e. Aceasta nu te priveşte. Nu ar trebui să fii aici. Este la fel de periculos pentru tine, cum este şi pentru noi.

— Sunt conştient de pericol.

Luând o gură mare de aer, îl ţinti din nou cu privirea.

— Mă îngrijorez pentru tatăl meu. Nu se simte bine. Dacă ţi-ar păsa cât de puţin sau dacă ai avea un pic de bun simţ ne-ai lăsa în pace...

— Tatăl tău mi-a cerut să vin. Altfel nu aş fi aici.

— Aşa este, Fiică.

Se întoarse şi-l zări pe Tata stând în spatele ei, cu Joe lângă el. Simţi cum ruşinea o acoperă, precum un nor. În ochii lui citi o mustrare aspră, când intră în casă şi îi ceru să aducă nişte cidru din cămară. Observă că Joe îl studiază pe

Hainã Roşie cu mare atenţie şi-şi aminti că el nu-l mai întâlnise până atunci. Mânioasă, plecă să aducă cidrul, dorind să se ascundă în umbra rece a peretelui de piatră, până când ei vor termina de vorbit. Dar făcu aşa cum îi ceruse Tata şi îi servi, fugind după aceea în camera ei şi rămânând acolo până când el se afişă în capul scărilor şi o chemă.

Se pregăti să coboare, uitându-se în jos la tatăl ei, când el începu:

— Morrow, nu vreau să-l descurajezi pe Hainã Roşie să vină aici.

O cuprinse exasperarea:

— Dar, Tată, venirea lui te pune într-o situaţie grea. Ai putea fi acuzat de spionaj pentru shawnee... sau pentru britanici.

— Nimeni nu ştie de întâlnirile noastre.

— Nu încă, vrei să spui. Să presupunem că cineva îi vede aici şi...

— Nu voi închide uşa pentru ei, spuse el ferm. Oricât de ciudat ţi-ar părea ţie, eu îi consider prieteni. Pe lângă aceasta, am motivele mele pentru care îi vreau aici.

Pentru Jess. Scoase un oftat, cu inima ca de plumb. În graba ei de a se scăpa de Hainã Roşie nici nu se gândi să întrebe de Jess.

— I-ai spus despre maiorul McKie?

El zâmbi cu înţeles.

— Sunt sigur că ştie mai multe despre McKie decât noi. Aproape sigur că a urmărit fiecare mişcare a lui McKie de când el şi oamenii săi au venit pe acest teritoriu. Nu ar avea niciun rost să-i vorbesc despre chestiuni militare... şi făcând aceasta aş deveni un spion, nu-i aşa?

Amărâtă, rămase tăcută. Nu-i spuse despre speranţa cuibărită în inima ei. Poate că venirea virginienilor lui McKie va face ca vizitele indienilor shawnee să înceteze. Curând pădurea va fi plină de spioni, care vor alunga necazurile şi îi vor căuta pe indieni. Cu siguranţa că aceasta îi va ţine la

distanţă.

Încet, coborî scările, oprindu-se din nou când el spuse:

— Haină Roşie ne-a adus ceva, nouă amândurora.

Luă un pachet de pe masa lor aşezată pe capre de lemn şi i-l întinse. Uluită de gestul neaşteptat al lui Haină Roşie, îl luă cu reticenţă, observând hârtia groasă şi şnurul. Simţi ochii tatălui ei asupra sa, de parcă i-ar cântări reacţia. Oare Haină Roşie gândea că i-ar putea câştiga favoarea sau iertarea?

Un prim impuls de împotrivire ieşi la suprafaţă din adâncul ei. Punând darul deoparte, ieşi, propunându-şi să-şi recupereze coşurile cu zmeură şi să-şi termine treaba. Nu, iertarea nu poate fi câştigată, obţinută sau cumpărată. Ea trebuie oferită de bunăvoie, dintr-o inimă plină de Cristos şi lipsită de orice ură.

Ca a tatălui ei. Nu ca a ei.

— Sáfe.

A doua zi dimineaţă, puse pachetul pe laviţa de lângă uşa tindei, întrebându-se dacă Tata îl deschise pe al lui. Dar nu era pe aproape, ca să-l poată întreba, deoarece plecase odată cu ivirea zorilor, ca să adune grâul înainte de se face prea cald. Se trezise prea târziu în dimineaţa aceasta din cauza unui somn neliniştit, şi nu îl auzise plecând. Ziua ce trecuse fusese prea solicitantă şi se simţea epuizată, atât de obosită la ora dimineţii, încât şi-ar fi dorit să fie amurgul, nu lumina zilei.

Îndatorată, începu să pregătească terciul. Lucrând, privea pe furiş spre pachet, atrasă şi în acelaşi timp deranjată de prezenţa lui, gândind că mai bine l-ar îngropa undeva, să nu-l mai vadă. Prezenţa lui o rodea, ademenind-o să-i deschidă legăturile şi să dezlege misterul volumului şi greutăţii sale. Poate că era o piele de animal sau o blană… sau vreun ornament indian. Indiferent ce era, dorea să se scape de el şi ştia locul exact unde avea să-l ducă.

Încet, deschise uşa tindei. Balamalele ruginite şi abandonate gemură în semn de protest. Înşfăcând

pachetul, se grăbi să traverseze spre partea de est a casei, împingând uşa grea pentru prima dată de când se întoarse din Philadelphia. Pentru o clipă, aproape că uitase pentru ce venise, pierdută în dezordinea ameţitoare. De ce, după treisprezece ani, Tata încă refuza să repare mobilierul, să mătură penele rătăcite, să cureţe mizeria? Sperase ca el s-o facă în timpul în care ea fusese plecată. Sau s-o lase pe ea să cureţe, acum că s-a întors acasă. Dar ştia că trecutul era prea dureros. Închizând uşa în faţa vieţii pe care o trăise cu mama ei, spera să capete vindecarea.

Zări o oală de cupru aşezată lângă vatră, înverzită de vreme. Aruncă pachetul în ea, satisfăcută că va rămâne departe şi ascuns de privirea ei. Pe când se întorcea să plece, prin ochiul de geam murdar, de undeva de sus, pătrunse o rază de lumină, reflectându-se într-o oglindă lungă de perete şi oglindindu-i chipul. Apucând o draperie veche, frecă şi curăţă o bucată de oglindă şi se privi mai atent, întrebându-se de ce oare îi atrase atenţia lui McKie.

Auzind sunet de paşi pe pridvor, se grăbi să iasă. Trase după ea uşa cât putu de încet şi se îndreptă spre intrarea din faţă, ca tatăl ei să nu ştie nimic. Când ea intră, el stătea la masă, purtând o nouă pălărie de fetru aşezată strengăreşte un pic pe-o parte. Îl făcea să arate cu câţiva ani mai tânăr, acoperindu-i firele argintii ale părului. Oare acesta era cadoul de la Haină Roşie? îl studie cu atenţie în timp ce îi turnă o cană de cafea şi îi întinse zahărul.

— Nu trebuie să-ţi scoţi pălăria, spuse ea încet. Având în vedere că este nouă şi toate celelalte.

Tata atinse borurile de fetru ale pălăriei de parcă ar fi uitat de ea şi o privi cum îşi toarnă terciul. Până acum nu o întrebase ce făcuse cu pachetul său, dar ea simţi că el pricepu motivele pentru care îl ignora. Şi încercă să fie amabilă, deşi îi era greu să-şi ascundă consternarea faţă de plăcerea lui evidentă. Tăcerea confortabilă în care se adânciră începu să-i roadă şi ea ştia că el se frământă cu ceva, ceva care are prea puţin de-a face cu pălării de fetru

şi daruri nedeschise.

Când ea îi luă farfuria goală, el îşi drese glasul:

— În dimineaţa aceasta, deja am terminat cu mulsul. Deci te-am scutit de muncă.

— Nu am vrut să dorm atât de mult, spuse ea, turnându-i din nou cafea în ceaşcă. Acum, că ai terminat cu recolta, poţi rămâne şi tu mai mult timp în pat dimineaţa.

Tata oftă, scoţând un sunet ciudat. Era numai imaginaţia ei sau el înroşise, pe sub barba lui ninsă? înghiţi în sec şi apoi spuse:

— Ai apucat să vorbeşti cu Lizzy la ultimul serviciu de sabat? Faţa lui exprima atâta speranţă, încât ea se simţi jenată să dea din cap în semn că nu apucase. Era sigură că el voia să abordeze un subiect delicat, de aceea îi venea atât de greu să vorbească.

— Nu prea am avut timp, îţi aminteşti? Eram un pic în întârziere şi acolo era maiorul McKie...

— Ei bine, va trebui să-ţi pregăteşti rochia, dacă vrei să stai alături de ea la nuntă, murmură el.

Ea începu să trebăluiască, punând fasole la înmuiat într-o oală şi aţâţând focul.

— Dar am crezut că îşi doreşte ca nunta să fie la primăvară.

— Ei bine, Lizzy şi Abe au făcut lucrurile un pic de-a-ndoaselea...

Vocea lui era tărăgănată, şi ea se îndreptă de spate şi privi spre el. Tata îi evită privirea, înroşind şi mai mult sub pălăria lui frumoasă.

— O, Doamne, fiica mea! Trebuie să-ţi spun pe litere?

Încă uluită, ea nu răspunse nimic.

El tuşi.

— Vom binecuvânta copilul lor primăvara viitoare, înţelegi, nu pot fi mai clar de-atât.

Lizzy... însărcinată? Era rândul lui Morrow să înroşească. Îi veni în minte păturica de dantelă de botez, alături de cuvintele ei inocente, spuse când stătuseră împreună la

ceai: *Sper ca tu şi Abe să fiţi binecuvântaţi eu un fiu sau o fiică foarte curând*. Ei bine, poate că nu *atât de curând*.

Confuzi), făcu o mişcare bruscă şi răsturnă cana din faţa ei. Cafeaua fierbinte se prelinse pe masă şi începu să picure pe scândurile de pin ale podelei. Era chiar fericită să se aplece şi să cureţe mizeria, ascunzându-se de privirea lui exasperantă.

Mai întâi Good Robe şi acum Lizzy. Morrow fu cuprinsă de un simţământ puternic, care nu putea fi numit decât invidie, întotdeauna îi plăcuseră bebeluşii…

— Au cerut să-i căsătoresc peste două săptămâni, spuse el, stând aplecat şi ştergându-şi cu o batistă sudoarea de pe frunte, între timp, poate că ar fi mai bine să te trimit s-o vezi pe mătuşa Sally. Sperasem că sora mea dragă şi-a făcut timp să discute cu tine lucruri de-astea, dat fiind cei doi ani petrecuţi cu ea în oraş. Dar văd că te-a învăţat să coşi şi mai nimic altceva.

Se ridică în picioare, nedumerită.

— Să discute ce, Tată?

— Probleme de inimă. Cum să te îndrăgosteşti de omul potrivit. Cum să aştepţi până la căsătorie.

Îşi scoase pălăria, apoi şi-o îndesă înapoi pe cap, întorcându-se spre uşă.

Ea rămase fără grai la această izbucnire lipsită de delicateţe. Rareori îl văzuse atât de zăpăcit de cap. De la revenirea ei acasă, el părea s-o trateze diferit, aproape cu un fel de teamă, chiar spaimă, de parcă nu ar şti prea bine cum să se comporte cu ea.

Lizzy şi Abe… şi un bebeluş?

Se simţi un pic rănită că Lizzy nu-i încredinţase fericita veste, inoportună cum era. Ei bine, nu prea mai putea face mare lucru decât să-şi pregătească rochia, aşa cum spuse Tata, şi să se roage pentru vreme bună. Indiferent de anotimp sau circumstanţe.

M

orrow se postă încă o dată înaintea oglinzii prăfuite din

partea de est a tindei, în mijlocul rămăşiţelor haotice împrăştiate în jurul ei. Pânzele de păianjen aruncau sclipiri argintii în lumina dimineţii şi vatra de piatră uriaşă şi căscată părea a fi gura unei peşteri. Venise să se privească în oglinda înaltă cât ea şi nu intenţionase să zăbovească, ci numai să stea atât cât să verifice fiecare panglică rătăcită sau nasture, pe care le-ar fi putut scăpa din vedere atunci când se îmbrăcase pentru nunta lui Lizzy.

Îşi lăsă la o parte gătelile din Philadelphia, urmărită în mintea ei de faţa întunecată a Jemimei. Fără îndoială că ar fi acuzat-o pe Morrow că încearcă s-o umbrească pe Lizzy, dacă s-ar fi îmbrăcat aşa. Cu aceasta în minte, ea modifică una dintre rochiile vechi ale mamei sale, adăugând dantelă la mâneci şi în talie şi brodând mici boboci de trandafiri pe fusta de un mov pal. Rochia era frumoasă, dar îi păruse că-i lipseşte ceva.

Observând un cufăr prăfuit, Morrow îngenunche să-i ridice capacul greu. Se deschise cu un scârţâit şi în interiorul mucegăit zări imediat nişte piepteni de fildeş. Un zâmbet îi apăru pe faţa palidă şi murmură un „Mulţumesc”, simţind că Mama îi făcuse un dar.

Când îl întâlni pe tatăl ei în pridvor – pieptenele îi susţinea greutatea părului şi pliurile rochiei modificate se revărsau în linii graţioase pe trepte – o emoţie trecu peste faţa lui, pe care ea nu o putu înţelege. Oare îşi amintea el că rochia fusese cândva a Mamei? Sau era o mustrare pentru că umblase în partea de est a casei?

— Ar trebui să luăm trăsura, Morrow, spuse el, în cele din urmă. Mă tem că dacă vei călări îţi vei murdări rochia.

— Dar, Tată, sunt numai domnişoară de onoare, nu mireasă.

— Ai putea fi până la sfârşitul zilei, murmură el.

Se simţi un pic jenată de examinarea lui atentă şi porni spre uşa casei.

— Mă voi duce să mă schimb. Am altă rochie, dacă aceasta este prea elegantă…

— Nu este vorba despre rochie, Fiică. Se opri şi zâmbi uşor, văzând tulburarea ei: Nu ai idee cât de frumoasă eşti. Ţine de farmecul tău. Semeni aşa de mult cu…

Adele? Aproape că menţionase numele mamei ei şi aceasta îi induse o stare de melancolie. Ştia el că ei îi lipseşte o mamă tot mai mult în ultima vreme? Că şi-ar fi dorit măcar o soră? Avea atât de multe întrebări pe care ar fi vrut să-i le pună şi nu putea, deşi era un tată atât de bun. Treburile de-ale femeilor. Chestiuni care ţin de inimă. Lucruri de care un bărbat ar putea râde. În ultima vreme, absenţa unui confident apropiat săpă o durere adâncă în sufletul ei.

Spuse cu o voce aproape tristă:

— Tată, te rog să nu-ţi faci griji cu trăsura, ca să nu întârziem, îmi place să călăresc pe Belle, pentru că e atât de blândă.

În cele din urmă, el dădu aprobator din cap şi plecă să-i aducă iapa. Tot drumul spre fort încercă să-şi alunge din imaginaţia sa figura Mamei călărind alături de Tata, îmbrăcată cu rochia pe care acum o purta ea, încă frumoasă la vârsta de mijloc, neatinsă de tragedie. Jess ar fi şi el acolo… şi Euphemia, mare deja, şaisprezece ani la cei optsprezece ai ei. O familie frumoasă, întreagă şi nevătămată. Şi totuşi, în asemenea vremuri tulburi, cine dintre locuitorii frontierei s-ar putea lăuda cu aşa ceva?

Îşi spuse singură că acum era în drum spre nuntă şi nu va ceda în faţa melancoliei. Compătimirea de sine este de la diavolul, spunea Tata. Aşa că pur şi simplu privi în jur, lăsând ca minunile sălbăticiei să-i pătrundă în suflet şi să-i umple toate locurile goale. Un vânt cald de toamnă legăna timoftica şi firuţele, iar pe cer se îngrămădeau nori pufoşi. Rugăciunile ei pentru vreme bună fuseseră ascultate.

Porţile din faţă ale aşezării fuseseră larg deschise, supravegheate de soldaţi care purtau flinte, şi nuntaşii deja rostogoleau butoaiele de cidru spre locul de adunare, în anticiparea dansului, în mijlocul grupului se afla maiorul

McKie, în uniformă completă. Certitudinea că el îi aştepta pe ei părea să elibereze un stol de fluturi în stomacul ei. Când îi observă intrând pe porţi la trap, se grăbi s-o ajute să coboare, ţinând strâns mâna ei acoperită de mănuşă, aşa cum făcuse şi în ziua de sabat.

— Am ajuns un pic târziu... s-ar putea ca Lizzy să aibă nevoie de mine, spuse ea cu un zâmbet pe jumătate şi forţat.

Pentru numai un moment, ochii lor se întâlniră, ai lui de un albastru uimitor... o nuanţă diferită de ai ei, dar la fel de cuceritori pe faţa lui foarte bronzată. Ea citi zeci de lucruri diferite în privirea lui – toate admirabile. Murmurând o explicaţie, se scuză şi apoi îl lăsă pe tatăl ei singur cu maiorul.

Casa familiei Freeman era dosită într-un colţ din partea de nord-est a aşezării, şi uşa era larg deschisă. Se grăbi să intre, acum când soarele se apropia de ora zece şi mai era numai o oră până la nuntă.

— Morrow, mă temeam că nu vei veni, exclamă Lizzy, stând în prag şi făcându-i semne cu mâna. Grăbeşte-te şi ajută-mă să mă îmbrac. Mătuşa Hannah pregăteşte mâncarea şi eu n-o pot găsi pe Alice.

Alice dispare adesea, gândi Morrow, simţind simpatie pentru capricioasa soră mai mică a lui Lizzy. Interiorul casei era slab luminat şi lămpile cu ulei fumegau îngrozitor. Morrow se strădui din răsputeri să nu strâmbe din nas la mirosul de carne friptă. De când murise mama lui Lizzy, cu doi ani în urmă, familia a trebuit să se împace cu absenţa ei şi Morrow zări lucruri care aminteau de ea peste tot în casa lor înghesuită.

Ajutându-şi prietena să-şi îmbrace rochia grea, încercă să nu se uite la abdomenul ei.

— Lizzy, arăţi superb. Sigur Abe îmi va da dreptate.

I.izzy îşi netezi trandafirul de brocart tocmai şifonat sub presiunea mâinilor.

— Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns pentru rochie. Este perfectă

pentru nuntă… mă face să mă simt ca o mireasă. Acum, mă poţi ajuta să-mi fixez voalul?

În faţa unei oglinzi crăpate, Morrow aranjă dantela delicată în jurul cocului de bucle din creştetul capului prietenei sale, lăsându-i voalul să-i cadă pe umeri. Chiar şi îngălbenit de timp şi rupt într-un colţ, liniile lui delicate erau pline de farmec.

— A fost voalul mamei, îi spuse Lizzy.

— Merge cu rochia de parcă ar fi fost făcut pentru ea, spuse Morrow, fixând ultimul ac de păr. O, Lizzy, este o zi superbă pentru a fi mireasă. Se pare că toţi oamenii din fort sunt aici pentru a te felicita.

Strângându-şi între palme obrajii înroşiţi, Lizzy aruncă încă o privire spre imaginea ei din oglindă.

— Bănuiesc că tatăl tău ţi-a spus că eu şi Abe nu am putut aştepta.

Morrow îşi plecă ochii şi continuă să-i aranjeze voalul.

— Aş fi dorit ca tu să-mi fi spus, Lizzy. Eşti prietena mea cea mai bună, ştii asta.

— Am vrut, dar nu am ştiut cum. Bănuiesc că voi folosi foarte curând păturica de botez pe care mi-ai adus-o. Totuşi, aş fi dorit să fi fost altfel şi să fi aşteptat. Rochia asta va pocni pe mine!

Morrow cercetă nişte flori aşezate într-o vază pe o masă de scris.

— Poţi ţine aceste flori în faţa ta, uite aşa.

Luându-le din suport, le înfăşură tulpinile într-o batistă pe care o aduse cu ea şi i le întinse lui Lizzy, aranjându-i mâinile în faţa taliei. Cu toate acestea, pe silueta subţire a lui Lizzy bebeluşul deja prinse contur şi niciun buchet nu-l putea ascunde. Morrow se întreba în ce stadiu era sarcina ei.

— Cred că oamenii vor râde de mine când mă vor vedea păşind mărunt spre râu, se plânse ea. Voi naşte la primăvară. Martie… poate aprilie.

— Ce-a fost, a fost, spuse Morrow blând. Acum cel mai

bine e să te gândeşti la copil. Nu este nimic mai important decât familia. Ei bine, de ce altceva ai nevoie înainte de a pleca spre râu?

— Am nevoie să mă aşez şi să mă odihnesc puţin. Această rochie grea mă face să mă simt ca o gâză ameţită.

Morrow se întinse după un ulcior cu apă şi o cană.

— Nu vei leşina, sper.

Lizzy chicoti:

— Te pricepi mai bine decât mine la asta, din câte îmi amintesc. Ţii minte ultima noastră zbenguială, chiar înainte ca tu să pleci în Philadelphia?

Morrow se îmbujoră.

— Din cauza căldurii.

— Mai mult de-atât, a fost toată atenţia bărbaţilor, spuse Lizzy cu un zâmbet cu înţeles, luând o gură de apă. Abe îmi spune că şi acum ai răpit privirea câtorva bărbaţi de-ai noştri… şi a mult prea multor soldaţi.

La aceasta, Morrow îşi ridică ochii, surpriza tulburându-i sufletul. A prea multor soldaţi? îl avea ea în vedere pe McKie? Oare deja circulau astfel de vorbe prin colonie? Aşezându-se alături de prietena ei, negă printr-o scuturare a capului.

— Nu am făcut nimic pentru a le răpi privirea.

— Bănuiesc că nu ai ce face, recunoscu Lizzy. Oamenii spun că semeni cu mama ta şi că ea făcea ca toate privirile să se întoarcă asupra ei, când tatăl tău a adus-o dincoace de Cumberland Gap.

Morrow îşi muşcă buzele. Îi păru ciudat că simpli străini îşi puteau aminti ceea ce ea nu reuşea. Amintirile ei slabe păreau trunchiate.

— Îmi amintesc atât de puţin, Lizzy.

— Tata spune că mama ta era cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o vreodată şi că tu eşti exact ca ea.

— Sincer, nu înţeleg cum vine asta. Când mă uit în oglindă o văd numai pe Morrow Mary Little, prea scundă şi prea corpolentă, care se teme şi de umbra ei.

Lizzy chicoti şi îşi scutură capul:

— Ştii de ce Jemima pufneşte de fiecare dată când te vede, nu-i aşa? Ea cu greu poate găsi un admirator, în vreme ce tu, deşi se pare că nu faci nimic pentru asta, poţi avea orice bărbat îţi doreşti, chiar şi pe maiorul McKie.

Morrow pufni, privind spre fereastra deschisă.

— Este destul de îndrăzneţ. Eu... eu nu ştiu cum să mă comport cu el.

Brusc, o urmă de îngrijorare se întipări pe faţa lui Lizzy şi continuă să vorbească în şoaptă:

— Am sperat că el ar putea fi omul potrivit pentru tine, elegant şi cuceritor cum este. Dar Abe spune că ar fi mai bine să ai grijă, Morrow.

Morrow deveni încordată.

— Să am grijă? Dar nu l-am încurajat.

— Mă bucur de asta. Abe mi-a spus ceva despre McKie: cum pusese ochii pe o femeie dintr-un alt post. Şi apoi afacerea aia urâtă cu shawnee.

Morrow privi spre ea fără s-o vadă şi părerea ei luminoasă despre maior începu să se întunece. Lizzy aruncă o altă privire spre uşa casei.

— Chiar înainte ca McKie să vină aici, staţionase la fortul Randolph. Acesta este fortul din Kanawha, cam la 160 de km de aici. Acum câteva săptămâni, Constalk, şeful principal al tuturor shawnee, a călărit spre acel loc alături de fiul său şi un alt indian, fluturând un steag alb. Intenţionau să-i avertizeze pe soldaţi că, din cauză că albii călcaseră ultimul tratat făcut acolo, Constalk nu îi mai poate controla pe toţi luptătorii săi porniţi să atace aşezările din Kentucke.

— Dar de ce shawnee ar veni aproape de fort şi s-ar pune pe ei înşişi în pericol?

— Abe spune că era un act de onoare. Constalk promisese, în timpul tratatului, că îi va informa despre orice neînţelegeri, indiferent dacă e vorba despre indieni sau albi. Dar în loc să se poarte corect cu ei şi să-i lase să plece,

soldaţii i-au luat pe cei trei indieni prizonieri.

Expresia feţei ei se înăspri.

— McKie a intrat în baraca în care erau ţinuţi cei trei shawnee. Cu el era un grup de soldaţi şi aceştia au început să-i lovească şi să-i bată pe indieni până…

Morrow se ridică brusc, aproape răsturnând scaunul.

— Nu, Lizzy… te rog…

Lizzy se opri, cu o repulsie vădită.

— Nici el, nici vreun soldat nu au fost arestaţi. McKic a fost mutat aici şi apoi promovat.

— Ce? Eşti sigură?

— Abe era la fortul Randolph când s-a întâmplat. Avea în grija lui detaliile îngropării indienilor shawnee.

Uimită, Morrow îşi aţinti privirea asupra vetrei reci. Lizzy înghiţi în sec, arătând afectată de cele povestite:

— Doar un călău ar putea face astfel de lucruri. Ar fi bine să stai departe de maior, deşi Abe spune că deja e atât de îndrăgostit, că vorbeşte despre tine înaintea oamenilor săi.

Frumoasa zi se întunecă. Morrow abia auzi când intră Alice, pălăvrăgeala ei de fetiţă umplând liniştea casei:

— O, Morrow, lasă-mă să mă uit la tine! Mireasa este în roz şi tu în violet… cred că e una dintre rochiile mamei tale, transformată. Mi-aş dori să am îndemânarea ta la cusut.

Se privi în oglinda din spatele ei, cu trăsăturile sale frumoase, ca ale lui Lizzy, şi prinse o carnee în corsetul ei.

— Domnul predicator Little a spus să vii când eşti gata. Abe e deja la râu.

Încet, cele trei fete porniră pe drumul cunoscut, ridicându-şi uşor rochiile, pentru a nu se murdări. Malul înclinat de dincolo de porţi era acoperit de iarba ofilită şi râul era aproape secat şi împuţinat, din lipsa ploii. Primăvara pare într-adevăr un anotimp mai bun pentru nuntă, gândi Morrow. Este ceva la toamnă care vorbeşte mai mult despre sfârşit, decât despre început.

Când mulţimea în aşteptare se dădu în lături pentru a le lăsa să treacă, Morrow încercă să nu privească la omul care

se postă în faţa adunării. Dar McKie privea la ea, atât de intens de parcă el ar fi fost mirele şi ea mireasa, şi pentru câteva momente agonizante crezu că s-ar putea să împlinească spusele lui Lizzy şi să leşine din nou. Povestea acestui incident plana deasupra ei ca o umbră neagră în aerul toamnei şi simţi că ameţeşte. Încercă să se concentreze asupra cuvintelor emoţionante ale tatălui ei, spuse pe acel ton ceremonial, obişnuit în asemenea ocazii. „Preaiubiţii mei, ne-am adunat aici...” Dar azi frumuseţea lor pieri, furată de omul care stătea lângă ea, care nu era onorabil sau bun sau sincer, aşa cum credea ea că ar trebui să fie un ofiţer şi un gentleman.

O pală de vânt cald ridică voalul lui Lizzy şi Abe îşi ridică mâna să-l aranjeze la loc. Cadenţa solemnă a binecuvântării rostite de tatăl ei fu întreruptă de acel staccato al copitelor de cal şi ochii tuturor celor prezenţi păreau să se fi îndreptat spre vest. Morrow simţi nenorocirea dintr-o singură privire aruncată calului plin de sudoare şi călăreţului său tulburat, înainte de a ajunge la cincizeci de metri de ei. Când maiorul McKie îşi părăsi locul pentru a-l întâmpina, o undă de spaimă trecu peste mulţime. Bărbaţii din jurul lor începură să-şi verifice puştile, unii încărcându-le chiar acolo. Aţii începură să alerge în fort, fără a mai aştepta să audă ştirile aduse de călăreţ.

— Staţia Hinkley a fost complet arsă, spuse grăbit omul, care răsufla atât de greu că abia putea vorbi. Peste o sută de shawnee şi cincizeci de uniforme roşii sunt pe urmele noastre. Trebuie să călăresc până la Asaph, ca să-i avertizez.

Maiorul McKie apucă frâiele calului.

— Ai nevoie de un cal odihnit, altfel nu vei reuşi să ajungi până acolo.

Călăreţul îşi şterse cu mâneca fruntea asudată.

— Când au fost atacaţi, cei mai mulţi oameni erau afară în câmp. Femeile şi copiii au fost luaţi captivi, alături de alţi câţiva bătrâni din palisadă.

Chipul maiorului se înăspri.

— Aici nu se va întâmpla una ca asta. Avem destule arme, socotind pe cele ale oamenilor mei şi ale miliţiei. Eşti sigur cu privire la numărul atacanţilor?

— Click şi Kenton au spus acelaşi lucru. Cincizeci de uniforme roşii şi o sută de Shawnee… poate mai mulţi.

Morrow putea simţi zăpăceala celor din jurul ei. Curând îi pierdu din vedere pe Lizzy şi Abe, în îmbulzeala mulţimii. Oare Tata reuşise să-i declare soţ şi soţie?

Fără a aştepta să audă mai multe, Tata o luă de braţ şi porniră spre fort. Căzură câţiva stropi de ploaie şi ea privi cum cerul era acum acoperit de nori grei, care îi ameninţau cu trimiterea câtorva fulgere. Chiar şi vremea părea a le trimite avertizări.

Strigătele maiorului McKie puteau fi auzite până departe, comandând santinelelor să închidă şi să păzească ambele porţi, cea din faţă şi cea din spate.

Pe când Tata îşi pregătea caii de plecare, McKie se apropie, venind din spate.

— Pari cam grăbit, domnul pastor Little, şi eu am nevoie de toate armele în acest fort.

Tata se întoarse şi îl privi drept în faţă.

— Nu voi ridica arma împotriva niciunui om, roşu sau alb. Ca predicator, sunt neutru în acest conflict, după cum ştii deja.

Ochii maiorului poposiră asupra lui Morrow, iar tonul său cu greu ar putea fi considerat politicos:

— Chiar şi aşa, nu-mi pot imagina de ce ai expune-o unui aşa pericol pe fiica ta, în special în lumina nenorocirilor pricinuite cândva familiei tale de aceşti sălbatici.

Îndurerată, ea îşi întoarse privirea în altă parte. Menţionarea Mamei şi a Euphemiei, venită din partea lui, părea numai să le mânjească memoria. Urmă o pauză penibilă, după care se simţi încurajată de vocea îndrăzneaţă a tatălui ei, când îi răspunse:

— Decizia de a pleca sau de a rămâne este a mea,

domnule maior McKie. Dacă eu cred că Morrow e mai în siguranţă la Râul Roşu, atunci acolo o voi lua cu mine.

Focul din ochii lui îi trimise fiori de gheaţă în tot trupul.

— Am dreptul să-ţi ordon să rămâi.

Ca pentru a dovedi acest lucru, făcu un pas în faţa armăsarului tatălui ei şi apucă hăţurile cu o singură mână, ţinându-şi muscheta în cealaltă. Calul necheză ascuţit şi îşi scutură capul.

Tata îşi puse pălăria pe cap.

— Vă rog să vă daţi din drum, domnule maior McKie. Sunt sigur că aveţi alte treburi mai importante decât să ne ţineţi aici împotriva voinţei noastre.

Picioarele lui Morrow aproape cedară când Tata o ajută să urce pe iapă şi apoi se întoarse spre calul său. Nu-şi făcuse niciun duşman de când îl ştia ea şi acum, realizând că se întâmplase tocmai acest lucru, se umpluse de groază. Chiar în faţa lor, zări porţile încuiate şi blocate. Una dintre santinele se apropie de ei, plin de o mânie greu de controlat:

— Vă este permis să ieşiţi, domnule pastor Little?

Tata îşi deschise gura să vorbească, dar din spatele lor se auzi vocea puternică a lui McKie, plină de sarcasm:

— Familia Little rareori onorează cu prezenţa zidurile fortului în afara serviciilor de sabat, mi s-a spus. Presupun că în vremuri de necaz invocă protecţia divină.

Făcu un semn santinelei să le permită trecerea lor şi a altor câtorva oameni care au ales să înfrunte nenorocirea în propriile lor case. Morrow privi peste umăr, înainte ca porţile să se închidă în spatele lor, cu părere de rău că ziua de sărbătoare a lui Lizzy fusese stricată.

Tata trase de frâie, îndemnându-şi calul să se grăbească. Ea se întreba dacă el simţea vreo teamă… dacă ştia ce făcuse McKie. Orice speranţă de pace, care înflorise în inima ei la sosirea soldaţilor, se preschimbă în cenuşă. Oare vor cădea forturile Kentucke, ca plată pentru ticăloşia maiorului McKie împotriva shawnee?

Nu se putea gândi decât la un singur lucru: în loc de Constralk şi oamenii săi ar fi putut la fel de bine să fi fost înconjurat de Duşman şi fiul său.

S

e pare că britanicii şi shawmee au dat o ultimă lovitură înainte de trecerea toamnei, îşi dădu cu părerea Trapper Joe, trăgând de zor din pipa sa, stând cu Tata la gura sobei. Curând se vor retrage în taberele lor de iarnă. Pun pariu că în Kentucke nu vor mai fi alte necazuri până la primăvară.

Trecuseră vreo două săptămâni de la spaima care sparse nunta lui Lizzy. De atunci, aşezarea părea ameninţată cu extincţia, că în orice moment ar putea fi ştearsă de pe hartă. Dar exact aşa cum prezise Joe, britanicii şi indienii păreau să se fi retras. Un grup de luptători din miliţia de la Râul Roşu plecase în căutarea lor, sperând să-i recupereze pe captivii de la staţia Hinkley, dar duşmanii păreau a fi dispărut dincolo de cascada Ohio.

Stând în pat în noaptea aceea şi meditând la toate acestea, gândurile lui Morrow tot reveneau asupra lui înconjurat de Duşman şi a fiului său. Haină Roşie era cercetaş britanic şi tatăl său o căpetenie de război Kispoko. Oare participaseră şi ei la raid? Erau ei răspunzători pentru atacarea femeilor şi a copiilor fără apărare când căzuse fortul? Se gândise la toţi captivii... familiile care fuseseră distruse, ca a ei. Evenimentele erau atât de tulburătoare şi ea îşi dădu la o parte pătura şi se aruncă în genunchi pe podeaua rece, cu mâinile împreunate precum ale unui copil:

O, *Doamne*, *oriunde ar fi*, *păzeşte-i tu pe captivi*. *Te rog*, *adu-i înapoi*.

— Morrow, eşti bine?

Vocea tatălui ei, de cealaltă parte a uşii închise, părea tunătoare, surprinzând-o stând pe genunchi. Sări înapoi în pat.

— Sunt bine, Tată... pur şi simplu nu pot dormi.

Îl auzi cum îşi târşâia picioarele coborând scările şi se întrebă dacă gândurile îl ţineau şi pe el treaz şi din cauza

lor nu putea dormi.

Aproape de ivirea zorilor, începu să sufle un vânt greu, adăugând un semn de exclamare la toate frământările ei. Bucuroasă de lumina zilei, se îmbrăcă şi se grăbi spre grajd, să mulgă vacile cu mâinile ei tremurânde, privind cum primele frunze ale toamnei se strecurau printre bârnele grajdului. Nu va mai fi nicio întâlnire de sabat şi nicio şcoală de canto, până nu se liniştesc lucrurile. Dezamăgirea de care suferise iniţial se stinse, acum era mulţumită cu adevărat. Măcar era scutită de atenţia maiorului McKie.

Bătu laptele în casă, mai degrabă decât pe pridvor, bucuroasă că reuşi să termine treaba şi să ducă untul în cămară. Stomacul îi chiorăi şi se întinse să ia câteva mere dintr-un butoi, chiar de lângă uşă. Adunându-le în şorţ, se întoarse în casă, aruncând o privire rapidă asupra luminişului şi a livezii. Era mai bine să fie ocupată, gândea ea, şi să-şi elibereze mintea de pericolele care îi pândeau.

— Deja e vremea găluştelor cu mere? întrebă Tata când intră, făcând cu ochiul.

Ea zâmbi la încercarea lui de a dezmorţi atmosfera, întrebându-se dacă şi el era la fel de afectat de cursul evenimentelor ca ea.

— Trebuie să ies să tai nişte nutreţ pentru cai, îi spuse Tata. Ar fi bine să blochezi uşa după mine.

Privi la el, ştergându-şi mâinile de şorţ, gândindu-se dacă făcând aceasta era într-adevăr în siguranţă. Puşca lui era pe poliţa şemineului, dar aceasta nu reuşi să-i liniştească temerile. Oare ar trebui să-l întrebe cum s-o folosească… sau să-l roage s-o ia cu el? Dar ea rămase tăcută şi el plecă din nou, zgomotul liniştitor al paşilor săi pălind când ea reuşi să fixeze drugii care blochează uşa. Acum, că rămase singură, mintea ei începu s-o ia la goană frenetic, întreţinând speculaţii delirante, în vreme ce teama făcea să i se strângă stomacul.

Dacă va veni Haină Roşie şi va întreba despre darul pe care i-l trimisese? S-ar grăbi să deschidă uşa antreului şi i-

ar arăta vasul de cupru? Şi dacă ingratitudinea ei ar spori mânia lui? îşi duse o mână la cocul aranjat cu grijă. Ar fi un scalp pe cinste. Şi cât de puţin păr mai are Tata – aşa cum e el acum, cărunt – tot ar fi suficient. Britanicii plăteau scump pentru scalpurile localnicilor, îndemnându-i pe indieni să le ia, aşa spunea McKie. Şi Haină Roşie era un cercetaş britanic…

Alungă asemenea idei şi încercă să se concentreze asupra lucrului, turnând leşie şi frecând câteva vase de cositor, dar gândurile ei continuau să rătăcească de partea cealaltă a tindei.

Cedă în cele din urmă şi, cu un suspin, scoase bârnele care baricadau uşa şi se grăbi spre camera opusă, pentru a recupera pachetul ascuns în ceaunul de cupru. Misterul său o rodea de când îl lăsase Haină Roşie şi nu mai putu rezista. Alungă praful aşezat pe el cu o suflare tremurătoare şi, cu fruntea încreţită, rupse hârtia şi panglica în care era împachetat, nepregătită pentru încântarea şi confuzia care o năpădiră.

Cred că visez.

Se aplecă peste cadoul din poala ei, temându-se că s-ar putea evapora la atingere. Niciodată nu mai ţinuse în mână o ţesătură atât de scumpă. Fusese aşezată cu grijă în ambalajul greu, ca un nor albastru vioriu, strălucind ca mătasea, moale şi somptuos ca zăpada. De unde luase el un asemenea cadou extravagant? Din acelaşi loc din care îşi procurase şi cămaşa lui extrem de fină? Se aşteptase la mărgele sau lucruri de piele. Nu la aşa ceva.

Lăsând în urmă dezordinea din jur, traversă tinda şi intră în casă. Acolo rămase copleşită de încântare şi îşi îngropă faţa în textura ei de catifea.

Din spatele ei, Tata îi spuse:

— Are culoarea ochilor tăi.

Întorcându-se, îl privi în faţă, simţindu-se ca prinsă în flagrant delict. Intrase tiptil pe uşa din spate, pe care uitase să o închidă, şi o surprinse cu lucrul tăinuit. Sau fusese atât

de captată de darul ei, că nu-l auzise intrând? Lăsă ţesătura jos şi încercă să se uite la ea cu răceală. Pânza fină de catifea era un albastru pastel, ca al florilor de crucea-voinicului, ascunse în pădurile Râului Roşu, într-adevăr, avea aceeaşi nuanţă cu cea a ochilor ei.

— Va fi o foarte frumoasă rochie de mireasă, îi spuse el.

Ea îi răspunse cu un zâmbet timid:

— Vrei să mă căsătoreşti, Iată?

— E ciudat că ai spus asta.

Îşi drese vocea şi scoase o scrisoare din buzunarul său.

— Ieri Joe mi-a adus-o de la fort... care e încă pe pace, că veni vorba. Mătuşa ta, Etta, îmi scrie că avea planuri pentru tine. Că trebuie să te căsătoreşti cu un bărbat de rang. Problema este că sunt atâţia bărbaţi care se potrivesc acestei descrieri, că sunt puţin confuz şi nu-mi dau seama despre cine este vorba.

Îmbujorându-se, începu să împăturească ţesătura.

— Vai, o ştii tu pe mătuşa Etta, Tată. Îl place ei să viseze. Dacă ar fi fost după ea, ar fi trebuit să rămân în Philadelphia şi să mă căsătoresc cu un soldat cu uniformă roşie.

— Eu mă gândeam la uniformele albastre, spuse el, punându-şi pălăria umezită pe pietrele vetrei. Poate cineva ca maiorul McKie.

Se simţi încurcată, dar încercă să se stăpânească:

— McKie, Tată?

— E clar că a pus ochii pe tine. Dar de moment nu are timp de aşa ceva, dat fiind conflictul cu indienii.

Îmbrăţişă mai strâns ţesătura din braţele sale.

— De ce, eu... eu tocmai am ajuns acasă şi am multe de făcut. Nu mă pot gândi la curtat şi la plecarea din această casă. Nu acum... nu încă.

Fără să mai răspundă, se aşeză şi-şi reluă munca de sculptare a pipei, în vreme ce ea lăsă deoparte ţesătura. Iar mai târziu, după ce mâncaseră, curăţă masa şi îşi ascuţi foarfecile, adunându-şi toate cele necesare cusutului.

Folosind o rochie veche ca model, deschise scrinul de cusut primit de la mătuşa Etta şi îşi căută degetarul de argint şi ceva aţă de mătase. Tata o privea în timp ce sculpta, de parcă ar fi vrut să vadă dacă îndrăzneşte să taie ţesătura fină.

Când foarfecile ascuţite muşcară din pânza albastră, rosti o rugăciune tăcută, lumina ce cădea pe ea grăbindu-se să dea la iveală şi cea mai mică greşeală. Fiecare tăietură părea să ridice întrebări succesive. Haină Roşie şi tatăl său o văzuseră cosând în anii trecuţi, când încercase să-şi găsească de lucru pentru a-i evita. Oare era o simplă coincidenţă că ţesătura se potrivea cu ochii ei? Ar trebui să o îmbrace sau să o păstreze? Dacă e să o păstreze, va fi pentru ziua nunţii ei. Dacă o îmbracă, Jemima va fi sigură că vrea să-şi dea aere.

Corsetul era aproape pregătit, când Tata se lăsă pe spate în scaunul lui:

— Mai bine să-ţi citesc scrisoarea de la Etta.

Îşi ridică ochii, bucuroasă că poate lua o pauză, şi lăsa foarfecile din mână. El începu rar, cu vocea un pic răguşită de la răceala care părea să nu îl mai părăsească. Munceşte prea mult, gândi ea. Acum că venise vremea recoltei, ar trebui să se odihnească, dar întotdeauna era ceva de lucru, ceva care rămânea nefăcut. Studiindu-l, se gândi din nou că ar fi avut nevoie de un fiu… nu de o fiică lipsită de apărare. Când el întoarse a doua pagină, ea se pomeni că ochii îi alunecă din nou pe ţesătură.

— Morrow, ai auzit ce-am citit?

Asprimea din vocea tatălui ei rupse vraja şi ea îşi ridică din nou ochii.

— Sora mea insistentă îţi face o nouă invitaţie.

Îşi reţinu o grimasă:

— Poate mătuşa Etta vine ea la noi, când lucrurile se mai liniştesc.

El spuse cu un zâmbet pieziş:

— Mătasea şi pielea de căprioară rareori se pot amesteca,

Morrow. Am invitat-o destul de des, dar nu face decât să-mi contracareze oferta cu invitaţia ei: te cheamă din nou la ea. Cred că, necăsătorită fiind, se simte singură. Şi cu un război…

— Poate că mă voi întoarce la ea… într-o zi.

Într-o zi. Sună drăguţ, diplomatic, îndepărtat şi evaziv. Dar de moment era sătulă de Philadelphia.

El împături scrisoarea, cu ochii încă aţintiţi asupra ei.

— Ea spune că oraşul e liniştit acum, cu plecarea britanicilor. Ai putea să-ţi termini şcoala, să mergi la teatru, să faci toate lucrurile pe care nu le-ai putut face în ultima vreme şi…

— Nu, Tată, te rog.

Ea nu îi va spune toate acele lucruri de care nu îi era dor… că oraşul era murdar şi mirosea urât, că oameni aruncau conţinutul oalelor de noapte de la geamurile etajului al doilea, că fusese numai un pic mai mult decât o sclavă alături de mătuşa Etta, servindu-i pe oamenii din elita britanică.

Cu spatele încovoiat, apucă din nou pipa, cu o grămadă de aşchii adunate la picioarele lui:

— Există un alt motiv pentru care aş prefera Philadelphia. Acolo vei fi în afara oricărui pericol.

Încercă să-şi liniştească temerile. *Nu cu oale de noapte care zboară pe geamuri şi în vreme de război*.

În camera liniştită, vocea lui părea rău prevestitoare:

— Ne pândeşte un război sălbatic. Mă tem că ceva de anvergură, cum n-am mai trăit. Călătoria înapoi în oraş poate fi periculoasă, dar cred că ai fi un pic mai în siguranţă decât dacă te ţin aici.

Se aşeză pe laviţă, uitând de cusut, întristată de liniile adânci ale feţei lui cândva frumoasă, cuprinsă de îngrijorare. *Poate că noi amândoi ar trebui să plecăm*, aproape că spuse ea. Se gândea la aceasta de fiecare dată când se aventura în partea de est a casei şi stătea printre rămăşiţele împrăştiate ale vieţilor lor. Se gândea la aceasta

acum, asaltată de îngrijorări privitoare la McKie şi la britanici şi la shawnee. Şi totuşi, ei au decis să rămână pe loc. Din cauza lui Jess.

Morrow pricepu că ea nu ar fi trebuit să vadă scrisoarea. În toate zilele de luni din viaţa ei ştersese de praf biroul tatălui său – mai puţin în cei doi ani petrecuţi în Philadelphia – dar niciodată nu ridicase capacul prins în balamale, pentru a spiona conţinutul său. Dar este un început pentru toate şi azi se încumetase la aşa ceva. Noapte de noapte îl văzuse aplecat deasupra foii şi dorise să-l întrebe pentru cine este scrisoarea. Simţi că are de-a face cu ea şi tocmai de aceea se hotărî să o citească. Faptul că era adresată mătuşii Etta aproape că o făcu să închidă biroul, dar citi un singur rând:

„Morrow pare să fi atras privirea prea multor bărbaţi, sălbatici şi civilizaţi deopotrivă”.

Sălbatic era maiorul McKie, asta era sigur. Capacul se prăbuşi şi ea se întoarse rapid, convinsă că Tata stătea acolo şi o privea. Dar ambele uşi erau deschise, neatinse de umbra sa. Chemarea tânguitoare a unui porumbel era singurul sunet care sparse tăcerea şi ea începu să şteargă din nou praful, urme de vinovăţie întunecându-i faţa. Dacă ar fi ca el să intre acum, ar şti ce s-a întâmplat numai privind la ea. Ar putea la fel de bine să termine ce a început.

Aruncând cârpa de şters praful, un simplu băţ pe care erau ataşate nişte pene de gâscă, se îndreptă spre uşa din faţă, cercetând şura, câmpul şi păşunea, înainte de a se întoarce la birou. Îi luă numai câteva minute să scaneze scrisoarea lungă pentru cele mai importante idei şi când termină, ruşinea făcu loc consternării.

Morrow este acum femeie şi are nevoie de o influenţă feminină. De când s-a întors din Philadelphia, văd lucrurile mai clar. Aşa cum spuneai în ultima ta scrisoare, frontiera nu este un loc potrivit pentru o fată fără mamă, şi sigur nu este pentru o fată orfană de tată. Nu sunt bine, după cum deja ştii. Oamenii din acest loc, dintre care cei mai mulţi nu

sunt onorabili, îi acordă prea multă atenţie, deşi ea pare a nu observa acest lucru. Există un singur om onorabil şi numai unul căruia i-aş încredinţa-o, dar am să-ţi scriu despre aceasta cu următoarea ocazie.

Recitise acest rând final de două-trei ori. Care bărbat? Cu siguranţă nu poate fi vorba de McKie. Poate că un alt soldat, sau un alt localnic? Ea nu îl favoriza pe niciunul dintre ei, dar i se părea ciudat că el prefera pe cineva. Şi care era soluţia lui? Aplecându-se peste capacul deschis, cercetă paragraful final.

Am decis s-o trimit pe Morrow înapoi în Philadelphia

— În grija ta – cu prima ocazie, dacă nu vor apărea alte ostilităţi între indieni şi albi.

Fratele tău iubitor, Elias

O, *Tată*! îşi dori ca el să apară, pentru ca ea să-şi poată exprima mânia, să-şi mărturisească necuviinţa, să-l facă să se răzgândească. Trecuseră numai câteva luni de când plecase din oraş. Acum Philadelphia era la fel de îndepărtată ca Anglia şi de două ori mai ostilă. O va duce chiar el acolo? Nu, spuse că o va trimite cu prima ocazie. Oare asta înseamnă mâine? Săptămâna viitoare? Cu ce escortă? Căpitanul Click?

Paşii cizmelor lui târşâite pe scările pridvorului aproape că o făcură să intre în panică. Nu voia ca el s-o vadă aşa, cu lacrimi şiroindu-i pe obraji, ca unui copil răsfăţat. În grabă şi plină de mânie, dispăru prin uşa tindei în partea de est a casei. Firele de praf pluteau precum fulgii de zăpadă în lumina unei raze de soare, care încercase să pătrundă prin ochiurile de geam murdar de deasupra.

Cufundându-se într-un scaun cu trei picioare, de lângă uşă, îşi luă capul în mâini. Poate că ar trebui să ignore pur şi simplu scrisoarea şi să se roage să se piardă undeva pe drumul spre Pennsylvania. Sau ca războiul – cel din sălbăticie sau un altul – să se apropie de teritoriul lor şi să împiedice plecarea ei la oraş. Nu l-ar putea lăsa în urmă pe Tata, bolnav cum era.

Între timp, îl auzi cum traversează pridvorul şi iese afară. Poate se gândea că ea e încă sus, în camera ei. În căldura verii indiene, se făcu auzit cântul ascuţit al greierilor. În camera devastată se simţea un miros de vechi: aer stătut, praf şi lucruri abandonate. În graba ei lăsase uşa deschisă şi o rafală de vânt ce trecu prin tindă îi flutură rochia de muselină şi firele de păr scăpate din agrafe.

Se simţea atât de pierdută în amintirea fiecărui rând din scrisoarea tristă, încât nici nu simţi şi nici nu văzu pe nimeni la început. Tăcut precum o umbră, Haină Roşie se postă în uşa tindei, aplecându-se ca să poată privi înăuntru. Conturul lui mlădios se reflectă chiar în oglinda de vizavi, şi ea rămase încremenită. El era atât de aproape, că şi-ar fi putut întinde mâna şi ar fi putut atinge franjurile care atârnau pe pantalonii lui de piele, dacă ar fi dorit.

Coborî ochii spre ea şi apoi îşi roti privirea prin cameră, scanând fiecare detaliu dezolant. Dar, aşa cum observase adesea, nicio emoţie nu se putea citi pe faţa lui. Cum era posibil, se întreba ea, să priveşti la toată mizeria aceasta şi să rămâi rece? Pe Morrow o durea inima de fiecare dată când intra aici. Poporul tatălui său făcuse aceasta. Shawnee. Nu Wyandot. Nu Cherokee. Ci *Shawnee*.

Fără să rostească un cuvânt, se lăsă şi mai jos în scaun şi îşi încrucişă braţele în jurul genunchilor, închizând ochii. Vântul suflă din nou, ridicând penele rătăcite într-un dans agitat. Exact ca în acea zi definitivă. Treisprezece ani mai târziu, încă simţea emoţia… tulburarea înspăimântătoare şi deznodământul final.

Oare nu o va părăsi niciodată?

— Morrow, tu eşti?

Ecoul vocii tatălui ei pătrunse în tindă.

Se ridică încet, ştiind că el va sta destul de departe de uşă, ca să nu vadă înăuntru rămăşiţele împrăştiate ale vieţii lui. Oare de ce se simţea de parcă ar avea o sută de ani? Stătuse jos prea multă vreme. Când se ridică şi lăsă în urmă privelişţea urâtă, alăturându-se lui în lumina ultimelor raze

ale apusului de soare, genunchii păreau a-i ceda.

— Te-am căutat peste tot, îi spuse el, scoţându-şi pălăria şi trecându-şi mâna agitată prin păr. Nu aş fi bănuit că vei fi în această parte a casei.

Pentru prima dată, ea nu-i ascunse acest lucru. Putea să afle că venea aici, cât de des putea, pentru a medita, a încerca să-şi amintească, chiar dacă îşi dorea să poată uita. Privi în jur, simţind un fior rece, în ciuda vântului cald.

— Haină Roşie a fost chiar aici. L-ai văzut?

Se uită la ea de parcă ar fi aiurat.

— Nu l-am văzut azi, Fiică. Nu l-am văzut de când a fost ultima oară şi a vorbit cu tine pe pridvor.

Pe pridvor... când nu făcuse decât să-l roage să stea departe de ei. Amintindu-şi de acest lucru, se îmbujoră la faţă.

— A fost chiar aici... a stat în cadrul uşii de la tindă. A privit înăuntru.

— A vorbit cu tine?

Clătină din cap, întorcându-şi privirea spre livada şi pajiştea îndepărtate, păşunea unde caii lor hoinăreau şi fiecare dependinţă, ca pentru a-l conjura şi convinge să o creadă. Simţi nevoia să-l readucă la viaţă pe Haină Roşie, pentru a dovedi că nu visează. Dar nu erau decât ea şi Tata, până la urmă... şi scrisoarea regretabilă care stătea între ei.

— Poate că a trecut pe-aici să vadă dacă suntem bine, având în vedere necazurile din zonă, spuse.

Dar ea nu crezu una ca asta.

— Nu mă simt bine, spuse domol. Mai bine mă duc să mă întind.

Tata dădu aprobator din cap şi începu din nou să tuşească, iar ea simţi că i se frânge inima la auzirea lui. Înainte de a păşi peste prag, aruncă o ultimă privire peste umăr, urmărită de o presimţire.

Unde este?

O deranja că Haină Roşie putea să-i vadă, în timp ce el

rămânea ascuns. Oare de câte ori venise şi îi observase, în vreme ce el rămase ascuns privirilor lor? Gândul era atât de tulburător, că simţi că i se învârte capul. Urcă scările spre camera de la mansardă, luptând pentru liniştea din sufletul ei.

Oare stă şi îi pândeşte din păduri… dacă zăboveşte în faţa geamului ei? în unele momente îi părea a-i fi prieten, în altele duşman. Ce era el? Deşi spuse că nu o va răni – chiar îi salvase viaţa atunci, la râu – nu îşi putea alunga teama că se va întoarce împotriva ei sau a tatălui său. Auzise de albi care se împrieteniseră cu indienii, spre regretul lor veşnic. Un metis nu va fi altfel.

Se întinse în pat şi simţi cum se afundă în salteaua de pene, aplecată sub greutatea ei. Haină Roşie ar putea intra în orice moment şi ar putea face ceea ce shawnee făcuseră cu ani în urmă: să taie în bucăţi salteaua groasă şi să umple camera de pene.

Dacă e să se întâmple aşa ceva, spera ca el s-o taie mai întâi pe ea.

E

ra sfârşit de săptămână şi Morrow stătea la marginea livezii de meri, confecţionând lumânări în răcoarea dimineţii. Strâmbând din nas la fumul de seu, îşi aminti de lumânările din arborele de ceară, făcute cu mătuşa sa, Etta. Acestea erau de un verde plăcut, umpleau camera cu o mireasmă şi aromă intense şi aproape că nu scoteau fum. Aduse din Philadelphia câteva astfel de lumânări, într-o cutie; le păstra pentru o ocazie specială.

Cu mare grijă, agăţă încă o nuia de o ramură de măr, lăsând lumânările să se răcească şi să se întărească, înainte de a le scufunda din nou în lichid. Tot azi era şi ziua de spălat şi aproape că uitase de rufele curate pe care le înşirase pe parapete, chiar dincolo de grajd.

Pe când ieşea din curte, o pală de vânt îi ridică şorţul şi-i ciufuli părul prins în coc. Îl zări pe tatăl său pe pajişte, cu calul pe care shawnee i-l dăruise când ea fusese în

Philadelphia. Armăsarul sălta de parcă ar fi păşit pe foc, scuturându-şi coama neagră şi amuzându-l pe Tata. Îl auzi cum râde tare şi strigătul lui de bucurie o înveseli. Oferea o atenţie neobişnuită animalului, de parcă era preocupat să-l ţină în cele mai bune condiţii, pentru cazul în care înconjurat de Duşman îl cerea înapoi.

Văzând-o că se apropie, îi făcu din mână, apoi se întoarse din nou spre calul său nărăvaş. Murmurând un imn, începu să rearanjeze pe gard teancul de fuste, pantaloni şi cămăşi de pânză mirosind a leşie, bucurându-se să simtă cum soarele îi încălzeşte spiitele.

Când se întoarse, aproape căzu în genunchi pe iarba uscată. Două umbre sprintene se apropiau de Tata, care era întors cu spatele. Păreau să alunece pe păşunea luminată de soare ca o boare de vânt, fără să poată fii simţiţi sau auziţi, cu mâinile pe toporiştile ţinute la brâu. Făcu un pas spre el, dar cuvintele de avertizare se stinseră în gâtul ei când teama îi fu liniştită de familiaritatea lor bruscă. *Ei*... *din nou*.

Cu inima grea, se grăbi să se întoarcă în livadă şi îşi reluă munca de pregătire a lumânărilor, deplin conştientă că Haină Roşie trecu prin spatele ei şi se îndreptă spre pridvorul casei. Ajuns acolo, bău cu sete din găleata cu apă, aşezând mai apoi căuşul din tărtăcuţă, cu care băuse, pe cuiul ruginit de deasupra lui. Se rugă ca el pur şi simplu să-şi potolească setea şi apoi să plece. Dar curând umbra lui înaltă căzu peste ea, pe când agăţa o altă nuia pe o creangă. Îngrijorată, privi spre puşca pe care o legăna pe braţul său puternic, cu ţeava îndreptată spre cer. Era făcută din arţar ondulat, roşiatic şi strălucitor, gravura de argint fiind mult mai fină decât a tatălui ei.

Încremenită, îşi aminti cum stătuse în cadrul uşii de la tindă, înainte de a dispărea şi a o lăsa singură în mijlocul dezastrului. Şi apoi simţi cum se înmoaie, căci îşi aminti de pânza de catifea. El făcuse un gest aşa de frumos. Ar putea să-i răspundă cu bunăvoinţă măcar o dată?

Netezindu-şi şorţul, întrebă cu jumătate de inimă:

— Ai vrea să-ţi gătesc nişte came? Pâine?

— Nu, vreau să vorbesc cu tine, spuse el liniştit şi foarte atent, de parcă s-ar fi temut că ea are să fugă de el.

Totuşi, îl privi bănuitoare. Astăzi părul lui lucios îi cădea liber pe umeri, în loc să-i fie prins la spate cu o legătură de piele, în felul acesta, părea mai blând, mai puţin aprig. Fiind atât de aproape, putea privi detaliile podoabelor brâului său şi lucrarea uimitoare a franjurilor şi cusăturilor exterioare ale pantalonilor. Nu ar putea spune că văzuse ceva asemănător în Philadelphia. Cine s-a îngrijit să-i făurească lucruri atât de fine? Cine era femeia aceea?

— Va fi un schimb de prizonieri la fortul Pitt, îi spuse el.

Deschise gura, arătându-se surprinsă:

— Când?

— În primăvara următoare. Shawnee îi vor aduce pe captivii lor albi la fort, şi albii îi vor elibera, la rândul lor, pe captivii shawnee.

Medită la cuvintele lui, un pic neîncrezătoare.

— Oamenii albi au captivi?

— Câţiva. Uneori, soldaţii de la marginea frontierei răpesc copii indieni în raidurile lor şi-i trimit la şcoli, de felul celei din Brafferton.

Ca în cazul tău, gândi ea.

— Sunt surprinsă că va exista un astfel de schimb, cu toate tulburările din ultima vreme.

— Te referi la tulburările de la staţia Hinkley?

Aruncă o privire scurtă asupra marginilor pădurii.

— Aceia sunt chiar captivii pe care comisarii indieni vor să-i predea. Unii dintre şefii shawnee şi ofiţerii americani văd în acesta un gest promiţător: o cale de a promova pacea, poate chiar de a evita un război deschis.

Veştile erau binevenite şi surprinzătoare. Cu toate acestea, o suspiciune supărătoare nu-i dădea pace. Oare el şi tatăl său au participat la căderea fortului? Dar dacă aşa e, de ce ar fi interesat de promovarea păcii?

— Vei merge?

El încuviinţă.

— Am venit să văd dacă tatăl tău ar vrea să vină cu mine.

Ea privi în depărtare, cu inima îndurerată.

— Tata nu se simte bine… tuşeşte tot timpul. Nici nu ştiu dacă ar putea călători, şi dacă l-am putea recunoaşte pe fratele meu atunci când îl vom găsi.

Îşi mută arma pe celălalt braţ.

— Ce îţi aminteşti?

Se îmbujoră sub privirea lui cercetătoare şi îşi aţinti privirea pe un măr uitat, ce atârna pe o creangă din spatele lui. I-ar putea încredinţa amintirile ei? Dacă ar face-o şi apoi el i-l va aduce înapoi pe Jess? Ce ironie ar fi… Respiră adânc şi ochii îi căzură pe oala cu seu.

— Eu… îmi amintesc că fratele meu avea păr roşcat… strălucitor ca flacăra focului. Nu-mi amintesc culoarea ochilor săi.

Lucrul acesta o tulburase de-a lungul anilor. Aveau ei o nuanţă de albastru vioriu, că ai ei? Sau mai degrabă verde pal, că ai tatălui lor?

— Lucra din greu în câmp, alături de Tata. Îmi amintesc că Mama spunea că părul nu se potrivea cu firea lui. Era iubitor şi bun. Adesea mă gândeam…

Cuvintele îi rămaseră în gât, încordată cum era.

— Adesea te gândeai… repetă el.

— Adesea mă gândeam că shawnee nu l-ar putea omorî, pentru că e atât de plăcut. Toţi îl simpatizau. Chiar şi animalele veneau la el. Păsările şi veveriţele mâncau din mâna lui. Putea imita orice sunet de pasăre.

Pe când vorbea, un torent de amintiri părea să se dezlănţuie în sufletul ei: lucruri ascunse şi negate, sfâşietoare, dulci şi amare în acelaşi timp. Rămase tăcută, fără să se poată uita la el sau să mai spună ceva.

Îi zări pe Tata şi înconjurat venind spre ei şi simţi o mare uşurare. Întorcându-se cu spatele, îşi abandonă munca de confecţionare a lumânărilor şi plecă spre casă. Înteţi focul şi

căută cea mai mare tigaie, pentru a topi nişte slănină şi a pregăti terciul. Pe pridvor, Tata şi înconjurat erau adânciţi în conversaţie, cuvintele shawnee ridicând un zid prin care ea era lăsată pe dinafară. Se simţi un pic stânjenită să stea acolo şi să asculte, realizând că el o lăsase în urmă în încercarea de a-l găsi pe Jess. Se descurca admirabil, mulţumită îndrumărilor lui Trapper Joe, deşi se întreba uneori de ce îşi mai bătea capul, dacă Haină Roşie putea traduce. Dar zicea că vrea să fie pregătit pentru cazul în care Jess s-ar întoarce acasă şi va fi uitat prima lui limbă.

Fu surprinsă să-i vadă aşezându-se la masă cu Tata, începând să mănânce în tăcere. Priveliştea acestor bărbaţi tuciurii mâncând fără tacâmuri, apucând cu degetele bucăţile de carne şi terciul, apoi ştergând bolul cu o bucată de pâine, era un adevărat spectacol. Ea rămase în scaunul balansoar, legănându-se cu bolul în poală, neputând să ia prima înghiţitură. Când ei ieşiră afară să fumeze, răsuflă uşurată. Dar nu avea să se relaxeze complet decât după plecarea lor.

Stând aşa şi brodând o batistă la lumina slabă a candelei, îl auzi pe Tata predicând pe pridvor. Fu uluită. Ce spera să obţină prin aceasta? Trapper Joe tocmai le spusese că shawnee cred într-o mulţime de zei şi superstiţii adânc înrădăcinate. Şi totuşi, Tata predica acum, de parcă ar fi fost o dimineaţă de sabat.

Când, în cele din urmă, indienii îşi lăsară deoparte pipele şi plecară, Tata veni înăuntru şi îşi aşeză Biblia pe masă, mirosind puternic a *kinnikinnik*. Ea spera să aibă nişte proprietăţi medicinale care să-i alunge tuşea, care nu îl mai părăsea.

— Te-am văzut vorbind cu Haină Roşie în livadă, spuse el vădit încântat.

Încuviinţă printr-o clătinare a capului.

— Mi-a spus că va fi un schimb de prizonieri.

— Planific să merg, cu voia Domnului, deşi până la primăvară mai e mult.

— Până atunci te vei face mai bine, spuse ea, străduindu-se să pară plină de speranţă. Am văzut cum te-a epuizat recolta. Acum trebuie să te odihneşti şi să te pregăteşti pentru călătorie.

— Mă gândesc să te luăm cu noi; Haină Roşie e un ghid priceput. Ar fi un lucru bun să putem împuşca doi iepuri dintr-un singur foc: să mergem la fortul Pitt şi apoi în Philadelphia.

— Şi tu i-ai salvat-o pe a lui, cu mult timp în urmă.

Se lăsă pe spate, trecându-şi o mână peste barbă.

— Cred că are nevoie de iertarea ta, de prietenia ta. El este rănit de ceea ce au făcut shawnee. Cred că i-ai putea aduce vindecarea prin acceptarea prieteniei lui.

Acul din mâna ei se înfigea în pânză, ca un semn de exclamare la fiecare cuvânt al ei:

— El este cercetaş britanic, Tată. Fiul unui şef de război shawnee. Ne pune pe noi – şi pe el însuşi – în pericol de fiecare dată când calcă pe pământul nostru. Prietenia pare a fi contrară tuturor acestor lucruri.

— Morrow, noi nu am făcut niciun rău deschizându-ne casa pentru ei. Cristos însuşi ar fi făcut la fel. Şi noi nu vorbim despre război.

Îşi ridică privirea, uluită de-a dreptul.

— Dacă nu despre război, despre ce vorbiţi?

— Treburi personale. Cu Haină Roşie, în orice caz. Ca un tată cu fiul său. Şi ca să nu-i trădez încrederea, nu am să spun mai multe.

Ea examină florile mărunte pe care le cusu pe bucata de in: un mănunchi de flori albastre de nu-mă-uita, între frunze de un verde pal.

— Te-am auzit predicându-le pe pridvor.

Îi răspunse cu un zâmbet pieziş:

— Haină Roşie e mai receptiv la cele spirituale decât cei mai mulţi dintre cei care ocupă băncile bisericii.

Îşi ridică ochii spre el, cu o îngrijorare în priviri.

— Nu cred că membrii congregaţiei tale se vor bucura să

audă aşa ceva.

— Este adevărul curat, copila mea. Sau nu cumva şi tu crezi, ca ei, că shawnee sunt dincolo de atingerea harului lui Dumnezeu?

— Nu ştiu, spuse ea încet, punându-şi deoparte materialul la care lucra.

Dar aş dori să fie aşa. Nu pot accepta gândul că ucigaşii Mamei şi ai Euphemiei vor sta în ceruri lângă ele. Nici măcar un cercetaş britanic metis.

M

orrow continuă să lucreze la rochia ei de catifea în serile de toamnă, iar lucrul acesta o umplu de încântarea pe care întotdeauna o simţea când reuşea să creeze ceva frumos. Numai amintirea vizitei recente a lui Haină Roşie îi tulbură bucuria. Gândurile despre schimbul de prizonieri care va urma şi despre întoarcerea ei în Philadelphia îi stăteau pe suflet, grele ca de plumb. Privi la rochia pe jumătate terminată şi se întrebă ce ar zice oare Haină Roşie dacă ar vedea-o lucrând la această ţesătură extravagantă, când ea nici măcar nu îi mulţumise pentru cadou. Oftând, tăie mai multe fâşii, când Tata îi întinse copia lui din ziarul *Virginia Gazette* şi privi spre ea.

— Morrow, aproape că ai terminat rochia, nu-i aşa?

Ea îşi ridică privirea şi încercă să zâmbească, trăgând lampa mai aproape.

— Corsetul îmi dă bătăi de cap. Vreau să-i cos o dantelă pe margine, dar aproape că am rămas fără aţă.

— Dacă poţi aştepta pentru aţa de care ai nevoie, cred că în curând vom relua serviciile de sabat. Maiorul McKie consideră că putem merge în siguranţă la fort, aşa spune Joe.

Oare chiar a zis? îi va primi bine maiorul McKie înapoi? Sau va ţine ranchiună, întrucât Tata refuzase să pună mâna pe arme? se gândea la aceste lucruri în tăcere, cu mâinile netezind ţesătura de catifea, care aproape că scânteia în lumina focului.

Gândurile ci se întorceau din nou la Lizzy şi Jemima. Pentru a suta oară se întreba ce ar zice ele dacă ar afla despre musafirii neobişnuiţi primiţi de ea şi Tata… de acest dar. Nu vorbise nimănui despre acest secret, care o măcina pe dinăuntru. Jemima îi ura cu înverşunare pe indieni, dată fiind pierderea fratelui ei. Şi Lizzy, deşi de încredere, acum era căsătorită cu un miliţian, angajat în apărarea coloniei. Morrow era bucuroasă că păstrase secretul ei. Aici, la Râul Roşu, atât de departe de prieteni şi rude, părea că pot face ce vor… că se pot vedea cu cine vor.

Chiar şi cu duşmanii.

Când Tata încheie primul imn pe care îl conduse, fără prea multe poticniri, Morrow simţi o adâncă recunoştinţă. Poate că rugăciunile ei pentru vindecarea lui fuseseră ascultate. Pentru câteva minute, în orice caz, speranţa părea să capete aripi în sufletul ei şi să alunge orice umbră. Avea multe lucruri pentru care să fie mulţumitoare de acest sabat. Ziua însăşi era aur de vară pur indian. Nicio menţionare a necazurilor cu britanicii sau cu indienii. Şi niciun ofiţer în bej şi albastru nu stătea lângă ea pe banca tare de nuc. Doar Jemima, care îi şopti că maiorul McKie plecase într-o incursiune.

— Veţi rămâne tu şi tatăl tău la întâlnirea de după? o întrebă Jemima pe Morrow la încheierea predicii.

Morrow o privi, întrebându-se dacă Jemima ar prefera ca ei să plece.

— Aşa cred. Se pare că Tata e mai bine azi.

— Odată cu încheierea recoltei, probabil că nu va mai fi atât de obosit.

Jemima se întoarse şi îi examină cu atenţie pe bărbaţii necăsătoriţi de pe rândul din spate.

— Ar putea fi o zi bună pentru curtat.

Morrow îşi ascunse un zâmbet:

— Pe cine ai pus ochii?

Îşi încreţi buzele, în contemplare:

— Pe Lysander Clay, dacă nu cumva nu e luat. Tu?

— Nu sunt sigură…

— Asta-i problema, Morrow Mary. Stai prea mult pe gânduri. Haide cu mine.

Morrow o privi cum păşeşte, mişcându-se într-o manieră exagerată, spre banca din spate a încăperii, cu ochii fixaţi pe bărbaţii în aşteptare. Toţi îşi ţineau pălăriile în mâini şi aşteptau să fie examinaţi, precum caii la licitaţie. Amuzată de acest gând, zâmbi absentă şi realiză că erau câţiva bărbaţi care îi zâmbiseră în răspuns. Jemima luă braţul lui Lysander şi dispăru pe uşă afară, lăsând-o pe Morrow un pic neajutorată în faţa celor rămaşi. Privind feţele lor pline de speranţă fu cuprinsă de compătimire. Cum ar putea să-l aleagă pe unul şi să-i respingă pe ceilalţi? Poate că ar trebui să fie un pic mai îndrăzneaţă, de dragul tatălui ei.

Încă nu se putu decide şi Robbie Clay o salvă din situaţie, luând-o de braţ chiar în momentul în care alţi doi păşiră înainte, să facă acelaşi lucru. Le zâmbi ca pentru a-şi cere scuze, în vreme ce el o conduse spre uşa de ieşire, în lumina soarelui şi praful de afară, unde erau printre primii care se aşezară la rând, în faţa meselor încărcate.

— Se pare că am avut parte de o recoltă bogată, spuse el, privind abundenţa din jur. Ce ai adus?

— Plăcintă cu mere, spuse ea, conştientă că Tata o privea intens, în vreme ce vorbea cu Lizzy şi Abe, pe partea cealaltă.

— Am avut mulţi pepeni şi am vrut să aduc câţiva, dar mi i-a mâncat cerbul. Cred că tatăl tău ţi-a spus de situaţia mea.

— Mi-a spus că pământul tău se învecinează cu cel al lui Abe şi Lizzy, peste Valea Tate.

Dădu din cap, cu o nouă sclipire în ochii săi pali:

— Odată ce îi vom alunga pe indieni şi voi putea locui acolo, şi nu în fort, va fi un loc la fel de bun ca oricare altul. Vale bună pentru păşune. Multe trestii de zahăr. Intenţionez să ţin multe animale.

— Am auzit de caii tăi frumoşi, spuse ea, cu ochii pe

mănuşi.

El lăsă să-i scape o grimasă:

— Despre cei pe care mi i-a furat shawnee, sau cei care mi-au rămas?

— Nu am ştiut despre asta, murmură ea, mulţumită când rândul începu să înainteze.

Faţa lui frumoasă, roşie ca mura, exprima o puternică nemulţumire.

— Intenţionez să cumpăr mai mulţi, odată ce îmi adun curajul să merg până în Lexington.

Menţiunea celei mai mari aşezări din Kentucke o umplu de uimire. Lexington se afla la o mare distanţă... iar drumul era plin de pericole. Unii spuneau că drumul până acolo era plin de sânge. Nici măcar Tata nu ar îndrăzni să meargă. Îşi ascunse un fior de teamă şi încercă să se gândească la adunarea la care participa.

Când Robbie trecu înaintea ei, luând o farfurie de lemn şi umplând-o cu pui fript, ochii ei alunecară cu încântare peste abundenţa platourilor largi şi *a* holurilor adânci: came prăjită de pasăre şi de vânat, păstăi de fasole şi porumb prăjit în unt, mere coapte şi felii groase de pepene verde, sortimente de pâine şi gemuri şi plăcinte. Băncile fuseseră aranjate într-un fel de cerc, iar butoaiele cu cidru erau pregătite sub o streaşină a clădirii. Mulţumi cu un zâmbet când Robbie îi aduse o cană, şi se aşezară lângă Jemima şi Lysander. Luând o mică bucată de pâine, privi în jur. Fără maiorul McKie, se simţea mai în largul ei şi se putea bucura de ziua acesta.

Îl observă pe Tata mâncând şi vorbind cu bărbaţii şi simţi aprobarea din privirea lui, atunci când se uita la ea. Era el oare bucuros s-o vadă comportându-se ca o tânără femeie, cu un admirator la braţ şi o farfurie plină în poală? Jemima părea mulţumită cu escorta ei, deşi Morrow nu putea spune acelaşi lucru şi despre Lysander. Fratele mai tânăr al lui Robbie îi privea cu o faţă morocănoasă caracteristică, deşi Jemima părea să nu observe.

Robbie lăsă jos cana cu cidru şi îi spuse în şoaptă, deplin conştient de examinarea atentă a fratelui său:

— Se pare că orice curtare trebuie să fie făcută în faţa tuturor celor din fort. Aş fi venit la tine dacă Râul Roşu nu ar fi atât de departe, dar, cu toate aceste probleme de la staţia Hinkley, ar fi mai bine să nu mă îndepărtez prea mult de fort.

Privi în jos la mâncarea din farfurie, dintr-odată încurcată. Ce ar fi putut să-i răspundă? Nu intenţionase să-l încurajeze, nu aşteptase să fie curtată. Ea se gândise numai să-i ţină companie la masă.

Mai mormăi ceva, după care muşcă din pâine.

— Desigur, nu te pot curta câtă vreme McKie umblă după tine ca un şoim.

Punându-şi farfuria pe bancă, între ei doi, încercă să găsească o manieră delicată în care să-l descurajeze şi să-i corecteze asumpţiile greşite:

— Maiorul şi cu mine... nu avem nicio înţelegere, începu ea stângaci.

— Maiorul McKie spune altceva.

El îşi trecu mâna prin părul atât de deschis la culoare şi fin’că arăta ca o pânză de păianjen. Ea aşteptă să continue, dar el rămase tăcut, încordat.

— Eu... eu nu mă pot gândi la un peţitor chiar acum, spuse, copleşită de emoţie şi jenată. Nu acum, când Tata este bolnav... nu în vremuri atât de nesigure.

El îşi termină de băut cidrul şi spuse:

— Am auzit că maiorul crede că frontiera e un loc plicticos. Sper ca înclinaţiile lui extravagante să-l ducă înapoi în Virginia.

Îşi reţinu un suspin, lăsând conversaţia să se stingă. Soarele îi bătea în ochi, anunţând ora două. Vizavi de ea, Tata se ridică de pe bancă, anunţând-o că era timpul să plece. Ea se ridică, mulţumindu-i lui Robbie pentru compania lui şi sperând ca aceste cuvinte să fi sunat mai sincere decât fuseseră.

Înainte de a se îndepărta, el îi luă mâna cu o îndrăzneală neobişnuită, oprind-o pe loc.

— Unii spun că eşti prea delicată pentru viaţa din acest fort şi că ar trebui să caut o mireasă în altă parte. Dar cred că există lucruri mai importante de luat în considerare decât munca pe care o poate depune o femeie.

Remarca o atinse. *Deci sunt delicată*? *Lucruri mai importante*? Deşi era total ignorantă în asemenea chestiuni, tonul său sugestiv lăsă prea puţin loc imaginaţiei. Stânjenită, îşi retrase mâna şi se întoarse, deplin conştientă că asupra ei erau aţintiţi ochii lui Lysander şi ai Jemimei… şi ai tuturor celorlalţi din adunare.

El se ridică şi ea realiză dintr-odată cât era de scund, doar cu puţin mai înalt decât ea. Înclinându-şi pălăria spre ea, se îndreptă spre masa unde se afla plăcinta ei cu mere.

— Ne vedem când încep repetiţiile şcolii de canto, domnişoară Little, cu condiţia ca McKie să nu-şi facă apariţia.

I

n după-amiaza de după sabat, Morrow termină de bătut untul şi rămase pe gânduri în uşa cămării. Numai cât ai clipi, înconjurat de Duşman şi Haină Roşie apărură la orizont, ieşind din pădure. Vederea lor – *a lui* – dădu naştere unui val de emoţii în sufletul ei. Ca praful de puşcă, ivirea lor aprindea o sumedenie de trăiri tulburătoare: teamă, consternare, curiozitate, ruşine.

Pentru câteva momente sperase ca ei să nu o fi zărit, dar una dintre lecţiile pe care le învăţase era că prea puţine lucruri treceau neobservate de cei doi. Se strecură înapoi în întunericul rece, care mirosea a fasole murată şi unt, şi aşteptă până când cei doi păşiră pe pridvor. Tata intrase înăuntru, după ce tocmai terminase de stivuit un stoc de lemne lângă streaşină exterioară. Cu uşa casei larg deschisă, curând vocile lor fură purtate de vânt până la urechile ei, peste luminişul acoperit de frunze.

Apucându-şi cu ambele mâini fusta grea, fugi departe în

câmp, cocul fixat cu grijă desprinzându-se în goana ei. Trecând de lanul de porumb, încetini să-şi tragă sufletul în iarba de culoarea ovăzului, care îi ajungea până la brâu. Dacă sperase să se poată ascunde, fără îndoială că nu reuşise. Venind mai des aici în ultima vreme, lăsase o dâră clară în urma ei, smulgând buruienile şi tăind tufele de mure, aşa că marcajele de piatră puteau fi văzute. Parcela era acum îngrijită, arătând aproape ca atunci când Tata o împrejmuise pentru prima oară.

Se lăsă jos lângă gardul de pari care încadra movila de pământ şi se întrebă cât vor mai rămâne ei în casă. Oare Tata va fi nemulţumit de ascunderea ei? Suspină, simţindu-se de parcă ar avea din nou opt ani, în loc de optsprezece.

Un tăun bâzâi aproape de urechea ei şi îl plesni cu o palmă grea. Din cauza emoţiilor sale încâlcite, era prea ostenită ca să poată gândi clar şi, în ciuda strălucirii zilei, se simţea obosită de parcă ar fi fost miezul nopţii.

Stătea complet nemişcată, încurcată de dorinţele ei confuze de a se întoarce în casă şi în acelaşi timp de a sta departe. Privind la pietrele mormintelor, mâncate de timp şi de vreme, realiză o surprinzătoare absenţă a mâniei din sufletul ei. Doar o tristeţe adâncă. Lacrimile îi şiroiau pe faţă şi îi udau corsetul, făcând ca trandafirii brodaţi să pară însângeraţi. Se afundă mai mult în iarba uscată, lăsând ca soarele şi vântul să-i usuce faţa udă. Nu era adormită şi, cu toate acestea, îi păru că deja vizează.

— Tatăl tău m-a trimis să te caut.

Vocea adâncă o copleşi şi ea îşi închise ochii. Umbra lui Haină Roşie cădea pe iarbă şi pe movila de pământ, deşi el se oprise la o distanţă respectabilă în spatele gardului. Se ridică încet şi îşi netezi rochia şifonată, nedorind să se uite la el. Cu toate acestea, se trezi studiindu-l. Era atât de înalt, atât de suplu, îmbrăcat într-un amestec uimitor de pânză şi piele de căprioară. Soarele aproape că o orbi, dar o izbi strălucirea ochilor lui căprui şi cercetă fiecare linie a trupului său bine făcut.

Şi el o studia, în vreme ce faţa îi deveni atât de visătoare că ei i se strânse stomacul. Întorcându-se, se lăsă din nou în iarbă, căutându-şi batista. În vreme ce se străduia să se liniştească, realiză că şi el se aşezase sprijinit de gard, aproape spate în spate cu ea, curbura largă a umărului său atingându-l pe al ei. Când timbrul puternic al vocii lui atinse din nou urechile ei, închise strâns ochii.

— Mă ierţi, Morrow? Pentru poporul tatălui meu?

Niciodată până atunci nu-i mai rostise numele. Adresarea părea să scurteze distanţa dintre ei, să caute o cale de pace. Strânse agitat batista în mâna sa, conştientă de suflarea vântului şi bubuitul inimii ei. Să-l iert? Să-l iert? Pentru că-i luase tot ce avea mai drag? întrebarea neaşteptată o tulbură. De ce ar întreba? Sau de ce i-ar păsa de răspunsul ei?

Când deschise ochii, el nu mai era acolo. Totul în jurul ei era scăldat în lumină, liniştit şi pustiu. Dar întrebarea încărcată de emoţii rămase.

Nu se grăbi să se întoarcă în casă, gândindu-se la toate acestea. Ambele uşi, din faţă şi din spate, erau deschise larg, şi vocile familiare din spatele pridvorului o asigurară că ei nu plecaseră, începu să urce scările, atrasă de intimitatea dormitorului său, dar apoi se întoarse spre bazinul cu apă. Părul îi era la fel de răvăşit ca şi sentimentele. Îşi răsuci şuviţele rătăcite, după care le prinse în cocul de la spate. Apoi îşi dădu cu apă pe faţă, îndepărtând orice urmă de lacrimi. Se întoarse la vatră dar, când începu să lucreze, mişcările ei păreau rigide.

— Morrow, eşti aici?

Silueta uscăţivă a tatălui umplu cadrul uşii.

— Chiar aici, Tată.

— Înconjurat şi Haină Roşie rămân la cină, spuse.

Ea dădu din cap şi el dispăru în pridvor, părând a nu fi observat lupta ei. O luă mai încet, respiră adânc şi puse lemne pe foc. Pe la ora cinci friptura de vânat şi cartofii noi erau gata, şi reuşi chiar să facă o plăcintă cu ultimele mere

pe care le culese în acea dimineaţă. Pe când aşeza masa, auzi bubuitul unui tunet de la distanţă şi simţi greutatea apropierii ploii. Furtuna părea să-i fi alungat pe bărbaţi în casă... nici nu fusese nevoie ca ea să-i cheme.

Când toţi îşi ocupară locurile la masă, ea se aşeză scurt numai pentru rugăciunea rostită de Tata, apoi se întoarse să pună mâncarea pe masă şi să le umple paharele. Tăcerea era ciudat de confortabilă, tulburată numai de clinchetul tacâmurilor şi atingerea farfuriilor. Era sfâşiată între a se alătura lor la masă şi a-i evita, aşa cum făcuse în trecut. În cele din urmă se aşează, Haină Roşie stând vizavi de ea. Farfuria lui era plină, dar încă nu băgase nimic în gură. În schimb, degetele sale bronzate se jucau cu furculiţa şi cuţitul, studiindu-le ca pentru a descoperi ce are de făcut mai departe. Aruncă o privire spre ea, urmărindu-i mâinile când îşi aranja un şerveţel în poală şi apoi apucă tacâmurile. Încerca el să o copie... sau poate să îi fie pe plac?

Ezitarea sa era atât de emoţionantă, încât decise să-şi alunge stinghereala cu o furculiţă plină de cartofi. El o privi, făcând acelaşi gest cu furculiţa sa, şi o urmări cum apucă cuţitul. Făcu acelaşi lucru, fără grabă, tăind o bucată de carne, fixând-o mai întâi cu furculiţa. Ea putea simţi ochii tatălui urmărindu-i pe amândoi... fără îndoială că se distra de interacţiunea lor aparte. La capătul mesei stătea înconjurat, căruia nu-i scăpa nimic, ignorând tacâmurile, ca de obicei.

— Foarte bună mâncarea, spuse Tata făcându-i cu ochiul.

Îi răspunse cu un zâmbet pe jumătate, acceptând mulţumirile lui înconjurat şi Haină Roşie cu ochii plecaţi, după care aceştia se retraseră din nou în cerdac pentru fumat. Aruncând apa de vase peste balustrada pridvorului din faţă, se opri să privească cerul. De un negru ameninţător, întinderea lui era străbătută de fulgere, în vreme ce soarele apunea înainte de apropierea furtunii. Unde, se întreba ea, puteau fi oamenii lui McKie într-o

astfel de noapte? Nu prin apropierea Râului Roşu, spera ea.

Neliniştită, îşi scoase şorţul, atârnându-l într-un cuier de lângă vatră. Câtă vreme ea se opri afară, bărbaţii se făcură nevăzuţi. Oare deja plecaseră?

Dincolo de poiană, uşa grajdului era întredeschisă. Înăuntru, un felinar atârna de o grindă, aruncând lumina pe doi cai frumoşi… ambii armăsari, unul gri şi altul alb. Tata se aplecă asupra celui gri, examinându-i piciorul şi oferindu-i din când în când câte un cub de zahăr, pentru a-l ţine liniştit. Haină Roşie stătea lângă, cu spatele la ea şi braţele încrucişate, în vreme ce înconjurat vorbea cu vocea joasă cu Tata, într-un amestec de shawnee şi frânturi de engleză. Surprinsă, ea se întoarse şi plecă pe poteca spre râu, netulburată de norii negri care erau pe cale de a se sparge.

În această seară apa avea o nuanţă cenuşie, reflectând cerul întunecat. Stătea pe malul pe care se jucase cu ani în urmă cu Jess. Poteca spre acest loc era ascunsă de buruieni, deşi amintirea acelei zile creştea la fel de apăsătoare ca cerul. Ceea ce-şi amintea cel mai mult era emoţia – teama şi deznodământul. Dar nu o mai bântuiau. Cumva, cândva, acea parte din trecutul ei îşi pierduse puterea de a o mai răni. Meditând la acestea, se bucura de solitudine, privind cum cerul se luptă să rămână luminos înainte de a ceda întunericului nopţii furtunoase.

— Nu ar trebui să vii aici singură, *iiekanoh*.

Tresărind, se întoarse. Haină Roşie stătea în spatele ei, cu ochii lui căprui asupra ei şi a tot ce o înconjura, în acelaşi timp, îşi amintea el cum ea aproape că se înecase?

— *Nekanoh*? repetă ea ciudatul cuvânt.

— Înseamnă „prieten” in shawnee.

Spusese aceasta pentru a o linişti, în cazul în care îi era teamă singură cu el? Stând pe mal lângă el, fusese uimită de cât de înalt era. Ea nu-i ajungea nici măcar până la umăr. Chiar şi în natură el îi apărea impunător fizic, dominând pădurea la fel ca încăperea casei.

— Nu te-am auzit, spuse ea, apoi se înroşi de prostia ei.

Doar era obiceiul său să se strecoare şi să *nu* fie auzit.

O umbră de încântare părea a-i lumina încordarea.

— Ştiu. Te-am urmărit de când ai părăsit grajdul.

Ea se aşeză pe cel mai apropiat bolovan, când tunetul lansă un ultim avertisment.

— Am văzut caii voştri… unul dintre ei e şchiop?

— Muşcătură de şarpe.

Ea se crispă şi-şi întoarse faţa spre cer. Absenţa luminii o făcu să se simtă mai puţin speriată şi simţi cum stropii de ploaie îi răcoresc faţa ce-i ardea.

— Rareori v-am văzut venind cu cai. Probabil că mergeţi departe.

El se aşeză aproape de ea.

— Vom călători spre sud, mergem în Tennessee.

Privirea ei o urmă pe a lui, de-a lungul râului, la poalele dealurilor acum tăcute şi înceţoşate de venirea ploii, cu munţii din spate aruncând umbre negre. Spuse gânditoare:

— Eu nici măcar nu am traversat râul acesta, şi tu vei merge dincolo de acei munţi. Mă tot întreb ce e dincolo de ei.

— Alţi munţi. Şi alte râuri. Unii atât de frumoşi că-ţi taie suflarea.

Buzele ei se despărţiră, exprimând uimire. El călătorea mereu şi ea stătea mereu în acelaşi loc. Oare şi-a dorit vreodată să rămână într-un loc, sau era mulţumit să rătăcească dintr-un ţinut în altul?

— Cât timp vei fi plecat?

— Trei, patru luni.

Privi în continuare râul neliniştit.

— Când eşti plecat nu ţi-e dor de casă?

El se aplecă şi ridică o piatră, aruncând-o să alunece pe suprafaţa apei.

— Mama mea a murit când eram numai un copil. De atunci nu mă simt acasă în niciun loc anume.

— Tata mi-a spus că era fusese captivă.

El dădu din cap aprobator.

— Fusese luată de mică, de pe coasta râului Clinch din Virginia.

Ea ezită, cu sute de întrebări în mintea şi inima ei.

— Cum era?

El căzu pe gânduri:

— Îmi amintesc că părul ei era blond şi avea ochii că ai tăi.

Părul blond. Ochi albaştri. *Puţinul de preţ pe care îl păstra în sufletul lui*, gândea ea.

— Ea m-a învăţat cuvintele albe… engleza.

— Ce altceva îţi aminteşti?

— Foarte puţine. Indienii shawnee nu vorbesc despre morţi.

Nici tatăl meu, aproape că spuse ea. Pe când stătea aşa şi privea râul, studie liniile pronunţate, osoase ale maxilarului său şi genele lui dese. Oare şi el tânjea să ştie mai multe despre mama sa, la fel ca ea, chiar dacă acest lucru îi era negat? Simţea el că în sufletul lui se căscase un gol, care trebuia să fie umplut? îl privi cum aruncă o altă piatră pe suprafaţa râului, cu o faţă gânditoare.

— Îmi amintesc că vorbea cu Dumnezeu cu mâinile împreunate. Uneori lua mâinile mele în ale ei, şi ne rugam împreună.

Ea se gândi la cuvintele lui, un pic neîncrezătoare.

— Îl numea pe Dumnezeu Tatăl ei, aşa cum face şi tatăl tău. Vocea ei se înmuie:

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A murit de febră, când eu eram mic.

Amărăciunea din tonul său o mişcă.

— Probabil că ţi-e dor de ea.

Ridică uşor din umeri:

— Îl am pe tatăl meu… şi pe alţii. Este suficient pentru acum.

Pentru acum. Când, se întrebă ea, nu va mai fi de ajuns? îşi va dori vreodată o soţie, copii? O casă a lui? Fiind un metis, oare ce va alege? Calea oamenilor albi sau a indienilor? îşi alungă gândurile, o nemulţumire bruscă

coborând peste tristeţea ei. Indiferent cine era sau cine decidea să fie, el venea şi pleca după bunul lui plac, dezvăluind puţine despre el, în vreme ce vieţile lor erau deschise înaintea lui, cu toată lentoarea şi simplitatea ei.

— Ştiu atât de puţine despre tine, spuse ea brusc.

— Ce ai vrea să ştii?

Îşi încreţi fruntea:

— Eu... înghiţi în sec şi privi în pământ: De ce continui să vii aici?

— Tatăl tău îmi cere să vin. Şi casa ta este lângă drumul pe care călătoresc adesea.

Deşi nu i-a rostit numele, ea ştia: Calea Războinicului. Trecea prin inima ţinutului Râului Roşu, chiar de-a lungul pământului lor. Poate că de aceea Shawnee făcuseră ceea ce făcuseră în acea zi de vară. Poate că locuinţa unor colonişti era un sacrilegiu pentru ei...

— Ştiu că nu-ţi plac vizitele mele, spuse el, privind din nou râul. Şi nu te învinuiesc.

Se fâstâci încurcată pe piatra udă şi alunecoasă, întrebarea lui deschisă de lângă morminte revenindu-i în minte cu o intensitate tulburătoare.

— Eu... eu ştiu că nu vreţi să ne răniţi. Dar îmi pare periculos pentru tine. Pentru tatăl tău.

— Nu este mai periculos aici decât oriunde altundeva.

— Încă mai eşti un cercetaş britanic?

— Nu mai sunt.

Se aşeză din nou lângă ea, cu pânza udă a cămăşii sale lipită de umerii săi largi, cu jambierele de piele închise la culoare şi acum aproape negre.

— Am început să înţeleg că uniformele roşii îi folosesc pe shawnee ca arme de luptă împotriva americanilor. Şi poporul tatălui meu a suferit din cauza aceasta. Singura lor speranţă este să se rupă de britanici şi să facă pace cu americanii. Încearcă să onoreze termenii tratatului şi să-şi păstreze pământurile.

Ea se gândi la tot ce auzise fără să vrea în ultima vreme

din discuţiile dintre Joe şi tatăl ei despre McKie şi oamenii săi, şi îşi încreţi din nou fruntea:

— Dar sunt colonişti – şi soldaţi – care încalcă tratatul care a fost încheiat la fortul Pitt.

El încuviinţă.

— Şi sunt shawnee care fac acelaşi lucru, prin raidurile lor asupra coloniştilor.

— Din cauza aceasta sunteţi mereu pe drumuri? încercaţi să menţineţi pacea?

— Călătoresc la diverse triburi şi forturi de frontieră, uneori acţionând ca un curier. Cel mai adesea slujesc ca translator şi mediator în negocierile dintre shawnee, britanici şi americani.

Ea se înfioră la gândul că el era chiar în centrul pericolului. Nu dorise să vorbească despre război, dar iat-o aici, încercând să înţeleagă ceva din toată agitaţia din jurul lor. Înainte de a cugeta la cuvintele ei, spuse un pic cam pripit:

— Sper că vei sta departe de staţia Râul Roşu.

Îşi întoarse îngrijorat ochii spre ea, surprinzând-o cu încordarea din ei.

— Ştiu foarte bine cine e comandantul de acolo. Şi acord mare atenţie acelui post.

Ea simţi o uşurare inexplicabilă la cuvintele lui. Era aşa cum Tata îi spusese. El era, de bine, de rău, mult mai informat despre McKie decât erau ei.

— Eşti foarte curajos făcând ceea ce faci, spuse ea încet. Sau chiar nesăbuit.

— Poate că un pic din amândouă.

Ochii îi sclipiră privind-o prin ceaţa ploii reci şi îi spuse cu o voce ce exprima îngrijorare:

— Trebuie să te întorci în casă. Tremuri.

Dar tremurul ei avea de-a face mai puţin cu frigul decât cu tumultul de emoţii. Îşi deschise gura să-l întrebe de ce îi ceruse iertare atunci, lângă morminte, dar îşi pierdu cuvintele. Liniştită, se ridică, dorind să se întoarcă în casă, la căldura de lângă foc. Aproape căzu pe piatra alunecoasă

de pe malul râului, dar el o prinse, sprijinind-o cu mâna lui puternică tot drumul, pe poteca plină de noroi şi apoi în poiană. Tata aştepta în cerdac cu înconjurat, şi caii erau pregătiţi pentru plecarea în sud. O noapte întunecată pentru călătorie, gândea ea. Întunecată şi plină de primejdii.

Întorcându-se spre Haină Roşie, spuse dintr-odată:

— Dumnezeu să fie cu voi.

El dădu drumul braţului ei, cu o vădită uimire în ochi. Dar nu era pe inăsura uluirii simţite de ea. Pentru numai un moment el îi păruse aproape ca un prieten. Ea îl văzuse într-o nouă lumină... privi dincolo de latura lui indiană şi aproape că uită cine era el, de fapt.

Şi asta nu trebuia să se mai întâmple niciodată.

— Trebuie să ne rugăm, Morrow, spuse Tata, surprinzând-o prin afirmaţia lui bruscă.

Tremurând, stătea lângă focul din vatră cât de aproape putea, atentă să nu-şi pârlească fusta de lână, în vreme ce el zăbovea încă la masă.

— Să ne rugăm pentru ce, Tată?

— Când tu erai la râu, înconjurat mi-a spus că britanicii şi indienii sunt pregătiţi să atace din nou aşezările, dacă McKie şi oamenii săi vor traversa Ohio, aşa cum planifică să facă.

Faţa lui exprima o gravitate pe care rareori îi fu dat s-o vadă.

— El vrea ca Haină Roşie să-şi reia slujba pentru britanici. Se pare că fusese ales de uniformele roşii în rolul de cercetaş conducător şi om de legătură. Chiar şi generalul Hamilton a întrebat de el pe nume.

— Generalul Hamilton?

Îi pronunţă numele cu un fel de repulsie. *Hamilton cumpărătorul de păr*? Comandantul britanic care îi îmboldea pe shawnee să lupte pentru ei şi plătea scump pentru scalpurile coloniştilor?

— Mă tem că înconjurat se aşteaptă – chiar insistă – ca fiul

său să-i împlinească voia.

— Dar Haină Roşie nu vrea, îşi dădu ea cu părerea.

Deşi reuşi să audă abia frânturi din conversaţia lor privată, înţelese că nu toate erau bune între înconjurat şi fiul său.

— Haină Roşie are vârsta la care trebuie să decidă pe care drum s-o apuce. Inima lui este cu shawnee şi chiar slujise alături de aliaţii britanici în trecut, dar sângele lui de om alb îl împiedică să meargă împotriva poporului mamei sale. El nu este făcut pentru război, deşi a luptat deja cu mulţi albi.

Chiar aşa? Bănuia că aşa e, dar auzirea acestui lucru din gura tatălui ei părea să-i amplifice teama.

— Au fost şi ei cu grupul de războinici care a ars staţia Hinkley?

El dezaprobă cu o mişcare a capului.

— Înconjurat spune că nu, şi eu îl cred. Dar se va lupta să-l ţină departe pe McKie de pământul de mijloc, dacă se va ajunge acolo.

Se strădui să rămână calmă şi, simţind că vor adânci şi mai mult conflictul lor, se opri şi îşi încrucişă mâinile în poală.

— Cum ar trebui să ne rugăm, deci?

Îşi puse deoparte pipa.

— Să ne rugăm ca McKie şi oamenii lui să respecte ultimul tratat şi înţelegerea făcută în această parte a fluviului Ohio, şi înconjurat va vedea că pacea e de preferat războiului… în special războiului cu oamenii albi, care pare a nu avea sfârşit, cum spune Haină Roşie.

Se luară de mâini peste masă şi îşi plecară capetele. Dar, aşa cum se întâmplase adesea, Morrow nu putu să-şi adune gândurile pentru a formula o cerere. Shawnee pur şi simplu îi luaseră prea mult. Putu numai să răspundă: „Amin”.

C

urând, un ger cumplit se lăsă peste ţinut şi şcoala de canto îşi reluă activitatea. Morrow stătea lângă Jemima care tremura toată, ţinând o lumânare între degetele ei reci. Rafale de vânt aspru pătrundeau printre crăpăturile

peretelui subţire al casei de lemn şi încăperea rămânea rece, în ciuda limbilor de foc ce lingeau lacom buştenii de stejar uscaţi. Morrow se simţi aproape amorţită sub pelerina stacojie, deşi bolul de supă oferit de Lizzy, în timpul pauzei dintre serviciul de sabat şi şcoala de canto, o încălzise pe dinăuntru.

Ascultă cu jumătate de inimă relatarea tărăgănată a Jemimei despre toate întâmplările pe care Morrow le ratase, nefiind în fort. Jemima povestea despre curtări, îmbolnăviri şi dezamăgiri cu aşa avânt că se opri să respire numai când uşa sălii se deschise pentru a intra un alt membru al corului.

— O, se pare că întreaga armată e aici, şopti Jemima cu satisfacţie, când rândul din spatele ei se umplu de lume. Apoi se uită chiorâş la Morrow:

— Maiorul McKie s-a întors la timp din ultima incursiune. Oare are aceasta vreo legătură cu tine?

Neputând să răspundă, Morrow privi la Tata, care stătea în faţă şi se pregătea să cânte. Îl zări cu coada ochiului pe maiorul McKie îndreptându-se spre rândul din faţă, pentru a sta lângă ea. Era teribil de aproape, atât de aproape că unul dintre genunchii lui cu pantaloni de lână prinse pelerina ei. Făcu un mic gest în semn de salut dar nu putu – sau nu vru – să se uite la el.

Jemima nu se putu abţine:

— Am auzit că maiorul are o voce puternică şi frumoasă.

Dar Morrow cu greu o auzi, cu ochii pe Tata. În spatele amvonului masiv, părea uscat, o umbră a omului care fusese cu ani în urmă. Oare mai era cineva care observa… sau căruia îi păsa? Avea mănuşi şi strângea în mâini o batistă de pânză curată, care încă nu fusese pătată de sânge. Îşi coborî ochii spre mănuşile din mâinile sale, simţind un nou semnal de alarmă.

Nu va mai prinde încă o iarnă.

Realizarea acestui fapt o săgetă şi o copleşi. Când Tata, postat pe podium, suflă în diapazon, apoi îl lăsa jos şi cântă

nota de pornire, tot ce reuşea să scoată din gât era un sunet greu. Ce se va întâmpla cu ea dacă el moare? Cum va fi viaţa fără el?

Melodia plăcută a colindului „Baloo Lammy” răsuna în încăpere, dar ea nu putu cânta, şi nici tatăl ei, de accesele de tuse. Morrow îşi deschise gura să se alăture lor o dată… a doua oară… a treia. Un val de căldură îi îmbujoră gâtul şi faţa şi simţi ochii lui McKie asupra ei, pe când se străduia să înceapă să cânte. Dar sopranul Jemimei făcu mai mult decât să acopere lipsa ei şi maiorul, deşi nu-i plăcea s-o recunoască, avea o voce frumoasă cum nu mai auzise. Puternică, cu o tonalitate perfectă, se armoniza perfect cu vocea Jemimei. Morrow îşi dorea să se alăture, dar azi gâtul ei era încleştat ca un pumn; privea cum Tata se chinuie să cânte şi să pretindă că totul e bine, poate că tocmai pentru ea.

Înainte de a ajunge la finalul cântării, ea se ridică în picioare şi se strecură pe lângă Jemima, pentru a ieşi din bancă. Merse cu capul plecat, cu faţa ascunsă de borurile generoase ale pălăriei, dar totuşi îl observă pe Robbie Clay stând pe banca de lângă uşă, urmărind-o cu privirea. Indiferent cât de disperat o urmărea el sau McKie, ieşi şi se îndreptă spre celălalt capăt al pieţei publice. O mulţime de cai, cei mai mulţi ai virginienilor, nechezară la trecerea ei. Pocnetul brusc al uneia dintre uşi o grăbi spre spaţiul îngust din spatele celui mai apropiat zid.

— Morrow, tu eşti?

Lizzy? Se simţi peste măsură de uşurată. Prietena ei se grăbi să ajungă la ea, încetinită de abdomenul ei acum destul de mare.

— Te-am văz. Ut ieşind din sală. Am crezut că te vei bucura să începi din nou să cânţi.

— Azi nu am dispoziţia necesară, spuse Morrow.

— E din cauza tatălui tău, nu-i aşa?

Vocea lui Lizzy scăzu şi continuă în şoaptă:

— Am observat că se simte rău. La prânz abia că a

mâncat… nu putea din cauza tusei.

— O, Lizzy, mă simt pierdută. Tata este atât de bolnav şi rugăciunile mele rămân fără răspuns. Nu există niciun leac pentru boala lui. Chiar şi mătuşa Sally a renunţat să mai spere.

Lizzy făcu un pas mai aproape şi spuse pe un ton liniştit:

— Îmi amintesc când Mama s-a îmbolnăvit chiar înainte de a-l întâlni eu pe Abe. S-o văd atât de bolnavă, să simt că nu pot s-o ajut – este cel mai greu lucru pe care l-am experimentat vreodată. Dar Dumnezeu a fost cu mine şi m-a ajutat să trec peste greutăţile acestea. El mi l-a dăruit pe Abe când am crezut că nimic nu-mi va mai alina durerea.

— Ştiu că Dumnezeu este cu mine, Lizzy. Dar nu este niciun Abe pentru mine şi nu ştiu dacă va fi vreodată.

— Morrow, spuse ea, cu o nouă fermitate în tonul ei, există o duzină de bărbaţi în aşezarea noastră care s-ar căsători cu tine mâine, dacă numai vei privi în direcţia lor. Dar asta e problema… că nu o faci.

— Cu Tata atât de bolnav, nu mă pot gândi la asemenea lucruri. Pe lângă aceasta, nu mă sperie gândul de a rămâne fată bătrână. Poate că mi-aş putea câştiga traiul prin cusut…

— Aici?

— În oraş. Magazinul mătuşii Etta…

Lizzy clătină din cap.

— Ai lucrat aproape ca o sclavă acolo, muncind ziua şi noaptea pentru acele femei bogate. Vei schimba toate astea – şi arătă spre bolta cerească plină de stele şi spaţiul deschis din spatele locului lor de ascunzătoare – pentru duhoarea oraşului? Chiar îţi doreşti asta?

— Nu.

Răspunsul ei fuse apăsat, categoric.

— Morrow, ascultă-mă bine: tu trebuie să te gândeşti la ce i-ar putea aduce alinare tatălui tău. Dacă ar şti că ai pe cineva care să aibă grijă de tine, că ai un viitor sigur, ar putea pleca în pace.

— Dar…

— Acum, l-am putea exclude pe McKie. Şi ştiu că nu-l simpatizezi pe Lysander. Dar Robbie Clay este chiar un om admirabil şi l-am văzut cum te priveşte. Nu are niciun obicei rău, cu excepţia faptului că prea se teme de maior.

Morrow ascultă fără entuziasm, neputând să vorbească despre adevărata pricină a tulburării ei. În ultima vreme începu să simtă că trăieşte un fel de viaţă dublă. Morrow care venea la fort în zilele de sabat nu mai era cea care locuia la Râul Roşu, având secrete pe care nu le putea împărtăşi. Avea nevoie de un prieten căruia să-i destăinuie toate frământările din inima ei, dar riscul era prea mare. Tot ce putu rosti fuse:

— Mai bine ai merge înăuntru, Lizzy. Nu ar trebui să stai afară în frigul ăsta, având-l în vedere pe copilul tău.

— Promite-mi, spuse Lizzy, strângându-i braţul. Promite-mi că te vei gândi la asta.

Morrow încuviinţă şi o privi plecând, dorind să o cheme înapoi. O nouă povară o apăsă, cu plecarea lui Lizzy. Nu prea avea ce face decât să se întoarcă înăuntru, pentru că nu avea unde altundeva să meargă. Când se întoarse, Tata îi aruncă o privire îngrijorătoare, ca pentru a încerca să înţeleagă plecarea ei neaşteptată. Observă că el numai şoptea cuvintele imnului cântat. Lipsea baritonul lui puternic, cu toate că nu se prea simţea; tot ce putu auzi fusese vocea maiorului McKie şi vocile groase ale soldaţilor, care parodiau „O Tannenbaum”. Chiar şi vocea strălucită de soprană a Jemimei fusese acoperită de valul de voci masculine.

Reluându-şi locul în bancă, Morrow se aşează la o distanţă respectabilă de McKie. Pălăria lui tricorn cu acea cocardă extravagantă stătea între ei, pusă deasupra mănuşilor de piele impecabile. Dar era ceva mai mult de-atât, care îi despărţea. Dezastrul de la fortul Randolph o îndepărta de el, rănită în feluri pe care nu le putea înţelege. Ce rele mai planifica acum, se gândea ea? Cum ar putea oamenii

săvârşi asemenea fapte în faţa lui Dumnezeu?

Tata privi la ei, cu faţa străbătută de umbre. Oare ce credea el, se gândea ea înspăimântată, de faptul că McKie se aşezase lângă ea de parcă ar avea drept de proprietate asupra ei? Dacă ar fi să se răzgândească şi să asculte de sfatul lui Lizzy, sigur McKie i-ar bara calea. Niciun bărbat nu s-ar apropia de ea câtă vreme el stă de gardă, şi sigur Robbie Clay nu ar face-o.

Când fu cântat şi imnul de încheiere, sala păru cuprinsă de o tăcere stânjenitoare. Jemima se ridică în picioare, zâmbind la perechi şi la soldaţii de pe banca din spatele lor, dar ochii lui McKie rămaseră fixaţi asupra lui Morrow.

— Domnişoară Little, începu maiorul, punându-şi pălăria, ţi-aş fi cerut să ieşi cu mine la o plimbare, dacă vremea nu ar fi fost atât de rece. Poate că într-o altă zi.

— Da, într-o altă zi, repetă ea, simţindu-se prinsă cu minciuna. Trebuie să plec... tatăl meu...

Sunetul tusei lui aduse o întrerupere binevenită, şi ea se grăbi afară spre trăsura care o aştepta, uşurată să vadă că McKie fu reţinut de câţiva locuitori ai coloniei. Îşi trecu mâna pe sub braţul tatălui ei, cuprinsă de un sentiment dulce de izbăvire.

El îşi plecă ochii spre ea, cu o vădită îngrijorare în adâncul lor.

— Unde ai dispărut, fata mea?

— Aveam nevoie de aer, Tată, spuse ea liniştit.

— McKie te-a înghesuit un pic, bănuiesc.

Privi peste umăr pentru a se asigura că nu-i aude nimeni.

— Cam aşa ceva.

O trase spre el, plin de o înţelegere nerostită, dar liniştea ei părea a se fi risipit din nou. Nu îndrăzni să-i spună că înfăţişarea lui bolnăvicioasă o alungase, poticnindu-se spre uşa de ieşire din clădire.

— Ţine minte, Morrow, spuse el, cu o umbră de nelinişte în tonul său: când îl vei întâlni pe bărbatul cu care vei dori să fii toată viaţa, vei vrea să fugi spre el, nu *departe* de el.

Cuvintele pline de simţire o atinseră. Aşa simţise el faţă de mama ei? Oare şi ea, la momentul potrivit, are să simtă la fel? Un val de melancolie trecuse peste ea. Cu toată învălmăşeala din sufletul ei, rămase prea puţin loc pentru tandreţe.

D

e acum, timpul aluneca încet spre iarna, ploaia rece furând orice strălucire a verii indiene. Morrow stătea lângă geamul mansardei, de unde putea zări Râul Roşu, printre crengile goale ale pădurii. La începutul întunericului de iarnă, părea plumb topit. Uneori îi părea că tot timpul stătuse numai acolo, privind şi aşteptând, fără încetare. Dar deodată, de undeva din casă, Tata începu să tuşească şi atunci îşi aminti că timpul trece ca un râu, în feluri neînţelese, pus pe treabă să transforme părul ei din auriu în argintiu... păgubind-o.

În zilele întunecate ale începutului de decembrie, părea să înţeleagă mai mult pledoaria cordială a lui Lizzy. Numele şi feţele posibililor peţitori pe care ea îi luase în calcul se perindau prin mintea ei, ca o melodie discordantă. Robbie Clay. Unul dintre oamenii lui McKie. Fiul fierarului, ultimul care se îndrăgostise de ea. Dar încercarea de a se gândi la ei într-un fel romantic o sperie, şi îşi închise inima înaintea acestei perspective.

De jos, vocea tatălui ei, întreruptă de accese de tuse, îi alungă reveria:

— Morrow, ar fi bine să mergem să-i vedem pe Good Robe şi pe copilul ei.

Morrow se grăbi să coboare scările, ridicându-şi pelerina mai sus de glezne înainte de a păşi pe pământul îmbibat de ploaie, spre râu. El îşi trase mai pe urechi pălăria de fetru, pentru a se ieri de frig, murmurând ceva despre cer, care zice ar prevesti căderea zăpezii. Morrow îşi dorea să ningă... aşa de tare încât ei să nu se mai poată întoarce la fort decât la primăvară şi apa să fie atât de mare încât să aibă nevoie de şalupa coloniei, în care să stea în spate şi să

privească alunecare ei peste torente şi bolovani, până la Joe. Dar azi canoea era de-ajuns, parţial expusă de o tufă aproape goală de laur, de lângă malul noroios.

Cu ajutorul ei, Tata ridică ambarcaţiunea şi o aşează pe vad, ţinând-o în loc ca ea să poată urca, apoi sărind şi el înăuntru şi împingând-o, aproape în acelaşi timp. În ciuda bolii sale, era încă agil şi manevra canoea la fel de priceput precum conducea calul.

— Tată, cât timp va fi plecat Joe? întrebă ea, urmărind undele râului formate de stropii de ploaie.

— O, îl ştii tu pe Joe. Pare să piardă noţiunea timpului când e în pădure. Se poate să nu se întoarcă până la primăvară.

— Sunt surprinsă că Good Robe nu merge cu el.

— Ar fi vrut, dar este cam periculos să stai afară pe aşa o vreme şi iama se preconizează a fi grea. L-am asigurat pe Joe că vom sta cu ochii pe ei, ajutându-i cu tot ce va fi nevoie.

Curând, mica baracă apăru la orizont, de pe hornul său masiv ieşeau clăbuci de fum. Intenţionase să-i aducă ceva, dar ieşi din casă într-o aşa mare grabă că uitase aproape de toate. Good Robe părea la fel de fericită să-i vadă pe ei precum erau şi ei s-o vadă pe ea, şi Little Eli arăta mai grăsuţ şi mai voinic ca oricând.

Vizita dură toată după-amiaza aceea mohorâtă, Tata vorbi cu Good Robe într-un amestec ciudat de engleza şi shawnee, pe când toţi patru mâncau împreună în jurul focului ce trosnea. Morrow se miră de priceperea lui Good Robe, privind-o cum combină fasolea uscată cu porumbul şi le striveşte într-un amestec gustos. Luând în mâini bolul de lemn pentru a primi a doua porţie, Morrow zâmbi când îl văzu pe Little Eli agitându-şi lingura, de parcă ar cere acelaşi lucru. Dar fără jovialitatea lui Joe, totul părea un pic prea anost.

— Am sentimentul că lui Joe îi lipseşte acum mâncarea gătită de tine, îi spuse Tata.

Good Robe zâmbi la cuvintele lui de apreciere, arătându-i

o piele de castor pusă la uscat, într-un colţ.

— Coada de castor preferata sa, Tata Little. Şi a ta?

La aceasta, Morrow se opri din mestecat, iar ochii îi fugiră spre pielea din colţul camerei.

— Nu cred că Morrow a gătit vreodată, spuse el. Dar aş fi mulţumit dacă ar face-o.

Good Robe dădu din cap viguros.

— Mai întâi prinzi castorul şi îl agăţi deasupra focului. Căldura desprinde pielea şi îl jupoi. Apoi îl tai şi-l fierbi cu legume. *Oui-sah*.

— *Oui-sah*, spuse Tata cu poftă. Într-adevăr, foarte bun.

Morrow îşi scoase discret batista din mânecă şi scuipă repede din gură, întrebându-se ce gust ar avea amestecul acesta de porumb şi fasole uscată cu şuncă, în loc de coadă de castor. Little Eli privi în sus la ea cu ochii lui verzi, atât de uimitori în spatele franjurilor de gene negre. Ea îl hrăni cu restul terciului său, uimită de apetitul copilului. În baraca fără geamuri lămpile cu ulei fumegau şi îi usturau ochii, dar continuară să vorbească, speculând unde ar putea fi Trapper Joe şi când s-ar putea întoarce.

— Şi înconjurat? Haină Roşie? întrebă Good Robe. I-ai văzut?

Tata îşi drese vocea.

— Nu i-am văzut din toamnă. Ultima dată am auzit că se îndreptau spre sud, spre teritoriul Tennessee.

Ea dădu din cap, cu înţeles.

— Merg să vorbească cu Cherokee despre soldaţi.

Morrow simţi un gol în stomac. Mângâie părul lucios al copilului, care stătea în poala ei şi muşca lingura de lemn, uşurată când conversaţia luă o altă întorsătură şi Tata începu să răspundă întrebărilor lui Good Robe despre Dumnezeul omului alb. Deschizându-şi Biblia, el încercă să-i traducă in shawnee câteva pasaje despre păcat, iertare şi rugăciune.

Ea ascultă absentă, surprinsă un pic de amintirea serii ploioase petrecute la râu cu Haină Roşie, care îi venise

dintr-odată în minte. Privind în jos la Little Eli, Morrow încercă să şi-l imagineze pe Haină Roşie copil, cu părul negru ca smoala şi ochii de ambră, cum se roagă alături de mama sa captivă. Oare înconjurat fusese tandru cu ea? Oare înţelese el că femeia ţinea de credinţa ei şi încercase s-o transmită fiului lor?

Cu cât mai mult zăbovea asupra imaginaţiei, cu atât mai mult prindea contur o altă imagine. Îşi aminti de cuvintele şoptite blând şi amin-urile finale, de cererile scurte ale lui Jess şi gânguritul Euphemiei. De genunchii reci plecaţi pe podeaua tare. De sărutările calde de după. Stătu şi aşteptă să se liniştească, surprinsă că o înmuie şi-i risipi o parte din întuneric. Gândurile ei continuau să se întoarcă la întrebarea intensă a lui Haină Roşie de lângă morminte şi la imposibilitatea ei de a răspunde. De ce iertarea era atât de greu de găsit? De ce era chiar mai greu de oferit?

Când se ridicară să plece, era aproape amurgul. Good Robe deschise uşa şi toţi scoaseră dintr-odată un strigăt de uimire. Fulgi de zăpadă se învârteau deasupra pământului umed şi maroniu, fulgi mari cât un şiling englezesc. Ţurţuri de gheaţă deja se formaseră sub streaşină casei şi Morrow aproape că alunecă păşind afară cu papucii ei delicaţi.

Ea şi Tata se grăbiră spre râu, a cărui suprafaţă era bătută de vânt şi mărginită de gheaţă. Tata împinse barca şi vâsli din greu, iar când casa lor se arătă la orizont se simţi deja epuizat. Morrow era deja înţepenită de frig şi abia putu păşi afară din canoe. El o ajută să ajungă pe mal şi apoi întoarse vasul cu faţa în jos, în acelaşi tufiş nins de dafin, îndemnând-o să plece spre casă fără el. El trebuia să mai treacă pe la cai, care se aflau pe păşune, şi să-i ducă în grajd.

Alungată de vântul aspru, se grăbi spre poteca râului, minunându-se de lumea îngheţată din jurul ei. Drumul până la pridvorul din faţă părea să dureze o veşnicie şi când ajunse acolo zăpada îi ajungea până la glezne. Deodată, în faţa ei zări coşul casei care scotea fum, mult mai mult

decât ar fi normal după intervalul absenţei lor. Inima ei goni nebuneşte când împinse încet uşa. Figurile familiare învelite în haine din blană de bizon nu mai erau înspăimântătoare, ci doar neaşteptate. Oare s-au întors deja din Tennessee?

Se apropie de vatră, uitând de papucii ei uzi, şi îi salută.

— Tata a mers să vadă de cai, spuse ea încet.

Înconjurat ieşi repede, lăsând-o singură cu Haină Roşie. În tăcerea ce urmă, îşi scoase mănuşile şi pelerina, ocupându-se de foc.

— Trebuie să fii flămând şi obosit.

Îşi puse un şorţ şi se întinse după o oală agăţată deasupra focului, cu ciorba rămasă, aproape rănindu-şi mâinile.

— Înţelept din partea voastră că aţi venit pe întuneric.

— Nu putem rămâne, spuse el.

— Dar zăpada… spuse ea, aruncând o privire spre ferestrele cu flori de gheaţă. Am multă ciorbă şi pâine.

Ieşi şi aduse din cămară prăjitura cu nucă rămasă.

El nu spuse nimic, dar ochii săi întunecaţi străluceau şi o fixau cu aşa o intensitate, că aproape o făcu să uite unde era. Punând prăjitura pe masă, îl privi cum se aşază pe banca din partea opusă. Se mişcă un pic anevoios, ţinându-şi pe el haina grea; focul lumină profilul său frumos şi stoic, totuşi ea simţi ceva diferit şi dureros la el. Mâinile ei se opriră din tremurat.

— Ţi-ar plăcea să-ţi aduc nişte cidru, să bei în timp ce-ţi încălzesc mâncarea?

Fu ciudat că el nu răspunse nimic. Morrow se grăbi să pună masa, încercând să înţeleagă ce o neliniştea. Unde era înconjurat? Dar Tata? Privi din nou spre Haină Roşie… şi uită cu totul de masă şi de stomacul său gol. Sub banca pe care stătea el zări o pată roşie mică, dar terifiantă. Un fior de teamă sufocantă îi trecu prin tot trupul.

Ce…?

Teama ce-o cuprinse o făcu păşească cu grijă pe lângă masă, cu gura aproape căscată. Când se apropie, el se întoarse spre ea şi faţa lui părea că arde. Aplecându-se

asupra lui, păşi pe un colţ al hainei de bizon şi blana grea îi căzu de pe umeri, descoperind o cămaşă de in pătată şi stacojie. La vederea unei cantităţi aşa de mari de sânge închise ochii. Fără să stea pe gânduri, atinse cu mâna ei rece faţa lui, simţind de parcă ar fi atins pereţii vetrei. El se trase încet înapoi, de parcă ar fi vrut să stea departe de ea, dar fiind slăbit din cauza febrei ea reuşi să se mişte mai repede. Căutându-şi cufărul de cusut, scoase de acolo o pereche de foarfeci nou ascuţite. Cu o mişcare rapidă, îi tăie spatele cămăşii de la gât până la tiv, într-o încercare disperată de a vedea cât de grav este rănit.

O, *Tată*... *unde eşti*, *Tată*?

Umărul său drept era sfârtecat şi oblojit cu ceea ce părea a fi puf de şoricar, dar nici acesta nu reuşise să-i oprească sângerarea. Se simţi sufocată de panică şi bâjbâi după bucăţi din cămaşă, încercând să-i oprească sângerarea. Panicată, se aşeză pe bancă lângă el.

— Morrow...

Părea a strânge din dinţi la pronunţarea numelui ei. Ea nu răspunse, doar privi neputincioasă cum el se lăsă pe ea.

În câteva secunde, frumoasa ei rochie de lână se făcu roşie ca macul: corpul său se lăsă pe ea, capul său se plecă pe dantela basmalei. Îşi coborî faţa în luciul părului său, teama şi plăcerea străpungându-i durerea.

— Morrow!

Tunetul vocii tatălui său pătrunse ca un trăsnet în casă:

— În numele Cerului, ce se întâmplă aici?

Morrow îşi ridică ochii, palidă şi tremurândă. Înconjurat era în spatele tatălui său, ţinându-şi strâns sacul medicinal. Ea îl văzuse de zeci de ori, dar spera că niciodată nu va avea nevoie de el. Privi cum umbrele lor lungi se legănau când bărbaţii începură să-l ridice pe Haină Roşie, lăsând-o cu murdăria rochiei ei şi cu gândurile împrăştiate.

În scurt timp, era din nou culcat în patul tatălui ei, aşa cum zăcuse când fusese copil. Amintirile zilelor de demult o copleşiră şi ea începu să facă aceleaşi lucruri ca atunci:

puse apă la fiert, tăie fâşii de pânză pentru bandaje, se rugă în tăcere. Se uita peste umăr la pat, unde Tata examina rana la lumina unui lămpaş. Teama crescândă îi întoarse stomacul pe dos.

Cu o privire aspră, Tata se apropie de foc şi întinse lama cuţitului său de vânătoare în flacăra lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Soldaţii, spuse înconjurat direct, apoi trecu pe shawnee.

Tata se opri pentru câteva momente, pentru a analiza lama fierbinte.

— A avut loc o luptă?

Înconjurat dădu din cap aprobator, cu ochii spre uşa baricadată.

— Îi cunoaşteţi?

— *Mattah*. Oamenii răi răsar pretutindeni ca iarba…

Tata se întoarse înapoi lângă pat, cu maxilarul încordat.

— Moitow, ţine-mi lămpaşul.

— Tată…

Vocea ei se stinse imediat.

— Nu poţi să-i dai ceva medicamente – orice – pentru a-i alunga durerea?

— Uită-te la el, Fiică, spuse tăios. Este deja inconştient.

Ea ridică lămpaşul, dar nu putu privi. Mirosul sângelui îi întoarse stomacul pe dos şi lumina se legăna în mâna ei. Tata îşi reţinu un tuşit şi întinse mâna, să ţină lămpaşul în loc.

— Nu mă pot ocupa de voi amândoi, înţelegi asta.

Ruşinată, se strădui să stea locului, observând că faţa lui părea la fel de palidă ca a lui Haină Roşie. Sudoarea se ivi pe fruntea lui încreţită, dar continuă, în cele din urmă extrăgând glonţul.

— Adu nişte apă, să curăţăm rana, apoi vom pregăti o soluţie medicinală.

Din fericire, stomacul lui fu mai puternic decât al ei.

Aduse un lighean cu apă fierbinte, privind cum se înroşeşte înainte de a o schimba. Ochii lui Haină Roşie erau

încă închişi iar capul întors de la ei, cu pletele lui negre precum petele de cerneală vărsată pe aşternutul alb.

Tata îşi întoarse privirea de la el la înconjurat.

— Trebuie să rămână aici, iar tu trebuie să te întorci singur la fortul Pitt. Nu va putea călători.

Înconjurat dădu simplu din cap, dar faţa lui Morrow se întunecă.

— Nu ar trebui să-l mutăm la mansardă? Dacă vine cineva… dacă apar probleme…

— Va fi ascuns vederii şi protejat, continuă Tata propoziţia începută de ea. Du-te sus şi pregăteşte-ţi camera. Cu cât mai repede îl mutăm, cu atât mai bine. Eu îl voi veghea în timpul nopţii şi tu mă poţi înlocui la dimineaţă.

Aprinzând o lumânare, ea urcă scările, privind totul cu ochi noi. Deschizându-şi camera pentru el, îi păru un pic ca deschiderea sufletului său. Ţinu lumina sus, cuprinzând totul dintr-o singură privire. Totul era curat, feminin, îngrijit. Patul cu greu putea fi considerat suficient de mare pentru el, dar lenjeria era proaspăt spălată. Pe o masă din apropiere se afla un lavoar şi un ulcior de porţelan, plin cu apă. Se îndreptă spre rafturile cu păpuşi şi le adună, aruncându-le în fundul dulapului. Apoi desfăcu patul, împăturind cuvertura matlasată la picioarele patului. Probabil că nu va avea nevoie de ea, câtă vreme are febră.

Îi auzi pe bărbaţi urcând scările şi se grăbi să ţină uşa deschisă. Puternici cum erau, făceau tot ce puteau pentru a-l căra pe Haină Roşie. Mişcarea părea să-i deranjeze în continuare umărul şi un lichid lipicios se prelingea de pe pieptul lui gol, spre centura împodobită a brâului. Strecurându-se pe lângă ei, Morrow coborî şi adună armele pe care el le lăsă la uşă, aducându-le sus în cameră. Sprijini armele de un perete al camerei. Putea simţi privirea lui înconjurat asupra ei şi simţi aprobarea lui.

Privi în jos la fiul său pentru ultima oară, cu o privire mai tristă decât văzuse ea vreodată. Apoi, fără să scoată un cuvânt, îl urmă pe Tata şi coborî scările, lăsând-o pe ea în

urmă, cu lămpaşul. Morrow ezită, ştiind că ar trebui să plece. Haină Roşie zăcea liniştit, cu totul nemişcat.

Din pragul uşii, auzi o tuse uşoară.

— Morrow, mergi jos în pat. Eu îl voi supraveghea pe Haină Roşie în această noapte.

De când era în pragul uşii, privind-o pe ea cum îl priveşte pe el?

— Se va face bine?

Veni din spate şi îşi aşeză mâna osoasă pe umărul ei:

— Este puternic. Şi rana e curată. Cred că are nevoie doar de odihnă.

— Dar febra…

— Voi încerca să-i scad febra cu salvie indiană. Mai avem şi alte ierburi. Înconjurat a lăsat câteva plante medicinale.

Aceasta îi aduse un pic de uşurare. Indienii shawnee erau cunoscuţi ca buni vraci, chiar şi printre albi. Joe vorbea adesea de priceperea lor. Dar somnul se va lăsa aşteptat, dacă chiar va veni. Simţi un fior brusc. Şi dacă starea lui se va agrava în timpul nopţii? Dacă nu îi va putea oferi ceea ce el i-a cerut? Ar putea muri fără să ştie că îi oferise iertarea…

— Tată, te rog, nu mă laşi pe mine să stau şi să-l îngrijesc?

Rugămintea ei era atât de înflăcărată, că ochii lui o fulgerară dintr-o privire.

— Nu, Morrow, du-te jos.

În cuvintele lui liniştite se simţea o umbră de mustrare.

Fără tragere de inimă, se întoarse şi plecă.

Cândva în noapte, când casa era cufundată în tăcere, îşi auzi numele. Dând la o parte pătura cu care se acoperise, coborî din patul pe rotile şi se opri lângă prima scară, tremurând în cămaşa ei de noapte subţire. Scările păreau să urce până la ceruri sub picioarele ei nesigure şi inima îi bătea să-i sară din piept. Dar totuşi auzi din nou chemarea.

Morrow.

Zorii zilei se revărsau prin geam cu o lumină de un galben pal când ea trecu de fereastră şi intră în domnitorul

întunecat. Tata dormea adânc pe o saltea dintr-un colţ şi lumânarea pe care ea o lăsase cu câteva ore mai devreme era deja consumată. Putu distinge figura umbrită din patul ei, atât de clară chiar şi în întuneric. Haină Roşie încercă să se ridice şi ea alergă spre el, scoţând un mic strigăt de spaimă. Panicată, îl împinse înapoi, dar el îi prinse mâinile între braţele lui goale. Căldura pielii lui o şocă.

— Nu… umărul tău… şopti ea, pe când el se străduia din toate puterile să se ridice, fiecare cută a feţei lui exprimând hotărârea. Şipcile patului păreau să suspine de uşurare la ridicarea sa, apoi gemură când el se lăsă din nou cu toată greutatea.

— Trebuie să te odihneşti, şopti ea, aruncând o privire spre Tata.

El inspiră adânc şi tremurător, apoi fruntea îi căzu pe curbura moale de la baza gâtului ei. Cu respiraţia tăiată, ea îl privi cum luptă să-şi recâştige echilibrul şi în cele din urmă reuşi. Putea vedea emoţiile intense ale expresiei sale, la lumina zorilor ce se strecurau prin fereastră. Încet, luă faţa lui îmbujorată în mâinile sale, şi răceala lor părea să-i facă bine.

— *Olame ne tagh que loge*, murmură el. Sunt foarte bolnav.

— Da, eşti foarte bolnav, repetă ea.

El privi dincolo de ea, la armele lui aliniate la perete.

— Am nevoie de apă… apoi voi pleca la drum.

Ea scutură din cap.

— Nu, ai nevoie de cineva care să te îngrijească… de cineva care să se ocupe de rana ta.

El privi în jos, parcă surprins să vadă că umărul îi sângerează şi că bandajele îi sunt pătate, dar priveliştea această părea numai să-i întărească şi mai mult convingerea.

— Nu mai pot rămâne aici… ştii că este primejdios.

Simţi brusc o undă de simpatie.

— Dacă pleci, nu vei ajunge la fortul Pitt. Tatăl tău te-a

lăsat cu noi pentru un motiv. Eu… înghiţi în sec emoţiile care ameninţau să izbucnească, crezând cu greu ceea ce urma să spună: Eu… eu te implor să rămâi.

Pentru a-şi ascunde angoasa şi a-l ajuta, se întoarse şi-i turnă o cană cu apă. O bău şi ceru o alta. Tata se agită pe salteaua lui când Haină Roşie se aplecă şi începu să-şi adune armele, prinzându-le pe fiecare la brâu, cu mişcări sigure şi hotărâte. Dar când se îndreptă de spate, ameţi din nou şi aproape că se prăbuşi peste salteaua pe care era întins Tata.

— Azi nu vei pleca nicăieri, spuse el, luptându-se să-l sprijine şi să-l conducă înapoi în pat.

Haină Roşie se aşeză fără tragere de inimă, cu o mână pe partea din centură unde obişnuia să ţină cuţitul, teaca goală afundându-se în salteaua moale de pene. Începu din nou să-i curgă sângele, şiroaie minuscule i se prelingeau de la umăr spre stomac.

Ea privi cum Tata se apucă să îndepărteze straturile de pânză pătate şi, cu ochi rugători, privi din nou spre Haină Roşie.

— Rămâi cel puţin până voi reuşi să-ţi cos o cămaşă.

Tata îşi drese glasul şi-i aruncă o privire obosită.

— Mai bine ţi-ai face griji pentru propria ta ţinută, Fiică.

Ruşinată, se îndreptă spre comodă pentru a-şi lua lenjerie curată, apoi deschise dulapul şi scotoci după o rochie. Coborî pentru a se îmbrăca şi a pregăti micul dejun, încercând să se adâncească în rutina ei de pregătire a terciului şi prăjire a cărnii. Zări săculeţul medicinal al lui înconjurat pe masă şi puse apă la fiert, întrebându-se ce se putea face pentru a scădea o febră atât de mare. O cană de pe masă păstra ultimele rămăşiţe amare ale frunzei de salvie indiană, mărturie a încercării tatălui ei din noaptea de dinainte.

Cu greu îl auzi pe Tata în spatele său. Devenise atât de uşor, că scările nu mai scârţâiau să-i anunţe venirea. Slab ca un cosaş, aşa spunea mătuşa Sally despre el. Apăsată,

se întoarse spre el.

— E în pat, dar nu ştiu cât de mult va rămâne, îi spuse, spălându-şi mâinile în lighean. M-am gândit să-l adorfn cu o doză dublă de whisky.

Sugestia o făcu să se grăbească spre dulapul cu leacuri. Ţinând ulciorul închis la culoare într-o mână, cu cealaltă cotrobăi după o cană mică.

Se aşeză, cu un zâmbet trist ascuns sub barbă.

— Trebuie să i-l dai tu, Fiică. Mă îndoiesc că îl va lua de la mine, dar poate că de la tine va lua.

Amuzamentul lui crispat o surprinse, dar se grăbi să urce scările, uimită de dorinţa ei de a se întoarce în camera bolnavului… şi de faptul că Tata îi permise.

Precaut, Haină Roşie stătea rezemat de căpătâiul patului şi o privi aşezându-se lângă el, pe patul care părea să nu simtă greutatea ei.

— Vrei să beau whisky, ghici el. Numai dacă îmi aduci haina de blană şi lucrurile mele.

— Tu primul, spuse ea, întinzându-i cana.

El se ţinu de promisiune, încercând să rămână stoic, în ciuda câtorva înghiţituri dezgustătoare. Tata îi aduse desagii din şură, în vreme ce ea îşi împlini partea ei din înţelegere, cărând haina lui grea în camera ei. Simţi mirosul unei arome ciudate, reminiscenţă a plantei de *kinnikkinnik*, pe care o fuma. În ochii săi cu febră străluciră semnele aprecierii şi el o luă cu efort, aranjând-o cu ajutorul ei pe podea, până fu întinsă ca un covor imens, cafeniu.

— Patul tău mă face moale, spuse el.

Nedumerită, privi în jos la blana groasă, întrebându-se dacă el chiar va schimba salteaua ei de pene cu podeaua rece şi tare. Dar Haină Roşie deja se aşezase pe ea, extenuarea – sau băutura – împiedicându-l să vorbească clar. Ea îl studie, plină de griji, şi el o studie pe ea la rândul lui.

— Cred că tu ai nevoie de leacurile tale, spuse el în cele din urmă.

Îngenunchind, netezi un capăt ciufulit al blănii, aproape prea obosită pentru a se ridica. Aproape că nu dormise, ştiind că el era sub acoperişul lor, speriată că starea lui se va agrava peste noapte sau va pleca de la ei. Suspiciunea că încă s-ar putea întâmpla aşa ceva o nelinişti.

Brusc, mugetul răguşit al vacii de dincolo de geamul îngheţat îi aminti că, indiferent de ce se întâmplă între pereţii casei, îi aşteptau treburile lor zilnice.

El se întinse încet, atent la rana lui.

— Când mă voi trezi, îţi voi povesti despre călătoria mea în sud, spre Tennessee.

Ochii lui erau deja închişi, iar ea rosti o rugăciune plină de ardoare. Îngrijorată de curentul rece din apropierea podelei, luă plapuma de pe patul ei şi îl acoperi. Fără tragere de inimă, se îndreptă spre uşă, întrebându-se dacă somnolenţa lui nu cumva era doar un şiretlic pentru a putea pleca, atunci când ea şi Tata nu erau atenţi.

P

Înă la urmă dormise trei zile la rând, timp în care se trezise numai ca să mănânce, să bea sau să permită să i se panseze rana. Ea rareori urca la mansardă, deşi uneori, când Tata era afară şi tăia lemne sau se îngrijea de cai, se strecura până sus şi privea prin crăpătura uşii, ca un copil de cinci ani, nu o fată tânără de optsprezece. Odată observase o carte deschisă pe patul său, în timp ce el dormea. Curiozitatea o făcu să se aprqpie pe vârfuri, până când văzu despre ce e vorba. O Biblie. Ştia să citească? Faptul era aproape la fel de discordant ca vorbitul în engleză. Îşi aminti de timpul petrecut de el la Brafferton, şocată de curiozitatea crescândă privind trecutul lui.

Lucra în camera de jos, dar purta o povară care o urmărea în tot ce făcea. Se aştepta ca la orice moment să descopere că a plecat... sau că soldaţii sunt la uşa lor. Poate că înainte de Ajunul Crăciunului se va simţi destul de bine să poată călători. Aproape că uitase de întâlnirea cu membrii şcolii de canto, care urma să aibă loc chiar la ei acasă. În anii de

dinainte aşteptase cu anticipare evenimentul, ca pe niciun altul, bucurându-se să joace rolul de gazdă, pregătindu-se pentru acea seară cu preţul unei săptămâni de copt. Dar acum – când întâlnirea va avea loc peste numai două săptămâni, în care vor aprinde un foc între şură şi casă, vor prăji castane, vor dansa şi vor cânta, vor bea cidru şi vor mânca împreună – evenimentul o umplu de groază.

— Vom face totul ca mai înainte. Dacă nu, am putea deveni suspecţi, îi spuse Tata, când ea începu să frământe aluatul pentru tartele cu mere. Hainã Roşie poate sta la mansardă şi acesta va fi cel mai înţelept lucru.

— Dar câţiva dintre soldaţi vor fi aici, între care şi maiorul McKie.

Vorbi încet, de teamă să nu fie auzită până sus. Chiar şi acum se uita în jur după orice urmă a prezenţei lui Hainã Roşie. Observând sacul cu leacuri lăsat de înconjurat, îşi şterse mâinile de şorţ şi îl ascunse într-un colţ al dulapului. De acum, agerul conducător de trib trebuie să fi ajuns departe pe drumul lui spre fortul Pitt, la vreo 300 de km în amonte. Cine ştie când se va întoarce?

Tata începu să respire hârâit, un semn sigur al agitaţiei.

— Mult mai multe se pot înfăptui prin rugăciune, decât prin îngrijorare, spuse el, ridicând din umeri. Trebuie să merg să verific gardul. Lipseşte unul dintre cai. Dar voi ajunge acasă la ora cinei, cu voia Domnului.

Ea îşi ridică ochii, surprinsă că avea de gând s-o lase singură cu Hainã Roşie, dar el pur şi simplu o sărută pe obraz şi plecă, staccato copitelor calului său stingându-se tot mai mult în aerul îngheţat. Zăpada care căzu atât de vijelios cu două zile în urmă se mai topise, rămânând numai un strat subţire. Dar era frig, ger. Baricadă uşa din faţă cu drugul greu şi puse pe foc, apoi se întoarse să se ocupe de gătit.

După-masa se dovedi lungă şi plictisitoare, neavând prea multe de făcut decât să coase haina promisă. Până acum reuşise să coase numai o mânecă, măsurându-l pe Hainã

Roşie doar din priviri. Îi era destul de uşor să ghicească lăţimea umerilor şi a pieptului privindu-l pe Tata cum îi oblojeşte rana. Amintindu-şi de aceasta, sări peste o cusătură şi pierdu firul cu totul.

Ţinu strâns în mână acul capricios, brusc conştientă de scârţâitul scărilor şi bubuitul inimii ei. Haină Roşie stătea în spatele ei, pe ultima treaptă, sprijinindu-se de balustradă, purtând pantaloni şi cea mai largă cămaşă de noapte a tatălui ei, fără mocasini în picioare.

Un val de uşurare trecu peste faţa ei.

— Începusem să cred că eşti un urs bătrân, care va hiberna în mansarda noastră toată iarna.

El se apropie încet şi se aşează vizavi de ea, pe scaunul tatălui ei.

— De câtă vreme sunt aici?

Ea ridică cinci degete.

— Cinci episoade de somn, spuse ea, repetând ceva ce-l auzise pe înconjurat spunând.

Gura lui schiţă un zâmbet şi îşi aruncă ochii prin casa spaţioasă, ca pentru a se aduna înainte de a privi la pânza din poala ei.

— Este cămaşa mea?

Ea mai făcu o împunsătură.

— Nu poţi pleca până nu termin.

— Coşi foarte încet.

Ea încercă să nu zâmbească, dar simţi cum gura ei se arcui fără voia ei.

— Promit că va fi o cămaşă frumoasă. Mai bună decât cea pe care am tăiat-o de pe tine.

El se lăsă pe spate şi-şi trecu o mână prin păr, surprins de ce simţi acolo.

— Mi-ai făcut o cosiţă.

— Tata voia ca părul să nu-ţi atingă umărul rănit, explică ea, un pic încurcată de amintirea plăcerii pe care o simţise în acel simplu gest. Părul lui alunecase printre degetele ei ca cea mai fină mătase neagră, dar pe când îl împletea şi îl

lega cu o panglică închisă la culoare nu se simţise atât de tulburată, căci el era încă ţinut strâns în ghearele bolii.

— Mă simt mai puternic... nu mai am febră.

— Încă eşti slăbit, pentru că ai pierdut mult sânge, spuse ea. Dar mai este un alt motiv pentru care nu poţi pleca: încă nu mi-ai povestit despre călătoria în Tennessee.

O licărire bruscă păru a-i lumina ochii pătrunzători.

— Am vrut să-ţi povestesc, dar tu nu ai venit, nici măcar atunci când ţi-am înapoiat patul.

Ea îşi ridică ochii, plină de uimire.

— Ai fi vrut să vin sus?

— Ştii că nu te-aş răni... sau dezonora.

— Eu... eu ştiu asta... dar... fiind singură cu tine... chiar şi aşa...

Şovăi şi privi în altă parte, roşeaţa năvălindu-i în obraji.

— Nu este potrivit, încheie el pentru ea.

Ea pur şi simplu dădu din cap, încercând să înceapă din nou să coasă, dar în schimb înnodă aţa.

El spuse liniştit:

— Uneori îmi pare că încă te temi de mine.

Îşi ridică ochii spre el, dar şi-ar fi dorit să nu o fi făcut. Ochii lui îi susţineau pe ai ei cu o intensitate uimitoare, ca pentru a nu-i da voie să nege. Ea se ridică brusc, aproape lăsând să-i cadă pe jos lucrurile din poală.

— Am făcut ciorbă, spuse. Va trebui să-ţi recapeţi puterea. Şi trebuie să-ţi văd umărul.

Pentru că Tata era plecat, nu prea avea de ales. Stând lângă scaunul lui, îi scoase bandajele şi începu să-i cureţe rana cu apă caldă şi bucăţi de pânză curată. Haină Roşie privi spre foc, fără să se crispeze prea mult de durere. O teamă sâcâitoare puse stăpânire pe ea. Ce-ar fi dacă el nu şi-ar mai putea folosi braţul? Nu ar mai putea ţine o armă? Nu ar mai putea vâna? Nu ar mai putea lupta pentru viaţa sa?

În ciuda delicateţei ci, sângele începu să-i curgă din nou, şi ea înghiţi în sec îngrozită. Unguentul pe care mătuşa Sally

li-l oferise cu mult timp în urmă avea un miros plăcut, ca de lămâie, şi îşi reveni de moment, dar apoi camera începu să se învârtă în jurul ei. Acum el privi la ea, cu ochii plini de simpatie. Blând, dar ferm, îşi trecu mâna pe sub braţul ei, aşa că ea putu să-şi isprăvească treaba. Dar când îi dădu drumul, se clătină de parcă ar dansa, şi simţi cum se lasă cu toată greutatea în poala lui.

O, *Doamne… cât sunt de slabă*. *Sunt aşa cum a spus Robbie Clay*: *prea gingaşă*.

Se simţi ruşinată când el o sprijinise din nou, ajutând-o să se îndrepte şi ridicându-se el însuşi în picioare. Ca un gentleman perfect, îi oferi scaunul său. Ea respiră adânc şi se lăsă cu toată greutatea pe lemnul tare de nuc. El o lăsă şi se îndreptă spre vatră, luă un polonic negru şi ridică apoi capacul oalei cu ciorbă. Întorcându-se la ea, trase spre el cu piciorul un scăunel, ţinând în mâna sănătoasă un bol cu ciorba aburindă. Tresărind, ea îşi întoarse capul spre el.

Pe chipul lui frumos se vedea că se simte amuzat.

— Ce îi voi spune tatălui tău când te va găsi pe podea?

— Nu voi leşina… ar fi trebuit să te servesc cu ciorbă.

Ochii lui se îngustară.

— Acesta e necazul. Tu ai grijă de mine… dar nu de tine.

Luă bolul cu ciorbă de la el, bucuroasă să-l vadă şi pe el flămând. Oare când mâncase ea ultima dată? Ieri?

Stătură împreună în tăcere, mâncând din acelaşi bol, în alertă la orice mişcare de dincolo de barele uşilor. Ştia că şi el este la fel de atent, deşi nu se vedea nicio urmă de nelinişte pe chipul lui, sau cel puţin ea nu putu citi. Cu cât mai repede se vindeca şi pleca de sub acoperişul lor, cu atât mai în siguranţă vor fi ei amândoi.

Haină Roşie era acum pe picioarele sale, ajutându-l pe Tata la îngrijirea cailor. Deşi rana încă îl deranja, nu se plângea niciodată. În vremea acestei recuperări lente, ea îi putu simţi frustrarea, nerăbdarea când trebuia să stea pe loc şi să se odihnească. Se străduia mult, făcând zilnic paşi spre un ţel nerostit. Într-o dimineaţă, pe când se grăbi să se

apuce de muls, îl găsi conducând afară din şură armăsarul negru al tatălui ei, chiar în momentul în care ea se pregătea să intre. Părea imun la frig şi nu purta nicio haină, doar pantalonii de piele obişnuiţi şi noua sa cămaşă. Cu toate că ea, de îndată ce păşise în cerdac aproape că începuse să tremure.

Cu ochii asupra ei, ţinu căpăstrul cu o mână şi uşa grea a şurei cu cealaltă. Calul mare necheză mulţumit, de parcă ar anticipa o mare plăcere. Şi-ar fi dorit să aibă la ea un cub de zahăr pentru el. Era atât de frumos şi plin de viaţă. Morrow niciodată nu-l călărise, Tata o lăsa numai pe iapă. Îi privi pe amândoi cu admiraţie, întrebându-se unde aveau să meargă, dar ezită să întrebe.

Apoi el îi luă găleata din mână, o aşeză jos şi închise uşa şurei. Când se întoarse cu spatele, se ridică pe spinarea goală a armăsarului negru cu o graţie uimitoare şi îi întinse braţul sănătos.

Ea îl cuprinse un pic stângace şi el o trase în sus, în spatele lui. Rochia ei de lână se ridică până la genunchi, descoperind câteva straturi de volănaşe dantelate şi ciorapii de lână curaţi, deasupra cizmelor negre uzate.

Întinzând mâinile în spate, el îi luă braţele şi i le încrucişă în jurul taliei lui suple. Gestul simplu o ului… şi simţi cum se topeşte toată. Era fericită că el nu-i putea vedea faţa. O privire scurtă spre păşune o asigură că nici Tata nu o poate vedea. Nici nu şi-ar da consimţământul, era sigură. Haină Roşie avea felul lui de a face lucrurile, fără să întrebe sau să răspundă în faţa nimănui.

Îşi întoarse capul, cu o privire întrebătoare.

— Preferi să fii în şură?

— Nu, răspunse ea, un pic cu răsuflarea tăiată.

Cu aceasta, lovi uşor părţile laterale ale calului şi apoi se întoarse cu spatele la casă, mergând la trap, apoi la galop, trecând de primul gard al păşunii, apoi de al doilea. O cuprinse o emoţie neobişnuită şi se aplecă spre el, boneta de lână zburându-i de pe cap şi depunându-se ca o pată

albastră pe pământul îngheţat.

El se îndrepta spre vest, departe de fort, departe de pericol. Sau ea aşa spera. Pentru o vreme urmaseră cursul râului. Nu dură prea mult şi ea simţi că se află într-o lume nouă, într-o viaţă nouă.

Privelişti pe care niciodată nu le mai văzuse... o cascadă îngheţată, vidre ce alunecau pe malurile îngheţate ale unui pârâiaş fără nume, stânci de piatră ca dinţii unei feline pe versantul unui munte. El se aventura mai sus, prin rânduri dese de pini, cu o mireasmă precum parfumurile exotice.

— Morrow, ţi-e frig?

Din gura lui ieşeau aburi şi, în răspuns, ea îşi strânse şi mai tare mâinile în jurul lui, îndemnându-l să continue drumul. Cum i-ar putea fi frig strâns lipită de el, trupul lui cald adăpostind-o de vânt?

Urcară tot mai sus, spre un vultur care plutea în cercuri în faţa lor, şi copacii îi păreau tot mai mici. Bulgări mari de zăpadă se risipeau sub copitele calului pe fâşia îngustă a drumului. Îi era tot mai greu să respire, aerul era atât de tăios şi rece. Puşca lui era la îndemână şi încrederea cu care călărea îi risipi orice teamă. El mai fusese aici înainte, poate că de multe ori, sau cel puţin aşa mărturisea pasul său sigur. Nici măcar o singură dată nu se gândise la Tata sau la teama lui la descoperirea că ea şi cel mai bun cal al său lipseau. Toate acestea îi păreau *a fi* dintr-o lume îndepărtată, atât de monotonă şi lipsită de culoare încât cu greu i-ar simţi lipsa. Prezentul era tot ce conta şi acesta era, într-un cuvânt, divin.

Când nu mai putură urca, el coborî de pe cal, luând-o şi pe ea cu sine. Morrow aproape că alunecă pe piatra îngheţată, dar el o prinse, papucii săi stând ferm pe pământul îngheţat. Haină Roşie o conduse sus pe un drum umbrit, spre un perete calcaros, unde priviră printr-o deschizătură ca o portiţă. Pe partea cealaltă, pământul părea să fi dispărut şi îi păru că păşesc pe bolta deschisă a cerului.

Scoase un mic suspin, dar nu de teamă, ci de uimire. El se

întoarse s-o conducă în faţă, stând cu spatele la peretele rece şi aşezând-o pe ea în faţa lui. Morrow privi în jos şi-şi zări vârfurile cizmelor în aer, căci numai călcâiele îi erau pe margine. Dar el o cuprinse cu braţul lui puternic, susţinând-o.

Lângă obrazul ei rece, respiraţia lui era caldă.

— Am vrut să-ţi arăt teritoriul Cherokee, nu doar să-ţi vorbesc despre el.

Ea privi în direcţia indicată de el, spre sud, degetul lui arătând munţii ninşi de departe şi râul larg ca de opal. Mici dâre de fum descopereau câteva focuri de campament sau case. Pământul se întindea înaintea lor ca un înveliş alb întins, nelocuit şi fără sfârşit, presărat de munţi şi de râuri şerpuitoare. Frumuseţea fără margini aproape că-i tăie respiraţia. Pentru un moment, el aproape că-şi slăbi strânsoarea. Cu un strigăt, ea se prinse din nou de el, temându-se că ar putea cade în gol.

— Ai grijă, murmură el, susţinând-o. Ai încredere în mine.

Închise ochii strâns când el o cuprinse cu ambele braţe, sprijinind-o să nu cadă de pe marginea prăpastiei. Speriată cum era, simţi o înfiorare din capul descoperit până în vârful degetelor. Era uimitor şi înspăimântător în acelaşi timp... şi totuşi plăcut.

Cu mare grijă, ca într-un dans lent, el o conduse de pe marginea prăpastiei spre teren sigur, unde îi dădu drumul şi se întoarse spre armăsar, care păştea pe un smoc de iarbă.

Zâmbi încordat:

— Trebuie să ne întoarcem... cât mai curând, înainte ca tatăl tău să creadă că te-am luat captivă.

Porni în urma lui fără tragere de inimă, întipărind în mintea ei fiecare parte a siluetei lui în acele câteva momente neobservată, înainte ca el să încalece. Dacă poate ajunge pe vârful muntelui şi înapoi, ce îl opreşte să ajungă la fortul Pitt?

Tăcuse tot drumul înapoi şi, contrar îngrijorării privitoare la Tata, păru a nu se grăbi pe drumul de întoarcere acasă.

Soarele le spuse că era aproape de ora amiezii. Fuseseră plecaţi ore întregi, deşi ei îi păru că păşiseră în afara timpului.

O cuprinse un simţământ de vinovăţie. Nici măcar o singură dată nu se gândise la Tata... şi nu-i lipsise mulsul de dimineaţă. Probabil că vaca mugea protestând şi ea va întârzia cu masa. Dar când ajunseră în împrejmuirea casei totul îi păru cufundat în tăcere.

Haină Roşie o ajută să coboare şi apoi se întoarse să lege calul pe păşune. Ea aruncă o privire în şură şi văzu că vaca fusese mulsă şi se culcase pe o mână de fân. Împreună păşiră pe scările casei şi prin uşa din faţă. Morrow îşi adună puterile pentru confruntarea ce va urma. Ştia că, plimbându-se singuri, ei încălcaseră mai multe reguli de bună purtare.

Îl găsiră aşezat în scaunul său de lângă foc, cu faţa spre uşă. Boneta ei de lână – cea pe care vântul i-o smulse pe când goneau călare – era pe masă. Îşi ţinu privirea plecată şi murmură un salut abia rostit. Haină Roşie nu spuse nimic. Părul îi era desfăcut şi obrajii roşii de vânt şi frig, dar se simţea mai bine ca niciodată în viaţa ei. Satisfacţia se revărsa peste fiecare părticică din ea, aşa neîngrijită cum arăta. Oare Tata putea observa?

El privi la ea, apoi la Haină Roşie.

— Aţi avut o plimbare plăcută?

— Da, răspunse Haină Roşie, apropiindu-se să stea lângă Morrow, în timp ce ea se aşezase agitată pe marginea scaunului ei. Dar deschiderea de pe faţa tatălui ei curând o făcu să se simtă mai în largul său. El nu părea mai tulburat ca atunci când plecau împreună la întâlnirea de sabat.

Arătă spre vatră:

— Este o vreme îngrozitoare afară. Am făcut nişte cafea.

Ea se ridică şi turnă în două căni, adăugând zahăr în cea a lui Haină Roşie şi lapte în a ei, înainte de a se aşeza din nou. Tăcerea era nenaturală, dar neaşteptat de confortabilă. Poate că Tata va aştepta până când Haină

Roşie va urca la mansardă – sau va ieşi afară – înainte de a-i cere socoteală. Îşi terminară cafeaua în tăcere, în vreme ce Tata puse un butuc mare de stejar pe foc. Când se întoarse, privi spre săculeţul cu leacuri şi spuse:

— Mai bine mă uit la umărul tău.

Ea privi cum Haină Roşie îşi scoase cămaşa fără nicio rezervă şi prinse privirea tatălui aţintită asupra ei. Ruşinată, îşi întoarse faţa spre foc, culoarea urcându-i în obraji. Dacă ar şti cum tocmai o ţinuse… cum o făcuse să se simtă. De aceea îi venea atât de greu să-şi ia ochii de la el. Cu toate acestea, ei nu făcuseră nimic rău… nu-i aşa?

Rana îi sângera din nou. Poate că această călătorie fusese prea mult pentru el. Îngrijorată, se întoarse la ei când Tata îi pansă umărul cu o fâşie lungă de pânză. Simţindu-se ameţită, ieşi pe pridvor. Curând, Tata i se alătură, curios de tăcut.

— Îmi pare rău, Tată, că am plecat fără să-ţi spun, zise ea, cu ochii la cizmele din picioare.

— Ştiam că nu se va întâmpla nimic rău, spuse liniştit. Ştiam că eşti pe mâini bune.

Da, gândi ea, încă uimită că stătuse pe o pantă a muntelui, la numai un pas de moarte. Cu toate acestea, simţi de parcă stă pe terenul cel mai neted, în siguranţă şi cu pasul sigur, cu Haină Roşie alături de ea. Îşi lăsă inima sus pe acel munte şi îi păru că încă se află acolo, plină de avânt. Niciodată nu se simţise atât de liberă – atât de neînfricată – în toţi acei ani. Oare Tata putea înţelege acest lucru numai privind la ea?

Tăcerea se prelungi şi deveni tensionată.

— Mai bine mă ocup de masă, spuse ea în cele din urmă, bucuroasă că are ceva de făcut.

— Morrow… începu să vorbească, apoi se înecă într-un tuşit şi-i făcu semn cu mâna să intre în casă. Ea plecă şi închise uşa peste chinuitorul acces de tuse. Sunetul îi aduse lacrimi în ochi şi o readuse nu prea lin din nou cu picioarele pe pământ.

Hainã Roşie stătea la foc, odihnindu-şi umărul şi citind un număr vechi al publicaţiei *Virginia Gazette*. Ea îşi lăsă pelerina şi se apucă de gătit. Deşi fusese numai o simplă călătorie pe cal, şi nimic semnificativ nu îşi spuseseră, între ei apăruse o nouă înţelegere, o nouă legătură. Nu putea alunga sentimentul că el va fi aici pentru ea atunci când Tata nu va mai fi, că şi acum el simte tristeţea şi incertitudinea privind viitorul ei. Omul care o ţinuse pe marginea muntelui va continua s-o ţină şi în vale.

Dacă îl va lăsa.

M

orrow ducea dorul intimităţii camerei ei. Dormitul în patul îngust şi pe roţi, cu Tata atât de aproape, o transformase în ceva ce semăna cu o bufniţă de noapte. Auzea tot felul de sunete care niciodată nu ajungeau până sus: sforăitul lui, paşi de şoareci, trosnitul şi pârâitul focului. Acum, chiar când ceasul de pe poliţă bătu ora patru, se trezi de-a binelea la deschiderea uşii dormitorului ei. Rămase complet nemişcată, sforăitul tatălui ei făcând loc tuşitului şi acoperind mişcarea pe care dorea să o audă.

Hainã Roşie... pleacă?

De acum era destul de familiar cu casa lor şi ştia unde să păşească pe scări pentru a evita scârţâitul treptelor. Cobori fără zgomot, ca o pisică. Îi văzu silueta înaltă şi întunecată în lumina focului când se opri scurt lângă vatră şi se mişcă fără zgomot prin casă. O rafală de aer îngheţat ajunse până la ea în cele câteva secunde cât îi luă să deschidă şi să închidă uşa din faţă. Avea un simţ natural al decenţei, care îl împiedica să folosească oala de noapte de sub patul ei. Uneori se gândea că în camera ei se simţea un pic mai bine decât într-o cuşcă, sau se simţea la fel de limitat ca un urs într-o capcană. Nu era de mirare că petrecea tot mai mult timp afară.

Se ridică în picioare în câteva secunde, în haina ei de noapte şifonată, o combinaţie de pânză şi dantelă, uitată demult de o domnişoară elegantă din Philadelphia. Aproape

că păşi pe marginea ei, împiedicându-se, dar ajunse la uşă, înşfăcând şalul şi învelindu-se cu el, înainte de a trage de mâner.

Sunetul sforăitului tatălui său îi dădu şi mai mult curaj şi păşi cu greu pe scândurile pridvorului, îngheţate sub picioarele ei goale. Haină Roşie era la numai o întindere de mână, cu spatele la ea, pe marginea cerdacului. Cu haina de bizon pe umeri şi cu arma la îndemână, părea gata de plecare, aşa cum suspectase. Fuma din pipa pe care i-o făcuse Tata şi aroma pe care ajunse să o aprecieze o învălui într-un mic nor alb. Se aşează lângă el şi îl privi cum inhalează fumul din pipă şi îl expiră uşor, cu o expresie de satisfacţie pe faţa lui frumoasă.

Îi zâmbi în întuneric.

— Mă priveşti atât de intens, că îmi vine să cred că vrei să fumezi.

— M-am tot întrebat cum e, admise ea. Gândindu-se la mătuşa Sally, adăugă: Unele femei din colonie fumează.

Cu toate acestea, încreţi nasul şi se retrase un pic, atunci când el se întinse după mâna ei şi îi puse în palmă ţeava caldă a pipei, închizându-i degetele în jurul ei. Timidă, duse pipa la gură. Fumul înţepător părea să-i coboare pe trahee, creând o mică furtună. Gâfâind, începu să tuşească, atât de asemănător cu Tata încât crezu că Haină Roşie va începe să râdă. El o bătu pe spate şi îi făcu semn să tacă în acelaşi timp, oprindu-se doar la tentativa de a-i pune mâna peste gură.

— Lasă fumatul pe seama mea, o tachină el, luându-i pipa înapoi.

Se nelinişti, întrebându-se dacă va apărea Tata.

— Am crezut că vei pleca.

— A trebuit să văd cerul. Stelele.

Privi în sus, dincolo de streaşină pridvorului, cuprinsă de uimire. În noaptea aceasta cerul părea atât de aproape încât îţi dădea impresia că-l poţi atinge. Dâra strălucitoare a puzderiei de stele, despre care ea ştia că e Calea Lactee,

nu-i păruse niciodată mai luminoasă. Nu e de mirare că el coborâse de la mansardă. Priveliştea de la geamul dormitorului ei era într-adevăr limitată, dar de aici de pe pridvor se vedea în toată imensitatea ei. Propria lui voce era plină de uimire:

— Indienii shawnee cred că este calea spre Cealaltă Lume.

— Cealaltă Lume, repetă ea, atrasă de o explozie de stele din sud, precum scânteile dintr-un foc ceresc.

— Ei spun că stelele sunt sufletele tuturor luptătorilor, de la începutul timpului.

Toate acele suflete... *Dar ce e cu sufletul său*? se întreba ea. Îşi aminti de Biblia pe care o văzuse deschisă la mansardă. Când el fusese în şură, ajutându-l pe Tata cu caii, ea o luă în mâini, surprinsă de faptul că era veche şi uzată. Legătura de piele era roasă şi lipseau câteva pagini. Observă semnătura din ea, cu scrisul fin atât de estompat, că era aproape invizibil. Şi ştiu fără să întrebe că era preţioasă pentru el.

Înfăşurându-şi mâinile în jurul genunchilor, privi din nou cerul.

— Când privesc cerurile – lucrarea mâinilor Tale – luna şi stelele pe care le-ai creat...

— Îmi zic: Ce este omul, ca să te gândeşti la el? Şi fiul omului, ca să-l bagi în seamă... încheie el.

Ea se întoarse spre el, cuprinsă de o uimire nouă.

— Am petrecut multă vreme citind în camera ta, spuse el.

— Ştiu. Ţi-am văzut Biblia.

— Înainte a fost a mamei mele. E tot ce mi-a rămas de la ea.

— Asta înseamnă mult, spuse ea încet. Să ştii că ea a atins acele pagini... a citit exact aceleaşi cuvinte.

— Am luat-o cu mine la Brafferton şi le-am cerut să mă înveţe să citesc în ea. Dar aproape că am pierdut-o când am plecat din Virginia.

— Ce s-a întâmplat?

— Un grup de vânători m-a jefuit lângă Râul Clinch. Biblia

a căzut în apă şi m-am scufundat după ea. Cred că ea mi-a salvat viaţa.

— Este menită să salveze vieţi, spuse ea cu un zâmbet uşor.

— Vorbeşti ca tatăl tău.

— Te deranjează?

Îşi luă din nou pipa, cu o faţă gânditoare.

— E diferit de orice alt om pe care l-am cunoscut. Mă bucur că eşti ca el.

— Dar nu sunt, spuse ea, cu inima strânsă. El este generos şi amabil şi bun... şi iertător.

— Eşti altfel în ultima vreme. Acum câteva săptămâni nu m-ai fi urmat aici în cerdac.

Complimentul, dacă aceasta era, îi aduse lacrimi în ochi.

— Mie... mie îmi pară rău că m-am comportat atât de urât cu tine. Acum mi-e ruşine de cum te-am respins... cum mă temeam de tine...

— M-am obişnuit.

Mărturisirea aceasta o tulbură... o făcu să se simtă mâhnită şi protectoare şi tandră faţă de el în acelaşi timp. Şi-ar fi dorit să pună o mână liniştitoare pe braţul lui, dar se abţinu. În spusele lui nu era vorba de autocompătimire. Era doar adevărul, şi ea simţi că el nu vrea compătimirea, ci doar prietenia ei. Şi iertarea.

— Un metis nu aparţine nimănui, roşu sau alb, spuse el.

— Tu îi aparţii lui Dumnezeu, spuse ea liniştit.

Tăcerea ce urmă se prelungi şi deveni încordată. Brusc, îşi dădu seama că picioarele îi sunt reci şi şalul subţire şi se gândi că poate ar trebui să intre în casă. În timp ce se ridică, un strigăt brusc se auzi din luminiş. Vreo gaiţă zeflemitoare?

El sări înainte ca muşcat, păşind între ea şi sunetul aşa de brusc că aproape o răsturnă înapoi pe bancă. Cu un gest hotărât o grăbi să intre în casă şi apucă atât de repede arma, că ea reuşi să zărească numai o oglindire a razelor lunii pe metalul ei.

Fugi în casă şi ţinu uşa crăpată, în vreme ce el încremenise, cu puşca îndreptată spre păşune. Pasărea nu mai cântă a doua oară. Haină Roşie se strecură după ea şi Morrow închise uşa cu o bufnitură, aşezând barele transversale. Cu toată agitaţia, Tata încă dormea, deşi nu mai sforăia. Brusc ea realiză că lăsară pipa lui Haină Roşie şi haina lui de bizon pe pridvor, dar expresia lui exprima nepăsarea. Nu va mai sta afară, nu va mai fuma şi nici nu va mai dormi restul nopţii.

— Du-te, Morrow, şopti el, arătând cu capul spre pat. Culcă-te.

Ea clătină din cap.

— Ce se întâmplă afară?

— Cineva vă supraveghează casa.

Simţi o undă de panică şi privi din nou la barele transversale, pentru a se asigura că sunt la locul lor. McKie are spioni peste tot... dar la fel şi shawnee. El ştia aceasta la fel de bine ca ea. Dar calmul lui sugera că un asemenea pericol era un lucru lipsit de însemnătate, care abia dacă ar merita menţionat.

— Du-te. Culcă-te, spuse el din nou.

Dar ea nu putea, tulburată cum era de ceea ce îi putea aştepta afară. În schimb, luă o lumânare şi o aprinse de la cărbunii din foc, protejând flacăra de curentul de aer cu căuşul palmei ei, în timp ce urca scările în camera ei să vadă mai bine pădurea din jur. Aşezând lumânarea pe masa de toaletă, se îndreptă spre cea mai mică fereastră şi se aşeză în colţul ei. Zorile începură să coloreze pădurea îngheţată cu o lumină roşiatică. Gaiţa pe care o auziseră câteva momente mai devreme făcuse un sunet ciudat. Ea îi cunoştea chemarea, iar aceasta nu suna a fi veritabilă. Şi el, de departe mai familiar cu asemenea lucruri decât ea, de asemenea ştia acest lucru.

La auzul scârţâitului trăsurilor şi al tropăitului cailor, Morrow ieşi din cameră. Era după-amiază devreme şi membrii şcolii de canto deja soseau, în întunericul iernii. Un

uşor strat de zăpadă se depuse pe pământul îngheţat şi focul deja ardea lângă şură, pentru a-i încălzi pe oaspeţi. Auzi râsul strident al Jemimei şi o călcă pe nervii ei deja puşi la încercare.

Dacă ar putea pur şi simplu să sară direct la ziua de mâine, ziua de Crăciun. Atunci ar fi numai ea, Tata şi Haină Roşie. Toată săptămâna anticipase lectura tatălui ei din Evanghelii, despre naşterea lui Cristos, şi gestul prin care ea le va oferi darurile pregătite pentru ei amândoi. Vor servi o masă specială şi ea va îmbrăca rochia de catifea. Haină Roşie nu mai celebrase Crăciunul, spuse el, de când plecase de la Brafferton.

Respirând adânc, Morrow se strecură în dormitorul ei rămas în întuneric. Haină Roşie stătea lângă geam, cu braţele încrucişate, privind în jos la foc şi la trăsurile adunate. Ea se întrebă oare câte întâlniri de-ale coloniştilor văzuse. Intensitatea privirii sale îi spuse că nu îi scăpase nimic, de la numărul soldaţilor prezenţi la calibrul armelor pe care le purtau, de la caii lor la uniforme. Prudentă, înălţă încă o rugăciune tăcută.

— Am vrut să trec pe la tine pentru ultima dată… să văd dacă ai nevoie de ceva, şopti ea, oprindu-se în mijlocul camerei.

— Ai venit să-mi dai ordine?

Pe faţa lui era un zâmbet ascuns. Se apropie să stea în faţa ei, cu braţele încă încrucişate.

— Ordine? repetă ea.

— Nu te uita pe geam. Nu te urca pe acoperiş. Nu coborî scările.

Ea încercă să zâmbească, surprinsă de lejeritatea lui, dar sentimentul ei de dezastru iminent numai se adânci.

— În seara asta nu am dispoziţia potrivită pentru o petrecere. Soldaţii sunt pur şi simplu prea aproape.

El îşi coborî ochii spre ea, studiindu-i silueta mică învelită în lână verde, culoarea muşchilor de pădure. Îşi înfăşură şalul stacojiu în jurul umerilor, cuprinsă de frigul din camera

rece. Îl auzi pe Tata chemând-o, dar nu făcu nicio mişcare să plece. Tulburată, ochii îi căzură pe picioarele lui. Purta cizmele pe care şi le făcuse pe când stăteau împreună, în aceste nopţi lungi de iarnă, doar ei trei, la căldura şi lumina focului: ea, el şi Tata. După aşa ceva tânjea ea: o companie liniştită lângă foc, nu o frivolitate forţată, îşi reţinu un oftat, un pic surprinsă când el îşi puse mâinile pe umerii ei. În întuneric, chipul lui exprima o intensitate rară.

— Mă ierţi, Morrow?

Cuvintele pline de simţire o întoarseră în acea zi de toamnă, când o întrebase pentru prima dată.

— Să te iert? repetă ea.

— Mă ierţi… pentru poporul tatălui meu?

Întrebarea umilă, rostită acum pentru a treia oară, părea să răsune până la colţul cel mai îndepărtat al camerei. Buzele ei se desprinseră pentru răspuns, dar nu putu scoate niciun sunet. Era perfect conştientă de bubuiturile inimii ei. De presiunea mâinilor lui. De căldura din ochii lui. Veselia de jos părea să se stingă.

— Da.

Înainte chiar ca acest cuvânt să-i părăsească buzele, simţi că o mare povară i se ia de pe suflet, simţi că se topeşte şi se vindecă. Lacrimi îi luciră în ochi şi simţi că el era la fel de mişcat ca ea. Dar emoţia momentului fu întreruptă când auzi zgomot de paşi pe scări şi vocea stridentă a Jemimei. Cu un suspin, Morrow se îndepărtă, fugind din camera întunecată şi trăgând uşa în urma ei.

— Ei bine, în sfârşit te-am găsit.

Jemima se oprise pe prima scară, îmbrăcată cu o rochie de stambă roşie şi o bonetă poke.

— Maiorul McKie întreabă de tine.

Cuvintele neplăcute nu avură niciun efect asupra ei şi Morrow clipi des pentru a-şi alunga lacrimile, înainte de a ajunge jos. Respirând adânc, o conduse pe prietena ei afară, în vreme ce se lupta cu tentaţia de a privi înapoi, să se asigure că a închis uşa camerei sale. Nu trebuie să se

trădeze prin nimic, oricât de iritată s-ar simţi.

— Morrow, eşti bine?

Ignoră întrebarea iscoditoare a Jemimei, salutându-i pe oamenii care soseau. Cu câteva momente mai devreme, decise să refuze invitaţiile la dans. Scuza ei era că nu se simţea prea bine, ceea ce cu greu ar fi fost o exagerare. Trebuia să-l evite pe McKie cu orice preţ. Pur şi simplu dorea să stea pe o bancă lângă foc, cu ochii pe casă, asigurându-se că nimeni nu va intra.

În apropiere, maiorul discuta cu tatăl ei. Atenţia îi fu distrasă de la ei la un miliţian care descărca un butoi de cidru dintr-o căruţă şi un altul care ridica un sac mare de castane pentru prăjit. Uşa şurei era deschisă şi ea putu vedea mesele încărcate cu mâncare şi auzi corzile delicate ale unei viori. Curând spaţiul dintre casă şi şură fu plin de oameni, cei mai mulţi cupluri, veseli şi bine dispuşi, în ciuda viscolului şi a ninsorii. Absentă, Morrow privea cum cădeau fulgii de zăpadă şi se depuneau ca o dantelă pe şalul ei, gândurile ei îndreptându-se spre mansardă, departe de petrecere.

— Domnişoară Little, arătaţi ca un înger de Crăciun.

Pierdută în gândurile ei, nu-l observă pe maior lângă braţul ei. Oare cum se face că el reuşea întotdeauna să facă în aşa fel încât un compliment simplu să sune excesiv, se gândea ea. Îi mulţumi şi o luă de braţ pe Jemima, temându-se să fie singură cu el.

— Mi-ar face plăcere să fiu partenerul tău la cină, dacă nu ai deja unul, spuse el.

Morrow pur şi simplu dădu din cap, întrebându-se dacă Haină Roşie nu o urmăreşte de la geamul mansardei. O dată îi păru că îi zăreşte silueta, dar când privi din nou nu mai era acolo.

Petrecu seara în transă. Era atentă să spună şi să facă lucrurile care se aşteptau de la ea, dar nu se bucura de nimic. Privea traiectoria lunii care-i indica timpul, găsind motive să se întoarcă în casă. Vremea aspră părea să fie în

favoarea ei, cerând ca întâlnirea să se încheie mai devreme decât era planificat. O jumătate de duzină de căruţe ieşiră din curte, gemând în vreme ce roţile sfărâmau zăpada proaspăt depusă, iar soldaţii plecară după caii lor.

Brusc, McKie se îndreptă spre tatăl ei, cu faţa lui aspră rămasă perplexă.

— Mă tem că nu-mi găsesc calul.

Tata îl studie pentru un moment şi tuşi tare în batista lui.

— Calul tău frumos? Poate că pur şi simplu a rămas nelegat.

Stând aproape, Morrow privi cum Tata ia un felinar şi cercetează locul în care fuseseră legaţi caii, sub supravegherea maiorului. Ea se apropie încet de cerdac şi îi salută pe cei care plecau, dorindu-şi ca Lizzy să fi fost printre cei veniţi. Dar prietena ei fusese înţeleaptă şi decise să rămână în fort, însărcinată fiind. Veniseră şi câţiva din familia Clays, Lysander şi Robbie rămânând printre cei care plecaseră mai la urmă. Vederea celor doi, ambii cu câte o fată la braţ, era singurul motiv de bucurie din seara aceea. Poate că Robbie, în sfârşit, renunţase la ea şi îşi găsise consolarea în altă parte. În seara aceea nu-i vorbise nici măcar o singură dată.

— Morrow Mary, am crezut că îţi vei păstra obiceiul şi îmi vei cere să rămân peste noapte, ca ultima dată, îi spuse Jemima, cu o privire mustrătoare. Nu-ţi aminteşti? Zbenguiala aceea chiar înainte ca tu să pleci în Philadelphia.

Simpla sugestie o făcu să intre în panică.

— D-dar vremea… bâlbâi ea. Ar fi mai bine să porneşti spre fort. Cei din familia Tate şi-au deschis casa şi şura pentru oricine vrea să petreacă noaptea la ei, şi e doar la câteva mile de aici.

Jemima privi în jos la zăpada care se aduna şi la cizmele ei negre, acoperite de un strat alb.

— Poate că ai dreptate. Nu aş vrea să rămân înzăpezită aici până la primăvară.

Se întoarse, lăsând-o pe Morrow să înalţe o rugăciune de mulţumire tăcută. *Dacă toţi ceilalţi ar face la fel*, gândi ea. Mulţimea se împrăştie încet, cei mai mulţi călătorind în trăsuri şi purtând torţe de pin pentru a lumina drumul... toţi în afară de jumătate de duzină de ofiţeri, care îl aşteptau pe maiorul McKie. Metalul carabinelor strălucea ameninţător în lumina focului aproape stins şi ea începu să se îndepărteze de ei, speriată.

McKie blestemă din umbră şi îl urmă pe Tata în grajd, pentru a împrumuta un cal. Se pare că armăsarul lui frumos nu era de găsit.

Morrow aşteptă în pragul uşii până când totul se linişti, iar când toţi plecară intră în casă. Păşi încet pe scări, simţind un gol inconfundabil, chiar înainte de a intra în camera ei. Haina de bizon nu era acolo. Armele de-a lungul peretelui lipseau. Geamul era uşor întredeschis. Obosită, se lăsă să cadă pe patul ei, aşa îmbrăcată cum era, cu capul pe perna pe care el stătuse cândva. Mireasma lui masculină încă se mai putea simţi... şi o făcu să se simtă pierdută.

După o vreme, auzi paşii tatălui ei pe scări şi curând umbra lui umplu cadrul uşii. Trecură câteva momente lungi înainte ca el să pună cap la cap dovezile ce i se înfăţişaseră înaintea ochilor. Oare credea el că ea doarme? Sau simţea el că inima ei era atât de plină încât nu ar putea vorbi? Tuşind, se retrase.

Un vânt aspru pătrunse prin fereastra deschisă, dar ea nu dori să o închidă, de parcă făcând acest lucru ar alunga cu totul amintirea celor petrecute aici. Dorea să menţină încă sentimentul dulce al iertării.

Încet, îşi înfăşură plapuma în jurul ei şi se întoarse pe-o parte, simţind un nod amar în gât. Îşi şterse lacrimile cu un colţ al învelitoarei. Realiză că Haină Roşie luase frumosul cal al lui McKie, şi faptul acesta aproape că o făcu să zâmbească.

O

are McKie nu-şi va lua niciodată gândul de la ea? Se

îmbrăcase cât se poate de simplu: cu rochia ei de lână de culoare castanie şi boneta sobră care, zicea Tata, o făcea să arate pământie. Nu îndrăznise să-i spună că o luase într-o încercare disperată de a stinge pasiunea maiorului, un pic amuzată când Jemima îi spuse cât de cuceritoare arăta. Era primul sabat din Noul An şi se grăbiseră prin zăpada aşternută pe drum să ajungă la staţia Râul Roşu. Pe fiecare bancă din încăperea îngheţată erau membrii ai congregaţiei care tuşeau şi strănutau, dar ea cu greu îi observă. Tot ce simţi erau ochii lui McKie asupra ei, exprimând lucruri ruşinoase care nu puteau fi rostite. Încremenită şi jenată, îl privi pe Tata, care îşi luă Biblia de pe amvon şi îşi reluă slujba cu mare greutate.

Când serviciul se încheie şi oamenii îşi târau încet picioarele afară, în după-amiaza geroasă de iarnă, Morrow îl zări pe Robbie Clay lângă peretele din spate, cu pălăria în mână, zăbovind de parcă ar aştepta să-i vorbească. Dar McKie interveni, întrebând-o dacă primise o invitaţie la masă. Înainte de a putea răspunde, un ofiţer se apropie de el şi-i şopti ceva la ureche, după care el se scuză, lăsând-o singură. Când îşi ridică din nou privirea, Robbie era deja plecat şi Lizzy venise lângă ea, pentru a-i face o invitaţie.

— Morrow, tu şi tatăl tău sunteţi aşteptaţi să mâncaţi cu noi, stărui ea.

Mulţumitoare, Morrow acceptă, ştiind că Tata are nevoie de odihnă şi o masă caldă, înainte de a se porni spre casă.

Mai târziu, pe când Abe şi Tata se aşezară să bea cidru şi să vorbească pe un ton scăzut la masa pe capre de lemn, ea o ajută pe Lizzy cu pregătirea prânzului, uimită de schimbarea prietenei sale. Draga, devotata Lizzy, nu mai era slabă ca mai înainte. După aspectul ei voluminos, probabil că nu va mai aştepta până la primăvară. Morrow începu să viseze, dusă pe gânduri. *Cum este*, se întreba ea, *să apar* (*îi cuiva*? *Să aştepţi naşterea unui copil*? *Cum e să trăieşti ca mătuşa Etta*... *singură şi cel mai probabil să rămâi aşa toată viaţa*?

Pe când Morrow stătea lângă vatră, amestecând în tigaia cu mere prăjite, observă aşezate la masă trei locuri în plus. Dar înainte să poată întreba cine urma să li se alăture, auzi o bătaie în uşă şi Jemima intră, urmată de maiorul McKie şi un soldat necunoscut. Morrow simţi o consternare bruscă şi copleşitoare. Se simţise în siguranţă aici., se gândise că McKie are alte treburi la care este aşteptat...

Imediat, ochii maiorului căzură asupra ei şi privirea lui pătrunzătoare îi transmise că e la fel de neajutorată ca un iepure prins într-o capcană. Tata îi salută, în vreme ce bărbaţii îşi dădură jos hainele grele de lână şi Jemima pelerina şi boneta.

Lizzy se scuză din priviri faţă de Morrow, aplecându-se să ia fursecurile din tava de copt şi şopti:

— Aceştia trei s-au invitat singuri şi nu am avut ce face.

Morrow suspină, crezând-o în stare pe Jemima. Încercă să-şi stăpânească dezgustul când maiorul se strecură lângă ea, cu o umbră de zâmbet, de parcă ar fi spus o glumă bună:

— Domnişoară Little, a trecut mult prea mult timp.

Nedorind să-i ţină isonul, îşi aruncă privirea spre ceasul mic de pe etajeră.

— Nu a trecut decât o jumătate de oră de când ne-am văzut la serviciul divin, domnule.

Domnule. Folosea adresarea aceasta de fiecare dată când se întâlnea cu el, deoarece îi părea că impune o anumită distanţă între ei. Deşi înţelese că aceasta îl deranja, simţea că este singura apărare împotriva atenţiei nedorite.

Se aşează pe bancă lângă ea.

— Da, aşa cum spuneam, *mult* prea mult timp, domnişoară Little.

Îi aruncă o privire fugară, observând vesta lui de mătase albastră, cu împletitura auriu-argintie. Era un om cu stare, aşa auzise, un Virginian care binevoi să vină la frontieră numai după ce guvernatorul Henry însuşi îl investi cu această misiune. Dar nicio gâteală nu o putea convinge că

era altul decât cel pe care îl descoperise: călăul de la fortul Randolph. Teama ei crescândă de el rivala cu repulsia simţită.

— Văd că iubeşti mult copiii, spuse el încet.

O văzuse admirându-i pe nou-născuţi la serviciul de sabat?

Dând uşor din cap, aruncă o privire spre pătuţul de stejar gol, care-l aştepta pe copilul lui Lizzy.

— Da, aşa este.

— Te-ai gândit oare că ţi-ai dori tu însăţi o familie?

Se simţi aproape jenată. Întrebarea părea atât de intimă, că îi veni greu să răspundă.

— Ei bine... eu... poate...

El se apropie şi ea simţi un fior de panică. O va cere în căsătorie aici şi acum, într-o încăpere plină de oameni? Era atât de obsedat de Morrow, îi spuse Lizzy cândva, că vorbea despre ea liber înaintea oamenilor săi. Simţi că interesul lui se transformase în obsesie şi că e pe cale să facă ceva necugetat. Dar cel puţin Tata era aici, şi Lizzy cu Abe, dacă lucrurile vor lua o asemenea turnură...

Era atât de aproape că ea îi putu simţi mirosul acru de tutun al respiraţiei.

— Iartă-mi îndrăzneala, domnişoară Little, dar nu îmi pari potrivită pentru viaţa de frontieră.

Ea îl privi, fără să vrea, temându-se de ochii lui îndrăzneţi.

— Eu... ce vreţi să spuneţi, domnule?

— Pari să fi făcută pentru saloanele elegante din Virginia, nu pentru această casă primitivă, grosolană.

Ochii lui cercetară fiecare trăsătură a ei, în cele din urmă oprindu-se pe eşarfa dungată, care îi înfăşură umerii şi gâtul.

— Am o fermă în ţinutul Caroline, Virginia. O plantaţie, dacă doreşti. În imaginaţia mea, te văd acolo... alintată, cu servitori, neavând o altă ocupaţie decât cea de mamă.

Imaginea pe care i-o prezentă o făcu să se simtă rău. El continuă, probabil interpretând greşit tăcerea ei drept consimţământ.

— Aş putea, numai la un cuvânt de-al tău, să te scot odată şi pentru totdeauna din această sălbăticie uitată de Dumnezeu.

Sălbăticie. Aşa era ţinutul Kentucke pentru el? îşi întoarse privirea, amintindu-şi ceva ce îi spuse Haină Roşie: in shawnee nu aveau un cuvânt pentru *sălbăticie*.

Se trase şi mai aproape.

— Aş putea să te iau departe de aici… şi vei putea uita de toate.

Să uite? Se referă la Mama, Euphemia şi Jess, desigur. Îşi ţinu privirea îndreptată în jos, în poala ei, şi răspunse cu o voce moale, dar tăioasă:

— Niciodată nu voi uita, domnule maior. Şi atâta vreme cât mai cred că fratele meu ar putea fi în viaţă, niciodată nu voi părăsi acest loc.

Se trase înapoi, linia subţire a gurii sale exprimând încordare:

— Ei bine, dacă asta te consolează, planific să mă răzbun pentru pierderea ta şi să-l aduc înapoi pe fratele tău într-o bună zi. Ai cuvântul meu de ofiţer şi gentleman, domnişoară Little.

Un gentleman, *într-adevăr*. Îşi muşcă buzele pentru a-şi opri un răspuns pripit, gândindu-se la fortul Randolph şi la femeia pe care o ţinuse captivă acolo.

Îşi deschise gura pentru a mai spune ceva, dar de data aceasta o salvă Jemima. Veni în spatele lor, arătând aproape ca o matroană în rochia ei grea de lână maronie, şi o bonetă pe cap.

— Dacă nu eşti prea adâncită în conversaţia cu maiorul McKie, Morrow, aş vrea să ţi-l prezint pe căpitanul Kincaid.

Morrow se ridică, netezindu-şi fusta cu mâinile-i tremurânde. Privi la bărbatul pe care Jemima îl ţinea aproape posesiv, observându-i părul negru, ochii înguşti şi statura robustă. Deci Lysander e cineva care aparţine trecutului?

— Îmi pare bine de cunoştinţă, domnule căpitan.

— Am auzit multe despre dumneata, domnişoară Little, răspunse el, cu un accent irlandez. Întinse mâna după a ei şi şi-o duse la buze.

Zâmbetul Jemimei începu să pălească.

— M-am gândit dacă să fac prezentările, întrucât Morrow este atât de încântătoare, John. Dar cred, spuse ea, privind direct spre maiorul McKie, că deja are un partener.

Urmă o tăcere penibilă şi McKie zâmbi prea plin de satisfacţie. Morrow o studie pe Jemima, simţind o durere în piept. Ceva se schimbase la ea în seara aceasta. Îi răspunse lui Morrow cu o privire inconfundabilă de triumf. Poate, se gândea Morrow, pur şi simplu era mândră că îl cucerise pe căpitanul Kincaid, dacă într-adevăr reuşise asta.

Lizzy îi chemă chiar atunci pe toţi la masă, aşezând înaintea lor o friptură apetisantă de elan şi un bol uriaş de legume, mere prăjite, fursecuri şi sos. Morrow stătea între maior şi Lizzy, în cea mai parte a timpului jucându-se cu furculiţa şi amestecând în farfuria ei bucatele speciale pregătite de Lizzy. Stând acolo, în aerul îmbâcsit cu miros de nap turcesc fiert, ce alunga frigul umed al unei zile mohorâte, simţi că ar fi vrut să fugă departe, gândurile ei îndreptându-se brusc spre Haină Roşie. Ştia că aceşti oameni, cu care stătea la masă, nu ar ezita să-l ucidă, şi totuşi realiză pentru prima dată că ei îi sunt inferiori lui în orice privinţă.

Asculta cum ei vorbeau lucruri banale, conştientă că ochii Jemimei, care stătea pe partea opusă a mesei, sunt aţintiţi asupra ei. În lumina lumânărilor, ochii ei verzi pătrunzători erau duri şi reci ca stânca râului, şi Morrow se înfioră. Jemima niciodată nu fusese atât de afectuoasă ca Lizzy, totuşi ea şi Morrow fuseseră prietene pentru o perioadă lungă de timp. Dar azi Morrow simţi că lucrurile s-au schimbat.

— Domnule pastor Little, aş vrea ca medicul meu personal să vă vadă, spuse maiorul McKie, când Tata începu din nou să tuşească. Dr. Clary a avut ceva succes în tratarea

cazurilor de tuberculoză.

Tuberculoză? Menţionarea bolii era la fel de neliniştitoare ca răceala din ochii Jemimei. Morrow simţi cum i se umezesc ochii şi se luptă cu dorinţa de a fugi din casa aglomerată, brusc descoperind că nu o mai poate suporta, sub cercetarea insistentă a prietenei sale. Dar rămase pe loc şi se întinse să ia o bucată de plăcintă cu dovleac, de dragul lui Lizzy. Lizzy, cea care muncise atât de mult să le facă pe plac. De parcă ar fi ghicit tulburarea ei, trecu prin spatele lui Morrow şi o bătu uşor pe umăr, când se aplecă să-l servească pe maiorul McKie.

Tata se opri din tuşit şi luă o gură de cafea.

— Apreciez oferta, domnule maior, dar mă îndoiesc de faptul că până şi doctorul dumneavoastră foarte bun ar putea să mai facă ceva pentru mine.

Recunoaşterea lui onestă o îndureră şi mai mult pe Morrow. Lângă braţul ei, maiorul înghiţi o bucată de plăcintă şi privi din nou peste masă.

— Sperasem că azi vei veni călare pe frumosul meu cal. Presupun că nu ai aflat nimic despre el de la petrecerea din Ajunul Crăciunului.

— Nu, domnule maior, nu am aflat nimic, răspunse Tata liniştit. O pauză stânjenitoare se instală peste conversaţia lor şi Morrow simţi un fior de spaimă. Oare McKie suspecta cine îi furase calul? De ce îl privea pe Tata ca pe un vinovat?

— Pun rămăşag că acum e al vreunui sălbatic, spuse căpitanul Kincaid. Cu siguranţă aţi auzit de atacul recent de la staţia Bryan. Un grup de shawnee s-a strecurat în noapte şi i-a ademenit cu cuburi de zahăr pe toţi caii miliţiei. Oamenilor care stăteau de pază le-au fost luate scalpurile.

În jurul mesei se auzi o rumoare. Încet, timid, Morrow privi spre maiorul McKie. În lumina pâlpâitoare a lumânărilor părea tras la faţă, aproape pământiu. O umbră de disperare trecu peste faţa lui şi apoi dispăru. Oare şi ceilalţi o observaseră? Ea îşi aşeză furculiţa jos, neputând să mai ia o

altă înghiţitură.

— Comandantul de acolo e un trândav şi un beţiv, spuse McKie cu răceală. Aşa ceva nu se va întâmpla sub supravegherea mea.

La aceasta ea aproape că zâmbi. O, *domnule maior*, *dar s-a întâmplat cu adevărat*. *Calul tău frumos a fost luat*.

Tata îşi reluă tuşitul şi Morrow se ridică, încercând să nu dea impresia că ar vrea să fugă.

— Vă rog să ne scuzaţi, dar eu şi tatăl meu trebuie să mergem acasă.

Maiorul o ajută cu pelerina, stând alături de ea când îi mulţumi lui Lizzy şi Abe pentru masă şi îşi luă rămas-bun. Dar Jemima abia se uită la ei, cu privirea ei aspră aproape sfidătoare. *Ce se întâmplase cu Jemima*? se întreba Morrow. *Oare şi Tata observase*?

Cu privirea pierdută, se urcă în sanie. Când trecură prin porţile fortului, soarele străpunse norii şi aruncă o lumină slabă pe faţa ei. Tata conducea calul prin întinderea sclipitoare de zăpadă, cu o umbră de îngrijorare pe faţa lui.

— Morrow, McKie pune presiuni asupra ta?

Ea îşi aţinti ochii spre pădurea care se deschidea în faţa lor, spre ramurile încărcate de zăpada alb-argintie ivite în lumina rece.

— Îmi povestea despre casa lui din Virginia.

— Bănuiesc că ţi-a spus că te vede pe tine ca doamna lui.

Ea încuviinţă, bucuroasă că gluga pelerinei ei îi ascunde faţa încordată, întrebându-se ce simte el despre toate acestea. Deşi el niciodată nu calomniase pe nimeni şi nu dăduse drumul la bârfe, ea simţi că el nu-l agreează pe McKie mai mult decât ea.

— Tată, ştii ce s-a întâmplat la fortul Randolph? Am în vedere perioada în care McKie a fost acolo.

Expresia lui sumbră o făcu să înţeleagă că nu era nevoie să-i povestească despre acele evenimente.

— Joe mi-a spus.

— Atunci ştii ce simt cu privire la atenţiile lui. Mi-e teamă

de el. Şi acum încep să mă întreb ce s-a întâmplat cu Jemima.

El strânse mai tare frâiele.

— Jemima va fi o soţie de soldat excelentă.

Ea simţi că acesta nu era un compliment. Într-adevăr, Jemima părea în apele ei între bărbaţii aroganţi din armată, cu prejudecăţile ei puternice şi de neclintit. Morrow ţinu de glugă, căci o rafală de vânt rece încercă să i-o dea jos.

— M-am temut un pic, la masă, că McKie te va acuza că i-ai luat calul.

— Am să mă descurc eu cu McKie, Morrow, o asigură Tata. Nu te mai gândi la asta. Oricum, o vreme nu ne vom mai întoarce la fort. Am decis să amân pentru o vreme serviciile de sabat şi şcoala de canto. Chiar şi McKie e de acord că nu putem călători în siguranţă atât de departe, cu necazurile mai nou apărute.

— Necazuri? bâigui ea.

— Furtul de cai de la staţia Bryan, printre altele.

Mâncarea bună pregătită de Lizzy nu-i pica bine la stomac. Orice necaz pe cale să izbucnească era cauzat de McKie. Oare nu tocmai îi confirmase Abe că McKie planifica o ofensivă în teritoriul shawnee, la primăvară? Oare nu din cauza aceasta maiorul se lăudase cu îndrăzneală că li-l va aduce pe Jess? Ea tremura, în ciuda păturii groase din jurul umerilor şi a vasului cu cărbuni încălziţi de sub picioarele ei. Fiecare întâlnire cu McKie o tulbura şi mai mult. Începea să înţeleagă de ce fusese trimis din Kanawha la Râul Roşu. Era un om brutal, care lua măsuri brutale în stingerea conflictelor cu britanicii şi cu indienii. Iar ea şi Tata, ca orice alt locuitor din Kentucke, erau prinşi între schimbul de focuri. Sania alerga mult mai repede decât trăsura cu hurducăiala ei, şi Morrow fu pe punctul de a adormi în şuşoteala sa grăbită, un gând revenindu-i şi cuprinzându-i mintea: din fericire, Haină Roşie se vindecase sub acoperişul lor şi chiar acum era în drum spre fortul Pitt. Oricine ar fi cel care le-a urmărit casa în acea noapte rece,

încă nu le făcuse probleme. Şi McKie nu părea să ghicească cine îi putuse lua calul.

P

e măsură ce iama făcu loc primăverii, Morrow se mai învioră şi se simţi mai mulţumită ca niciodată. Oare pentru că Dumnezeu vindecase amărăciunea pe care o ţinuse în suflet atât de multă vreme? Simţi o mare uşurare prin lucrarea de vindecare a iertării şi se întrebă dacă şi Tata observase schimbarea din ea. Îl studie, în vreme ce tivea o fustă lângă foc, îndurerată de liniile întunecate ale feţei lui slabe. De când plecase Hainã Roşie, alunecase într-un fel de mâhnire, pe care ea nu o putu alunga. Nici măcar promisiunea primăverii, cu pomii în floare şi înnoirea vieţii, nu-i putu ridica moralul.

Era tulburat de schimbul de prizonieri de care vorbise Hainã Roşie, ştia asta. Dar era ceva mai mult de-atât, într-adevăr. Războiul constant dintre colonişti şi indieni îşi cerea tributul. Poate că se simţea prins la mijloc, împrietenindu-se cu shawnee numai pentru a se ascunde acum de soldaţii care vor să-i elimine. Devenise atât de ataşat de Hainã Roşie de-a lungul anilor, când inima ei fusese împietrită. Oare de ce nu observase legătura dintre ei?

— Am un sentiment că nu-l vom mai vedea din nou pe Hainã Roşie, spuse el, împăturind ziarul *Virginia Gazette* şi aşezându-l deoparte. La privirea ei întrebătoare, adăugă: locul acesta a devenit prea periculos, cu McKie şi ai lui pe-aici. Joe spune că pădurile sunt pline de cercetaşi şi spioni şi ei au ordin să tragă la vederea duşmanului. Nu cred că schimbul de prizonieri va mai avea loc vreodată.

— Dar ne-am rugat pentru asta toată iarna.

— Vom continua să ne rugăm, desigur. Dar uneori Domnul, în înţelepciunea Sa, ne refuză chiar lucrurile pentru care ne rugăm, ca să nu ne rănească pe termen lung.

Privi în jos la haina cusută din poala ei, un pic tulburată. Cuvintele lui Hainã Roşie – cererea lui de iertare dureroasă

– primeau un nou înţeles în lumina faptului că s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată. Totuşi, oare nu aceasta dorise în tot acest timp? Oare nu îl implorase cândva să stea departe de ei?

Când norii trimiseră un tunet de avertisment şi ropotul ploii lovi acoperişul cu şindrilă, Tata se ridică din scaunul lui de lângă foc şi aproape că nu o privi.

— Mai bine merg la culcare, Fiică. E timpul să terminăm cu pregătirea câmpului pentru arat chiar mâine.

Morrow îşi întoarse privirea spre fereastră. Lumina zilei încă bătea în obloane şi ea nu avea niciun chef să meargă sus în patul ei rece, dar el avea nevoie de odihnă. Îşi încreţi fruntea şi puse materialul la care cosea la o parte. Oare nu era timpul să înceapă deja aratul? Cu siguranţă, aproape că venise timpul de semănat. Dar Joe era plecat la vânătoare de ceva vreme şi Tata nu avusese parte de prea mult ajutor în lucrul lui.

În următoarea zi se ridică devreme din pat, pentru a lucra cât mai mult în gospodărie, îngrijind de cai şi aranjând instrumentele în şură, în vreme ce Tata era la câmp. Ieşind din ograda găinilor înainte de prânz, fusese surprinsă să vadă un cal necunoscut hoinărind pe livadă. *Te rog*, *Doamne*, *nu McKie*. Păşind pe pridvor, îşi aranjă părul cu mâinile-i tremurânde, pipăindu-şi acele de păr perlate, care îi ţineau cocul.

La masă era Tata cu Robbie Clay. O teamă teribilă puse stăpânire pe inima ei când Robbie se ridică, ţinându-şi pălăria în mâini. Îi aruncă un zâmbet numai pe jumătate şi îşi scoase pelerina, agăţând-o în cuierul de lângă uşă. Nu mai vorbise cu Robbie din ziua în care luară cina la fort, de sărbătoarea roadelor, deşi el ocupase întotdeauna banca din spate a adunării, în rarele zile de sabat când predica Tata. De ce ar risca să vină atât de departe, se întreba ea? Era McKie plecat altundeva, într-o altă incursiune?

— Bună ziua, domnişoară Little.

Ea murmură un salut şi îndepărtă câteva paie, prinse de

tivul fustei.

— Te servesc cu ceva de băut? Sau de mâncat?

— Nu, spuse el. Am venit doar să-l văd pe tatăl tău… pe tine.

Cu aceasta, Tata se strecură afară pe uşa din spate, lăsând-o pe ea să-l invite lângă foc, unde erau două scaune. Robbie se aşeză pe unul dintre ele şi atmosfera deveni atât de tensionată, încât ea simţi că nu e vorba de o simplă vizită. Pentru câteva momente, simţi că nu poate respira. Panica părea să prindă aripi în pieptul ei şi simţi că se sufocă. Se lăsă cu toată greutatea în scaunul ei şi îl văzu nu pe Robbie Clay, ci pe Haină Roşie, în cămaşa lui frumoasă de pânză şi cu pantalonii de piele, cu părul lucios prins într-o coadă, cu ochii căprui plini de lumină şi simţire.

— Eşti bine, domnişoară Little?

Îşi încordă spatele pe scândurile scaunului şi încercă să pretindă că nu are nimic.

— Sunt bine… mulţumesc.

Robbie îşi încrucişă mâinile şi se aplecă, pentru a fi mai aproape.

— M-am gândit că ar fi bine ca mai înainte să spun… Se uită în pământ, roşind în timp ce se lupta să-şi găsească cuvintele: Ştiu că tatăl tău se simte tot mai rău şi are nevoie de ajutor.

Nu putea nega acest lucru. Pur şi simplu dădu din cap, dorind ca Tata să se întoarcă în casă.

— Nu vreau să fac presiuni cu peţitul meu grăbit, dar în circumstanţele date, cred că aşa e cel mai bine.

Presiuni cu peţitul lui? Ea nu spuse nimic, dar tulburarea ei se adânci. Cum rămâne cu fata pe care o zărise în Ajunul Crăciunului? Ea niciodată nu-l văzuse ca pe un peţitor, ci doar ca pe un partener ocazional la masă…

El continuă, cu vocea scăzută.

— Mă gândesc că te-aş putea ajuta pe-aici, în vreme ce tu ai grijă de tatăl tău. Apoi, când el va pleca dintre noi, am putea continua să ne ocupăm de terenul acestei case şi

totodată de al meu. Nu trebuie să pleci din casă.

Ochii ei îi căzură pe mâinile din poala ei.

— Îmi ceri… să mă căsătoresc cu tine?

El se îmbujoră, realizând că nu se exprimase suficient de clar.

— Da.

— De ce, eu… mă gândesc la tine ca la un… prieten.

Îşi căută cu greutate cuvintele, dorind să-l ia mai uşor, deşi nu avea cum să îndulcească adevărul pur.

— Dar nu te iubesc. Şi nici tu nu mă iubeşti.

Trăsăturile sale frumoase se colorară de un roşu neobişnuit.

— Dragostea este o chestiune secundară aici, dacă pot să spun aşa. Secundară supravieţuirii, adică. Ochii săi verzi cercetară interiorul încăperii, de parcă ar evalua valoarea unui produs, înainte de a se odihni din nou asupra ei: Ce zici?

Se simţi de-a dreptul stânjenită.

— Eu spun… nu.

Se îndreptă de spate, cu ochi rugători:

— Deja am vorbit cu tatăl tău şi el e de acord, dacă eşti şi tu.

De acord? *De acord s-o dea la schimb pentru munca unui bărbat*? se agită în scaunul ei, încercând să găsească ceva de spus, ceva care s-o scoată din încurcătura de a fi prinsă la mijloc într-o propunere de afaceri. Robbie încercase, se gândea ea, să facă tot posibilul pentru a-i uşura situaţia actuală. Dar el nu o iubea. Şi orice sentimente s-ar ivi în inima ei pentru el, s-ar eroda repede, dată fiind teama lui de McKie. Oamenii chiar râdeau pe seama lui în privinţa aceasta.

Când se aplecă înainte în scaunul lui şi se întinse după mâna ei, roşeaţa îi năvăli din nou pe gât şi pe faţă. O şuviţă de păr bălai îi căzu pe fruntea înaltă, accentuându-i ochii plini de convingere.

— Spune că te vei mai gândi la asta, insistă el.

Ea înghiţi în sec, partea copilăroasă din ea dorind să strige un refuz clar. În schimb, privi în jos la mâna lui, care acoperi mâinile ei. Osoasă şi mică, era numai puţin mai mare decât ale ei, cu unghii murdare, ce aveau nevoie să fie tăiate. Când se apropie mai mult şi-i sărută obrazul îmbujorat, se strădui din răsputeri să nu-l împingă. O umbră de supărare îi trecu peste faţă şi apoi dispăru. Înmărmurită, se ridică şi murmură un salut de rămas-bun, în vreme ce el ieşi şi goni călare departe, în lumina soarelui de primăvară.

Toate sunetele amurgului, pe care le iubea, păreau să formeze un cor în faţa uşii pe care el o lăsase deschisă, în graba de a pleca. Broaştele de copac erau cele mai îndrăzneţe, aproape mascând intrarea tatălui ei. Se simţi ciudat de rănită când el spuse:

— Robbie a vorbit cu tine, nu-i aşa?

Ea pur şi simplu dădu din cap, cu ochii pe flăcările portocalii care lingeau buştenii carbonizaţi din spatele grilajului de fier. Veni şi se aşeză lângă ea, atât de aproape că Morrow se simţi acoperită de umbra trupului său firav.

— Dintre toţi bărbaţii pe care i-ai respins, Fiică, Robbie pare cel mai insistent, în afară de maiorul McKie.

Se aşeză în faţa ei, cu o privire stăruitoare.

— El vrea să locuiască aici şi deci tu nu trebuie să pleci din casă. Are o mulţime de rude în localitate, deci vei avea o familie. Mi-a spus că vrea să primească botezul.

Aceste gânduri atât de bine exprimate stârniră ceva nou şi primejdios în sufletul ei. Întorcându-se spre el, spuse încet:

— Aş vrea să ştiu de ce te-ai căsătorit cu mama mea, Tată. Ai iubit-o… sau a fost pur şi simplu o tranzacţie de afaceri?

— Morrow…

— Niciodată nu vorbeşti despre ea, dar eu trebuie să ştiu. Nu vorbeşti niciodată despre ea pentru că înseamnă atât de mult… sau atât de puţin?

Se ridică brusc şi aproape că răsturnă scaunul. Dar nu era supărat pe imprudenţa ei… ea văzu şi simţi clar acest lucru. În lumina focului, ochii săi obosiţi erau scânteietori şi liniile

adânci ale feţei lui îndurerate. Şi propria ei inimă se topi şi părea să se frângă de frângerea lui.

— Sunt un om muribund, Morrow, şi vreau să te ştiu în siguranţă.

Ea nu putu scoate niciun cuvânt, din cauza nodului din gât. Pur şi simplu dădu din cap, de parcă făcând aşa ar putea repara lucrurile şi reface totul: tuşea lui chinuitoare şi propunerea seacă a lui Robbie Clay.

Vocea lui părea fermă, în ciuda lacrimilor care îi inundau faţa uscată:

— Am iubit-o pe mama ta, Morrow, mai mult decât mi-am iubit propria-mi viaţă. Când a murit, aş fi vrut să fiu cu ea, să-i înfrunt pe shawnee, să primesc eu fiecare săgeată prin care a fost luată de la mine. Nu a trecut nici o singură zi în care să nu regret că am fost afară în câmp când au venit indienii…

— Dar nu i-ai fi putut opri.

— Nu, dar aş fi fost bucuros să mor alături de ea.

Cuvintele sfâşietoare pătrunseră în atmosfera încordată dintre ei, făcând-o de nesuportat. Începu să plângă, îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile şi trecu repede pe lângă el, urcând două scări deodată spre camera ei. Ajunsă sus, căzu cu faţa în salteaua de pene şi încercă să-şi şteargă urmele durerii de pe faţă. Dar ele rămaseră, aşa cum rămase ferm înrădăcinat în conştiinţa ei trupul fără viaţă al Mamei, căzut peste roata de tors, la fel de real ca rugămintea înfocată a lui Haină Roşie, cerându-i iertare în mansarda camerei ei.

Dacă şi-ar iubi tatăl, oare nu ar face lucrul cerut? El era atât de bolnav, muribund, şi avea mare nevoie de ajutor la fermă, într-adevăr, în colonie dragostea era secundară supravieţuirii. Un bărbat şi o femeie au nevoie unul de celălalt pentru raţiuni practice, lăsând la o parte sentimentele. Cu toate acestea, ea întotdeauna sperase la ceva mai mult, rămânând la ideea că iubirea este un lucru rar şi de preţ, nu ceva la care se poate renunţa pentru

următorul lucru bun, în ordinea însemnătăţii. O dragoste de durată ar ajuta la traversarea furtunilor vieţii, ca un scut şi o umbră şi o încântare. Tânjea după o dragoste biblică, precum a lui Iacov pentru Rahela. Ca a lui Solomon pentru mireasa sa Sulamita. Îşi dorea o iubire pentru care să vrea să moară... ca Tata.

O, *Doamne*, *ajută-mă Tu*!

Nu au mai vorbit despre vizita lui Robbie Clay în zilele ce urmară, deşi Morrow continuă să se gândească la ea. Când cântări motivele pentru refuzul său, sperând să le poată îndepărta, începu să realizeze adevărata cauză a reticenţei sale. Ceva mult mai tulburător îi răsări în inimă. Ceva atât de terifiant şi de negândit, un gând pe care îl alunga în adânc, dar acesta reuşea să se ridice din nou şi din nou, precum se ridică smântână la suprafaţa laptelui. Amintirea lui Haină Roşie părea să o urmărească oriunde mergea. Mâinile lui pe umerii ei. Timbrul bogat al vocii sale. Intensitatea şi căldura ochilor săi căprui, când privea la ea.

O, *Doamne*, *ce am făcut*? *Oferindu-i iertarea*, *oare i-am dat şi inima mea*?

Realizarea adevărului terifiant veni încet, înflorind pe deplin abia când fu forţată să arunce o privire serioasă asupra viitorului ei. De când plecase Robbie Clay, petrecuse câteva nopţi neliniştite, plângând şi rugându-se şi încercând să-şi adune puterile pentru a face lucrul de care se temea. În cele din urmă, când zorii se strecurau pe pardoseala galbenă, se aşeză în faţa lavoarului pentru a îndepărta toate urmele unei alte nopţi nedormite. Dar nu putea face nimic pentru ochii ei roşii. Tata trebuia să-i arunce numai o singură privire pentru a-i vedea chinul. Cu toate acestea, simţea o amorţeală binecuvântată, de parcă plângând atât de tare făcu să se scurgă din ea orice viaţă şi ceea ce urma să facă îi păru atât raţional, cât şi suportabil.

Îl găsi pe pridvor, privind spre grădina îmbrăcată acum cu găteala ei de flori. Frumuseţea priveliştii aproape că o duru, aproape că o făcu să se răzgândească. Mireasma dulce a

primăverii îi învălui într-un aer cald, plin de speranţă şi promisiune, ducând în altă parte gândurile ei.

Coborând încet scările, cu stamba ţeapănă a rochiei fluturând în jurul ei, spuse cu un calm forţat:

— Tată, te rog să mă ierţi... pentru că am spus ce am spus după vizita lui Robbie Clay.

El dădu încet din cap.

— Sigur că te iert.

— M-am rugat privitor la cererea lui.

Înghiţi în sec şi nu se putu uita la el, ca să nu înceapă din nou să plângă.

— Ştiu cât de important este pentru tine să mă ştii aşezată la casa mea. Se pare că motivele pentru refuzul meu au fost egoiste... prosteşti. Deci am decis... Am decis că ar fi mai bine...

— Continuă, Mbrrow, spuse el liniştit, când ea făcu o pauză.

Oare suspectează el ce urma să facă? Când îşi deschise gura să spună mai multe, el începu din nou să tuşească, aproape acoperind zgomotul brusc din spatele şurei sale. Priveliştea unei figuri familiare o făcu să tresară şi se ridică în picioare. Tata scoase un strigăt cu vocea lui joasă când Trapper Joe ieşi dintre copaci şi intră în poiană. Se apropia de pridvorul casei cu pasul său tărăgănat, conducând de căpăstru un armăsar şi un cal de povară. La vederea lui, Morrow simţi uşurare. Faţa caldă a Tatii se umplu de culoare când coborî scările cerdacului pentru a-l îmbrăţişa tare pe căruntul om al pădurii, şi izbucni într-un acces nou de tuşit.

O umbră de îngrijorare trecu peste faţa lui Joe, dar el vorbi tare, ca de obicei:

— Nu am ajuns la timp pentru micul dejun, nu-i aşa?

Ceea ce-l făcu pe Tata să chicotească din nou. Morrow se strecură înăuntru să prăjească şuncă şi ouă, servindu-i cu cafea, în vreme ce ei aşteptau şi îşi împărtăşeau noutăţile.

— Domnişoară Morrow, te supără ceva? o întrebă deschis

Trapper Joe, când ea reapăru în pridvor.

Ea îi întinse o farfurie aburindă.

— Sunt bine, Joe, cu adevărat.

Dar privirea lui stăruitoare îi spuse că el crede altceva. Morrow se juca cu porţia ei din micul dejun, abia îmbucând ceva, şi fusese bucuroasă când el îşi întoarse atenţia spre mâncare.

— Am iernat în nord, în Kekionga, din cauza zăpezii prea mari, spuse el. Bate tot ce am văzut vreodată. Există posturi de comerţ şi locuri de adăpost şi case de jocuri şi bodegi peste tot. Au şi drumuri amenajate pentru doamnele elegante care vin din d'Etroit pentru cumpărături şi balurile date de uniformele roşii.

— Am crezut că Kekionga este localitatea principală a tribului Miami, spuse Tata, luând o gură de cafea.

— Aşa şi este. Sunt sute de oameni acolo şi indieni din aproape fiecare trib. Ar trebui să vedeţi casa lui Michikiniqua, adică Mica Broască Ţestoasă, şeful principal din Miami. Are scârţâitoare de sticlă şi picturi din Europa, porţelan fin şi pocaluri, chiar şi un clavecin. Dar ce le bate pe toate este o toaletă de şase locuri, cu şezut din scânduri.

Morrow schiţă un zâmbet, bucuroasă să-l vadă pe tatăl ei atât de amuzat. Joe îşi ridică farfuria pentru câteva secunde şi ea îi puse propriul ei mic dejun rămas, înainte de a-i turna din nou cafea.

— Sunt mulţi soldaţi britanici şi canadieni acolo... şi multă vorbărie despre război, nimic bun în asta.

— Am auzit că britanicii iau bătaie, spuse Tata. Se pare că generalul Washington a învăţat să lupte ca un indian.

Trapper Joe chicoti:

— Nu vreau să te tulbur cu toate prostiile pe care le-am auzit. Dar am ceva veşti pentru voi. Pentru domnişoara Morrow, în orice caz.

La aceasta, se afundă în scaunul ei agitată, inima bătându-i cu putere. El luă încă o gură din pâine şi o mestecă gânditor, lăsându-i să fiarbă.

În cele din urmă, îi aruncă o privire cu înţeles.

— Chiar acolo în inima lui Kekionga, în aşezarea comercială a lui William Bumett, am dat peste Haină Roşie.

Morrow pur şi simplu îl aţinti cu privirea, în sufletul ei clocotind neîncrederea.

Tata îşi ridică privirea de la cafeaua lui.

— Joe, când s-a întâmplat asta?

Joe îşi şterse gura cu mâneca:

— Aproape de sfârşitul lui februarie. Avea un munte de blănuri pe care dorea să le vândă înainte de a ajunge la fortul Pitt. Spunea că pune la punct detaliile cu agentul indian pentru schimbul de prizonieri promis.

Ea îşi deschise gura, apoi o închise când Tata puse întrebarea pe care ea nu reuşi să o rostească:

— Era bine?

— Mi s-a părut perfect sănătos. Mi-a spus ceva despre cum a iernat la voi, fiind împuşcat în umăr.

Amintirea îndrăgită acum deveni ascuţită ca o sticlă spartă. El a fost cu ei, aducând viaţă şi culoare în casa lor rece… iar absenţa lui se simţea.

O cuprinse un simţământ dulce-amar atât de intens, că trebui să-şi muşte buzele pentru a nu se trăda.

— A stat aici câteva săptămâni şi apoi a dispărut chiar înainte de Crăciun, spuse Tata cu un zâmbet răutăcios. Pe frumosul cal al maiorului McKie.

— Nu mai spune!

Trapperloe părea la fel de încântat de parcă el însuşi ar fi făcut isprava. Îi aruncă încă o privire lui Morrow.

— Ţi-a trimis ceva.

Ea nu-şi putu ascunde mirarea:

— Mie?

El se ridică şi merse în spatele casei, unde fuseseră legaţi caii. Ea îl urmă cu mâinile împreunate la spate şi cu inima în gât. Părea să caute fără sfârşit ceea ce promisese, în cele din urmă întinzându-i un colet legat cu şnur de piele.

— Adus direct de la Kekionga. I-am spus că va ajunge la

tine întreg şi nevătămat.

— Mulţumesc, Joe, reuşi ea să spună, dorind să-l deschidă în privat, ca el să nu-i vadă reacţia de plăcere… sau lacrimile. Dar ochii lui rămaseră aţintiţi asupra ei în expectativă… la fel şi ai tatălui ei.

Se aşeză din nou, pregătită să împărtăşească darul cu ei, dar temătoare că bărbaţii i-ar putea observa mâinile-i tremurânde. Oare ce se întâmpla cu ea? Gândurile ei erau la fel de năvalnice. *El împachetase acest colet… selectase conţinutul lui*. Îi păru cumva aproape sacru, conectându-i peste kilometri, întărind relaţia lor.

Ea rupse hârtia groasă, descoperind o comoară, o blană de vidră. Blana luxoasă fusese transformată într-o pelerină scurtă, groasă, neagră şi lucioasă, cu o panglică de mătase neagră la gât. Ţinând-o mai aproape, se simţi copleşită de mâhnire că Haină Roşie nu era acolo să i-o dea el însuşi.

— El a vânat şi a făcut haina aceasta cu cele două mâini ale sale, îi spuse Joe. L-am întrebat. Mai bine ia-o pe tine să văd cum îţi stă, în caz că mă întreabă.

Se conformă, punându-şi-o pe umeri şi legând panglicile de mătase în faţă, minunându-se de fineţea lor nemaiîntâlnită.

— Ca pentru familia regală, mă gândesc, anunţă Joe. Arată foarte bine pe tine, domnişoară Morrow.

Tata o studie, dar ea îi evită ochii, temându-se că el ar putea observa ce este ascuns în adâncimile lor.

— Mai bine o pun deoparte, spuse ea cu un zâmbet şovăitor, adunând hârtia şi panglica şi plecând înăuntru.

Când urcă scările, bărbaţii îşi reluară discuţia. Deschizând dulapul, ascunse acolo haina de blană scumpă şi închise uşa, doar pentru a o scoate din nou mai apoi. Cedând dorului ei tot mai mare după Haină Roşie, îşi îngropă faţa în faldurile ei moi şi lucioase, mulţumită – şi mâhnită – peste măsură. De moment, era sigură doar pe ce avea de făcut.

În dimineaţa următoare, Tata se ridică din pat devreme, pentru a ara şi a pune seminţele de porumb în pământ, cu

ajutorul lui Joe. Ştiind cât de obosit va fi, Morrow îi pregăti micul dejun favorit, lăsând peste noapte oala de metal în cenuşa fierbinte a cuptorului. Ridicând capacul, luă pâinea de porumb şi o aşeză pe masă, de pe crusta ei prelingându-se untul topit. Spre uşurarea ei, el îşi luase două ajutoare. Dar indiferent de cât de mult lucra pentru a-l hrăni bine, carnea pur şi simplu atârna pe figura lui uscată.

În dimineaţa aceasta părea îngrijorat şi vorbise prea puţin după ce ea se aşezase în faţa lui şi se prefăcu a-şi mânca porţia pentru micul dejun. Joe încă nu apăruse şi ochii ei erau aţintiţi pe ceasul de deasupra capului. Trebuie să-i spună astăzi, chiar acum. Punându-şi deoparte farfuria neatinsă, respiră adânc. Deşi îşi pregătise cuvintele în intimitatea dormitorului ei, inima îi era cuprinsă de atâta agitaţie că nu era sigură că le-ar putea rosti fără să se poticnească.

— Fiica mea, eşti bine?

Grija şi tandreţea lui păreau a fi ultima picătură care aproape că o făcu să se prăbuşească.

— Tată, eu...

Înghiţi în sec, frângându-şi mâinile, clipind des pentru a nu da drumul lacrimilor care îi udară genele şi erau pe cale de a se prăvăli. Tăcerea tensionată părea să o implore a reveni asupra deciziei.

El se aplecă înainte în aşteptare, poate că plin de speranţă. El cunoştea durerea inimii... el doar dorea s-o vadă aşezată la casa ei. Nu putea ea să-i ofere această satisfacţie?

— Tată, eu... eu am decis să mă căsătoresc cu Robbie Clay.

Se lăsă pe spate şi dădu din cap, faţa lui exprimând ceva ce nu putu numi. Ea continuă:

— Cred că cel mai bine ar fi dacă ne-am căsători modest, fără întârziere.

Înainte de a mă răzgândi.

El îşi drese glasul şi pentru câteva momente păru să nu-şi

găsească cuvintele. Când îşi reveni, ele sunară aproape la fel de nenaturale şi forţate ca ale ei:

— Foarte bine, Morrow. Am să călăresc până la fort să-i spun.

Ea încuviinţă şi se întoarse, auzindu-l pe Joe pe pridvor. El apăru în cadrul uşii deschise, iar vocea lui răsună cu putere când ea pornise deja spre camera ei:

— Bună dimineaţa, Elias, domnişoară Morrow. Tocmai mi-am amintit veştile pe care trebuia să le aduc ieri, când am fost aici. Abe spune că Lizzy a născut un fiu sănătos şi vrea ca tu şi tatăl tău să mergeţi să-i vedeţi.

Ea încercă să zâmbească, să vorbească, dar cuvintele nu-i veneau pe limbă. Tăcerea se prelungi până când Tata zise:

— Ei bine, acestea sunt veşti foarte bune, Joe. Oricum, planificam să merg mâine la fort.

Îşi ridică ochii spre Morrow, care se opri pe scări, de parcă i-ar fi cerut ca ea să îi spună lui Joe ce tocmai hotărâseră. Şi pentru că ea doar se uita la el şi nu scoase niciun cuvânt, el mormăi:

— Cred că şi noi avem nişte veşti pentru tine.

Căruntul om al pădurii îşi scărpină barba şi aşteptă. Abia vorbind din cauza nodului din grumaz, Morrow spuse:

— Mă voi căsători… cu Robbie Clay.

Joe îi privi cu ochi pătrunzători şi încercă să zâmbească.

— Ei bine, asta e vestea, foarte bine. Când?

Ea îl privi pe Tata, atât de tulburată de ceea ce tocmai făcuse, că nu putu răspunde.

— Vom afla mâine, când vom merge la fort, spuse Tata fără emoţii, de parcă ar fi discutat despre vreme. Se întinse după pălărie.

— Ar fi bine să termin cu aratul. Ne aşteaptă şi alte treburi.

M

orrow se aplecă deasupra leagănului de lemn de lângă patul lui Lizzy, cuprinsă de încântare. Pe lângă Little Eli, acesta era al doilea nou-născut pe care îl vedea şi inima ei

se umplu de acelaşi sentiment de uimire. Celelalte femei din cameră păreau mai mult interesate de Lizzy şi de detaliile naşterii, decât de bebeluş. Toate, în afară de Morrow.

— Haide, o îndemnă Lizzy, rezemându-se de căpătâiul patului. Ia-l în braţe. Nu se va întâmpla nimic.

— Socotesc că nu, spuse rar şi apăsat Jemima. Este mai greu decât un sac de bătaie, deşi nu înţeleg cum. Tu şi Abe sunteţi ca o coadă de mătură.

Cu multă delicateţe, Morrow îl ridică, aşezându-i capul sub bărbia ei. Pielea capului i se decojea un pic şi avea pete roşii pe faţă, dar ei îi păru frumos. Mirosea puţin mai frumos decât Little Eli, căci Good Robe îi aplica fiului ei un strat generos de unsoare de urs. Un obicei shawnee, presupunea ea. Dar acest bebeluş, pe care ei îl numiră Jordan Abraham, mirosea frumos ca primăvara. Legănându-l, o dorinţă copleşitoare se născu în inima ei.

Se întoarse înapoi spre pat:

— Te-ai descurcat foarte bine, Lizzy. Este foarte frumos.

— Bine? pufni Jemima, uitându-se chiorâş la copil. Am auzit-o ţipând din casa mea. Ai fi crezut că dă naştere unui bizon.

Lizzy îngălbeni şi Morrow simţi o mică iritare.

— Naşterea unui copil nu este o treabă uşoară, Jemima. Aşteaptă numai şi vei vedea.

— Şi cum de ştii tu? întrebă ea, cu o privire împietrită, ca de stâncă. Nici măcar nu ai fost sărutată.

Mătuşa Sally chicoti şi o trase pe Jemima deoparte, ca pentru a opri o ceartă pe cale să izbucnească. Vorbiră cu vocea scăzută, lăsând-o pe Lizzy să încheie conversaţia cu mama şi surorile lui Abe. Morrow se îndreptă spre uşă, la aer curat, departe de lampa cu ulei fumegândă. Sigur interiorul murdar al casei nu putea fi benefic pentru bebeluş. Un nou-născut are nevoie de aer curat, proaspăt. O rază de lumină căzu pe ei, iar el se întinse ca un pisoi, topindu-se în braţele ei. Trupul lui era atât de moale, atât

de cald. Deja regreta că va trebui să-i dea drumul.

De la sosirea ei, cu o oră în urmă, încercase să vorbească pe un ton normal cu Lizzy şi să păstreze pacea cu Jemima, dar secretul pe care-l ascundea îi atârna greu, ca o piatră. Cu câteva momente mai devreme îl văzuse pe Tata intrând în casa mică a lui Robbie şi închizând uşa după el. În vreme ce aştepta, încerca să nu se gândească la toate implicaţiile acestui fapt. Nou-născutul pe care îl ţinea acum în braţe era ca o promisiunea pentru al ei. Cum este să trăieşti cu un bărbat… să-i porţi copilul? Perspectivă de a fi legată de Robbie într-un mod atât de intim o umplu de o teamă aproape sufocantă.

Doamne, *ajută-mă să-mi onorez promisiunea şi ta ca ultimele zile ale tatălui meu să-i fie mai uşoare*.

Îşi încleştă maxilarul până o duru şi privi spre piaţa din centrul cătunului, atât de plină de oameni acum, când se făcuse vreme bună. Putea auzi frânturi de conversaţie şi confuzia din interiorul zidurilor fortului. Discuţii despre război… întotdeauna despre război. Atât cel din est, cât şi cel de la frontieră.

Morrow păşi în umbra streşinii, când la orizont se ivi un bărbat care se îndrepta direct spre ea. Soarele îi lumina fiecare nasture de alamă, evidenţiindu-i epoleţii şi haina bine croită. Se trase înapoi, fiecare centimetru al trupului ei fiind cuprins de spaimă. Nu-l mai văzuse pe McKie de la masa aceea ciudată din casa lui Lizzy. Auzise – şi sperase – că plecase cu oamenii săi într-o nouă misiune.

Strânse bebeluşul mai aproape, un pic agitată. Nu putea fugi înapoi în casă. Oricât de mult i-ar displăcea McKie, nu putea fi nepoliticoasă, provocând astfel un scandal. Trebuia să menţină pacea dintre ei, să se comporte civilizat. Se temea de reacţia lui, în cazul în care ea s-ar comporta altfel.

— Domnişoară Little, ce frumos vă stă cu un copil în braţe.

Când vorbea cu ea vocea lui scădea şi adopta un ton blând. Ea nu îi întoarse privirea, ci se uită dincolo de el,

spre casa lui Robbie Clay. Maiorul îşi scoase pălăria şi şi-o aşeză sub braţ, ca să poată lua mâna ei liberă. Când buzele lui reci atinseră pielea ei, fu străbătută de fiori.

— Bună ziua, domnule maior McKie. V-aţi întors devreme din misiune.

Oare vocea aceasta calmă era a ei? Suna ca a unei domnişoare din Philadelphia, care schimba politeţuri cu vreun ofiţer linguşitor.

El păru mulţumit.

— Da, şi trebuie să spun că a fost o misiune încununată de succes. Cum stau lucrurile cu tine şi cu tatăl tău, la Râul Roşu?

Ea pur şi simplu zâmbi, sau numai încercă, dar cuvintele nu-i veneau pe buze. El o privi stăruitor:

— Sunteţi în pace, sper. Niciun sălbatic la orizont? întrebarea o deranjă peste măsură.

— Nicio problemă vrednică de menţionat, poate că din cauza venirii dumitale.

Minciuna părea să-i ardă buzele. Oare de ce hotărâse să îl flateze? Cel mai probabil din cauza fricii, decise ea.

Arăta elegant şi veni atât de aproape că ea era pe punctul de a face un pas înapoi.

— Este acesta fiul lui Abraham şi al Elizabetei? Vreau să-l văd.

Spre surprinderea ei, îi luă bebeluşul, ţinându-l sus, cu capul atârnându-i într-o parte. În mod clar, maiorul era mai obişnuit cu instruirea soldaţilor decât cu ţinea bebeluşilor în braţe. Oare încerca s-o convingă de contrariu, dându-i impresia că e un om care iubeşte familia şi copiii? Se întinse să ia înapoi copilul, dar atunci apăru Alice, venind din spatele lor şi arătându-se grijulie cu nepotul ei.

— Aici, lasă-mă pe mine, spuse ea. Abia reuşesc să-l iau în braţe cu toate aceste femei pe-aici. Şi sunt mătuşa lui!

Dispăru în casă, lăsându-i singuri în praful de pe stradă şi lumina soarelui.

McKie nu pierdu ocazia să ajungă unde voia:

— Trebuie să vorbesc cu tatăl tău. E înăuntru?

— N-nu, e cu Robbie Clay, îi scăpă lui Morrow, aranjându-şi pălăria în aşa fel încât să o protejeze de privirea lui insistentă.

Ochii lui se îngustară:

— Robbie Clay?

— El… ei au ceva treburi de discutat.

Numai atunci realiză că nu spuse ce trebuie.

Privirea lui se întoarse spre casa îndepărtată în care intrase Tata şi faţa lui părea să se înăsprească. Oare suspecta el despre ce treburi e vorba? Şi dacă ar şti, ar încerca să-i oprească?

Îl zări pe Lysander Clay ieşind din clădirea în care McKie îşi avea sediul, cu un aspect mândru, evident în lumina zilei. Auzise că fratele mai tânăr al lui Robbie se alăturase recent armatei, dornic să slujească sub comanda lui McKie. Joe spunea că el era omul şefului, deşi ea nu prea ştia ce înseamnă aceasta. Un pic încurcată, se scuză şi se grăbi să intre în casă la Lizzy şi mulţimea de femei, în vreme ce Lysander venea direct spre McKie.

Câteva momente mai târziu, Tata apăru în cadrul uşii, spunându-i că e timpul să plece. Admirase deja nou-născutul când sosiseră acolo, şi acum părea nerăbdător să se întoarcă acasă. Sau veştile lui pentru ea îl zoriră?

Morrow încălecă pe blânda Dollie, în vreme ce calul negru al tatălui ei necheza şi forăia, făcând ca iapa să se îndepărteze. Tata se luptă puţin să-l liniştească, dar în cele din urmă plecară împreună. Peste tot se vedeau semnele apropierii verii, care-şi răspândea vraja în tufele de caprifoi şi în rugii de mure, în copacii cu frunza deasă şi în curba pe care o făcea traiectoria soarelui. Dar frumuseţea era pierdută pentru ea, nerăbdătoare să audă ce are să-i spună Tata.

— Robbie vrea să vă căsătoriţi la sfârşitul săptămânii, Morrow. La casa noastră.

Încleştându-şi din nou maxilarul, dădu pur şi simplu din

cap, cu privirea la drum, în vreme ce urcau o movilă cu iarbă moale şi tortul dispărea din orizontul lor. El părea să-şi aleagă cu mare grijă cuvintele, de parcă ar şti că ele ar putea-o irita.

— Nu vrea niciun martor.

Sub borurile pălăriei de paie, faţa ei palidă se simţea încordată.

— Eu… maiorul McKie nu ar trebui să ştie.

El încuviinţă.

— S-ar putea ivi probleme, dat fiind ceea ce simte el pentru tine. Nu-mi place ideea de a te căsători în asemenea circumstanţe. Nu e aşa cum speram eu pentru tine…

Nu e aşa cum sperai tu? Gândul dureros îi aduse un val de emoţii atât de intense că trebui să-şi muşte limba pentru a nu da drumul lacrimilor. Întorcându-şi faţa de la el, se întinse după batistă, mulţumitoare când ajunseră la umbra unui stejar, care era deja plin de frunze, şi el nu-i putea vedea tulburarea. Mai avea numai câteva zile până la nuntă. Având în vedere acest lucru, de ce nu putea pune deoparte aceste sentimente confuze faţă de Hainã Roşie? De ce, pe măsură ce zilele treceau, inima ei era tot mai mult a *lui*?

— Mă bucur de un singur lucru, îi spuse el. Când te văd cum te porţi cu Little Eli şi acum cu bebeluşul lui Lizzy, ştiu fără îndoială că ai fost menită să fii mamă. Şi soţie.

Stânjenită, privi în altă parte. Cum ar putea exprima faptul că ea deja le acceptase pe amândouă? în inima ei, ea era deja căsătorită. Şi nu Robbie Clay era cel care o cucerise…

— Dacă vei fi căsătorită, nu va trebui să mă mai îngrijorez de întoarcerea ta în Philadelphia, când voi merge la schimbul de prizonieri cu Hainã Roşie, spuse Tata. Este destul de greu să călătoreşti şi în timp de pace. Dar în vreme de război…

Ea aruncă o privire spre profilul şi barba lui, sub umbra pălăriei sale de pâslă, încrucişându-şi mâinile în poală, încercând să-şi ascundă tulburarea.

— Nu mai zic nimic decât că mă bucur să te văd aşezată la casa ta.

Începu să tuşească atât de tare că ea trebui să preia frâiele din mâinile lui. Cuvintele lui o copleşiră şi, în loc s-o liniştească, dădură naştere unor noi îngrijorări. Se căsătorea ca să-i facă lui pe plac, să câştige o mână de lucru la fermă. Dar curând el va pleca, lăsând-o legată de un bărbat pe care nu-l iubeşte. Şi tânjind după cel pe care-l iubeşte.

Ziua nunţii ei se arăta senină, lumina soarelui pătrunzând înăuntru şi trezind-o mult mai devreme decât şi-ar fi dorit. Plină de cântul păsărilor, părea a râde de ea, cu frumuseţea ei cuceritoare. Adormise cu greu, conştientă de faptul că, după ziua de mâine, nu avea să mai fie o domnişoară. Stând pe marginea saltelei de pene, care abia îl ţinuse pe Haină Roşie, îşi aminti din nou de el, gândindu-se cât de greu îi va fi să trăiască alături de un bărbat pe care nu-l iubea.

Privi spre oala de noapte, gândindu-se că s-ar putea să-i fie din nou rău. Cum va rezista până la ora patru, ora convenită? în cealaltă parte a camerei, dulapul rămase deschis, ca pentru a o invita să-şi aleagă o rochie de nuntă. În ziua de dinainte încercase să aleagă una, mâinile ei şovăitoare evitând catifeaua. Atârna nepurtată, un testament al lucrurilor iubite şi pierdute. Poate că-i va face primei ei nou-născute o mică rochiţă din ea – o rochie de botez. Dar chiar şi gândul acesta fu dureros şi ea îl alungă.

Auzi cum uşa de jos fusese închisă, când Tata ieşi. Oare şi el era la fel de neliniştit ca ea? Nu vorbiseră despre ce se va întâmpla în această zi, dar se pare că numai la aceasta se gândeau, îngrijorarea plutind ca un nor de furtună între ei. Cu siguranţă că el a simţit tulburarea din inima ei. De-a lungul anilor, Tata oficiase multe căsătorii… pentru tot felul de motive. Poate că el spera ca, în timp, ea să ajungă să-l iubească pe Robbie. Sau poate că el, ca ea, înţelese sentimentele ei adevărate şi pricepuse că aceasta era

singura variantă?

Doamne, *ajută-mă să fiu o mireasă bună*. *Ajută-mă să uit ce nu pot avea şi să fiu mulţumitoare pentru ceea ce am înaintea mea*.

— Arăţi minunat, Morrow.

Când ea coborî scările la trei şi jumătate, Tata o aştepta lângă vatră, purtând o cămaşă călcată şi pantaloni negri. Vesta de brocart, pe care i-o făcuse de Crăciun, nu se prea potrivea, dar cravata era bine legată şi frumos aranjată, făcând din el un pastor respectabil. Ea încercă să-i zâmbească printre lacrimi, aruncând o privire fugară prin cameră, pentru a se asigura că Robbie nu venise încă.

Uşa de la intrare era deschisă şi o adiere caldă îi flutură pânza fină şi galbenă a rochiei. Stătea umflată în jurul ei, cu tivul un pic prea lung, dar împodobită cu panglici şi dantele, aşa cum trebuie să fie o rochie de mireasă. Ar fi dorit să poarte un voal, ca Lizzy, fie şi numai pentru a-i ascunde tulburarea. Ascunsă sub pliurile dantelei, Robbie nu ar observa dacă plânge sau tremură sau e palidă. Dar în partea de est a casei nu se schimbaseră prea multe şi ea rămase cu capul gol… şi inima goală.

— Nu vrei nişte flori, Morrow? Avem trandafiri timpurii îmbobociţi pe lângă casă, îi spuse el.

Dar ea pur şi simplu dădu din cap, strângând în mână batista brodată.

— I-ai spus lui Lizzy – sau altcuiva – despre aceasta? întrebă el.

— Nu, Tată.

Numai Joe ştia, dar el era atent şi nu vorbea despre ei. Îndreptându-se spre şemineu, se aşează pe scaunul ei. El îşi ocupă locul în faţa ei şi ea realiză că ei nu au un al treilea scaun pentru Robbie. Poate că el îşi va aduce unele dintre lucrurile lui din fort. Dar gândul că el ar sta acolo, intrând în cercul pe care ea şi Tata îl făceau de atâţia ani, îi păru ciudat. Adânc în sufletul ei ştia că locul lui nu e aici, dar ce putea face?

— Morrow, trebuie să vorbesc cu tine... despre datoria unei soţii faţă de soţul ei.

Datorie? Tonul lui îndurerat trezi toţi clopoţeii de alarmă din sufletul ei. Căldura îi năvăli în obraji şi simţi că i se *face* rău.

— Tată... *te rog*.

— Ştiu că despre lucrurile acestea trebuie să-ţi vorbească o femeie. Întinse mâna şi-şi mai slăbi nodul cravatei legate prea strâns, cu faţa roşie. Dacă eşti lipsită de prezenţa unei mame, trebuie să fac eu ce pot.

O, de ce nu o întrebase pe Lizzy? Era teribil de ignorantă în privinţa treburilor ce ţin de inimă, dar încercarea tatălui ei de a-i vorbi despre aceste lucruri numai înrăutăţea lucrurile.

— Un soţ are anumite...

Ea îşi închise ochii, auzind tropăitul copitelor de cai care traversau curtea lor. Cel puţin Tata era scutit de predica lui. Cu o ultimă privire spre ea, el se ridică din scaun şi ieşi să-l întâlnească pe Robbie, în vreme ce ea rămase jos, simţind că-i tremură picioarele. *O*, *Doamne*, *ajută-mă*! Simţi că se cufundă într-o groapă de disperare iubind un bărbat, în vreme ce se căsătorea cu un altul. Şi ea ştia că e greşit... o minciună, o înşelăciune cruntă pe care nu ar dori-o nimănui. Simţi o simpatie bruscă pentru Iacov, care se căsătorise din greşeală cu neiubita Lea, în schimbul iubitei Rahela. Oare durerea lui fusese la fel de mare? Ridicându-şi mâna, strânse braţul scaunului.

Doamne, *ajută-mă să fac ce-ţi este Ţie pe plac*. *Şi tatălui meu*.

Se gândi la ce se angajase să facă, dar nu auzi vocea lui Robbie dincolo de pragul uşii, ci doar pe a lui Joe. Glasul lui gros pătrunse clar în casă, chemând-o afară în cerdac. Ea se opri în pragul uşii, privind spre ei, cum stăteau în grădina verde, încercând să audă ce vorbesc.

Tata se întoarse spre ea, cu o privire pierdută:

— Nu va fi nicio nuntă, Morrow, cel puţin nu azi.

Ea se rezemă de cadrul uşii, în stare de şoc. Nicio nuntă… Nicio prefăcătorie. Începu să tremure din nou, de data aceasta din profundă recunoştinţă.

Joe veni să stea sub streaşină cerdacului, cu un obraz umflat de tutun.

— Potrivit celor spuse de Abe, Lysander a aflat că Robbie urma să se căsătorească cu tine şi i-a spus maiorului. Şi McKie, cum este obsedat de tine, a decis că mai are nevoie de câţiva oameni în această misiune, aşa că Robbie a fost forţat să intre în slujbă.

Tata îşi opri un tuşit.

— Încotro s-a îndreptat McKie, Joe?

— În Ohio. Lui Abe i-a fost lăsată grija fortului pe perioada în care ei sunt plecaţi. El nu e sigur cât va dura această campanie. Câteva luni, poate.

— Se pare că se îndreaptă spre teritoriile shawnee, aşa cum planificase McKie.

— Aşa cred şi eu, spuse Joe.

Tata îşi trecu o mână peste barbă.

— Presupun că asta înseamnă că nu va mai avea loc niciun schimb de prizonieri.

Aplecându-se înainte, Joe scuipă în iarbă.

— Nu te-aş încuraja să speri la ceva bun, după ce McKie va traversa acel râu.

Morrow se uită la Tata şi văzu cum se luptă să-şi menţină calmul, în faţa unor veşti atât de teribile, şi inima i se strânse, întorcându-se, se grăbi să intre în casă şi să urce scările spre camera ei, să-şi scoată rochia. Zeci de gânduri diferite îi veneau în minte, lăsând-o aproape fără suflare şi epuizată. Era îngrozită şi îi părea rău că Robbie căzuse în mâinile lui McKie şi, cu toate acestea, atât de încântată de întârziere, că i se făcu ruşine. Dar ştia că bucuria avea să fie scurtă. Când Robbie se va întoarce… ce se va întâmpla?

Deschizând dulapul, întinse mâna în colţul întunecat şi scoase de acolo pelerina de blană. Cu o rugăciune de iertare pe buzele ei, îşi îngropă faţa în blana moale şi

plânse, atât de pierdută în sentimentele ei, că nu putu să se oprească pentru a le da de capăt.

O

are unde, se întrebă Morrow, se duse vara? Pentru a găsi răspunsul, trebuia numai să ia în calcul stocul de porumb, abundenţa legumelor rădăcinoase adunate în paie în hambar, primele butoaie de cidru şi carnea sărată. Odată cu recolta adunată, totul părea să se oprească, pentru o pauză. Nu venise nicio altă scrisoare de la mătuşa Etta. Nicio ştire despre McKie şi misiunea sa, care oprise nunta ei cu Robbie. Niciun cuvânt de la înconjurat sau Haină Roşie. Totul la Râul Roşu rămase neschimbat, liniştit şi pe pace. Deşi la suprafaţă părea calmă, în sufletul ei era asaltată de îngrijorări. Aşteptarea veştilor despre întoarcerea lui Robbie Clay părea să-i răpească bucuria puţin câte puţin. În fiecare zi se gândea la acelaşi lucru. Aceasta ar putea fi ora în care se va întoarce. Se puteau căsători în orice moment.

Plecase la râu să facă baie, tulburând apa cu piciorul ei gol, şi simţi apropierea grăbită a toamnei. Era atentă să rămână aproape de mal, amintindu-şi cum râul aproape că-i făuri un sicriu de apă. Gândurile privitoare la Haină Roşie părea s-o năpădească, retrăind momentul în care el o scoase din râu. Amintirea îi era un pic înceţoşată, aşa cum erau şi cuvintele lui în mansarda ei, înainte ca el să dispară. Dar sentimentul că el se străduise – şi ea se luptase – rămase.

Trecuseră luni de zile de când el plecase pe frumosul cal al lui McKie. Nici măcar umbra lui nu i-o mai zăriseră de atunci.

Absenţa lui însemna ceva, cu siguranţă. Întrerupse el toate legăturile cu ei, dată fiind escaladarea conflictului? Sau se înrolase din nou alături de britanici, aşa cum se temea Tata? Deşi rareori vorbeau despre el, ea simţea că el era adesea în gândurile tatălui ei şi se părea că ele se învârteau în jurul posibilităţii nerostite ca el să fi fost rănit sau chiar ucis, de când îl întâlnise pe Joe la Kekionga iarna

trecută.

O, *Doamne*, *oriunde ar fi*, *Te rog nu lăsa să fie atins de niciun rău*.

Cu inima îndurerată, îşi încheie baia şi se întoarse acasă să-şi pieptene părul şi să-l prindă deasupra capului. Dar pletele grele continuau să-i alunece în şuviţe rebele pe faţă şi pe spate, în ciuda abundenţei de ace de păr. Scotocind în dulapul ei, era atentă să nu atingă pelerina de blană, şi alese prima rochie pe care o atinseră degetele ei. Era o rochie de muselină înflorată şi foarte şifonată, uşoară şi vaporoasă şi care implora să fie călcată. Cu toate acestea, o îmbrăcă. Îi plăceau florile de un albastru pal împrăştiate pe ţesătura roz şi felul în care decolteul rotund era tivit cu o panglică de un albastru mai intens. Se gândi să ia o eşarfă pentru a-l acoperi mai bine. Dar nimeni nu era prin împrejurimi, decât Tata.

— Morrow, ies pe păşune să văd de cai, strigă el de lângă scări.

Ea îi strigă în răspuns şi apoi, simţindu-se năpădită de umbre, ieşi în livadă. Acolo, în mijlocul unei vegetaţii luxuriante şi a merilor târzii, unde spera să găsească alinare, pur şi simplu tristeţea ei se adânci. Oare de ce, oriunde mergea, amintirea lui Haină Roşie părea să o urmărească? Oare de ce lăsase el, chiar şi acum, urme atât de adânci în inima ei? Aici nu se schimbase nimic. Se duse cu gândul din nou în trecut, când el stătu lângă ea, privind cum scufunda lumânările, vorbind despre Jess şi împărtăşindu-i lucruri despre care nu vorbise cu nimeni, nici măcar cu Tata.

În umbrele lungi şi purtate de vânt ajunse până la ea glasul dulce al unui porumbel, care îşi chema perechea. Se opri, aşteptând glasul de răspuns. Gânguritul se auzi din nou, La fel de singuratic şi plin de dor cum se simţea şi ea. Din nou, niciun răspuns. Împreunându-şi mâinile la spate, începu să păşească încet mai adânc în livadă, dorind să zărească porumbelul singur. Surprinse o mişcare bruscă

printre copaci şi ea se grăbi într-acolo, zărind ceva maroniu.

Se îndreptă spre umbră, dar el era mai rapid, ramurile greu încărcate ascunzându-l vederii ei. Un pic zăpăcită de cap, fugi după el, dar după câteva momente nu mai ştia cine pe cine urmărea. Fugeau unul după altul în cercuri ameţitoare până când ea îşi dori să cadă pe pământ, plăcerea curgându-i în vine şi lăsând-o complet fără suflare.

Cred că visez...

Simţi o bucurie dulce, clocotitoare, când Haină Roşie apăru înaintea ei, sănătos şi plin de viaţă, deşi ea se temu că niciodată nu se va întâmpla una ca asta. Fără prezenţa iscoditoare a tatălui ei, îl cercetă centimetru cu centimetru, simţind că îşi câştigase cumva acest drept, după absenţa lui atât de îndelungată. Maxilarul lui puternic era proaspăt ras, părul său lucios era umed după spălare şi arăta proaspăt pieptănat, ochii lui de chihlimbar strălucind ca un foc în vatră. Era aproape netulburat, observă ea.

Rămasă fără răsuflare, spuse:

— Auzisem un porumbel chemându-şi perechea. Dar acum cred că acel porumbel ai fost tu.

O umbră de zâmbet i se citi în ochi:

— Aşteptam să-mi răspunzi.

— Nu pot imita chemarea păsărilor.

— Aş putea să te învăţ.

El părea să se delecteze privind-o şi ea se simţi puţin intimidată fără şal. Cu toate acestea, se gândi că el se bucură să o revadă. O năpădi un sentiment de ruşine când realiză că părul ei era ciufulit, umerii goi şi rochia era plină de panglici. Niciun bărbat nu o văzuse vreodată atât de neîngrijită.

Zâmbetul îi pieri.

— Cred că eşti obosit… flămând.

— Mai degrabă mi-e sete, spuse el, privind spre casă.

— Haide în casă şi te voi servi cu cidru. Tata este pe păşune, dar trebuie să se întoarcă curând.

— Cum se simte?

Îngrijorarea de pe faţa lui era atât de puternică, iar în ochii ei se iviră lacrimile. Spuse liniştit:

— Acesta este un răspuns suficient.

Trecându-şi carabina în cealaltă mână, o luă de braţ şi se îndreptă cu ea spre casă. Presiunea mâinii sale aspre părea să o întărească şi ea simţi o mulţumire adâncă.

— Nu eram sigură că te vom mai vedea vreodată.

— Nu pot sta mult. Poate că doar noaptea aceasta. Trebuie să vorbesc cu tatăl tău.

— A fost un pic dezamăgit de schimbul de prizonieri.

El dădu din cap în semn de înţelegere, liniile din jurul ochilor lui încreţindu-se când privi chiorâş apusul de soare.

— Peste tot sunt tulburări. De la războiul din est la necazurile de aici din Kentucke şi pământul din ţinutul Ohio. Nu am crezut că se va ajunge aici.

— Există vreun loc în care este pace? se întrebă ea cu voce tare.

— Aici, spuse el, privind în jos spre ea.

Pentru un moment, cât se poate de scurt, ochii lor se întâlniră. Ea nu-şi imaginase cât de plăcută îi părea lui casa lor, ajungând aici flămând şi obosit, după o călătorie atât de lungă. Într-o lume în care nimic nu părea sigur sau paşnic sau bun, oare era casa lor de la Râul Roşu un refugiu pentru el? Ochii ei căutară umărul pe care Tata îl îngrijise atent iarna trecută, întrebându-se dacă încă îl deranja.

— Cum e rana?

— Mai bine ca niciodată. Pentru asta trebuie să-ţi mulţumesc ţie şi tatălui tău.

— Când am văzut că nu te întorci, mă temeam că…

El zâmbi şi îşi întoarse privirea de la ea, cercetând pajiştea şi pădurea, înainte de a intra în casă.

— Am trăit douăzeci de ani şi chiar mai mult până acum. Intenţionez să trăiesc alţi douăzeci, sau chiar mai mulţi.

Douăzeci sau ceva pe aproape la cei nouăsprezece ai ei. Se întrebase câţi ani ar putea avea Haină Roşie. Acum păstra această informaţie ca pe ceva de preţ. El îşi aşeză

carabina pe masa de căpriori, alături de cornul cu pulbere şi sacul cu cartuşe, şi în timpul acesta ea merse să aducă din cămară o oală cu cidru rece. Când se întoarse, Tata era deja venit, plăcerea de pe faţa lui la vederea lui Hainã Roşie era atât de emoţionantă că aproape că-i umplu din nou ochii de lacrimi. Se îmbrăţişară şi ea stătu deoparte, surprinsă de cât de uşor interacţionau ei din nou.

Încălzise mâncarea rămasă de la prânz, apoi se aşezară lângă foc şi vorbiră fără încetare cu vocea scăzută, întrerupţi doar de accesele de tuse ale tatălui ei. Hainã Roşie radia de putere, sănătate şi vitalitate, accentuând starea deplorabilă a tatălui ei. *Nu mai e mult*, părea să şoptească sufletul ei.

La apropierea căderii nopţii ea văzu că Tata începe să se arate obosit. Înainte ca ceasul de pe poliţă să sune ora şapte, adormi în scaunul său, cu capul căzut pe piept, în vreme ce Hainã Roşie stătea în faţa lui şi-şi curăţa liniştit arma.

— Ţi-am pregătit patul în şură, spuse ea, dorind ca el să nu fi insistat în privinţa aceasta. Dar ar fi mai bine să stai în casă cu noi.

— Nu-ţi voi ocupa din nou patul, răspunse el, ştergând ţeava cu o cârpă pe care ea i-o aduse. Saltelele de pene sunt pentru femei. Prefer pământul tare.

Zâmbi numai pe jumătate, privindu-l cum îşi încarcă arma.

— Mă tem că Tansy nu este o companie foarte bună. Ca să nu spun despre toţi ceilalţi cai.

— Trebuie să-mi arăţi care parte e a mea, spuse el, terminându-şi treaba.

Ridicându-se, el aruncă o umbră lungă în ultima licărire a focului şi ea se îndreptă spre uşă înaintea lui. În aer se simţea miros de ploaie şi ei se uitară spre cerul întunecat, brăzdat de fulgere. Se porni şi vântul, prevestind o noapte furtunoasă. Ochii ei cercetară conturul şurei, o siluetă neagră în noapte, şi fu cuprinsă de o nouă îngrijorare.

— Mă tem că Tata nu a reuşit să repare acoperişul şurei.

S-ar putea să te plouă la noapte.

El zâmbi, descoperindu-şi dinţii albi strălucitori pe faţa lui închisă.

— Morrow, arăt eu ca unul care e deranjat de puţină ploaie?

Întrebarea sună ca o invitaţie de a privi spre el şi ea chiar făcu aceasta, privindu-i pantalonii uzaţi şi cămaşa lui curată, dar zdrenţuită. Oare câte nopţi furtunoase petrecuse afară, se întrebă ea? Morrow încă nu experimentase aşa ceva. Deschizând uşa şurei, realiză că uitase lămpaşul, dar păşi oricum înainte, arătându-i primul staul, cu un gest despre care acum ştia că fusese complet inutil.

El îşi sprijini arma de perete, înainte de a se întoarce din nou spre ea:

— Am vrut să vorbesc cu tine afară din casă. Tatăl tău… El ezită parcă, deplin conştient de faptul că menţiunea aceasta o rănea: Tatăl tău este îngrijorat pentru tine. Ce vei face când el nu va mai fi?

Ea privi în altă parte, simţindu-se mică şi nesigură, aşa cum stătea acolo înaintea lui.

— Eu… eu nu ştiu.

El o întrebă calm:

— Te vei căsători?

Inima el fu cuprinsă de îngrijorare. Oare Tata îi spuse de Robbie Clay? Gândul acesta îi pricinui durere.

— Nu mă pot gândi la căsătorie acum, când Tata e atât de bolnav.

— De ce să nu-l laşi pe el să aleagă?

Ea respiră adânc, îndrăznind să se uite la el, dorind să-i împărtăşească ce e în inima ei.

— Un soţ, vrei să spui?

— Unii aşa fac. Dragostea vine cu timpul.

Cu timpul… Ea nu avea prea mult timp. Robbie Clay se poate întoarce oricând. Privi în altă parte, încercând să-şi ascundă durerea inimii. Întrebarea intimă de pe vârful limbii

ei imploră un răspuns:

— Tu ai… pe cineva?

Pentru un moment ea crezu că el ar putea spune da şi aşteptă încordată.

— Nu, răspunse el, în cele din urmă.

O uşurare dulce-amară îi trecu prin tot trupul. Aici şi acum, în şura din umbră, nimic nu părea să conteze decât ei doi. Orice obstacol părea să pălească. Toate barierele dintre ei se prefăcură în cenuşă cu acel definitiv nu.

El se sprijini cu spatele de un stâlp şi ea îşi împreună mâinile, încercând să-şi adune toate puterile pentru a pleca. Dar tăcerea care urmă fu năpădită de o mulţime de simţiri, toate implorând-o să rămână. Cât de diferită era întâlnirea aceasta de prima, când el o surprinse în şură şi ea fugi departe de el. Oare şi el îşi aminti?

Privind în jos la paiele aşternute la picioarele ei, Morrow simţi atingerea uşoară a degetelor lui pe obrazul ei şi simţi cum îi îndepărtează şuviţele de păr, care îi ieşiră din agrafe. Aproape că se înfioră, dar căldura mâinii lui părea să-i atingă direct inima. Oare suspinul pe care îl auzi fusese al lui… sau al ei?

Încet, ea îşi ridică privirea şi mâna lui se retrase. Fără să se gândească, ea se întinse după el, simţind nevoia după căldura şi puterea lui, şi apropie din nou mâna lui aspră de obrazul ei îmbujorat. În ciuda întunericului, ea îi simţi surprinderea, care era şi a ei, căci el întotdeauna traversa atât de atent distanţa dintre ei.

— Morrow…

Era atât de aproape, că putea să-şi plece faţa în părul ei şi îi putea mirosi parfumul de trandafiri. Simţurile ei o zăpăceau, o făceau să-şi piardă calmul care părea că se destramă asemenea unei ţesături de mătase. Simţi apăsarea mâini lui în jurul taliei ei… respiraţia lui pe obrazul ei… degetele lui îi apucară bărbia şi o trăgeau încet spre el.

O, *Doamne*, *sunt pierdută*.

Închise ochii şi aşteptă ca buzele lui să le întâlnească pe

ale ei. Dar chiar în acel moment de emoţie intensă, un alt zgomot sparse tăcerea. Uşa şurei se deschise cu un scârţâit şi tuşea tatălui ei umplu aerul cu o tensiune nedorită. Haină Roşie se trase deoparte şi ea se întoarse să-l întâmpine, atât de pierdută încât aproape că i se făcuse rău.

— Morrow, eşti bine?

Îi văzuse el aproape îmbrăţişaţi?

— Eu… eu tocmai mă întorceam în casă.

— Se apropie furtuna, spuse el, sprijinindu-se de uşa grea.

Ea plecă alături de el şi, fără să mai arunce vreo privire înapoi, închise uşa grea în spatele lor, cu mâinile-i tremurânde. Drumul ce traversa iarba udă a curţii a fost o adevărată agonie, Morrow îşi lăsase inima în şură. Tata urcă încet scările pridvorului, de parcă ar încerca să-şi refacă suflul, şi ea se lupta să-şi câştige calmul, înainte ca lumina din casă să-i descopere tulburarea. Odată intrată, el nu plecă direct în pat, aşa cum ea sperase, ci se aşeză pe scaun lângă foc şi privi cum ea pregăteşte cărbunii pentru focul de dimineaţă, cu o lopăţică.

El îşi trecu o mână prin barbă, şi întrebă cu o voce solemnă:

— Morrow, eşti îndrăgostită de Haină Roşie?

Cuprinsă de spaimă, îşi ridică privirea, cu ochii umezi. Faţa lui exprima o sinceritate uimitoare, care cerea ca ea să-i răspundă la fel.

— Tată, cred că ai înţeles greşit. Avem o relaţie de prietenie frumoasă, nimic mai mult.

El ezită, aruncându-i o privire serioasă.

— Am văzut cum se uită la tine. Ar trebui să fiu la fel de orb pe cât sunt de tuberculos ca să nu observ.

Şi mai precis cum se uită la mine? Se simţi cuprinsă de căldură şi frig în acelaşi timp şi îşi fixă privirea în podea. Putea el vedea ceea ce ea încercase din greu să ascundă? Curiozitatea lui – şi întrebarea – părea să-i dea la o parte orice acoperământ şi să-i expună toate emoţiile, fără ascunzişuri.

— Dacă pot îndrăzni să te întreb, Haină Roşie ţi-a cerut mâna?

Punând lopăţică deoparte, ea spuse:

— Nu, Tată. De ce ar face-o?

— De ce ar face-o? Cerul te-a binecuvântat cu o faţă şi statură frumoasă, şi inteligenţă şi farmec pe deasupra. Ei bine, întrebarea este: De ce n-ar face-o?

Ea se aşează în faţa lui, cu mâinile încrucişate în poală.

— Pur şi simplu m-a întrebat dacă am planuri de viitor… de măritiş.

Înghiţi în sec.

— Mi-a sugerat să te las pe tine să alegi pentru mine… avea în vedere un soţ.

— Şi ce i-ai spus?

— Eu…

Ce i-a spus ea? Amintirea doar îi adânci senzaţia de jenă.

— Eu… eu l-am întrebat dacă el are o… o femeie.

El ridică sprâncenele întrebător şi ea privi în altă parte, îngrozită de ceea ce făcuse. În şură, întrebarea păruse destul de inocentă, dar acum suna de parcă ea se arunca la picioarele lui, cerându-i să acţioneze. Oare asta gândea Haină Roşie? Tata aşa gândea, cu siguranţă.

— Fiică, oare trebuie să-ţi amintesc că eşti promisă în căsătorie, eşti ca logodită?

Logodită. Îşi netezi fusta şifonată şi îşi căută cuvintele.

— Eu… eu…

Ceasul bătu şi el începu din nou să tuşească, punând capăt conversaţiei chinuitoare. Îl ajută să se aşeze pe pat înainte de a fugi în intimitatea camerei ei, unde îngenunche şi încercă să-şi alunge ruşinea prin rugăciune. Dar ruşinea rămase, la fel şi sentimentele ei nestăpânite pentru omul care dormea în şopron şi cel mai probabil că va fi plecat deja dimineaţă. Deşi ea se luptă şi va continua să facă acest lucru, el se implântase în inima ei în feluri pe care ea nu le putea explica.

Tot ce ştia era aceasta: iertarea era un lucru, iubirea era

altul.

S

e trezi la auzirea vocilor – cea a tatălui ei, joasă şi întreruptă de tuşea chinuitoare, şi cadenţa mai lentă şi măsurată pe care ajunse să o cunoască şi care îi aparţinea lui Hainã Roşie. Pentru câteva momente, rămase pierdută între somn şi trezie, gândind că doar visase că îl auzise pe el, dar apoi îi veni imediat în minte ceea ce fusese aproape o îmbrăţişare în şopron. Dacă Tata nu ar fi intrat... ce s-ar fi întâmplat? Ruşinea pe care o simţise câteva ore mai devreme făcu loc unui dor de netăgăduit în timpul nopţii şi ea recunoscu în cele din urmă toate implicaţiile acestui fapt. Era profund îndrăgostită de el. Tata ştia. Şi poate că şi Hainã Roşie ştia.

Era atât de devreme că lumina zilei abia atinse vârfurile copacilor şi geamul ei bătut de ploaie. Furtuna nopţii trecute fusese alungată de un petic uimitor de cer roz şi auriu. Rămase culcată până ce vocile încetară, apoi se ridică şi se îmbrăcă în aşa o grabă că abia reuşi să-şi încheie nasturii. Când coborî scările, aruncându-şi ochii prin casa goală, încercă să-şi ascundă anticiparea întâlnirii cu el.

— Bună dimineaţa, Morrow, spuse Tata când intră în casă. Zâmbetul ei păli când privi spre uşa pe care el o lăsase deschisă.

— A plecat, spuse Tata, deşi nu a spus încotro se îndreaptă. Poate pentru că suntem mai în siguranţă aşa.

Mai în siguranţă, *într-adevăr*. *Pentru inima ei... şi a lui*. Aproape în lacrimi, se întoarse cu spatele. El îşi drese glasul ca pentru a începe să vorbească şi ea aproape se crispă de durere. *Te rog*, *Tată*, *nu mai spune nimic despre faptul că sunt logodită*. Cuvântul în sine era dureros pentru ea acum, aşa cum era şi următorul gând neliniştitor: îi spusese lui Hainã Roşie despre Robbie Clay? Oare din cauza aceasta plecase fără să-şi mai ia rămas-bun? Gândindu-se la aceasta, simţi cum pieptul o strânge atât de tare, că aproape rămase fără aer.

Se abţinuse să meargă în şopron până după micul dejun. Ajunsă acolo, adună pătura aşezată deasupra fânului proaspăt, pe care îi pregătise patul, zăbovind lângă stâlpul de lemn pe care el se sprijinise înainte de a o atinge în întuneric. O, de ar putea să dea timpul înapoi şi să retrăiască senzaţia dată de mâna lui pe obrazul ei, braţul lui cald în jurul taliei ei, felul tandru în care îi şopti numele…

Auzi cizmele tatălui ei pe pridvor şi apoi tuşea lui, pe când se îndepărta. Plecase la câmp, era sigură de asta. Dorea să fie la fel de sigură de Haină Roşie. Nu ştia unde era şi ea rămase cu ceva nelămurit, care era aproape de nesuportat. Sprijinită de peretele dur al hambarului, îşi înfăşură în jurul trupului pătura, de parcă aceasta ar ajuta-o să-i păstreze amintirea, şi plânse.

O, *Doamne*, *binecuvântează-l*, *protejează-l*. *Fă ca niciun rău să nu se abată asupra lui*.

Spre sfârşitul săptămânii, Joe veni cu vestea că McKie şi oamenii săi se întoarseră din Ohio, după ce arseră complet patru aşezări de-ale indienilor shawnee. Întregul teritoriu Kentucke, după o lungă perioadă de anticipare, părea a se îndrepta acum spre războiul sălbatic mult temut. Pe când Joe relata veştile teribile, Tata stătea pe pridvor, arătând epuizat.

— Haină Roşie mi-a spus că McKie a intrat în teritoriile shawnee, dar m-a cruţat de detalii. Ce s-a întâmplat cu adevărat în nord, Joe?

— Un prieten de-al meu, vânător, tocmai a venit de acolo şi mi-a spus că a văzut cu ochii lui unul dintre satele acelea… sau ce mai rămăsese din el, spuse Joe direct, aplecându-se să scuipe tutunul adunat în gură. Privi spre Morrow:

— Poate că domnişoara Morrow ar trebui să intre în casă.

Dar ea rămase pe loc, surprinzându-i pe amândoi când spuse:

— Nu se schimbă nimic dacă fug de ceea ce este urât, Joe. Mai bine rămân.

El inspiră adânc şi privi în altă parte, ca pentru a-şi imagina masacrul.

— McKie şi-a început atacul când cei mai mulţi dintre şefi şi războinici erau plecaţi departe, la un conciliu tribal în amonte. Soldaţii i-au lovit mai ales pe femei şi copii – pe cei care nu puteau fugi. Le-au luat şi scalpurile. Nu vă voi spune ce le-au făcut tinerelor fete indiene. Apoi au dat foc satului şi au distrus toate culturile lor. Se spune că au distrus câteva sute de acri de pământ cultivat cu porumb.

Morrow privi spre râu, spre apa luminată de soare ca o pată albastră. Vocea tatălui părea îndurerată:

— Ce-i cu satul lui înconjurat?

— Acesta va fi următorul, din câte am auzit. Se pare că McKie a petrecut multă vreme în nord, inspectând şi studiind terenul. Nicio aşezare indiană nu este în siguranţă.

Tata tuşi în batista sa şi se strădui să tragă aer în piept.

— Sigur oamenii shawnee ştiu ce va urma. Am auzit că generalul Washington vrea să acorde mari suprafeţe din pământul de vest – în mare parte din Ohio – veteranilor Războiului Francez şi Indian. McKie şi ai săi numai pregătesc terenul.

— Şi eu am auzit acelaşi lucru, spuse Joe. Dar să nu crezi că shawnee vor sta cu mâinile în sân şi vor privi. Unele dintre aceste localităţi distruse erau ţinte uşoare, fiind primele sate shawnee de care dai când intri în Ohio. Celelalte sunt mai greu de găsit. Satul lui înconjurat este în vestul îndepărtat, din motive întemeiate.

Chiar aşa? Prea departe pentru oamenii albi? Oare acolo plecase Haină Roşie? Morrow se juca cu tivul şorţului ei, pipăind dantela fină acum destrămată de spălări repetate.

— Poţi pune rămăşag că Şarpele Negru – şeful lor de război – gândeşte în felul acesta. Înconjurat este unul dintre Kispokos, nu uita. Nu le va lua mult până îşi vor aduna forţele şi vor ataca turbaţi şi plini de mânie.

Joe se întoarse şi scuipă din nou, ca pentru a-şi întări vorbele.

Morrow fu străbătută de fiori reci. Dar nu din cauza veştilor despre atacul iminent se simţi pierdută. Cuvintele lui Joe despre lucrurile de care se temea de multă vreme îi dădură ameţeli. Robbie Clay era în drum spre casă, la fel şi maiorul McKie. Ea era încă logodită, promisă în căsătorie. Nu contează că au trecut luni de atunci şi ea îşi dăduse inima altuia. Angajamentele ei se prăvăleau asupra ei, turnate în piatră, îmbolnăvind-o cu toate implicaţiile lor.

Se ridică, cu mintea în altă parte şi fără să se gândească la ceea ce avea să spună.

— Ne-am bucura să rămâi la masă, Joe. Am gătit multă carne de pui şi am făcut găluşte. Şi poţi lua acasă pentru Good Robe şi Little Eli ce va rămâne.

Îşi trecu puşca în cealaltă mână.

— După cât sunt de flămând, nu va mai rămâne nimic din mâncare. Dar e drăguţ din partea ta, domnişoară Morrow, ca întotdeauna.

Ziua care urmă se dovedise a fi furtunoasă. În aer se simţea ameninţarea ploii şi fulgerul împărţea întinderea de nori negri de deasupra, oglindind tulburarea interioară a lui Morrow. Cu greu se putea concentra la treburile pe care le avea de făcut, deşi se străduia să se arate calmă, pentru Tata. Stând în ceea ce rămase din grădina ei de legume, cu tulpinile de dovleac împleticite în jurul picioarelor ei, privi absentă la bogăţia sfârşitului de vară, cu marginea rochiei ude de rouă abundentă. Dar gândurile ei erau tulburate de certitudinea că Robbie Clay putea apărea călare în orice moment.

Acum se simţea în mijlocul unui joc periculos. Nu era vorba numai de ea şi de Robbie Clay şi de maiorul McKie, dar şi de Hainã Roşie. Dacă la început McKie îl forţase pe Robbie să intre în serviciul militar, nu se ştia de ce ar fi în stare să facă în continuare, dacă planurile lor de nuntă rămâneau neschimbate. Dilema ei o ţinuse trează în cea mai mare parte a nopţii şi acum se simţea copleşită de îngrijorare şi doborâtă de oboseală.

Aplecându-se, culese un dovleac mic pentru plăcintă, punându-l dincolo de gard, înainte de a mai căuta în pământul una sau două tărtăcuţe. Când se îndreptă de spate, îl zări pe Joe stând lângă Tata pe păşune. După umerii lor lăsaţi şi intensitatea exprimărilor realiză că se întâmplase ceva rău. Inima îi bătea tare, simţi în tâmple cadenţa ei clară. Ei porniră spre ea încet şi păru că le ia o eternitate să ajungă până la marginea grădinii.

— Morrow, haide în casă, spuse Tata.

Uitând ce avea de făcut, se supuse cuvintelor lui. Primul ei gând fusese la Haină Roşie. *O*, *Doamne*, *indiferent despre ce e vorba*, *te rog să nu fie ceva în legătură cu el*. Posibilitatea aceasta era atât de înspăimântătoare, că aproape se prăbuşi înainte să ajungă pe pridvor. Dincolo de chipul crispat al tatălui ei zări o umbră de panică. Ajunşi înăuntru, se întoarse spre el, realizând că Joe plecase.

— McKie şi oamenii săi s-au întors la fort, îi spuse. Dar nu s-au întors toţi.

Ea chibzui cuvintele acestea, uşurată că nu fu menţionat Haină Roşie, deşi avea încă inima strânsă de teamă. Un acces de tuse îl întrerupse şi Tata avu nevoie de un alt minut agonizant pentru a spune, în cele din urmă:

— În timpul raidului în unul din satele shawnee, McKie l-a pus pe Robbie Clay în prima linie. A fost doborât imediat.

Doborât... *mort*? Cuvintele păreau să răsune fără încetare în urechile ei. Buimăcită, se lăsă să cadă pe banca de lângă uşă. Mai întâi uciderea indienilor shawnee de lângă Kanawha şi acum aceasta.

— O, Tată, eu sunt vinovată. Dacă nu i-aş fi acceptat cererea... dacă nu aş fi fost de acord să mă căsătoresc cu el...

— Nu, Morrow. Nu aveai cum să ştii că se va întâmpla una ca asta.

Deşi încerca să se arate puternică, începu să plângă.

— De ce nimeni nu-l opreşte? De ce McKie poate să scape de vina uciderilor şi a încălcărilor tratatelor şi...

— Haină Roşie spune că McKie are aprobarea Congresului să-i alunge pe indienii din ţinutul Kentucke şi pământul de mijloc, indiferent de ce spun tratatele. Prin orice mijloace necesare. Folosindu-se de orice bărbat e nevoie.

— Deci poate face tot ce vrea fără să fie pedepsit? Fără teamă de judecată? Robbie Clay era fermier, nu soldat!

— Dumnezeu va fi judecătorul lui, Morrow.

El se aşează lângă ea, arătând ostenit, deşi ziua abia începuse.

— Joe spune că McKie a fost rănit în luptă… la braţ. Se recuperează la fort. Îmi pare rău că lucrurile s-au încheiat în felul acesta. Ştiu că nu ai ţinut la Robbie, deşi eu speram că o vei face cu timpul.

Rămaseră tăcuţi până când fu nevoită să mai pună lemne pe foc şi el îşi aminti de medicamentele pentru tuse. Tunetul trimise o ameninţare şi apoi cerul păru să se despice, revărsând o ploaie torenţială, care cufundă casa în aşa un întuneric că ea plecă să aprindă lumânările.

— Tată, ce crezi că se va întâmpla în continuare?

Cuvintele ei erau liniştite şi totuşi atât de pline de teamă, că el aproape că tresări.

O privi cu ochi trişti.

— Nu ştiu, fata mea. Dar mă tem că McKie va veni aici.

Cândva în noapte, Morrow se trezi bântuită de un singur gând înfricoşător: McKie avea să vină. Poate azi. Şi ce va face ea când el va veni? Ce va spune? Simţi că, acceptând propunerea lui Robbie Clay, stârnise mânia maiorului, îl umilise într-un fel şi acesta era chiar lucrul pe care nu l-ar fi dorit niciodată.

O, *Doamne*, *iartă-mă pentru partea mea în toate acestea*. *Te rog*, *păzeşte-ne*!

Făcea toate lucrurile care se cereau fără să se gândească la ele, cu ochii cercetând pădurea. Cât de ciudat îi părea că teama pe care cândva o avusese pentru shawnee acum era întruchipată de omul în care odată îşi puse speranţele că o va salva. Un ofiţer şi un gentleman din Virginia. Ironia

aceasta o izbi din nou, ca şi faptul că inima ei fusese cucerită de cercetaşul metis, care nu ştia nimic despre frământările şi necazurile ei.

Furtuna se opri, lăsând totul noroios şi în dezordine. Spre amurg, pe când căra apă de la izvor, auzi o mişcare bruscă pe lângă casă. Ceva întunecat şi greu de descris se îndrepta spre ea, după care descoperi figura familiară, în haine de piele de bivol şi pânză albastră. Privindu-l, se luptă cu dorinţa de a arunca găleata cu apă şi a fugi, în vreme ce el îşi legă armăsarul de grilajul din faţa casei. Nu avea cum să-şi ascundă teama de care fu cuprinsă. Se simţi aproape înfrântă de el.

McKie se întoarse brusc, îndepărtându-şi tricornul, descoperindu-şi părul care arăta roşu ca o frunză de toamnă în lumina apusului. Ochii lui o măsurară de sus până jos.

— Domnişoară Little, aproape că uitasem cât de încântătoare eşti.

Purta o rochie de muselină dungată, prea puţin elegantă, se gândea ea, fără să realizeze că simplitatea ei îi accentua formele trupului. Era ceva în privirea lui care o sperie, ceva dincolo de cuvintele lui măgulitoare care o alarmă imediat şi toate temerile ei o asaltară din nou.

O, *Tată*, *unde eşti*?

De parcă ar fi auzit strigătul ei, el ieşi imediat pe pridvor şi vorbi pe un ton politicos, un pic forţat:

— Ce vă aduce atât de departe de fort, domnule maior McKie?

— Am ceva treburi un pic mai la nord de aici, răspunse el abrupt. Şi, întrucât nu am mai văzut-o pe fiica dumitale de ceva vreme, m-am gândit că am putea face o plimbare.

— Foarte bine, spuse Tata după un moment de pauză, începând să respire hârâit.

Morrow îşi lăsă jos găleata, respirând des şi cu mare greutate, o rugăciune de izbăvire oprindu-se în gâtul ei, când văzu că Tata intră în casă.

McKie era îmbrăcat în cele mai bune haine de ofiţer, cu uniforma imaculată, o cravată de culoarea cernelii înfăşurată în jurul gâtului gros şi o cămaşă de o curăţenie uimitoare. Centura sabiei lui era aranjată peste umăr şi o mână i se odihnea pe mânerul ei. Privind spre el, un val de greaţă ameninţă să-i dea afară mâncarea de la cină. Oare folosise chiar această armă când atacase aşezările indiene? Oare tăiase cu ea femei şi copii? Bebeluşi ca Little Eli? Se simţi împovărată de tăcerea grea ce atârna între ei şi de tot ce făcuse el. Ochii ei cercetară păşunea şi pădurea din jur şi zări un soldat în şa, apoi alţi doi. Venise cu gardă, pricepu ea, şi apoi, când privi din nou, nu-i mai putu zări.

El o conduse în livadă, printre crengile acum fără mere. Gândurile ei zburară în trecut, la întâlnirea ei cu Haină Roşie. Şi Robbie Clay stătuse într-o zi aici…

— Trebuie să mă ierţi, domnişoară Little. De obicei nu mă îmbrac în haine de război când mă întâlnesc cu cineva. Mă tem că acesta este un semn al timpurilor pe care le trăim.

Ea pur şi simplu dădu din cap şi el îi oferi braţul său sănătos, pe care ea îl luă cu reticenţă. Îşi ţinea braţul rănit un pic rigid, iar ea îi zări bandajul sub mâneca uniformei.

Merseră adânc în livadă, departe de ochii tatălui ei şi ai oamenilor lui McKie. Oprindu-se brusc, el îşi coborî privirea spre ea şi-i vorbi pe un ton oficial, clar şi cu răceală:

— Mă tem că circumstanţele îmi cer o declaraţie promptă. Chestiunile de război îmi oferă prea puţin timp pentru curtare, deci trebuie să las deoparte conversaţiile şi să-ţi cer să fii soţia mea.

Ea făcu un pas înapoi, de parcă el ar fi lovit-o.

— Domnule maior McKie…

El zâmbi, dar sec şi aproape bănuitor.

— De ce eşti aşa de surprinsă, Morrow? Eşti o femeie uimitor de încântătoare. Şi eu am nevoie de o soţie.

— Dar abia dacă am stat de vorbă…

— Sigur că timpul petrecut alături de tine la serviciile de sabat şi la şcoala de canto ar trebui puse şi ele la socoteală.

Zâmbetul său strâns se transformă într-un rânjet.

— Ştiu că eşti dintr-un neam bun din Virginia. Din ţinutul Botetourt, mai precis. Cred că ai o educaţie bună şi eşti inteligentă. Este clar că ai un farmec neobişnuit.

— D-dar eu abia vă cunosc.

El deveni un pic iritat.

— Ce anume vrei să ştii despre mine?

Ea nu răspunse nimic, teama ei devenind atât de acută că privi în jos la picioare, simţind că avertismentul ciudat o va face să leşine.

Trântindu-şi pălăria pe un buştean, îi luă braţele, strângând între degetele sale ferme încheieturile mâinilor ei subţiri.

— Poate că tot ce trebuie să ştii este aceasta: ştiu că îi ajutaţi şi îi primiţi pe duşmani, atât shawnee, cât şi britanici. Pedeapsa pentru trădare este moartea, domnişoară Little, prin spânzurare sau la plutonul de execuţie. Oare asta vrei pentru tatăl tău muribund? Sau pentru tine însăţi?

Cuvintele lui o făcură să se clatine. Păşi un pas în spate, sau încercă s-o facă, dar mâinile lui o ţineau pe loc, unghiile lui rănindu-i pielea fină a încheieturilor.

— D-despre ce vorbiţi, domnule? Nu aveţi nicio dovadă…

— O, ba da, am. Privirea lui era triumfătoare: Am spioni care m-au informat că au văzut urme de indian în jurul casei voastre. Şi în fort sunt destul de mulţi oameni care sunt dispuşi să creadă ce este mai rău despre voi, inclusiv buna ta prietenă Jemima.

Spioni? *Jemima*? Licăriri de neîncredere se aprinseră în sufletul ei. Au fost trădaţi de prieteni? Oamenii din aşezare? Şi Lizzy? Oare Lizzy şi Abe erau printre ei?

Morrow începu să tremure. Fu nevoită să-şi deschidă gura, ca să poată respira. El o privi cu aşa o dorinţă nestăpânită, că ea se simţi mânjită. Mâinile lui o strângeau tare şi respiraţia lui mirosind a tutun îi suflă fierbinţeala în faţă, când gura lui coborî forţat pe a ei. Ieşită din minţi, ea

încercă să-l împingă, dar era de parcă ar fi simţit un copac sub pumnii ei.

El o scutură, cu faţa încordată de mânie.

— M-ar întrista să fiu nevoit să revin asupra problemei, Morrow. Aş putea reduce fără probleme la tăcere zvonurile despre trădare... dacă îmi vei face plăcerea de a te numi soţia mea.

Soţie. Pentru un moment crezu că va vomita pe cizmele lui negre lucioase. Pădurea părea să se încline şi să se învârtă, iar casa îi păru doar un punct de lumină.

Cu o mică îmbrânceală reuşi să se elibereze şi se poticni, aproape căzând la pământ. El îşi luă timp să-şi îndrepte cravata, cu o privire dezaprobatoare.

— Te las deocamdată, înţeleg. Dar mă voi întoarce peste câteva zile şi-i vom anunţa despre logodna noastră pe tatăl tău şi întreaga aşezare.

Cu aceasta, se întoarse spre calul său, încălecă şi plecă. Ea porni spre casă, dar picioarele nu o mai ascultau. Căzând în genunchi în iarbă, începu să tremure. Deasupra capului, nori de furtună se adunau din nou şi un fior trecu prin trupul ei când cerul îşi pierduse lumina. Spontan, cuvintele mătuşii Etta reveniră să o bântuie:

Dragă Morrow, *am visat că te căsătoreşti cu un bărbat de rang*...

— Eşti bine, fata mea?

Tata aştepta lângă foc, arătând atât de bătrân şi vulnerabil, că o durea sufletul.

De undeva din adânc îşi adună toate puterile, şi spuse:

— McKie a plecat, Tată. *Va îndrăzni să mintă*? S-a oprit să vadă dacă suntem bine.

Tăcere. Oare putea să-i vadă tulburarea în umbra de la lumina lumânărilor? Oare o crezuse? Ea nu îi va spune adevărul. Faptul de a fi stigmatizat ca trădător – trădat de aşa-zişii prieteni – probabil că l-ar ucide mai devreme decât tuberculoză.

O, *Tată*, *ajută-ne*... *crufă-ne*... *eliberează-ne de rău*.

I

În zilele care au urmat, Morrow păru zdrobită peste măsură, chinuită de teama de McKie. Amintirea gurii sale aspre, vânătăile de la încheieturile mâinilor, pe care încerca să le ascundă de Tata nu erau nimic pe lângă urma lăsată în sufletul ei. Oare chiar şi acum vorbea cu alţii despre faptul că-i suspecta ca fiind spioni şi trădători? Oare cu adevărat ar renunţa la asemenea acuzaţii dacă ei se vor căsători? în disperarea ei, se gândea să fugă departe, dar apoi gândurile i se întorceau la omul a cărui tuse părea să atingă căpriorii, legând-o de această casă. Încercase să ascundă povara care apăsa atât de greu pe inima ei, dar sigur el îi simţise frământarea.

— Nu o mai duc până la primăvară, Fiică, spuse el.

Nici vorbă de primăvară, gândi ea. Îi venea greu să-l privească, slab şi de speriat cum era. Leacurile mătuşii Sally nu reuşiseră să-l aline şi provizia ei de ierburi scăzuse. Gândind că podbalul sau planta de mullein l-ar putea ajuta, se pregăti să meargă la cules. Indiferent de pericolul pe care l-ar putea întâmpina în pădure, era de departe de preferat căsătoriei ei cu maiorul McKie.

În timp ce Tata dormea, se strecură afară cu o săpăligă şi un coş, rătăcind dincolo de stâncile roşii şi bolţile malului stâncos al râului, ciripitul păsărilor şi bocănitul ciocănitoarelor fiindu-i singura companie. Frunze purpurii şi aurii, mari ca palma unui om, pluteau pe suprafaţa liniştită a apei. Mergea încet, mulţumitoare cel puţin pentru solitudine. Aici, în depresiunile în care soarele răsărea târziu şi apunea devreme, putea plânge nestingherită.

Păşind mai departe, o pală de vânt păru să-i şoptească numele. După nopţile fără somn, nu era de mirare că imaginaţia îi juca feste. Copacii îşi opriră foşnetul şi ea îşi reluă căutarea, îndepărtându-şi o frunză purpurie prinsă în păr. Când, în cele din urmă, găsi câteva plante de podbal, îi păru că aude din nou chemarea, de data aceasta mai aproape. Se întoarse încet, cu săpăliga în mână, aproape

îngrozită. *McKie*?

Haină Roşie stătea în umbră, chiar în spatele ei. Vederea lui, atât de aproape când ea crezuse că e atât de departe, aproape că-i întări convingerea că e pierdută. Se întoarse cu spatele la el pentru câteva momente, căutându-şi batista rătăcită. Când îl privi din nou, dădu drumul temerii din sufletul ei:

— Nu ar trebui să fii aici. Maiorul McKie are spioni peste tot…

— Nu aici, Morrow.

Văzu în mâna lui batista pe care o scăpase undeva pe drum. Pânza cu margini de dantelă, împodobită cu flori galbene minuscule, părea atât de fragilă în mâna lui aspră. Făcând un pas mai aproape, o apropie de faţa ei, ştergându-i cu grijă lacrimile. Ar fi dorit să-i spună tot ce se întâmplase cu Robbie Clay şi cu McKie, dar gâtul o durea de parcă ar fi înghiţit bucăţi de sticlă. Pur şi simplu se sprijini în săpăliga ei, simţind că este singurul lucru care o ţine în picioare. Sub rochia de muselină noroită simţi cum i se prelinge un strop de transpiraţie, din cauza tumultului de emoţii. El ascunse batista ei udă în cămaşa lui de vânătoare, apoi apucă toarta coşului pe care ea îl ţinea şi o conduse mai adânc în pădure. Fără să scoată un cuvânt, se căţărară pe munte pentru cinci minute întregi, departe de cărarea cunoscută. Curând, ea simţi aerul rece al unei peşteri, ascunsă de ferigi şi tufişuri, care erau peste tot în jur. Se aşezară la intrarea ei pe un colţ rece de stâncă şi ea începu să tremure. Cunoaşte el fiecare centimetru al acestui pământ? A fost al indienilor shawnee înainte de a fi al ei. Oare va înceta cândva să se mai simtă ea însăşi un intrus?

— Morrow, trebuie să te întorci acasă. Te voi conduce eu, dar trebuie să-mi promiţi că nu vei mai pleca atât de departe.

— Dar Tata… el are nevoie de ceva care să-l calmeze…

Se opri. Simţi cum i se adună durerea în inimă, gata să

dea în afară la cea mai mică provocare. Întorcându-şi privirea de la el, cercetă plantele de laur înflorite târziu, împrăştiate peste tot în jurul lor. Bobocii sângerii îi amintiră de batistele pătate de sânge ale tatălui ei, prea multe pentru a fi numărate, fiecare ca un steag vestind scurgerea vieţii.

El spuse liniştit:

— Morrow, uită-te la mine.

Nu avea nevoie de o astfel de invitaţie şi se întoarse din nou cu faţa spre el, cu ochii umeziţi. O, dar era atât de chipeş încât simţi că o doare. Atât de aproape, se simţi atrasă de el în feluri neaşteptate. Cum putea s-o fascineze şi să o înspăimânte în acelaşi timp?

Intensitatea tonului său o emoţionă din nou, când spuse:

— Promite-mi că vei sta aproape de casă. Un regiment de soldaţi a pornit pe potecile care duc spre casa ta. Un grup de războinici shawnee se află în spatele lor. Nu ţi se va întâmpla nimic. Dar trebuie să blochezi uşile şi să stai în casă.

— Va fi o confruntare?

Ridică din umerii şi ea ştiu că el încearcă să nu o sperie. În ciuda pericolului care se arăta peste tot în jurul lor, se simţi liniştită de prezenţa lui. Atât de delicat îi luă degetele în ale lui şi ele îi tremurară ca aripa unei păsări ce se lovea de palma adâncă şi tare a mâinii sale. El îşi plecă ochii la vânătăile de pe încheieturi, ca nişte brăţări întunecate, cu o privire enigmatică. Dar ea nu se mai gândea la McKie.

Dacă simpla atingere a mâinii sale mă umple de aşa o plăcere, cum mă voi simţi când mă va cuprinde în braţele lui calde?

O rafală de vânt părea să o readucă la realitate, gonind-o de pe marginea de stâncă. Nu-i va spune despre McKie. Riscul ar fi prea mare. Făcând aceasta, s-ar putea să-l pună în pericol, la fel ca şi pe Robbie Clay. În ciuda disperării ei, rămase tăcută şi începu să coboare muntele înaintea lui, ţinând strâns lopăţica şi coşul, uitând de ierburi. Pe când

mergea, avu o senzaţie ciudată că nu sunt singuri şi privi înapoi. Vederea a zece sau a mai multor colonişti şi indieni o sperie teribil.

— Călătoresc cu un grup, în caz de ambuscadă, spuse Hainã Roşie.

Fiecare indian părea echipat de război, pielea strălucindu-i de ulei şi vopsea, cu muschete britanice în mâini. Privirea ei fusese atrasă de podoabele argintii ale pletelor scalpurilor purtate şi de chipurile lor întunecate, înainte de a-şi coborî privirea spre veşmintele familiare ale oamenilor de frontieră. La toate centurile lor de piele atârnau toporişti şi cuţite meşteşugite, coame cu pulbere şi săculeţe cu praf de puşcă pe umeri. Cu adevărat nu părea a fi o expediţie de vânătoare.

O luă de braţ şi o conduse dincolo de stejarii şi arţarii ruginii, în vreme ce grupul se aduna în jurul lor, vigilenţi şi uimitor de tăcuţi. Se mişcau repede, mocasinii lor afundându-se în pământul toamnei. Nu aveau cai şi ea ştia de ce. Caii lăsau urme clare şi făceau prea mult zgomot şi deranj, deşi îi putea duce la destinaţie mult mai repede. Ei aveau un motiv bun să meargă pe jos, ea ştia asta.

La marginea pajiştii casei ei, Hainã Roşie se opri, în vreme ce oamenii din grupul său trecură pe lângă ei. Privi spre cerdac şi nu zări nici urmă de Tata. Probabil că adormise din nou, singurul moment de răgaz de la tuşea care îl chinuia. Privirea lui Hainã Roşie cercetă cu mare atenţie pajiştea şi clădirile şi apoi rămase aţintită asupra ei. Deşi era la distanţă de un braţ de ea, nu putu să-l vadă din cauza lacrimilor. Dacă nu ar fi fost atât de obosită ar fi putut sta aici cu stoicism, ca el, găsind noi puteri în afecţiunea interzisă care simţi că se înfiripase între ei. Ar fi vrut să zâmbească, să-i ofere ceva al ei, dar nu mai avea puterea s-o facă.

— Stai aproape de casă, spuse el din nou, scoţând batista şi ştergându-i lacrimile pentru ultima oară.

Când el se întoarse să plece, ea simţi cum se sufocă.

Sprijinindu-se în săpăliga ei, stătea complet nemişcată şi-i privi pe oameni plecând. Înainte ca lunga coloană să dispară printre copaci, ultimul luptător se întoarse spre ea, cu o mică licărire de zâmbet pe chipul lui necunoscut. La brâul lui bălăbănea, atârnată de o coardă de salcie, un scalp roşcat proaspăt tăiat.

Aceeaşi culoare cu părul maiorului McKie.

Îi luă ceva timp să se liniştească îndeajuns, pentru a se putea întoarce în casă. Nu dorea să-l alarmeze pe Tata cu absenţa ei, dar, cu toate acestea, se temea de şocul pe care-l simţea încă imprimat pe faţa ei. Totuşi, adevărul e că nu ştia al cui scalp îl zărise atârnat de acel brâu întunecat. Probabil că mai mulţi colonişti aveau aceeaşi nuanţă a părului, deşi ea nu-şi amintise niciunul. Privi din nou spre pădurea în care tocmai se evaporase grupul lui Haină Roşie. Gândurile şi emoţiile ei, năpădite de atâtea griji, acum erau cuprinse de o suferinţă puternică, provocată de plecarea lui. Ducând săpăliga în grajd, păşi ca înţepenită spre casă, cu coşul gol în mână.

Tata o aştepta lângă vatră, cu fruntea încreţită de îngrijorare.

— M-am întrebat unde ai plecat, Fiică. Nu eşti în siguranţă în pădure, nu uita.

— Pur şi simplu am vrut să găsesc nişte plante medicinale, spuse ea.

Apropiindu-se de vatră, agăţă ceainicul pe suportul de deasupra focului şi luă câteva mâini de sasafras, dintr-un vas de pe poliţă. Dar nu-şi putu linişti tremurul mâinilor şi scăpă rădăcinile şi vasul de cositor pe podea. Din fericire, Tata îi uşură situaţia şi nu spuse nimic. Ea îşi văzu de treabă în jurul lui, neputând să stea locului. După ceva timp, ceainicul începu să şuiere, dar nu reuşi să înăbuşe tropotul copitelor de cai din faţa uşii lor.

Mergând la fereastră, ea văzu o jumătate de duzină de soldaţi apropiindu-se, cu Lysander Clay între ei.

O, *Doamne*, *nu soldaţi*.

Făceau ei parte din regimentul despre care Haină Roşie îi spusese că urma să vină spre casa lor? Strânse cu mâna tremurândă cerceveaua geamului, cuprinsă de panică. Se opriseră aproape de cerdac şi îl strigară pe Tata, cerând să le deschidă uşa. Întinzându-i bastonul, îl ajută să se ridice, apoi deschise încet uşa. Soarele târziu de amiază îi bătu în ochi, dar zări clar privirea neprietenoasă şi aspră de pe feţele lor. Oare maiorul McKie i-a înveninat împotriva lor, cu acuzaţiile de trădare?

Ea îi întâmpină pe oamenii în uniformă şi încercă să-şi stăpânească teama şi repulsia, care creşteau în sufletul ei. Nimeni nu făcu nicio mişcare pentru un minut întreg.

— Bună ziua, domnule pastor Little şi domnişoară Little.

Bărbatul în uniformă, care vorbea, îi era necunoscut.

— Sunt căpitanul Christie. Efectuăm căutarea maiorului McKie. Am fost înştiinţaţi că ar fi venit în casa voastră nu demult.

Tata îşi înăbuşi o tuse, apoi negă, dând din cap.

— McKie a fost aici acum trei zile, domnule căpitan, şi a stat de vorbă cu fiica mea.

— De atunci nu l-aţi mai văzut?

— Nu, domnule. S-a oprit aici, pentru o vizită scurtă, apoi a plecat.

Căpitanul se întoarse spre Morrow, în vreme ce calul său lovi pământul cu copilele, fără astâmpăr.

— A spus ceva despre locul spre care avea să se îndrepte, domnişoară Morrow?

Direct în iad. Îşi reţinu vorba aspră, cuprinsă de iritare, şi se strădui să privească la el. Dar îi reveni în minte scalpul ce bălăbănea, încă plin de sânge, ca un semn roşcat.

— A spus că are ceva treburi în nord şi va reveni să mă vadă, spuse ea.

Câţiva bărbaţi zâmbiră uşor şi îşi aruncară priviri cu înţeles. Tata începu să tuşească şi ea se apropie de el, ca pentru a-l proteja de privirile lor aspre.

În cele din urmă, căpitanul îşi scoase pălăria şi privi prin

curtea casei, zăbovind pe lanul mare de porumb, acum mirişte.

— Nu vă vom mai deranja astăzi.

Astăzi. Morrow îşi simţi inima grea. Se vor întoarce ei mâine, deci, cu privirile lor viclene şi acuzaţiile nerostite? îi vor acuza pe ea şi pe Tata nu doar de trădare, ci şi de crimă? Se simţi hăituită, prinsă la mijloc, şi se temea teribil pentru ea însăşi, pentru Tata… şi pentru Hainã Roşie.

În cele din urmă, se întoarseră să plece. Pe când ei se îndepărtau călare, Tata se întoarse spre ea, arătând mai dezorientat decât îl văzuse vreodată.

— Ce crezi că i s-a întâmplat maiorului McKie, Morrow? murmură el, înecându-şi un tuşit.

Ea îi întinse o batistă curată din buzunarul şorţului, dorind să-i împărtăşească suspiciunea ei.

— Eu… nu sunt sigură.

El suspină.

— Am mari rezerve faţă de maior, în special în privinţa relaţiei lui cu tine. Dar niciodată nu i-am dorit răul. Sau moartea.

Privi spre nord, către pădurea în care Hainã Roşie se pierduse cu numai jumătate de oră înainte. Deja îi păru că totul fusese un vis, mai puţin amintirea acelui scalp ce se bălăbănea.

— Nu cumva McKie ţi-a spus încotro se îndreaptă, din întâmplare?

Ea se aşeză agitată în scaunul balansoar.

— Nu, Tată.

— Poate că încă are treabă la nord de aici. E ciudat că lipseşte.

Când el intră înăuntru, ea îşi închise strâns ochii, încercând să-şi golească mintea de Robbie Clay şi McKie. O, *Hainã Roşie*, *ce ai făcut*? în mulţimea umbrelor apusului, simţi cum se consolidează legătura dintre ei şi cum se adânceşte propria ei confuzie.

Doamne, *sunt pierdută*!

A
minţindu-şi cuvintele lui Haină Roşie, prin care o îndemna să rămână aproape de casă, Morrow ascultă de sfaturile sale pentru câteva zile, înfiorată de teamă când Trapper Joeai povestea lui Tata despre detaşamentele de cercetare ce străbăteau pădurile în căutarea maiorului McKie. Ascultându-i, se simţi părtaşă la un secret teribil. Deşi sălbăticia înghiţise mai mulţi oameni, din care nu mai găsiseră nimic, dispariţia lui părea mai sinistră şi colonia fu cuprinsă de panică. Fiecare bătaie a ceasului de pe poliţă părea a aduce mai aproape ceva înfricoşător şi periculos şi nervii ei erau întinşi la maxim. Se îngrijea de Tata, citindu-i din Scriptură cu voce tare pentru a-l mângâia, până când rezerva de lumânări de seu scăzu şi ea era prea obosită pentru a mai urca scările spre camera ei. Ţinându-l de mână, moţăi în scaunul ei, între atacurile lui de tuse.

— Mergi sus în pat la tine, Fiică, o îndemnă ei, încercând să-i zâmbească liniştitor.

Dar ea refuză dând din cap, temându-se să-l lase, pentru ca soldaţii să nu dea buzna peste el.

Vocea lui părea o şoaptă frântă, în atmosfera încordată:

— Nu te pot ţine lângă mine zi şi noapte. Dacă te vei îmbolnăvi, ce vom face?

Plecă în camera ei împotriva dorinţei sale şi se aşeză pe marginea patului, cu picioarele amorţite de frigul din mansardă.

Luând picptănul în mână, încercă să găsească mângâiere în rutina zilnică. Sutele de perieri îi transformă părul într-o perdea mătăsoasă în lumina lumânărilor, dar cu greu îşi putea aminti ce făcuse. Epuizată de oboseală, scăpă peria şi aceasta lovi cu un trosnet podeaua rece.

Aplecându-se s-o ridice, lacrimile îi căzură pe dosul palmelor. Amintirea lui Haină Roşie, care îi şterse faţa şi apoi puse batista ei în haina lui de vânătoare, o dădu peste cap. I-o luase pentru a păstra amintirea ei, pentru a avea ceva care să-i amintească de ea în cazul în care nu o va

mai vedea niciodată?

Se întinse şi realiză că e o linişte neobişnuită. Absenţa tusei tatălui ei transformă casa într-un mormânt. Inima începu să-i bată nebuneşte şi se grăbi să coboare scările, pentru a alerga la el. Mâna, obrazul… îi erau reci. Era prea liniştit, prea nemişcat…

O, *Tată*!

Aruncându-se pe genunchi, scoase un strigăt de disperare. El se ridică şi se întoarse spre ea:

— Încă nu am murit, Fiică.

Culoarea reveni pe faţa lui palidă. Când începu să tuşească din nou, îi păru cel mai glorios sunet pe care îl auzise vreodată. Numai că ea nu se putu opri din plâns.

Liniile feţei lui se adânciră.

— Morrow, ce-i cu tine?

Îi mângâie părul şi ea plânse, până când lumânările se stinseră şi focul imploră să fie alimentat.

— Cred că nu numai pentru mine plângi tu. Ai nevoie de o mamă cu care să discuţi treburile astea ce ţin de inimă. Am uitat demult cum e să fii îndrăgostit.

Ea nu răspunse nimic, cu obrazul ei pe cămaşa lui de noapte umezită, gândind că nu a auzit bine.

— Ştiu că eşti îndrăgostită de Haină Roşie, Fiică. Nu are niciun rost să negi lucrul acesta.

Cu toate acestea, ea nu putu spune nimic.

El continuă, cu mare greutate, chinuindu-se să rostească fiecare cuvânt:

— Trebuie să apuci fericirea pregătită pentru tine. Înainte de a fi prea târziu.

«Să fe

Când auzi tropăit de copite mult după lăsarea întunericului, se temu pentru ce e mai rău. Tremurând, aruncă o privire spre Tata şi-l privi cum doarme, după ce tuşea îi fu oprită de o doză medicinală de whisky. Apropiindu-se de un geam închis cu obloane, se strădui să privească prin şipcile de lemn în curte şi spre clădiri şi văzu

un călăreţ singuratic, ieşind de după grajd.

Ochii ei erau îndreptaţi spre figura care descăleca, văzută la lumina lunii, şi speranţa îi crescu în suflet. Nu putea greşi socotind după statura lui, felul expert în care îşi conducea calul, agilitatea cu care traversa curtea spre casa lor.

Înainte de a ajunge la scări, trase barele şi deschise uşa. El stătea drept în faţa ei, coroana capului său întunecat atingând pragul de stejar al intrării, umerii lui largi umplând tot spaţiul.

Vocea ei era tremurândă, un pic neîncrezătoare:

— Am crezut că ai plecat.

— A trebuit să mă întorc.

— De ce?

— Tot ce contează pentru mine e chiar aici.

Se gândi la cuvintele acestea emoţionante, conştientă de căldura din privirea lui. Îşi aşeză carabina lângă uşă şi o închise, în vreme ce ea se îndreptă spre cămară să aducă cidru şi pâine. Când se întoarse, descoperi că el era chiar în spatele ei, în umbră, departe bine de lumina pală a lumânărilor, făcând-o să uite pentru ce venise acolo.

— Morrow, nu vreau să mănânc, îi spuse blând.

Ea aşeză jos cidrul, cu lacrimi în ochi, temându-se să-l privească, să nu se prăbuşească plângând în braţele lui. Era atât de obosită – chiar adormită – că emoţiile o copleşiră. Putea el vedea aceasta numai privind la ea?

Însăşi faţa lui părea obosită, de parcă ar fi venit de la o mare depărtare, câteva şuviţe de culoarea cărbunelui ieşindu-i din coada slab legată. Îi luă mâinile în ale sale.

— Ştiu că a fost greu pentru tine.

Greu? Nu, aproape de nesuportat. Dar nu-i putea spune tot ce o împovărase: McKie şi acuzaţiile sale de trădare, Tata care-şi pierdea încet puterile în faţa ochilor ei, sentimentele ei adânci pentru un om pe care nu trebuie să-l iubească. Privi repede în altă parte, cu gâtul sugrumat, încercând să rămână calmă. Secundele se scurgeau şi tristeţea şi confuzia pe care le ascunse pentru atâta vreme

începură să irupă sub privirea lui blândă. Trăgându-şi mâinile din ale lui, îşi acoperi faţa şi începu să plângă.

În câteva momente, se simţi învăluită de mireasma lui de tutun şi trupul lui cald şi puternic, sprijinindu-şi capul pe scobitura dintre pieptul şi umărul lui, cu braţele lui strâns în jurul ei. În spatele lor, Tata încă dormea, dar era un somn chinuit, întrerupt de hârâitul chinuitor din piept.

Îl întrebă în şoaptă:

— De ce te-ai întors? Aici nu eşti în siguranţă.

— M-am întors să închei ce am început ultima dată.

Are el în vedere momentul în care au fost pe punctul de a se îmbrăţişa în grajd? Când intrase Tata? Respiraţia lui era caldă lângă urechea ei, degetele lui mângâindu-i părul, care se despletea la atingerea mâinii sale aspre.

— M-am întors să-ţi cer să fii soţia mea.

Cuvintele acestea, atât de mult aşteptate, erau la fel de plăcute pe cât spera ea să fie. Dar aici, într-un colţ întunecos, şi Tata atât de bolnav…

— Mă iubeşti? Sau doar ţi-e milă de mine, aproape o fată orfană?

— Nu e vorba de milă, Morrow. E dragoste. Dragostea dintre un bărbat şi o femeie.

Îşi deschise buzele cu un fel de mirare:

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

— Nu până acum… nu până la tine.

— Atunci cum de poţi fi… sigur?

— Îmi cunosc mintea, inima.

Atitudinea lui încrezătoare – intimitatea cuvintelor lui – aprinseră ceva adânc în sufletul ei. Toate aceste luni în care încercase să se ascundă sau să nege începură să cedeze precum malul nisipos al râului. El îi oferea ce niciun bărbat nu îi oferise. Inima lui, o cerere în căsătorie onorabilă, un cămin.

Gândurile ei începură să hoinărească, împovărate de enormitatea cererii lui.

— Unde vom merge… unde vom locui?

— Este un teritoriu nou la vest de Mississippi. Numai câţiva oameni s-au aşezat acolo. Vreau ca noi să fim printre primii.

Vest? Departe de vărsări de sânge şi trădări şi morminte părăsite în spatele unui gard de pari. El privi în jos la ea, ochii lui zăbovind pe părul ei despletit. Şi-o imagina deja trăind lângă el, pregătindu-i mâncarea, împărţind totul împreună? Niciodată nu o atinsese în felul acesta, cu toate acestea într-o zi ar putea să-i poarte copilul. Gândul o umplu de o dorinţă arzătoare.

Ridicându-şi privirea, ea îi atinse obrazul. Tăcerea dintre ei se prelungi peste măsură. Ar fi dorit să-i dea un răspuns – să-i uşureze durerea şi pasiunea care i se citeau pe faţă – dar cuvintele i se înţepeniseră în gât şi nu putu vorbi. Contează prea puţin că îl iubea. Îl iubea ea *destul de mult*?

— Multă vreme mi-am reprimat ceea ce simţeam pentru tine… dar nu mai pot face acest lucru, spuse el.

O trase mai aproape, atingând-o cu ochii şi cu mâinile într-o exprimare a dragostei fără cuvinte, care îi tăie respiraţia. Nu mai era nicio barieră între ei acum, doar aceasta mărturisire emoţionantă a sentimentelor, inimă către inimă şi suflet către suflet.

— Am să plec departe de tine, dacă asta vrei. Dar simt… înghiţi în sec şi continuă cu o voce şoptită: Când sunt cu tine, simt că şi tu mă iubeşti.

Cuprinsă de emoţii, cedă, conştientă de ritmul aproape sălbatic şi neregulat al bătăilor inimii lui lângă a ei. Ea se agăţă de el şi strânse în pumni franjurile moi ale hainei lui, nevoia ei de el devenind atât de copleşitoare, că începu din nou să plângă, îi mângâie părul, iar gura lui îi atinse uşor urechea şi tâmpla şi spuse cu o voce joasă şi dulce şi agonizantă:

— Morrow… dă-mi voie să te iubesc.

Da, striga inima ei. *Da*… *da*… *da*.

El continuă să o ţină în braţe, oferindu-i sprijin şi mângâiere, până când ea se opri din plâns. Când braţele lui

se desprinseră de ea, simţi un gol amarnic.

— Nu voi mai spune nimic acum. Dimineaţă voi vorbi cu tatăl tău. Nu voi merge înainte împotriva voinţei lui. Sau a ta.

Cu aceasta, se întoarse, îşi luă arma şi ieşi din casă.

Se trezi complet şi pe deplin liniştită. Oare plecase Haină Roşie? Sau tata murise în timpul nopţii? se grăbi să se scoale şi se îmbrăcă, aruncându-şi privirea pe geam de mai multe ori, în speranţa că îi va zări afară, fără să se mai îngrijească să-şi prindă părul în cocul obişnuit. Ieşind din cameră, aşteptă aroma plăcută a cafelei, dar tot ce simţi fusese fumul de lemn şi tutunul. Scaunele de lângă vatră era lăsate nearanjate şi ea se întrebă dacă ei deja vorbiseră. Oare îi ceruse el mâna de la tatăl ei, în vreme ce ea dormise inconştientă la mansardă?

Copleşită de emoţii, păşi pe pridvorul din faţa casei, găsind marginile ei atinse de îngheţ şi florile rămase atinse de frig, lipsite acum de culorile lor vii. Se simţi uşurată când îi zări pe păşune: Tata străduindu-se să se ţină drept în bastonul său, dar arătând îndoit şi ruginit ca un cui vechi lângă tânărul şi puternicul Haină Roşie. Ea se aşeză pe marginea scaunului balansoar, dar ochii ei îi urmăreau, tânjind să audă ce vorbeau.

După ce rămaseră pe loc un moment, îngenunchează în următorul. Chiar şi în genunchi înaintea unui buştean căzut, înălţimea lui Haină Roşie era impresionantă. Ea rămase surprinsă când el îşi aplecă mai apoi capul.

Oare… *se ruga*?

Emoţiile o copleşiră. Trecuse o jumătate de oră înainte ca ei să se întoarcă, fiecare clipă adăugându-se la emoţiile şi încordarea ei. Păşind uşor pe pridvor, îşi netezi pliurile fustei. Dar el aruncă numai o privire spre ea şi plecă, lăsându-l pe Tata să se apropie şchiopătând de ea, în lumina slabă a dimineţii.

— Dar eu… el… aproape că şopti în tăcerea resimţită.

— Se va întoarce, o asigură Tata, încercând să tragă aer în

piept. Mi-a spus că a vorbit cu tine noaptea trecută şi ţi-a spus ce simte pentru tine.

Ea dădu din cap, urmărindu-l cu privirea până când dispăru în pădure.

— În dimineaţa aceasta mi-a cerut mâna ta. Dar înainte de a-mi da binecuvântarea, sunt câteva lucruri pe care trebuie să le înţelegi.

Ea simţi un fior de teamă şi privi în jos, spre vârfurile picioarelor. El continuă pe un ton liniştit, cu ochii aţintiţi spre pădure:

— Pe pajiştea de acolo, în vreme ce tu aşteptai aici, el a întrebat dacă Dumnezeu îl va primi pe un om ca el.

Ea se întoarse spre el, uluită.

— Mi-a vorbit despre acele fapte ale lui, când făcuse parte dintr-un grup care a luat scalpuri, a ars forturi şi l-a ucis pe maiorul McKie...

— Nu, Tată, te rog...

Faţa ei era rugătoare şi ridică o mână, ca pentru a opri cuvintele tulburătoare.

Privirea lui era insistentă:

— Trebuie să asculţi, Morrow. Nu trebuie să existe secrete între voi, având în vedere ce simţiţi unul pentru celălalt. Din fericire, harul lui Dumnezeu este cu mult mai mare decât orice ar fi făcut el. Şi Haină Roşie este atât de sincer în pocăinţa lui, cum nu mi-a fost dat să văd până acum.

Începu din nou să tuşească şi se întoarse să intre în casă, lăsând-o singură pe pridvor. O, *Tată*, *ce trebuie să fac*? Oare era Dumnezeu nemulţumit de o asemenea căsătorie? Era dispusă ea să privească dincolo de trecutul lui, la omul care devenise, oferindu-şi viaţa lui Dumnezeu? Oare iubindu-l – şi căsătorindu-se cu el – trăda ea memoria mamei sale, a Euphemiei şi a lui Jess?

Se lăsă ceaţa şi începu să plouă uşor, ştergând cerul albastru şi colorând pădurea în gri. Era singură, cu adevărat singură, cu decizia ei imposibilă. O pată maro se lărgea în faţa ei şi Haină Roşie apăru în curte. Cu toată stăpânirea de

sine de care fu în stare, păşi pe pământul rece pentru a-l întâmpina, ploaia lovindu-i faţa. A spus că va accepta decizia ei, oricare ar fi aceasta. El va pleca departe, dacă asta e ceea ce ea dorea.

Doamne, *ce ai vrea Tu să fac*?

Stând în faţa lui, se simţi dintr-odată liniştită, simţi o pace pe care nu o putea explica.

Trebuie să apuci fericirea pregătită pentru tine. *Până nu este prea târziu*.

Întinzându-se după mâna lui, o duse la obrazul ei, aşa cum făcuse în grajd în acea noapte furtunoasă, ştiind că îl iubise şi atunci. Faţa lui era cuprinsă de emoţii, poate puţin neîncrezătoare, iar ea se simţi atât de mişcată, încât îi venea greu să spună lucrul de care acum era sigură.

— Vreau să fiu soţia ta, începu ea abia trăgându-şi aerul în piept. Vreau să fiu a ta… cu totul şi complet.

El nu o luă în braţe, aşa cum ea îşi imagină că va face, dar în ochii îi străluci o privire de plăcere genuină. În ciuda ploii reci, rămaseră unul în faţa celuilalt, privindu-se insistent, ca pentru a cântări toate implicaţiile a ceea ce tocmai făcuseră sau urmau să facă.

Ochii lui căprui erau pătrunzători.

— Eşti sigură?

— Da.

Sub corsetul ei, inima îi creştea de o bucurie pe care nu o mai cunoscuse înainte. În spatele ei, uşa casei se deschise şi Tata se ivise în cerdac. Ei se întoarseră cu faţa spre el şi vocea lui Haină Roşie străbătu poiana liniştită:

— Fiica ta a acceptat să fie soţia mea.

Tăcere. Era Tata mulţumit, aşa cum sperase ea că va fi?

— Ei bine, spuse el în cele din urmă, atunci haideţi să facem nunta.

Aici şi acum? Cuvintele neaşteptate îi tăiară respiraţia, dar satisfacţia de pe faţa tatălui ei o încurajă. Acum, nedorind să stea în ploaie, fugi spre cerdac, urmată de viitorul ei soţ.

Urcă scările casei şi dispăru fără niciun cuvânt.

Nerăbdarea puse stăpânire pe ea şi scormoni dulapul întunecat, simţind cu degetele catifeaua scumpă. Aruncând-o pe pat, îşi scoase rochia udă şi o lăsă să-i cadă pe podea, nedorind să-i facă s-o aştepte prea mult. Rochia i se aşeză frumos, acoperindu-i lenjeria brodată. Nu se deranjă să-şi pieptene părul, ci îl lăsă nelegat, plăcându-i felul în care ploaia îi ondulase şi încreţise şuviţele.

Amintindu-şi de buchetul lui Lizzy, i se păru că-i lipseşte ceva. Coborând, zări câteva flori de celastrus pe poliţă. Smulgându-le din vasul vechi, le apropie de nasul ei, de parcă mireasma lor ar putea să o împrospăteze. Deşi şi-ar fi dorit trandafirii din iunie, şi acestea îi părură destul de bune.

Oare nu stătuse lângă foc şi-l aşteptase pe Robbie Clay cu numai câteva luni în urmă? Cât de diferit era de data aceasta. Azi era grăbită, dar încrezătoare şi dornică. Aşa cum ar trebui să fie o mireasă. O deranja numai gândul la soldaţii care ar putea apărea în orice moment la uşa lor…

Când Tata şi Haină Roşie intrară, venind de pe pridvorul în care aşteptaseră, ea îşi plecă ochii spre buchetul de flori şi rămase fără cuvinte. Cei trei se apropiară, un pic neîndemânatici şi chiar timizi. Tata stătea în faţa focului pâlpâitor, cu Biblia deschisă în mână, şi cuvintele lui din inimă fură întrerupe de accese de tuse:

— Preaiubiţii mei…

Privirea afectată de pe faţa tatălui ei o emoţionă. Oare îşi amintea el de ziua nunţii lui? Cum arătase mama ei? Cum se simţise el?

— Cu acest inel mă căsătoresc cu tine…

Ea repetă cuvintele pline de simţire şi îl privi pe Tata cum îşi scoate propria lui verighetă şi i-o întinde ei. Încercând-o pe al patrulea deget al mâinii stângi a lui Haină Roşie, descoperi că nu îi trece dincolo de încheietură. Luând o gură de aer, încercă degetul cel mic, pe care i se potrivea perfect. El privi spre verigheta lată de aur, cu o cruce distinctă celtică, în vreme ce Tata îşi băgă mâna în buzunar

şi scoase o a doua verighetă, una pe care ea nu o mai văzuse din vremea copilăriei. Fusese a mamei ei, cadrul ei delicat reflecta toate nuanţele bogate şi calde ale focului. Pentru câteva momente, moştenirea de familie din mâna sa fusese ascunsă de privirile ei, luptându-se din greu cu emoţiile.

— Cu trupul meu mă dăruiesc ţie…

Cuvintele intime păreau o invitaţie deschisă la a se gândi la plăcerea care îi aştepta… cum i se va încâlci părul între degetele lui… gustul sărutului său. Până acum, îşi ţinuse mintea departe de asemenea lucruri. Dar azi, în ziua nunţii ei, se putea gândi cum se va bucura de el. El privi în jos spre ea, gândindu-se poate la aceleaşi lucruri şi, realizând acest fapt, inima îi goni nebuneşte.

— Îţi dau toate bunurile mele pământeşti…

La aceasta, ea aproape că zâmbi. Toate bunurile ei pământeşti constau din câteva aşternuturi şi haine şi alte câteva mărunţişuri. Şi ale lui? Un cal bun şi o armă, poate hainele de pe el. Ea nu ştia şi nu îi păsa.

Când îşi aplecară capetele şi Tata începu să se roage, îşi ţinu respiraţia, aşteptând cuvintele: „Acum poţi să săruţi mireasa”. La niciuna dintre nunţile conduse de el nu fusese omisă partea aceasta. În schimb, rugăciunea lui de încheiere a fost punctată de un hârâit şuierător. Nido menţiune a sărutului. Expiră uşor, un pic dezamăgită.

Tata se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun, ştergându-şi sudoarea cu o cârpă de pânză pătrată, extrem de epuizat şi încă tuşind, într-adevăr, ziua aceasta fusese prea mult pentru el. Dar, înainte ca ea să-i poată aduce un pahar cu apă, el se ridică şi ieşi în cerdac, să le ofere un pic de intimitate. Focul trosnea înainte, aruncând o explozie de scântei pe vatra de piatră, singura mişcare în camera cufundată brusc în tăcere.

Ei rămaseră nemişcaţi câteva momente, încremeniţi de uimire. Ochii lui calzi păreau să danseze privindu-i rochia şi toate detaliile ei feminine. Două duzini de nasturi de

mătase. Un volănaş de dantelă, care îi încadra pieptul. Straturi şi straturi de catifea scumpă. Două rânduri de jupoane, care se vedeau de sub rochia lungă până la glezne. Arăta ca o mireasă.

Era a lui.

Încet, braţele lui o cuprinseră şi ea îşi ţinu respiraţia. În sfârşit puteau încheia ceea ce începuseră în grajd…

Toate gândurile îi zburară din minte când el o sărută. Simţi că pluteşte într-o mare de emoţii şi se topeşte toată. Era neobişnuit să-l simtă cu mâinile ei nesigure şi asta o cufundă într-o vrajă ciudată. Se desprinseră numai pentru a se topi împreună din nou, sărutându-se până rămaseră fără respiraţie, până când fură nevoiţi să revină la realitate. Nu era nici timpul şi nici locul potrivit pentru a face dragoste, cu Tata atât de bolnav şi aşteptând pe pridvor.

— Trebuie să plec, şopti Haină Roşie.

Strălucirea din ochii lui îi spuse tot ce timpul nu-i permitea să rostească. Prezenţa lui aici era la fel de periculoasă pentru ea şi pentru Tata, ca şi pentru el.

— Tatăl tău… zise. Nu o va mai duce mult. Când el va pleca, voi veni după tine.

— Dar când… cum?

Tonul rugător din vocea ei părea să-l rănească şi el îi îndepărtă de pe faţă o şuviţă de păr, împletindu-şi degetele prin el.

— Curând, o asigură. Ochii lui se fixară pe faţa ei, de parcă ar vrea să-şi întipărească în minte şi în inimă fiecare detaliu: Deja mi-e dor de tine.

El o sărută din nou, până când aproape că i se muiară genunchii. Când se îndepărtă, ea privi la foc, neputând să-l vadă plecând, ţinând strâns florile strivite de îmbrăţişarea lor. Îşi trecu degetele peste buze, pe care păru să zăbovească pasiunea sărutului lui. Oare unde, se întrebă ea cu mâhnire, îşi va petrece el noaptea nunţii lor?

Din spatele ei, Tata spuse:

— Nu m-am gândit niciodată că voi ajunge să trăiesc să

văd ziua asta. Dar sunt bucuros că am ajuns.

Se întoarse spre el, simţindu-se aproape ca un copil, în lumina vetrei.

— Tată, chiar suntem căsătoriţi, până la capăt şi cu adevărat?

— Ca slujitor al Evangheliei, te pot asigura că sunteţi şi îmi face mare plăcere să spun asta.

Tuşind din nou, se duse să se întindă.

— Acum voi încerca să-ţi fac favoarea de a-mi da ultima suflare, pentru ca soţul tău să te poată lua în vest, aşa cum vrea, deşi ar fi mai bine să pleci chiar acum cu el şi să lăsaţi un om bătrân să moară în pace.

— Sst, îi spuse ea dojenitor, ajutându-l să se aşeze în pat.

Nu înţelegea cum reuşise să stea în picioare pentru modesta lor ceremonie. Presupunea că rugăciunea îl întăriseră.

— Îţi va fi un soţ bun, curajos şi inteligent cum e. Deschiderea lui pentru lucrurile spirituale spune multe despre caracterul lui. Nu te-aş fi putut da unui om mai puţin onorabil. Şi tu îi vei fi o soţie bună, ca mama ta înainte de tine.

Ea îi zâmbi printre lacrimi, dar cuvintele lui pline de încredere nu reuşiră să-i liniştească tumultul care se ridicase în sufletul ei. Cu pericolele care ameninţau peste tot în jurul ei, nu exista nicio certitudine despre nimic, dincolo de momentul prezent. Deja fuseseră forţaţi să se despartă, deşi jurămintele cele mai sfinte îi legară împreună cu câteva momente înainte.

El o studie, de parcă încearcă să-i ghicească gândurile.

— Numai Dumnezeu ştie ce-ţi rezervă viitorul. Mai bine să te rogi şi să nu stărui prea mult asupra gândurilor despre ce va fi.

Un nou acces de tuse încheie conversaţia lor şi ea se ridică să-i aducă ceva whisky şi apă. Când el se linişti, ea îi luă paharul gol şi se rugă pentru protecţia lui în noaptea lungă ce le stătea înainte.

Vocea lui se stingea rapid:

— Trebuie numai să fii soţie şi mamă, aşa cum te-a chemat Dumnezeu să fii, Morrow. Lasă restul în seama Lui.

Ea îl sărută pe frunte şi întinse o a doua pătură pe el, apoi stinse toate lumânările, mai puţin cea pe care urma să o ia sus cu ea. Rochia de catifea foşni pe scările vechi de lemn, care nu scoaseră niciun sunet, şi începu să-şi descheie corsetul, dorind să-l ţină pe ea un pic mai mult. Dormitorul ei era rece, ca o peşteră.

Încă nu trebuia să se îngrijoreze despre cum trebuia să fie o soţie. Privi spre pat, cu aşternuturile lui îngrijite, amintindu-şi că Haină Roşie abia încăpuse în el. *Patul tău mă face moale*, îi spuse el. Ştia că Haină Roşie prefera blana de bizon şi podeaua tare, în locul unui pat moale. Salteaua de pene cu greu îi putuse ţine pe ea şi pe Jess. Când erau copii.

Amintirea o făcu să nu mai simtă frigul.

O, *Jess*, *unde eşti*? *Oare te voi mai revedea vreodată*?

T

aţa plecă după numai câteva zile. Nu avusese parte de ultimele sfaturi, de un ultim rămas-bun. Mai spre sfârşit, părea să-şi revină, aproape păcălind-o, făcând-o să plece de lângă el perioade mai lungi de timp şi să doarmă sus. Şi, în acea ultimă dimineaţă, când coborî, el nu mai era, doar carapacea unui trup rece şi un pic rigid. Mâinile lui erau împreunate pe piept – se rugase? – şi părea că toate zbârciturile adânci de pe pielea lui aspră fuseseră atinse de o mână cerească.

Ea căzu în genunchi lângă el, lăsându-şi obrazul umed pe umărul lui nemişcat, dorind ca el să se ridice şi să-i mângâie părul pentru ultima oară. Stătu multă vreme aşa, nedorind să-l lase să plece. Era aşa o linişte. Aşa o pace. Absenţa tusei fu ascunsă de lumină şi cântec de păsări şi aer proaspăt. Era liber. Eliberat de trecut… eliberat de durere şi boală… eliberat de oameni ca McKie. Acum era cu Mama şi cu Euphemia. Poate chiar cu Jess. Cum ar putea fi

tristă când el era, în sfârşit, liber?

Îl lăsă fără tragere de inimă şi se îndreptă spre vatră. Cândva, în noapte, focul se stinse şi ea scormoni în cenuşă după un cărbune aprins pentru a-l înteţi, gândindu-se pierdută pe cine ar putea chema s-o ajute să-l îngroape. Dar nu trecu mai mult de o oră şi Trapper Joe cu Good Robe apărură în cadrul uşii, căruntul om al pădurii fiind aproape amuzat de uimirea ei.

— Intuiţia indiană, spuse el, arătând cu capul spre soţia sa.

Feţele lor erau îndurerate, amintindu-i că pierduseră un prieten drag în acea zi. Chiar şi Little Eli, ascuns în braţele mamei sale, părea trist.

Morrow şopti o rugăciune de mulţumire şi se simţi cuprinsă de afecţiune pentru ei. Cu ajutorul lui Good Robe îl îmbrăcă pe Tata în cele mai bune haine de predicator, îi puse nişte flori de celastrus în mâini şi îi pieptănă părul argintiu, în vreme ce Joe aduse sicriul şi cearşaful din şopron. Pământul era moale, nu întărit de îngheţ, şi lada mare alunecă uşor în groapă, lângă Mama şi Eupfemia, în spatele gardului de pari.

Pentru câteva momente sfâşietoare, se simţi nenorocită peste măsură. Stând strânşi unul în altul în tăcere, în jurul movilei proaspăt ridicate, pierduţi fiecare în gândurile lui proprii, simţi că un vânt rece îi biciuia pelerina de lână. Nu suporta să plece, de parcă întorcându-i spatele tatălui ei ar pierde cumva amintirea lui dragă. Dar soarele începu să strălucească pe cer şi le încălzi umerii plecaţi, iar ei porniră încet înapoi spre casă.

— Vom petrece noaptea cu tine, domnişoară Morrow, spuse Joe, şi Good Robe dădu aprobator din cap.

Fusese mişcată de grija lor, dar simţi nevoia să stea singură.

— Nu e nevoie, Joe, spuse ea.

Să îndrăznească să le spună secretul ei?

— Haină Roşie va veni curând. Tata ne-a căsătorit acum câteva zile.

Joe se holbă la ea în umbra casei, şi apoi spuse cu un zâmbet subit:

— Voi doi aţi avut grijă să pregătiţi toate la timpul potrivit, încotro vă veţi îndrepta?

— Vest. Teritoriul Missouri.

La menţiunea aceasta, faţa lui Joe exprimă o năzuinţă pe care ea nu o mai zărise până atunci.

— Ţinut excelent pentru vânat. Ţinut excelent pentru locuit.

Încurajată de tonul său aproape de adoraţie, Morrow zâmbi uşor, apoi simţi un gol adânc şi dureros în stomac, când el adăugă:

— Este un moment potrivit pentru a pleca acum, când aceste aşezări sunt expuse unor mari nenorociri. Am auzit că un nou ofiţer vine în Kentucke, pe lângă el comandantul McKie seamănă cu un picnic de sabat. Numele lui e Clark. George Rogers Clark.

Ea privi în jos, la inelul ei de nuntă, şi rămase tăcută, întrebându-se unde e Haină Roşie, dacă era cumva în drum spre ea.

El îşi scărpină barba, gânditor:

— Îmi doresc să ajung în vestul îndepărtat. Dacă voi reuşi, voi încerca să te găsesc.

Ea clipi, pentru a-şi ascunde lacrimile.

— Mi-ar plăcea, Joe.

Îndreptându-se spre poliţa de deasupra căminului, luă de pe ea o carte prăfuită, din care scoase un document şi i-l înmână. El se uită perplex, până când ea spuse:

— Tata a vrut să vă lase casa vouă, ţie şi lui Good Robe. E a voastră.

El rămase fără cuvinte şi îi apărură lacrimi în ochi; îi venea greu să creadă. Faţa brună a lui Good Robe strălucea de bucurie şi făcu câţiva paşi de probă prin camera mare, privind la scaunul balansoar şi la masă, la cămara plină şi patul mare din colţ.

Zărind scrisoarea aşternută în grabă rămasă pe masă,

Morrow i-o întinse lui Joe:

— Te rog să i-o trimiţi mătuşii Etta, pentru mine. Ea trebuie să ştie despre Tata… despre plecarea mea…

Dar imediat ce spuse aceasta simţi o mustrare de conştiinţă. Poate că nu era prea înţelept să expedieze asemenea veşti în acelaşi timp: moartea tatălui şi decizia ei de a merge în vest. Dar nu-şi putea lăsa singura rudă în neştiinţă despre cele întâmplate cu ei. După ce trăise cu incertitudinea agonizantă privitoare la Jess, nu dorea nimănui aşa ceva.

El vârî scrisoarea şi documentul în haina sa de vânătoare, dând din cap în semn de înţelegere, când ea spuse:

— Nu menţiona încă în fort plecarea dintre noi a tatălui meu, Joe. Până nu plec de aici.

Gânduri despre acuzaţiile lui McKie şi trădarea Jemimei continuau să o bântuie. Ar putea soldaţii s-o aresteze încă pentru trădare? Ar putea să-l vâneze ei pe Haină Roşie pentru McKie?

O, *Doamne*, *Te rog*, *adu-l înapoi la mine*, *ca să putem pleca în Vest în pace*.

Când ei se îndepărtară, după ce îi promiseseră că se vor întoarce la sfârşitul săptămânii, ea rămase singură la umbră, simţind că nu va putea suporta goliciunea sufletească neaşteptată. Apropiindu-se de patul din colţ, începu să scoată cearşafurile, lacrimile udându-i mâinile în timp ce lucra. Dar continuă să trebăluiască, scotocind prin lăzi şi dulapuri, încercând să-şi adune gândurile împrăştiate, muncind până când se simţi epuizată. Continuând să cureţe şi să sorteze, pregătind lucruri pentru Good Robe, Joe şi Little Eli şi împachetând câteva dintre lucrurile îndrăgite de ea, pierdu noţiunea timpului. La sfârşitul zilei rămase în cerdac, aşteptând, întrebându-se şi rugându-se. Pădurea se uita la rândul ei la ea, goală. O, *Doamne*, *am visat toate acestea*? Verigheta de aur de pe mâna ei era o amintire binecuvântată că nu, deşi gândurile i se întunecară. Şi dacă, de când plecase, el dăduse de necaz? Dacă nu se va

mai întoarce? Vieţile lor împreunate îi părură ca o carte goală, plină de posibilităţi nenumărate şi plăcute. Sau pagini după pagini de suferinţe.

În dimineaţa următoare îşi făcu o cafea, dar nu putu mânca din biscuiţii pe care îi pregătise. Privind în jur la locuinţa lor mică, lipsită de prezenţa liniştitoare a tatălui ei, simţi că ea nu-i mai aparţine casei, şi nici casa ei. Joe şi familia lui vor fi fericiţi aici şi, dacă Jess se va întoarce vreodată, ei vor fi aici să-l întâmpine. Gândul acesta o mângâie un pic, la fel ca amintirea recunoştinţei lor, când le înmână documentul.

Începu să tremure şi îşi înfăşură pelerina în jurul trupului, ghemuindu-se lângă flacăra vetrei. Nu prea putea face nimic decât să aştepte. Şi să se roage. Şi să viseze. Îşi lăsă capul să-i cadă în piept, picotind, cu gândurile împrăştiate. Prin uşa crăpată din spatele ei pătrunse o rafală de vânt rece… şi încă ceva.

Chemarea unui porumbel.

Trezindu-se, privi peste umăr la uşa deschisă, speranţa înflorindu-i în suflet. Oare chiar aşa să fie? încet, se îndreptă spre pridvor. Chemarea veni din nou, dar pajiştea era goală. Cuprinse un stâlp al cerdacului, simţind că e singurul lucru care o putea susţine şi cercetă marginile pădurii. Umbrele dansau în lumina zorilor, razele aurii pătrundeau printre crengile goale. Deci numai visase?

Dar acolo, în stânga ei, între copaci, stătea un bărbat. De cum ochii ei îl zăriră, începu să alerge spre ea, peste pajiştea plină de frunze, şi ea făcu acelaşi lucru, atât de plină de bucurie, că se simţi uşoară ca o pană. Se îmbrăţişară strâns, plini de emoţie: ea plângând de bucurie şi el prea mişcat ca să mai poată vorbi. El o ţinu aşa multă vreme, ochii lui cercetând locul deschis şi pădurea din jur.

Suflarea lui era caldă lângă urechea ei.

— Ai ştiut că vin după tine.

— M-am gândit că poate sold am…

El o trase mai aproape şi ea se agăţă de el, absorbindu-i

căldura şi puterea. Scoase batista ei din mantaua lui, îi şterse lacrimile şi apoi pomi cu ea spre casă. Intrând, privi spre patul gol şi pe faţa lui se citi întristarea.

— Tata ne-a părăsit ieri, spuse Morrow. Joe şi Good Robe au venit imediat după…

Spunând aceasta, simţi nevoia să plece şi să lase amintirea în spatele ei. Pericolul părea să plutească deasupra lor, grăbindu-i. Deşi era pregătită de plecare, nu se gândise că îi va veni greu să lase totul în urmă. Probabil că niciodată nu îşi va mai vedea casa.

El scoase nişte veşminte dintr-o traistă, pe care o ţinea în spate, şi i le întinse. Un pic intimidată, fugi sus pe scări în dormitorul ei şi îşi scoase rochia nepotrivită, plăcerea alungându-i tristeţea. O haină de stambă, albastru închis împodobit cu flori galbene mărunte, moale la atingere. Împreună cu aceasta mai era o fustă de piele de un alb strălucitor, cu mărgele albastre şi ciucuri grei, o adevărată operă de artă, care îi atârna până peste genunchi. Le îmbrăcă pe ambele şi încercă să-şi lege brâul de piele în jurul talei, privind în jos la jambierele şi cizmele pe măsură. Tot ce îi mai lipsea era pelerina de blană.

Îndreptându-se spre dulap, se privi în mica oglindă ovală, un pic dezorientată de femeia tânără care o privea la rândul ei. În confuzia şi graba ei, abia îl auzi pe Haină Roşie pe scări. Se apropie şi se postă în spatele lui Morrow, cu mâinile pe umerii ei. Ochii lor se întâlniră în oglindă şi ea simţi că avea să-i spună ceva important.

— Sunt aproape gata, spuse ea încet, legându-şi panglica la gât, cu degetele-i tremurânde.

Liniile frumoase ale feţei lui trădau ceva ce nu mai văzuse înainte la el. Îngrijorare neobişnuită… îndoială.

— Îţi cer un lucru greu. Ea se întoarse spre el, cuprinsă de spaimă. Oare se răzgândise? Maxilarul lui era încordat: Te pot duce în est.

La mătuşa Etta? Lacrimile se iviră în ochii ei şi îl privi rugător.

— Nimeni nu trebuie să ştie ce s-a întâmplat aici.
— Te referi la căsătoria noastră?
— Ai putea avea o viaţă mai uşoară…
— O viaţă fără tine?
Se simţi cuprinsă de tristeţe, rănită şi numai de faptul că se gândise la aşa ceva.
— Tu… regreţi?
Şi atunci zări licărirea de durere din ochii lui.
— Nu, Morrow. Doar vreau ca tu să fii sigură.
Tonul lui era din nou blând şi ea realiză ce greu cântărea totul în mintea şi în inima lui. Era ea cu adevărat pregătită să-şi părăsească viaţa de până atunci – tot ce ştiuse până la acel moment – şi să plece cu el?
În răspuns, îi înmână pur şi simplu încălţămintea, de care nu era sigură. El îngenunche în faţa ei, punându-i în picioare un mocasin moale de piele şi apoi o încălţăminte mai groasă, neagră-maronie, impermeabilă. Degetele lui se descurcară rapid cu şnururile, legându-le deasupra genunchilor ei. Când se ridică, pe faţa lui nu mai rămăsese nicio umbră de îndoială.
Nu mai rămăsese decât un singur lucru: făcând câţiva paşi în casa rămasă goală, ea îşi luă un rămas-bun tăcut de la amintirile dureroase ale trecutului. Haină Roşie zăbovea în cadrul uşii, amintindu-i astfel că nu puteau irosi lumina zilei.
Curând, iapa ei, armăsarul negru al tatălui său şi un cal de povară fură încărcaţi cu pături şi diferite lucruri, deşi cele mai multe fuseseră lăsate în urmă pentru Joe şi Good Robe. Aruncând o ultimă privire în jur, luă pipa şi Biblia tatălui ei de pe masă, cu ochii plini de lacrimi. Rosti un ultim rămas-bun casei, pe care o cunoscuse de atâta vreme, înainte de a-i trece pragul spre locul în care aşteptau caii, determinată să nu privească înapoi.
Pericolul părea să-i urmărească îndeaproape de îndată ce pătrunseră în pădure. El o ducea în nord, departe de staţia Râul Roşu, pe temuta Calea Războinicului. Era un drum necunoscut ei. Şedea călare pe Dollie, cu spatele şi umerii

înţepeniţi sub pelerina de blană. Peisajul părea scheletic şi rece, frunzele uscate de sub picioarele lor se sfărâmau trosnind tare, ca un foc de muschetă. Oricine la mai puţin de un kilometru distanţă i-ar fi putut auzi, se necăjea ea. Nu realizase cât de speriată era, până când opriră sub un pin şi el o ajută să coboare din şa.

Luă bidonul oferit de el şi şi-l duse la gură, tremurând atât de tare că vărsă din apă. Scoţând un vas de cositor din desaga prinsă în şa, Haină Roşie îl umplu şi îşi puse mâinile peste ale ei, pentru a-i ori tremuratul, ducându-i apa la gură. Gestul tandru îi dădu curaj şi mai luă câteva înghiţituri. Dar când el se întoarse de la ea, începu din nou să tremure, stânjenită atunci când el o privi atent şi îi observă teama.

— Din cauza frigului, spuse ea încet.

— Nu doar frigul, Morrow.

Ochii ei cercetau pădurea pustie, până când el îi întoarse blând faţa spre el, prinzându-i bărbia între degetele sale.

— Stai cu ochii pe mine. La pădure mă uit eu.

Reuşi să-i arunce un zâmbet.

— Asta nu e deloc greu… să stau cu ochii pe tine.

Mărturisirea ei cu răsuflarea tăiată îl surprinse pe el la fel de mult ca pe ea, sau aşa părea. El îi ridică bărbia, aplecându-şi capul până când buzele lui le întâlniră pe ale ei, într-o îmbinare ameţitoare. Brusc, pericolul din jurul lor păru numai o ceaţă care se risipeşte. Emoţia dintre ei o făcu să tremure din nou. Gândurile ei erau atât de pline de sărutul din ziua nunţii, încât simţi fiori în tot trupul.

— E periculos să faci dragoste în această pădure, murmură el şi se retrase. Părea la fel de dezamăgit ca şi ea.

Se întoarse spre desagi având grijă, credea ea, să nu-şi odihnească prea mult privirea asupra ei.

Porniră din nou la drum şi ea făcu aşa cum îi ceruse, stând cu ochii pe el. Cu adevărat, observarea lui deveni plăcerea ei supremă. Când nu mai putu călări, umblă pe lângă cal. Noile ei haine îi ofereau o uşurinţă în mişcare, ceva ce nu

cunoscuse înainte, şi încercă să imite graţia înnăscută cu care se mişca el, care îi păruse ciudată, dată fiind puterea şi statura sa.

Cu cât mergeau mai departe, cu atât devenea mai sigură că se căsătorise cu un străin. Primele lor ore împreună păreau a fi alcătuite din zeci de introduceri în inima şi mintea lui. Modul expert în care îşi mânuia calul. Rezistenţa lui uimitoare. Modul dezarmant în care trecea de la engleză la limba shawnee.

Uneori, părea a nu fi conştient de prezenţa ei, dar apoi se întorcea brusc spre ea, cu ochii lui veseli şi aproape ştrengărești. Se delecta în aceste priviri. Ele îi uşurau tot disconfortul acelei prime zile, când îi părea că trupul şi emoţiile ei nu mai făceau faţă. Când, în sfârşit, se opriră, mult după asfinţit, ea murmură o rugăciune de mulţumire.

Prea obosită pentru a mai putea vorbi, începu să amestece făină cu apă, turnând aluatul într-o tigaie mică de metal, aproape de focul aprins de Haină Roşie, în vreme ce flacăra portocalie lingea frigările cu carne de vânat sărată, sucul ei prelingându-se şi sâsâind, în vreme ce ei găteau. Cu un mic pârâiaş lângă ei, aveau apă din belşug, goana lui bolborosind o muzică liniştitoare, în lăsarea nopţii.

Mâncară unul lângă altul şi apoi Morrow spălă cele rămase, în vreme ce Haină Roşie termină de construit un adăpost din scoarţă, aşezat între doi copaci falnici, cu acoperişul şi podeaua din crengi de cucută, acoperite cu tot felul de pături şi învelitori. Deci acesta va fi patul lor nupţial? Un fior ciudat, pe care nu-l putu numi, trecu prin trupul ei când îl privi cum lucrează.

Niciodată nu simţise mai mult nevoia de sfatul unei mame ca acum. Pe când se gândea la îndatoririle ei de soţie, focul o ademeni şi adormi adânc, învăluită în căldura lui, mai degrabă decât în braţele nefamiliare ale lui Haină Roşie. Nici măcar nu simţise când el o ridică în braţe, îi scoase încălţămintea din picioare şi o puse în pat.

Dimineaţa fu nevoit s-o scuture ca să o trezească. Când îl

zări aplecat deasupra ei, fără cămaşă, cu părul lui negru despletit şi nepieptănat, prima reacţie a fost de mirare. Visase că adormise pe salteaua ei de pene, nu pe pământul rece, şi sigur nu cu un soţ.

— Eşti frumoasă trează, spuse el cu un zâmbet cunoscut. Dar eşti chiar mai frumoasă când dormi.

Ameţită, îl privi cum îşi ia pe el cămaşa, în frigul dimineţii. Ea se strădui să îşi pună încălţămintea, alegând să-şi lase părul să-i atârne, întrucât o încălzea ca o haină. Deja se simţea confuză, de parcă s-ar fi trezit după o noapte de coşmar şi o durea fiecare muşchi. Chiar şi tălpile o ardeau.

El o ajută să se ridice, dându-i pe spate o şuviţă de păr.

— Cum te simţi?

Cum mă simt? Clipi de câteva ori şi-l fixă cu privirea. Cum ar trebui să se simtă? Nu se simţea căsătorită. Se simţea doar… mâhnită. Şi confuză.

Degetele lui îi atinseră uşor obrazul.

— Morrow, pun prea mare presiune pe tine? Nu sunt obişnuit să călătoresc cu o femeie.

Ea îşi scutură capul, dorind să-şi alunge emoţiile şi crezând că s-ar putea să o sărute. Simţea încă în gură gustul cărnii fripte din seara trecută şi îşi dorea apă… multă, multă apă. Întorcându-se pe loc, ieşi din adăpost şi se grăbi spre pârâu, cu o cană în mână. Umezeala rece îi trimise fiori prin tot trupul. Îngenunche şi introduse cana în apă susurătoare, care spăla pietrele reci, şi apoi bău trei căni una după alta. Ameţită, se ridică, abia ajungând în tufişuri înainte de a-şi goli stomacul pe iarbă.

Curând el ajunse în spatele ei, luând-o în braţe.

— Azi ne vom odihni.

Când se trezi câteva ore mai târziu, el era plecat. Vântul ce legăna vârfurile copacilor coborâse şi se juca acum cu flăcările tremurătoare ale focului, lângă care se chirci ea. Nu departe de picioarele ei, era aşezat un vas mic pe cărbuni, acoperit cu o bucată curată de scoarţă de copac. Era cel mai mic vas de gătit al ei şi ea se întrebă ce conţine

şi dacă ar trebui să amestece în el. Vântul alungă aroma dincolo de ea, dar îi suflă în faţă o pală de fum. Simţi dintr-odată că tânjeşte după coşul casei ei, dar ştiu că ar fi mai bine să se obişnuiască cu fumul şi murdăria. Hainele ei de călătorie erau deja murdare pe alocuri, deşi fusese pe cât de atentă se putea.

Tremurând din nou, simţi o a doua pătură acoperindu-i umerii, căci Haină Roşie veni şi se aşeză lângă ea. Privirea lui era pătrunzătoare, aproape înţepătoare, de parcă ar încerca să aprecieze cât de obosită era.

— Sunt mai bine acum, îi spuse ea, trăgând pătura mai aproape în jurul ei. Dimineaţa ce vine voi putea călători şi-ţi promit că nu te voi încetini.

El ridică apoi capacul de pe oală.

— Şi eu îţi promit că nu voi pune presiune pe tine. Ca soţ, am multe de învăţat.

Luând o lingură, amestecă în conţinutul vasului şi i-l întinse să guste. Se strâmbă şi i-l întinse înapoi, temându-se să nu-l ofenseze, dar el se simţi aproape amuzat. Încurcată, spuse fără să se gândească prea mult:

— Mă simt atât de obosită… de slabă.

Privirea lui se întoarse de la ea la foc.

— Poţi spune multe lucruri despre tine, Morrow, dar nu că eşti slabă. Nu aş fi luat de nevastă o femeie slabă.

Mângâiată, se întinse după un bol, umplându-l şi oferindu-i-l. El luă o înghiţitură, înainte de a se întoarce spre ea. Ea înghiţi o lingură plină, surprinsă de faptul că terciul era atât de bun.

— *Takuwah-nepi*, spuse el. Apă de pâine.

Încercă să zâmbească. Avea gust de terci de făină de porumb, dar era mai bună, cu fructe de pădure uscate şi melasă, amestecate împreună.

— Nu am ştiut că te pricepi la gătit.

Simţindu-se dintr-odată flămândă, mâncă un al doilea bol şi se întinse după al treilea, dar el o prinse de încheietura mâinii.

— Dacă mănânci prea mult, va trebui să mergi din nou în tufişuri.

El avea într-adevăr dreptate, dar ea se simţi dojenită ca un copil. În zăpăceala ei, răsturnă oala şi vărsă restul terciului. El o ridică fără să scoată un cuvânt, dar Morrow se simţi peste măsură de umilită. Deşi se străduia din greu să-şi ascundă emoţiile care o năpădeau, simţi o durere atât de apăsătoare în piept din cauza efortului ei, că în cele din urmă izbucni în lacrimi.

O trase spre el şi o luă în braţe, cu gura lui caldă lângă părul ei.

— Ţi-e dor de tatăl tău.

Aşa era, dar nu doar atât. Cum îi putea spune despre teama ei constantă de soldaţii care-i puteau urmări?

— Mi-e… mi-e dor de Tata, dar trebuie să fiu tare.

— De ce? Când te doare inima, plângi. Dacă vei înceta să plângi, îmi voi pune întrebări.

El se aplecă înainte să pună încă un lemn pe *foc*, neslăbind-o din strânsoarea lui.

— Ştiu cum e să jeleşti pe cineva.

— Te referi la mama ta?

El dădu din cap aprobator.

— Au mai fost şi alţii.

Mulţi alţii. Ea ştia fără să întrebe, observând cutele adânci ale feţei lui. Gândurile ei zburară la lunile lungi şi pustii fără el, singurul lucru care îi lega fiind pelerina de blană pe care i-o trimise prin Trapper Joe.

— Nu pot să cred că sunt aici cu tine, după toate cele întâmplate. Am crezut – după ce ai plecat iarna trecută – că nu te vei mai întoarce niciodată.

— Nu am fost sigur că o voi face.

El privi în jos spre ea, gânditor.

— Am vrut să fii fericită… am vrut să-l văd pe tatăl tău liniştit. Nu eram sigur că aş putea să-ţi ofer eu aceste lucruri. Nu sunt sigur nici acum.

— Ce vrei să spui?

— Duc o viaţă grea. Tatăl tău era îngrijorat de capacitatea ta de a te adapta. Mi-a cerut să fiu atent cu tine.

Mărturisirea onestă o întristă. Tata întotdeauna o tratase ca pe un vas de porţelan fin din Philadelphia. Acum, departe de viaţa izolată de care se bucuraseră la Râul Roşu, simţi că el greşise în sensul acesta.

— Ştiu că nu sunt puternică. Prea puţin am ieşit din casă sau din magazinul de haine al mătuşii Etta. Dar nu poţi să-ţi petreci restul vieţii fiind atent cu mine. Îţi voi fi o povară, nu soţie.

— Să port de grijă e ceea ce mi se potriveşte, Morrow, cum ţie ţi se potriveşte să fii tandră.

Îşi aţinti privirea asupra flăcărilor pâlpâitoare, gândindu-se la toate acestea. El întotdeauna fusese gentil cu ea, chiar de la bun început. *Tata nu avea de ce să se îngrijoreze în această privinţă*, gândi ea.

— Ţi-a spus tatăl tău de cuvintele sacre… de promisiunea mea? întrebă. Fruntea ei se încreţi întrebătoare şi el continuă: Deuteronom 24: 5.

Ea se întinse după desagi şi scoase de acolo Biblia neagră, pe care o folosise tatăl ei. Vederea ei o emoţiona atât de mult că aproape o puse înapoi. Dar învelitoarea de piele era caldă în mâinile ei, iar paginile tipărite un prieten apropiat. *Cuvintele sfinte*, aşa le numea el. Răsfoi paginile subţiri până la versetul indicat: „Dacă un om va fi însurat de curând, să nu se ducă la oaste şi să nu se pună nicio sarcină peste el; să fie scutit din pricina familiei timp de un an şi să veselească astfel pe nevasta pe care şi-a luat-o”.

— Am promis tatălui tău… începu el.

Ea îşi ridică ochii, dar cuvintele îi rămaseră în gât.

— Am promis să fac acest lucru.

— Tata te-a făcut să promiţi?

— Nu m-a făcut să promit, Morrow. I-am dat cuvântul meu de bunăvoie.

Tăcerea se adânci, şi ea, privind la cerul înstelat, îşi dori ca el să-i stea alături, alungându frigul şi singurătatea care

o copleşeau.

Ea adormi din nou lângă foc, iar el fu nevoit să o ia în braţe şi să o pună pe păturile din adăpost.

P

e când călătoreau, Morrow începu să înţeleagă cât de protejată era. Lanţuri pe care nu ştia că le poartă începură să-i cadă şi o întreagă lume se deschidea larg înaintea ei. Oare Haină Roşie o ducea intenţionat prin cele mai frumoase locuri, doar pentru a o vedea cu gura deschisă şi cu ochii mari de uimire? Simţise plăcerea lui când el îi arăta tot ce cunoscuse încă din copilărie, munţi şi râuri şi văi noi pentru ea, dar la fel de îndrăgite pentru el, ca nişte prieteni vechi. Uneori călărea pe iapă, conducând calul de povară, apoi mergea pe lângă animal, cu ochii pe Haină Roşie mai mult decât pe păduri. El urmărea neobosit împrejurimile, atent la orice mişcare sau sunet.

Când, în cele din urmă, ajunseră la repezişul fluviului Ohio, Morrow fu cuprinsă de o emoţie pe care nu o mai cunoscuse până atunci. Pe malul lui de nord se simţi mică precum o furnică, iar malul celălalt îi păru ca o stea îndepărtată. Aceasta era cascada fluviului Ohio – spectaculara cădere de apă, de care auzise întreaga ei viaţă. Aici apa curgătoare se repezea prin valea netedă spre căderea finală, unde se revărsa ca un ulcior gigantic în bazinul larg şi liniştit de sub el. Perfect pentru înot, spuse Haină Roşie. Se aşezară împreună pe o margine de stâncă, la vreo 9 metri deasupra apei. Morrow îşi dori să fi fost iunie, nu noiembrie.

Se înfiora şi făcu un pas înapoi de pe marginea stâncii, privindu-l cum sare în apă de pe mal, drept şi lin ca o săgeată eliberată dintr-un arc, înainte de a fi înghiţit de apele de dedesubt. Se aşeză pe mâini şi genunchi, înspăimântată şi un pic ameţită. Ea îşi petrecuse întreaga viaţă *fugind* de asemenea lucruri, în vreme ce el îşi petrecuse întreaga viaţă făcându-le şi făcându-le bine.

Haină Roşie o aştepta jos, cu braţele larg deschise. Simţi

cum îi scapă un strigăt nebunesc când îşi luă avânt să sară în gol. Impactul cu apa fu înţepător, apoi o simţise rece ca gheaţa. Dar el era acolo, aşa cum îi promise, şi ea se relaxă în braţele lui calde.

— Pot sări, dar nu pot înota, spuse ea, amintindu-şi de ziua în care aproape că se înecase.

Zâmbetul lui pe jumătate îi dădu de înţeles că nu avea nevoie să i se amintească.

— Te voi învăţa.

Când el îi aranjă lenjeria pe umeri, ea se înfioră.

— Nu iama.

— Apa e caldă.

Ea îl privi cu ochi mari.

— Caldă?

— Pentru noiembrie. Curând va îngheţa.

— Bănuiesc că şi atunci vei înota în ea.

Privi cu nerăbdare spre ţărmul de sud, unde zări fum. El făcuse un foc şi un adăpost unde îi aşteptau păturile, hainele şi încălţămintea. Ajunseră la cascadă în după-amiaza zilei anterioare, încheind zece zile de călătorie. Dar traversarea râului lat într-o canoe pe care o ascunse într-o incursiune anterioară aproape că se dovedise a fi peste puterile ei. Dacă nu ar fi văzut încrederea cu care el reuşi să-i conducă pe cai şi să treacă lucrurile lor dincolo, ar fi fost îngrozită. Când puse piciorul pe malul celălalt simţi o uşurare binecuvântată.

Pentru prima dată de când părăsise Râul Roşu, se simţea în siguranţă. Nu mai întreba cât mai aveau de mers, pentru că întrebarea părea să-l amuze.

— „Numărând paşii, călătoria îţi va părea mai lungă”, îi spuse el.

Acum o întoarse să privească râul care cotea spre sud, arătându-i lucrurile pe care ea nu le observase. Zări un baraj ambiţios de castori, tare ca un pod ce bara curgerea vijelioasă, şi dincolo de el apa ce se revărsa într-o altă cascadă, mai lină. Frumuseţea peisajului o înfioră de

plăcere.

— Cerul vesteşte ninsoare, spuse el, studiind norii adunaţi deasupra.

Ea îşi ridică privirea, simţind un freamăt uşor la gândul de a sta în ninsoare cu el, într-un loc atât de fermecător.

— Îmi pare că toţi oamenii de pe lume s-au prăpădit şi am rămas numai noi doi. Ca Adam şi Eva, spuse ea.

În ciuda fricii aproape constante care o urmărea, nici măcar o singură dată nu văzură vreun semn că ar fi cineva prin preajmă, indian sau om alb, deşi pădurile erau pline de animale şi copacii îşi scuturau ultimele frunze îndărătnice, aşternând un covor colorat înaintea picioarelor lor.

— La prima rază de lumină vom porni spre vest, spuse. Curând vei vedea fumul din tabăra tatălui meu.

Menţionarea lui înconjurat o bucură, dar perspectiva de a intra într-un sat indian pentru prima dată îi dădu fiori. Se vor opri scurt, pentru cai şi provizii proaspete, dar nu vor zăbovi mult, pentru că aveau să treacă Mississippi înainte de a îngheţa şi de a deveni imposibil de traversat.

Morrow se aşează lângă foc învelită într-o pătură, moleşită şi satisfăcută, şi îl studie. Haină Roşie stătea pe marginea apei, unde stânci albe mari formau un bazin nu foarte adânc în care înota *sharia* – păstrăvul râului. După-amiază îşi făurise o frumoasă suliţă din lemn de hicori, la un capăt ataşând un vârf ascuţit de cremene, legat cu o coardă.

Îi păru greu să-şi ia privirea de la el, îmbrăcat numai în pantalonii lui de piele. Ochii ei coborâră de la pieptul lui puternic la stomacul plat şi tălpile goale. Cu un braţ puternic ridicat şi pregătit să arunce suliţa, arăta ca o statuie de marmură din una dintre cărţile de istorie ale tatălui ei. Nu-şi putea lua ochii de la el şi nu putea spune câţi peşti prinse sau cât de mult încercase. Lumina amurgului păli şi ea îl privea în continuare, întrebându-se oare câte femei respinse.

— Morrow, o strigă el peste umăr.

Ea se ridică în picioare şi păşi peste pietrele îngheţate, să

vadă captura de peşte aşezată pe piatra netedă. Tata nu fusese niciodată atras de pescuit şi nici nu se prea omora după gustul peştelui, aşa că avuseseră prea puţine ocazii să mănânce aşa ceva. Dar Haină Roşie îi arătă cum să-i cureţe şi să-i gătească pe jar, descojind pielea arsă şi îndepărtând şira spinării, când erau gata prăjiţi. Dintre toate mesele lor împreună, aceasta fusese cea mai puţin îmbelşugată. Doar peşte fript şi prea puţine pe lângă. Dar, cumva, îi păru a fi cea mai somptuoasă.

Îi întâlni privirea şi-i spuse:

— În seara asta nu eşti atât de obosită. Cred că această parte a râului te-a acceptat.

Ea zâmbi, întrebându-se dacă el simte cât de mulţumitoare era într-adevăr. Ridicându-se, se îndreptă spre râu să bea, iar el o urmă, luna luminând ca o farfurie de cositor deasupra umerilor lor. Îşi aminti abia câteva ocazii în viaţa ei când fusese afară sub cerul înstelat, şi nu sub streaşină joasă a casei. Se simţi liberă ca pasărea cerului, fără acoperiş și fără pereţi.

El ridică o piatră şi o trimise să sară pe suprafaţa argintie a apei. Îl urmărea îndeaproape de pe mal, nu se putea abţine. Sub privirea vigilentă a tatălui ei, nu avusese acest privilegiu. Va fi ea la fel de îndrăgostită şi peste zece ani? Douăzeci? Aici intimitatea era profundă. Aproape sfântă. Cu toate acestea, el nu făcuse prea multe după sărutul din timpul ceremoniei lor.

O a doua piatră sări pe suprafaţa apei şi ea oftă. Braţul lui coborî şi el se întoarse spre ea.

— Ţi-e dor de casă, Morrow?

Gânditoare, întâlni privirea lui insistentă.

— Nu… Mi-e dor de tine.

El se apropie de ea şi îşi aşează mâinile pe umerii ei, înclinându-i capul pe spate astfel încât lumina rece a lunii să se reverse în ochii ei.

— Cum îţi poate fi dor de mine, dacă stau chiar aici lângă tine.

— Eu… eu nu prea ştiu cum, spuse ea, simţind că păşise de pe un pământ sigur pe un teren alunecos. Ţie nu ţi-e… dor de mine?

Trăsăturile lui frumoase exprimau nedumerirea.

— Tu crezi că eu…

Tăcerea care urmă îi înzeci timiditatea. Un semnal de alarmă îi bătu în piept şi privi în jos la picioarele ei. Poate că merse prea departe, dar tot ce dorea era căldura braţelor lui. Oare nu putea el simţi aceasta? Trebuia să-i spună mai clar?

Tandru, îi încadră faţa în palmele sale şi îi ridică uşor capul:

— Morrow, tu eşti în perioada de jelire.

] *elire*. Realiză dintr-odată despre ce vorbea el. Îi spunea că are nevoie de timp pentru a-şi jeli tatăl. Lacrimile i se iviră în ochii şi ea clipi des, pentru a le ascunde. Cât de diferit era Haină Roşie de Robbie Clay şi maiorul McKie! Era sigură că ei nu ar fi ţinut cont de faptul că ea era în perioada de doliu.

— Da, jelesc, spuse ea încet. Cred că te jelesc pe *tine*.

O licărire de surpriză apăru pe faţa lui frumoasă, dar privirea lui rămase fermă. Stătea nemişcat, de parcă ar fi aşteptat ca ea să lămurească lucrurile între ei. Trecură câteva momente încărcate de emoţii, în vreme ce ea ducea o luptă grea, mâhnirea adâncă cedând în cele din urmă în faţa dorinţei. Fără ezitare, îşi aşeză braţele în jurul gâtului său şi îşi trecu degetele prin părul lui negru închis.

— Morrow… eşti sigură?

Întrebarea lui o mişcă.

— Niciodată nu am fost mai sigură, răspunse ea.

Cu blândeţe, de parcă erau pe punctul de a dansa, el o luă în braţele sale şi ea simţi cum se surpă un perete din adâncul sufletului lui. O ţinea plin de pasiune – chiar înverşunat – îmbrăţişarea lui ştergând orice teamă pe care o avusese atunci când el îşi îngropă faţa în părul ei proaspăt spălat şi murmură alinturi pe care ea nu le mai

auzise niciodată. Stelele şi râul se topiră, alături de toate suferinţele ei. Niciodată nu va uita cascada Ohio din noaptea în care devenise mireasa lui, nu doar cu numele.

Mai departe, înaintară mai încet. Vremea lucra împotriva lor: ziua ningea şi noaptea adăpostul lor îngheţa. Pădurea deasă făcuse loc câmpului deschis, de care ea era mulţumită, după umbrele nesigure ale copacilor. Dar îi era atât de greu să înainteze, că nu reuşea să respire normal. Aerul părea a se transforma în gheaţă în plămânii ei şi genele i se lipiră într-un moment în care îl plânse pe Tata. Haină Roşie o înveli cu o pătură şi haina lui de bizon şi o ajută să încalece din nou. El părea aproape imun la frig.

Începură să caute adăpost cu mult înainte de asfinţit. Curând, un foc se lupta să-i încălzească şi ea se apucă să pregătească cina, cu proviziile pe care le aveau la îndemână. Se săturase de carne uscată, amintindu-şi de şunca ce atârna în afumătoarea din casa lor. El o lăsă singură în adăpost şi curând se întoarse cu un iepure gata jupuit.

Îl privi cu ochi mari şi luă carnea din mâna lui.

— Nu ai fost plecat suficient de mult ca să pun oala la foc.

— Vânătoarea pe zăpadă este curată nebunie, spuse el, curăţându-şi cuţitul. Nu-i de jucat cu aşa ceva.

Ea începu să pregătească supa, apoi se lăsă pe spate şi îşi înfăşură mai strâns învelitoarea în jurul trupului. Vântul se stârni împotriva lor aproape ca un animal, lovind adăpostul cu un vaiet înfiorător.

— Mi-ar fi teamă să fiu aici cu oricine altcineva, în afară de tine.

— Se presupune că o femeie proaspăt căsătorită va spune asemenea lucruri.

— Aş vrea… Vocea ei era slabă, ochii ei alunecând pe scoarţa bine clădită şi pereţii de crengi: Aş vrea să putem rămâne înzăpeziţi aici, în felul acesta, pentru totdeauna.

— Totdeauna este o perioadă lungă de timp. Curând vom ajunge în tabără.

Ea încercase să-şi ascundă neliniştea, dar lui nu-i prea scăpa nimic. Ochii lui rămaseră fixaţi pe faţa ei, încălziţi de para focului, şi păru aproape la fel de trist ca ea.

— Odată intraţi acolo, nu te voi lăsa de lângă mine. Toţi vor fi curioşi să te vadă. Mulţi shawnee niciodată n-au mai văzut o femeie albă. Unii nu au mai văzut niciodată un om alb.

Ciudăţenia acestui lucru coborî peste ea ca un acoperământ greu. El o luase departe de orice cunoscuse până atunci, atât de departe că ar putea fi prima femeie albă care pune piciorul pe cel mai vestic teritoriu indian. Ea ştia atât de puţine despre trecutul lui, viaţa lui cu poporul tatălui său. Uneori aproape că uita de legăturile sale cu shawnee. Poate că ar fi mai bine să afle mai multe.

Ochii ei îi întâlniră privirea.

— Îţi aminteşti când ai venit în calea mea, când culegeam fructe de pădure în împrejurimile casei?

El o privi gânditor.

— Ziua în care m-ai întrebat de numele meu indian? Amintirea dulce-amară aproape că o făcu să zâmbească.

— Da, dar nu mi l-ai spus.

— Am ştiut că nu îţi va plăcea dacă ţi-l voi spune. Nici acum nu sunt sigur că îţi va plăcea.

— Acum, că suntem căsătoriţi, cred că ar trebui să-l ştiu.

El aruncă încă o bucată de lemn în foc.

— Wawilaway. Înseamnă „luptător”.

Scoase un mic suspin:

— Înţeleg de ce nu mi l-ai spus până acum.

— Te sperie?

Ea ezită, îi era ruşine să recunoască faptul că trecutul lui o înspăimânta peste măsură şi de aceea îi puse atât de puţine întrebări.

În încordarea de pe faţa lui, se ivi un zâmbet pieziş:

— Cum se face că o femeie ca tine s-a căsătorit cu un bărbat al cărui nume nu-l cunoaşte?

Ea zâmbi:

— Te-am cunoscut ca Haină Roşie.

— Nici numele acesta nu îmi place prea mult.

— Cum te striga mama ta?

Căzu pe gânduri şi privi spre foc, ca pentru a încerca să reînvie o amintire de mult interzisă.

— Nu-mi amintesc. Dar la Brafferton, în Virginia, ei îmi spuneau Will.

— De la numele tău shawnee?

El dădu din cap şi ea continuă, neputându-şi reţine curiozitatea:

— Cât ai stat acolo la şcoală?

— Destul de mult ca să înţeleg că nu pot fi gentilomul care mă doreau ei. Patru… cinci ierni.

Ierni… *mii*? Exprimările shawnee îi atingeau inima în mod inexplicabil.

— Deci nu ai amintiri fericite?

— Cea mai fericită amintire e din ziua în care am plecat. Cred că aşa a fost şi pentru ei.

Ea îi răspunse cu un zâmbet, dar avea lacrimi în ochi.

— Ai mers tot drumul prin sălbăticie pentru a te întoarce la tatăl tău? Singur… doar un băiat?

— Eram obişnuit să fiu singur.

El agită focul cu un băţ, până para lui se făcu de un roşu aprins.

— Un metis nu aparţine nimănui, roşu sau alb, îţi aminteşti?

— Îmi aparţii mie, spuse ea blând.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, cu o expresie de mulţumire adâncă.

— Ţie… şi lui Cristos.

Cuvintele lui din inimă o umplură de suferinţă şi regret. El era al ei, da, dar cândva fusese atât de orbită de neiertare că abia dacă se putea uita la el. Cât de mult se asemăna el cu Tata, se gândea ea. Deşi avea suficiente motive pentru a păstra ranchiună, Haină Roşie nu era aşa.

El despături o cuvertură şi şi-o aşeză pe spate, cu ochii

închişi. Amestecând în supă, Morrow se bucură să-l vadă odihnindu-se. Umblase pe jos fiecare kilometru parcurs azi, pentru a nu fi o povară prea mare pentru calul său şchiop, timp în care ea merse călare. Sub cămaşa lui aspră, curând pieptul său se ridică şi coborî în ritmul uşor al somnului. Oprindu-şi un căscat, înteţi focul, dar el se întinse şi o prinse de mână. Flacăra se ridică şi aruncă asupra lor o lumină ireală, în vreme ce ei se aşezară, nas în nas, plini de încântare unul faţă de celălalt.

— Ţi-e foame? întrebă ea, când el sărută gropiţa de la baza gâtului ei.

— Numai de tine, răspunse el.

C

ălătoreau spre vest prin văile râului, atât de sălbatice că lui Morrow îi părea că niciun om nu mai trecuse pe acolo vreodată, fie el roşu sau alb. Aerul de pin era atât de tăios şi înmiresmat, încât simţi că şi-ar putea deschide gura să-l guste. Când cerul se limpezi, soarele se arătă atât de strălucitor, că Haină Roşie îi vopsi pete negre sub ochi, pentru a contracara orbirea zăpezii. Cărbunele şi grăsimea de urs o ustură pe obrajii crăpaţi de vânt, dar în sfârşit putu privi în jur fără să se strâmbe de durere.

Observă că avea tendinţa să se întoarcă înapoi, lăsând-o pentru scurte perioade de timp să aştepte în spatele unei stânci sau lângă un pâlc de copaci, în vreme ce el păşea înapoi călare. Mereu cu ochii în patru, părea să fie întotdeauna cu un pas înaintea ei şi la început nu prea se gândise la aceasta. Dar acum părea tensionat şi acest lucru trăda pericolul, pe care ea îl simţi ascuţit, ca lama unui cuţit.

Se întoarse de pe drumul făcut înapoi în tabăra pregătită de ei şi îşi legă calul, înainte de a se întoarce spre ea.

— *Neewa*.

Ea îşi ridică privirea de la piatra de cremene şi iască, pe care le ţinea în mână, încălzită de cuvintele lui, prin care o numea soţia sa. Dar încordarea de pe faţa lui risipi toate

sentimentele plăcute, când el luă obiectele de aprins focul din mâinile ei şi le puse înapoi în desagă, împreunând degetele ei reci cu ale lui.

— Nu ne putem opri aici. Trebuie să mergem mai departe.

Ea privi în ochii lui şi zări o licărire de îngrijorare.

— Dar este aproape amurgul…

Şi eu sunt atât de obosită că nu pot merge mai departe.

— Trebuie să ne grăbim, îi spuse el, cu respiraţia ca un nor de cristal. Trebuie să ai încredere în mine.

— Am… dar…

— Suntem urmăriţi de uniformele albastre.

Ce? Gândurile i se învârteau nebuneşte în minte şi-i strânse puternic mâinile. Oameni ca McKie? Caută să-l răzbune pe McKie? Sau decişi s-o ducă pe ea înapoi la Râul Roşu?

— Dacă vom continua să ne îndreptăm spre vest, îi vom conduce chiar în inima taberei tatălui meu. Din seara aceasta ne vom îndrepta spre nord-est. Avem lună plină. Ştiu pământul acesta cum te cunosc pe tine, dar ei nu au un asemenea avantaj. Până dimineaţă ne vom depărta destul de mult de ei.

Ea privi spre iapă, ascunzându-şi mâhnirea. Săracul animal părea la fel de obosit ca ea. Dar ei trebuiau să înainteze. Ce altceva puteau face? Rămasă fără cuvinte, dădu numai din cap, o rugăciune pentru putere deja înflorind în sufletul ei. *Doamne*, *protejează-ne*… *adăposteşte-ne*.

Călăriră în noaptea luminată de lună. Îngrijorarea lui Morrow se topi într-o stare de veghe ascuţită şi rece, care o împinse dincolo de limitele rezistenţei ei. Spre ivirea zorilor se adăpostiră într-o peşteră, un foc mic încălzindu-i şi înnegrind tavanul reavăn. Pricepu că fumul de la un foc deschis, precum şi urmele lor pe zăpadă, i-ar putea conduce pe soldaţi direct la ei. În vreme ce el stătea de veghe, ea adormi înfăşurată în haina lui de bizon, până când soarele se înălţă sus pe cer şi aruncă o lumină puternică asupra pădurii, care acum îi părea mai mult un

duşman decât un prieten.

Încă nu vorbiseră despre McKie. El părea să facă parte din trecut, lăsat în urmă, ca rochia ei de catifea la plecarea de la Râul Roşu. Cu toate acestea, ea nu-şi putu scoate din minte faptul că omorul era greşit, indiferent de motivele avute. Dar ce s-ar fi ales de ea dacă el nu ar fi fost ucis? Moartea lui părea a o fi eliberat pe ea – şi pe Tata – dintr-o reţea de acuzaţii de trădare şi vânzare. De asemenea, răzbuna crimele comise la Kanawha împotriva shawnee şi chiar moartea lui Robbie Clay.

Haină Roşie călărea aproape de ea acum, nu în faţă, piciorul lui atingându-l pe al ei.

— Te poţi relaxa. Uniformele albastre s-au întors din drum.

În mod ciudat, cuvintele îi aduseră prea puţină alinare. Era prea obosită pentru a rosti un simplu „mă bucur”, deşi zări satisfacţia din ochii lui. Întinzându-se spre ea, o cuprinse cu braţul său şi o trase de pe calul ei pe al lui. Stând în lateral în şa, se lăsă moale ca o păpuşă de cârpă pe trupul său puternic, cu capul pe umărul lui.

Braţele lui care ţineau hăţurile formau un zid în jurul ei şi vocea lui deja suna ciudat şi îndepărtată:

— Dormi, Morrow, şi uită de necaz.

Morrow se trezi într-o mică vâlcea acoperită de ceaţă albă, aerul sulfuros amintindu-i de mirosul sării. Oare visa? Haină Roşie o ajută să coboare, susţinând-o până îşi recăpătă echilibrul.

— Izvoare termale? întrebă ea uimită.

— Cu mult timp înainte, când eram doar un copil, shawnee au campat aici. Am vrut să-ţi arăt acest loc.

— Tata obişnuia să vorbească de asemenea izvoare din Virginia.

Obosită cum era, simţi totuşi încântarea până în vârful degetelor. Trunchiuri înalte de cedri şi cucută încadrau câteva bazine din care ieşeau aburi, apa lăptoasă înspumată şi izvoarele. Întorcându-se spre iapă, pipăi legătura de pe şa şi scoase de acolo o cană de cositor.

Îndreptându-se spre marginea celui mai apropiat izvor, vârî cana în apa clocotitoare şi bău. Căldura ei părea să înainteze încet spre membrele ei amorţite, aducându-i culoare în obraji.

El o privi atent şi amuzat.

— Am crezut că vrei să faci o baie, nu să bei.

— Le voi face pe amândouă.

Întinzându-i cana goală, începu să-şi dea jos încălţămintea şi îmbrăcămintea, în cele din urmă scoţându-şi agrafele pentru a-şi lăsa părul pe spate.

Aşezată pe marginea celui mai mare bazin, privi înapoi la el, cu părul despletit, iar el o privi prin ceaţă cu dragoste. Nu conta nici frigul, nici pericolul, ea era mireasă şi el era mirele ei, şi niciun soldat în uniformă albastră pus pe distrugere nu putea schimba acest fapt.

Era tot mai obosită... atât de obosită. Şi îi venea tot mai greu să ascundă acest lucru. Oare ce ar zice Tata, gândi ea, dacă ar vedea-o acum? Fiecare nouă zi o găsea curăţând şi întinzând la uscat piele de castor pe rame de salcie, un foc ce trosnea încălzindu-i spatele în vreme ce lucra în adăpostul lor temporar. Mirosul de mosc părea s-o urmărească peste tot, îmbibat în mâinile şi hainele ei, dar cumva umplând cămările neplăcute ale sufletului ei cu satisfacţia lucrului bine făcut.

Stând pe malul pârâiaşelor şi izvoarelor fără nume, Morrow îşi privea soţul cum înaintează prin apa rece şi îşi aşază capcanele în locuri mai puţin adânci, apoi înfige un par prin capătul inelului pentru a-l susţine şi marca, după care unge creanga de salcie cu miros de castor luat din glandele capturii anterioare. Lucra repede şi cu îndemânare şi teancul de piei creştea odată cu înaintarea lor spre nord.

Curând, ea pierdu orice noţiune a timpului. Zilele treceau într-un vârtej de muncă şi oboseală şi ea încerca să se agaţe de partea frumoasă a acestei călătorii. Deşi nu se mai îndreptau spre Missouri, erau împreună. Reuşiseră să scape de soldaţi. Nu mai era aceeaşi Morrow care plecase

din Râul Roşu cu câteva săptămâni în urmă. Avea un secret nou şi extraordinar…

— Ne apropiem de staţia Loramie, spuse Hainã Roşie, de parcă ar fi simţit îngrijorarea ei crescândă. Ne vom odihni acolo şi vom lua provizii proaspete, înainte de a porni spre vest.

Staţia Loramie. Suna dur şi totuşi ca un dar trimis din ceruri. LJN refugiu sigur. Deşi nu vorbiră despre aceasta, fuga lor de urmărirea uniformelor albastre părea să-şi fi croit drum în sufletul lor, alterându-le bucuria. Se gândea la aceste lucruri în timp ce cosea o nouă cămaşă pentru el, stând lângă foc, încântată de satisfacţia pe care o vedea pe faţa lui, când o urmărea în eforturile ei. Dar aţa ei aproape că se terminase şi cumva pierduse pe drum degetarul de argint primit de la mătuşa Etta.

Se opri să-şi odihnească ochii, cu acul în mână.

— Cine e Loramie?

El îşi ridică ochii de la capcana pe care o repara.

— Loramie este francez… un comerciant.

— L-am auzit pe Joe vorbind despre el. Este un prieten loial de-al indienilor.

— Şi un duşman înverşunat al uniformelor albastre, adăugă el, fără să mai spună altceva.

Ea îşi puse deoparte pânza la care lucra şi se întinse pe patul lor improvizat. Vântul şuiera tare, scuturându-le micul adăpost, împrăştiind până departe fumul focului. El i se alătură, cu arma la îndemână. În seara aceasta era prea obosită să se mai dezbrace sau chiar să îşi desprindă părul din cocul neglijent pe care şi-l făcuse. Pur şi simplu se lăsă cu capul pe umărul lui.

Tăcerea se adânci şi ea auzi urletul unui lup singuratic. Mii de gânduri trecură prin capul ei şi îşi închise ochii, cu o mână pe pielea netedă a Bibliei uzate a tatălui ei.

Întăreşte-mă Tu!

Soarele fură stelele şi trimise luna la plimbare, aducând zorile. Când se ridică, Hainã Roşie plecase să verifice

capcanele, dar mai înainte înteţi focul aproape stins, care acum ardea cu o flacără veselă. Ea plecă din adăpost pentru a se uşura şi se sprijini de un copac, după ce se îndreptă de spate. Toţi copacii din jurul ei păreau a se înclina şi a se învârti. Oare de ce plecase atât de departe de adăpost? Gura îi era uscată ca bumbacul şi tremura din cap până în picioare. Chiar şi învelită bine în haina ei de iarnă, se simţi de parcă ar fi fost dezbrăcată.

Cu o senzaţie copleşitoare de neputinţă, căzu în genunchi pe pământul tare, cu degetele pe muşchiul şi pământul îngheţate. În ciuda strălucirii aproape orbitoare a zăpezii, marginile pădurii începură să se întunece, apoi lumina se stinse repede în mijlocul zilei. Înainte de a se prăbuşi complet, îl auzi pe Haină Roşie strigându-i numele.

Numai un călăreţ expert se putea mişca atât de repede, purtând-o peste un teren atât de neuniform, în vreme ce dinţii îi tremurau în gură. Îşi reveni în simţuri de două ori: o dată când traversară râul îngheţat şi calul se poticni, şi încă o dată când soarele părea aproape să o topească şi ea realiză că arde din cauza febrei. Deşi nu-şi mai putea ţine ochii deschişi, avea un simţ ascuţit al mirosului. Se simţi asaltată de duhoarea blănurilor arse de soare şi a uleiului de lampă, a boabelor de cafea şi a frunzelor de tabac.

La fel de ciudate îi părură vocile, cea mai des auzită fiind a unui om cu un accent puternic în engleză. Vocea lui Haină Roşie era cea mai clară dintre toate şi fără îndoială plină de nelinişte, trecând de la engleză la shawnee şi, spre surpriza lui Morrow, la franceză. După ceva timp, o voce liniştitoare de femeie pătrunse în întuneric. Sunetul era mlădios ca o muzică, ridicându-se ca o simfonie de peste tot din jurul ei, înainte de a se opri cu totul.

După o vreme, încetă să mai audă ceva, pierdută în valul de căldură care o înmuie şi apoi o făcu să tremure. Tata părea să vegheze la capul ei, rostindu-i numele, liniştind-o aşa cum făcea când ea era mică şi bolnavă. Dar unde era Haină Roşie? Strigând după el nu făcu decât să

înrăutăţească lucrurile şi îl făcu să pară mai departe. Visele ei păreau să-i arunce ocări. Nu era potrivită pentru viaţa lui în sălbăticie, bolnavă şi albă cum era. Era o povară cum el nici nu visase.

În cele din urmă, se trezi într-o licărire de lumină, care se ivise prin geamul închis. Lângă ea, Haină Roşie moţăia pe un scaun. Imaginea lui aproape că o făcu să zâmbească. Stătea drept ca o săgeată, cu capul dat uşor pe spate şi sprijinit de peretele tare, cu braţele încrucişate şi ochii închişi. Cum se poate, se gândea ea, ca şi în somn să ia o înfăţişare prudentă?

Se ridică încet, luptându-se cu ameţeala înainte de a-şi putea legăna picioarele coborâte de pe salteaua de pene. Sub rochia necunoscută de muselină, corpul ei se simţea uşor ca o pană şi pielea părea să-i atârne pe ea. Doar greutatea părului ei nepieptănat şi încâlcit care îi cădea pe spate îi păru familiară.

Înainte ca ea să poată face doi paşi nesiguri, el tresări şi se trezi, prinzând-o în braţe. Imediat începu să-i şoptească la ureche cuvinte pline de dragoste şi mâinile lui erau peste tot în acelaşi timp: în părul ei, pe umerii ei goi, pe spate... de parcă s-ar îndoi de faptul că într-adevăr se ridicase din pat, că într-adevăr era în viaţă.

— Eu... eu am crezut că mor, spuse ea, strângând în mână marginea moale a hainei lui, ca pentru *a* rămâne în picioare.

— Ai fost pe aproape, spuse el.

— Unde suntem?

— La Staţia Loramie.

— De când?

— De şase nopţi agonizante, spuse el.

Şase zile, nopţi? Simţi că trăise un miracol. Ştia că, dacă el nu ar fi acţionat rapid, nu ar fi putut supravieţui. Blând, o aşeză pe pat şi valul evenimentelor îi reveni în minte, alături de fragmente ale coşmarurilor pe care mai bine le-ar uita.

— Nu m-ai părăsit nicio clipă… ai fost aici în tot acest timp.

El dădu din cap şi ea se nelinişti.

— Dar ce s-a întâmplat cu blănurile noastre… cu adăpostul?

— Loramie a trimis un slujbaş după ele. Dar contează prea puţin, Morrow.

El se ghemui în faţa ei şi îi netezi părul, cu mâna lui aspră. La rândul ei, vârful degetelor ei îi mângâiau linia netedă a maxilarului, observând umbrele grăitoare din spatele ochilor lui şi că era mai tras la faţă.

— Nu ai prea mâncat… sau nu ai dormit?

Asprimea lui se înmuie şi zâmbi.

— Acum o voi face.

Aruncă o privire prin cameră, surprinsă de dulapul frumos decorat, care împodobea unul dintre colţurile opuse locului în care erau aşezate scaunul şi biroul de scris Windsor, atât de nepotrivite cu pereţii de lemn nefinisat. Sub picioarele ei goale era un covor gros şi mare, care acoperea scândurile neşlefuite, ce se întindea până la uşa din lemn masiv. Uluită, privi din nou la el.

— Mi-a părut că l-am auzit pe Tata strigându-mă pe nume…

Zâmbetul lui ar fi fost liniştitor, dacă nu era pieziş.

— Spiritul tatălui tău părea să plutească deasupra umărului meu, dorind să ştie ce am făcut cu fiica lui.

Faţa ei se înmuie:

— Tata niciodată nu s-a îndoit că vei avea grijă de mine.

— Soţia lui Loramie te-a făcut bine. Eu mi-am pierdut săculeţul cu leacuri în râu, îţi aminteşti?

Dar ea abia îşi putea aminti goana nebună peste apa îngheţată. Pe când încerca să adune detaliile, auzi o bătaie uşoară în uşă. Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru o femeie îmbrăcată în brocart, cu un teanc de aşternuturi de pat în mâini. Pentru câteva momente, lui Morrow îi păru că în faţa ei stă Good Robe şi aproape că îi rosti numele. Femeia intră urmată de un băiat, care avea braţele pline cu lemne de foc

şi un altul trăgea după el o baie de şezut.

— Las-o pe soţia ta cu mine şi îţi promit că ţi-o înapoiez până la cină, îi spuse ea lui Haină Roşie, cu o familiaritate surprinzătoare.

El dădu pur şi simplu din cap şi apoi o lăsă fără niciun cuvânt, ciufulind părul negru al celor doi băieţi care alergau înaintea lui. Singură cu femeia străină, Morrow rămase fără cuvinte, când ochii negri pătrunzători cercetau fiecare centimetru al trupului ei.

— Ah, ce plăcere să te văd înviată, murmură ea cu un accent puternic în engleză, strigând peste umăr după apă fierbinte. În câteva momente, uşa se deschise din nou şi un trio de fete păşiră înăuntru, aducând găleţi cu apă, din care ieşeau aburi. Ele o priviră intimidate, trăsăturile lor frumoase trădând un amestec de sânge indian şi alb, ce-i amintea lui Morrow de Little Eli.

— Vreau să-ţi mulţumesc că m-ai ajutat să mă vindec, îi spune Morrow femeii.

— *Oui*, *oui*. Noi pur şi simplu ne-am spus rugăciunile şi Cel Atotputernic a răspuns, zise ea, pe faţa ei delicată apărând un zâmbet de satisfacţie. Aranja lucrurile în jurul lui Morrow, care stătea pe marginea patului, supraveghind fetele care veneau şi plecau cu găleţi, verificând nivelul apei din cadă şi adăugând o mână de ceva care înmiresmă întreaga cameră. Lăcrimioare, ghici Morrow. Nu mai făcuse o baie adevărată din ziua nunţii ei, dacă e să nu punem la socoteală râurile şi pârâiaşele şi izvoarele termale. Dar când se ridică să se dezbrace, simţurile părură să o părăsească.

Femeia ieşi din cameră şi se întoarse cu o tavă. Morrow încercă să-şi ascundă surprinderea la vederea şerveţelului brodat, a ceainicului de porţelan alături de o cană extrem de fină, şi a unei farfurii cu biscuiţi, brânzeturi şi dulciuri, pe care o aşează înaintea ei.

— Mă răsfeţi, exclamă Morrow.

— Eşti o doamnă, nu? Soţul tău mi-a spus că eşti.

Morrow îşi plecă privirea spre rănile de pe mâine ei, de la jupuirea castorilor, şi se gândi la rochia murdară pe care o avuse când căzuse pe jos în delir. *O doamnă*, *într-adevăr*. Ochii i se umplură de lacrimi, mişcată de faptul că el spusese asta şi că această femeie a fost destul de binevoitoare să-l creadă.

Fără să mai spună ceva, femeia începu să-i toarne ceaiul fierbinte, prezentându-se cam cu întârziere.

— Sunt soţia lui Pierre Loramie. Angélique este numele meu francez, dat mie de tatăl meu voiajor. Dar poporul mamei mele, shawnee, îmi spune Drept înainte.

Morrow îşi ridică privirea spre ea.

— Şi copiii?

— Toţi aceşti metişi pe care îi vezi venind şi plecând sunt, de asemenea, ai mei. Ei se vor prezenta la timpul potrivit. Deocamdată tu trebuie pur şi simplu să mănânci şi să faci o baie. Pe masă este un clopoţel, dacă ai nevoie de mine.

Lihnită de foame, Morrow gustă din fiecare produs de pe tavă şi sorbi ceaiul – ceai negru chinezesc, după gust şi aromă – şi simţi cum îşi revine în simţuri puţin câte puţin. Când termină, se îndreptă spre fereastră, trase la o parte obloanele şi aruncă o privire spre ţăruşii care păreau a împunge cerul plumburiu. O privire fugară o făcu să înţeleagă că se află într-o casă de bârne cu două etaje, care făcea parte dintr-o fortăreaţă. Din toate părţile, copacii înveşmântaţi de iarnă erau înconjuraţi de păduri dese cât vedea cu ochii, dovadă că se aflau în inima sălbăticiei.

Întorcându-se cu spatele, se dezbrăcă de veşmintele străine şi păşi în cada cu apă fierbinte. Plăcerea aproape că o făcu să geamă. Apă fierbinte. Săpun de arbore de căpşuni. O stivă de prosoape moi de bumbac. În câteva minute se simţi înviorată, dar nu zări nicio haină curată nicăieri în cameră. Dar curând apăru Angélique pentru a îndrepta lucrurile, aducând un braţ de haine şi aşezându-le pe un scaun.

Luând un pieptene, femeia elegantă se puse pe treabă şi

într-o jumătate de oră Morrow rămase singură în faţa unei oglinzi de mărimea ei, uimită de ciorapii pe care-i avea în picioarele. Mai avusese acest sentiment ciudat o dată, când pentru prima oară se îmbrăcase în hainele pe care Haină Roşie i le aduse. Acum imaginea reflectată o uimea într-un mod diferit. Avea ciorapi de mătase, jartieră şi combinezon, iar pieptul îi era strâns într-un camizol de muselină fin brodat. Peste toate, avea o rochie comodă cu nasturi de perle false, brocartul piersic moale împodobit cu o dantelă fină de un alb-ivoriu.

Cine sunt eu, *până la urmă*?

Confuză, se aşează din nou pe patul frumos aranjat, gândindu-se că nu ar putea coborî scările. Mirosul mâncării plutea în aer şi auzea râsete de fete şi clinchet de tacâmuri, căci cineva punea masa şi o pregătea pentru cină. Îşi netezi pânza fină, simţind un pic că se sufocă în corsetul legat prea strâns. Fără îndoială că aprecia asemenea lucruri atât de fine. O încălzeau cu amintiri din Philadelphia şi magazinul de haine scumpe al mătuşii Etta şi vechiul dulap din camera ei de la mansardă. Dar îmbrăcată cum era acum părea de ceară... fragilă ca o coajă de ou. Chiar *se simţea* fragilă ca o coajă de ou. Fără îndoială că Haină Roşie va fi chiar mai atent cu ea, în special dacă îi va spune lucrul de care de acum era sigură...

Uşa se deschise fără o bătaie de avertisment şi el păşi înăuntru. Nu-l putea privi, aşa gătită cum era, deci îşi întoarse privirea în altă parte, oprindu-şi ochii pe o crăpătură din podea, de lângă piciorul ei drept. Salteaua de pene cedă sub greutatea lui, când se aşeză lângă ea. El îi aranjă o buclă ieşită dintre panglicile şi dantela pe care Angélique i le împletise în părul ei prins sus. Ochii ei scrutau timid podeaua şi se opriră pe o cizmă neagră înţepenită chiar lângă cutele fustelor. Mai departe, ochii ei se ridicară spre pantalonii de piele fără cute, înainte de ajunge la manşeta încreţită a mânecii cămăşii, dintr-un material deosebit de fin.

Vocea lui era joasă şi veselă:

— Ce pereche mai suntem şi noi, Morrow. Cercetaşul metisul îndrăgostit lulea şi frumoasa prinţesă shemanese[4]. Ce puţin aşa ne-a numit Loramie când am ajuns la acest post.

La aceasta, ea râse şi-l privi direct în ochi. Părul lui era proaspăt spălat şi îi atârna în şuviţe de culoarea abanosului pe umeri, umezindu-i cămaşă fină. Mirosea a săpun de arbore de căpşuni şi tutun şi încă ceva necunoscut ei. Şi ochii lui, deşi obosiţi, străluceau de plăcere.

— Abia te cunosc, exclamă ea încet, întinzându-se şi atingându-i verigheta de nuntă, care sclipi pe mâna lui.

— Abia mă cunosc eu însumi, spuse el.

— Sunt pregătită să cobor, spuse ea cam forţat, ignorând greaţa pe care o simţi din cauza corsetului prea strâns. Vreau s-o întâlnesc pe gazda noastră... să văd unde suntem.

Deşi nu spuse nimic, ea simţi că el vede dincolo de pretenţia ei şi-i simte epuizarea. Dar ea nu dorea să mai rămână în pat. Evitându-i privirea, cercetă toate detaliile fermecătoare ale camerei lipsite de armonie, oprindu-se asupra unei picturi frumoase de deasupra poliţei căminului cu asperităţi. Un peisaj în ulei, presupuse ea, ca cele pe care le văzuse în Philadelphia. Cine era acest Pierre Loramie? Ceva îi spuse el că era o enigmă, la fel ca lucrurile care îi înconjurau.

Prin uşa deschisă, intră o explozie neaşteptată de chicoteli copilăreşti şi pălăvrăgeală în franceză. Ea îşi ridică privirea şi zări câţiva copii spionându-i din cadrul uşii, cu feţele aprinse.

— Haide, monsieur Haină Roşie, şi adu-o şi pe frumoasa ta mireasă! Tatăl nostru drag vă aşteaptă.

M

orrow fusese adusă la staţia lui Loramie cu câteva zile mai

4 Termenul înseamnă Cuțite Lungi și e numele dat de indieni oamenilor albi, datorită armelor purtate de coloniști, n.tr.

devreme, dar nu-şi mai amintea nimic. Acum, la braţul lui Haină Roşie, coborî mai multe scări, minunându-se de tot ce ratase. Degetele ei atinseră uşor o ghirlandă de verdeaţă înţepătoare, legată cu panglică aurie de balustrada lucioasă. Lumânările de arbore de căpşune luminau puternic holul de jos, mireasma lor fiind atât de plăcută, după aerul închis şi stătut din dormitor. Mirosi came prăjită… gâscă, ghici ea. Şi umplutură. Gura ei începu să saliveze. În faţa lor era o uşă deschisă care dădea spre sufragerie şi pe masa lungă zări o solniţă imensă şi o tipsie cu dulciuri.

Un pic încurcată, se întoarse spre un bărbat mic ce stătea în capul mesei. Era îmbrăcat în stil francez, cu o vestă stacojie de mătase, şi coada argintie a părului său îi atârna pe un umăr şi – oare se poate? – până pe genunchi.

— Numele meu este Pierre Loramie, madam Haină Roşie. Bine aţi venit la masa mea.

Ea zâmbi, flatată când el se apropie şi-i sărută mâna, apoi o prezentă celorlalţi invitaţi. În cameră era o mulţime curioasă de soldaţi britanici, colonişti şi indieni.

Loramie o aşeză pe ea şi apoi pe Angélique. Pentru un moment, se întrebă unde sunt copiii. Le putea auzi vocile jucăuşe în spatele unei uşi închise. Haină Roşie se aşeză lângă ea, genunchiul său atingând uşor pe sub masă rochia ei grea. În capul mesei, Loramie plecă uşor capul şi rosti rugăciunea – în franceză – şi cuvintele acestea atinseră o coardă ciudată a sufletului ei, deşi pricepu prea puţin.

Ca la un semnal, două femei purtând şorţuri curate de batist începură să aducă farfurii pline cu carne şi umplutură, plăcinte cu mere şi alte feluri pe care ea nu ştiu să le numească. Oamenii mâncau cu plăcere, vorbind într-un amestec de shawnee, franceză şi engleză, în vreme ce lumânările ardeau încet în suporturile lor, aproape acoperind mirosul cărnii cu parfumul lor bogat. Toţi păreau veseli, făcând-o să se gândească dacă nu cumva era un fel de sărbătoare franceză.

Dezorientată, privi spre Haină Roşie:

— Ce zi este azi?

La aceasta, toată pălăvrăgeala din jurul mesei păru să înceteze. Haină Roşie întoarse capul spre ea să răspundă, dar o altă voce atrase atenţia lui Morrow spre capătul mesei:

— Pentru shawnee este pur şi simplu Luna Rece, madam Haină Roşie. Pentru francezi este Joyeux Noel. Pentru americani este aproape Crăciunul.

Ea lăsă să-i cadă furculiţa şi înghiţi carnea din gura ei plină, încercând să-şi stăpânească emoţiile. O despărţeau câteva ore de ziua Crăciunului. O apucă un dor teribil de casă, amintindu-şi de ultima ei iarnă cu Tata.

— Mâine celebrăm naşterea Mântuitorului nostru, continuă Loramie, de parcă ar fi simţit tulburarea ei. După serviciul divin ne vom întâlni aici pentru un schimb sau două de cadouri, apoi vom servi o altă masă, care va fi chiar mai delicioasă decât aceasta. Nu suntem atât de necivilizaţi să-L ignorăm pe Cel Atotputernic sau unii pe alţii, chiar şi aici la frontieră, nu-i aşa?

Ea îi răspunse cu un zâmbet mulţumitor, bucuroasă când conversaţia veselă din jurul mesei fu reluată. Haină Roşie li se alătură, uimind-o cu franceza lui. Pe patul de boală îl auzise vorbind aşa, dar crezu că fusese numai un vis. Acum fu cuprinsă de valuri de emoţii, ascultându-l pe bărbatul pe care îl cunoscuse îndeaproape şi totuşi simţind că nu îl cunoaşte deloc. Îi aruncă o privire fugară, adunând în suflet toate acele mici detalii copleşitoare, care îl făceau atât de chipeş. Nu era pur şi simplu cămaşa elegantă făcută de englezi sau luciul părului său legat la spate cu o panglică de mătase, nici pantalonii noi sau cizmele din magaziile lui Loramie. Aici, în această cameră, între alţi bărbaţi, prezenţa lui era simţită, aşa cum spusese Tata cândva. Când vorbea el, ceilalţi ascultau sau luau aminte, şi el părea să ştie multe alte lucruri pe care ea nu le cunoştea, cum ar fi starea războiului violent din est, tratatele făcute şi încălcate

şi situaţia altor triburi.

În ciuda tuturor celor din jurul mesei, el era remarcabil de atent cu ea chiar şi acum, uitându-se la ea de parcă nu ar fi Morrow, ci un om diferit: sculat din mormânt, probabil, şi adus înapoi în braţele lui. Deşi vorbiseră prea puţine despre aceasta, ea ştiu că aproape murise când venise în acest loc. Umbra de sub ochii lui mărturiseau despre aceasta, precum şi liniile fine ale feţei sale întunecate, devenite mai pronunţate în lumina lumânărilor.

— Ce spui, Haină Roşie? Te va chema generalul Hand ca interpret la conciliul tribal de la fortul Pitt din primăvara aceasta?

Vocea lui Loramie răsună tare şi opri vacarmul, în vreme ce el privi la cei aşezaţi în jurul mesei.

— Se presupune că a trimis o asemenea cerere şi un curier shawnee este chiar acum pe drum spre satul tatălui tău.

Haină Roşie apucă mâna lui Morrow pe sub masă şi se lăsă uşor pe speteaza scaunului său, gânditor.

— Nu am auzit despre asta până acum.

Faţa lui Loramie deveni gravă.

— De când marele nostru şef şi prieten, Constalk, călători în Kanawha cu bună credinţă şi avusese parte de trădare, violenţa a crescut chiar şi în rândurile aşa-numiţilor artizani ai tratatelor de pace. Trebuie să fim precauţi faţă de fortul Pitt pe viitor. Dacă vei merge acum… mă tem pentru tine, *mon atni*. Se pare că pentru soldaţii care au comis asemenea crime la fortul Randolph nu au existat niciun fel de repercusiuni, deci a fost pregătit un precedent pentru asemenea fapte.

La aceste cuvinte, în jurul mesei se ridică un val de voci, dar colonistul care stătea cel mai aproape de Loramie era cel mai vocal.

— La masa aceasta avem un metis care a îndreptat acea greşeală anume, sau aşa mi s-a spus. Soldatul şef ucigaş de la fortul Randolph nu mai este.

Ochii lui Loramie îl cercetară pe Hainã Roşie şi pe faţa lui apăru un zâmbet cu înţeles. Morrow simţi privirea lui Angélique asupra ei, ca pentru a-i observa reacţia la un subiect atât de nedelicat, dar strângerea mâinii lui Hainã Roşie o linişti. Cu toate acestea, imaginea scalpului roşcat al maiorului McKie părea să arunce o umbră neaşteptată asupra mesei de sărbătoare.

— Ah, deci dreptatea a venit prin mâinile unu metis, până la urmă. Mă bucur!

Ridicându-se, Loramie se îndreptă spre bufetul cu băuturi, frumos ornamentat, din spatele scaunului său. Căută cheia în buzunarul vestei şi deschise uşa pentru a arăta sortimentul mare de sticle.

— Trebuie să celebrăm o asemenea victorie, chiar dacă o facem cu întârziere. Domnilor, ce să fie? Coniac? Madeira? Vin de Porto? *A votre santé*! în sănătatea voastră!

Toţi bărbaţii se ridicară, mai puţin Hainã Roşie. În câteva momente, gazda lor goli două sticle de băutură de un roşu-închis în pahare de cristal, în cele din urmă ajungând în spatele scaunelor pe care stăteau ei la masă. Hainã Roşie se întinse şi acoperi cu o mână gura pocalului său.

— *Nekanoh*, nu mai sunt omul care am fost.

Loramie ezită.

— Deci zvonurile care au ajuns până la mine sunt adevărate. Ai îngropat securea. Eşti un om la păcii.

— Sunt un ucigaş și un hoţ de cai, răspunse el. Dar am fost iertat.

— Atunci înseamnă că ai făcut pace cu Dumnezeu, spuse Loramie gânditor, ridicându-şi paharul. Ei bine, *mon ami*, mă bucur că ai făcut acest lucru *după* ce te-ai răzbunat pe maiorul McKie.

Pocalurile au fost ridicate sus pentru un toast şi apoi toţi se liniştiră din nou, ochii tuturor fiind îndreptaţi înspre ei. Morrow simţi cum Angélique o atinse pe umăr şi o chemă cu ea. Se ridică ezitând, dar devenise clar că bărbaţii au subiecte de discuţii şi doreau s-o facă lipsiţi de compania

feminină. Îşi urmă gazda într-o cameră alăturată, mai mică, dar la fel de luminată de flăcările lumânărilor. Copiii terminaseră de mâncat şi priviră spre ele, cu exclamaţii de plăcere în franceză.

— Aceştia sunt: Pierre, Josee, Minon, Albert şi Esme.

Când închise uşa şi studie faţa fiecăruia, Angélique părea să strălucească.

— Şi ea, copiii mei dragi, este madam Haină Roşie.

— *Oui*, *oui*! Prinţesa shemanese! strigară ei în unison, făcând-o pe Morrow să râdă, în ciuda oboselii.

— Acum: nu trebuie s-o obosiţi. Va sta cu noi până se va face bine. Poate că îi va plăcea un pic de muzică. Esme, vei cânta ceva pentru noi?

O fată înaltă într-o rochie de brocart de culoarea fildeşului se ridică de la masă şi se aşeză la clavecin, aproape de o fereastră închisă. Morrow se aşeză pe un scaun, zâmbind când cea mai mică fată – Josee? – veni şi se aşeză în poala ei. Se topi toată când fetiţa îşi puse capul pe ea; corpul ei dolofan mirosea a pudră de talc şi gura ei era murdară de cacao. Morrow îi mângâie buclele negre, pierdută în gândurile ei.

Muzica ce ieşea din clavecin de sub degetele fetei şi umplea camera era plăcută, blândă şi liniştitoare. Morrow şopti o rugăciune de mulţumire că ajunse în acest loc sălbatic şi totuşi ciudat de rafinat, după o călătorie atât de lungă. Îi păru rău că muzica se încheie, dar după o jumătate de oră Angélique o îndemnă să se întoarcă în camera ei, scuzându-se şi pregătindu-i pe copii pentru culcare.

Uşa de la sufrageria principală era crăpată şi Morrow se strecură prin deschizătura ei. Bărbaţii erau acum adunaţi în jurul unui foc ce trosnea în camera de zi, unii lângă alţii, cei mai mulţi cu pahare sau pipe în mâini. Frânturi de conversaţii ajunseră la urechile ei, într-o varietate de limbi. Nu intenţiona să tragă cu urechea şi nici nu dorea să audă, în special dacă era vorba de război.

În aerul înmiresmat de tutun pluteau intrigi şi speculaţii,

fiind plin de ultimele zvonuri de dincolo de *La Belle Riviere*. De când părăsiseră Râul Roşu, shawnee şi aliaţii britanici pregăteau un nou raid în colonii, represalii pentru atacurile lui McKie asupra satelor shawnee. Asaltul planificat trebuia să aibă loc la sfârşitul verii, când culturile oamenilor erau cele mai vulnerabile, lăsându-i pe locuitorii din Kentucke prea puţin pregătiţi pentru iarnă. Veştile triste, prezentate ca fapt divers, dădură naştere unui vârtej în sufletul ei. Sfârşitul verii. Până atunci, dacă ea calculase corect... dacă nu greşise calculele...

Respiră adânc şi porni în sus pe scări, în cumpănă între a-i spune lui Haină Roşie secretul ei şi a-l mai ascunde pentru o vreme. Cel mai bine e să nu spună nimic până dimineaţă. Va fi un dar de Crăciun extraordinar, dat fiind faptul că nu avea altceva de dăruit.

Să spună... sau să nu spună? Pe toată perioada mesei de Crăciun, simţind cum o cuprinde greaţa, Morrow se gândi dacă e înţelept să-i dezvăluie secretul ei, în vreme ce împingea mâncarea rămasă spre marginile farfuriei de porţelan. Nu ar fi vrut să-i spună încă lui Haină Roşie, dar dacă amâna, golindu-şi stomacul într-o oală de noapte, curând se va trăda. Şi atunci, cum îi va explica reticenţa ei în a-i împărtăşi o asemenea veste?

Ridicându-şi privirea, înroşi când descoperi că o studiază prin fumul flăcării unei lumânări. Isteţ cum era, se poate să fi ghicit deja? Simţindu-se emoţionată, îşi plecă ochii spre şerveţelul din poala ei. Numai în dimineaţa aceasta la micul dejun Angélique îi şopti întrebarea tulburătoare, dar ea simţi că nu e drept să-i mărturisească gazdei sale ceea ce ascunsese de propriul ei soţ.

Ca pentru a o grăbi, ceasul din camera alăturată bătu de nouă ori. Rămaseră doar trei ore până la sfârşitul zilei. Dar când avea să se încheie petrecerea?

Pocnetul unei buturugi de Crăciun şi sclipirea lumânărilor dădeau un aer primitor spaţioasei camere de zi, în care trecură după servirea mesei. Era aglomerat şi cald şi

obositor, în vreme ce dincolo de ferestrele închise de streaşină îngheţată atârnau ţurţuri ca nişte suliţe ascuţite. În mod uimitor, lipsiseră discuţiile despre război; vorbeau doar despre sărbătoare şi toasturi şi urări de bine şi acum, în sfârşit, musafirii lui Loramie începuseră să se împrăştie. Curând şi gazda lor se retrase, urându-le o noapte frumoasă.

Morrow zăbovi lângă foc, pe canapeaua de brocart, cu mâinile împreunate în poală. Haină Roşie stătea lângă ea, arătând nepotrivit pe canapeaua ţeapănă, făcând-o să pară nu doar mică, ci şi ridicol ornamentată. Imaginea o făcu să zâmbească şi apoi aproape râse când el se ridică şi îşi desfăcu legătura de la gât, care îi atârna ca un ştreang. Adunând-o în pumn, o puse într-o urnă de lângă vatră.

— Îmi aminteşte de Brafferton, spuse el încet, desfăcându-şi nasturii vestei.

Aplecându-se înainte, ea îşi scoase încălţămintea prea mică, inspirând adânc. Ceasul de pe hol bătu miezul nopţii şi el plecă să mai pună un lemn pe foc, ca pentru a o invita să mai rămână şi să-i spună totul. Dar cuvintele pregătite păreau să rămână neclintite în gâtlejul ei. Dacă vestea aceasta îl face doar să fie şi mai grijuliu cu ea? Dacă… îşi înghiţi spaima, venindu-i greu să-şi ducă gândul până la capăt. Dacă nu se va bucura de această veste?

El îşi vârî mâna în buzunarul vestei, cu o expresie dintr-odată solemnă.

— Închide ochii.

Înseamnă că are un dar pentru ea? închizând ochii, simţi cum el îi ia mâna şi îi sărută căuşul palmei. Gestul tandru îi trimise fiori şi o lacrimă alunecă de sub genele ei. Apoi puse ceva în mâna ei şi îi închise pumnul. O anticipare plăcută îi topi teama.

— Pentru tine, zise el, de la tatăl tău.

Tata? îşi deschise mâna şi privi spre miniatura ovală. Instant, ştiu a cui poză era în acea ramă minusculă de argint. Mama şi Jess. Nu Jess aşa cum şi-l amintea ea, ci

Jess bebeluş, mic şi roz şi rotund, cu părul de nuanţa plantei de celastrus. Primul lor născut. Muşcându-şi buzele, duse darul la pieptul ei, prea mişcată ca să mai poată vorbi.

El se trase mai aproape de ea, cuprinzând-o cu braţul său.

— Nu am vrut să te întristez…

Ea îl opri, cu un semn al mâinii.

— Înseamnă atât de mult… chiar mai mult în seara aceasta…

Privi din nou în jos la miniatură, ştiind că sosise momentul potrivit să-i spună. Când ea ezită, el întinse mâna spre urnă, pentru a-şi recupera eşarfa, şi începu să-i şteargă lacrimile cu pânza moale.

— Încă nu m-am oprit din plâns, şopti ea cu un zâmbet, luându-i eşarfa de pus la gât. Încă nu ţi-am oferit darul tău.

— Eu nu am nimic pentru tine, spuse el.

— O, ba ai. Darul pe care mi l-ai dat tu este acelaşi cu cel pe care ţi-l dau eu.

Aşezând cravata şi miniatura în poală, îi luă mâinile. Putea simţi căldura degetelor lui prin pânza fină a rochiei, când i le strânse la mijlocul ei. El o privi, cu ochii plini de uimire.

— Iartă-mă că nu ţi-am spus mai devreme. Ştiu de ceva vreme. Zâmbi pieziş: Poate că de la cascada Ohio.

— Ştiai despre asta încă de când eram pe drum?

Părea uimit, chiar amuzat.

— Dacă o femeie poate şti asemenea lucruri, da.

Faţa lui frumoasă exprima o umbră de neîncredere… şi ceva ce aducea a mâhnire. Oare îi părea rău? se gândea că nu vor reuşi să ajungă în Missouri?

— Dacă aş fi ştiut, te-aş fi adus aici mai devreme.

Ea scutură din cap.

— Nu mai contează. Sunt bine acum… şi pregătită să plecăm în Missouri când vrei tu. Bebeluşul va veni numai peste câteva luni.

— Când?

— La vară… poate în august.

— Vom petrece iarna aici, deci, spuse el cu un calm

caracteristic. Loramie are nevoie de un vânător şi cercetaş.

Fu cuprinsă de o umbră de îngrijorare.

— Dar cum rămâne cu plecarea în vest?

— Primăvara e un timp mai bun pentru o călătorie.

Plecându-şi ochii din nou spre miniatură, simţi cum dezamăgirea îi inundă starea de anticipare, dar nu putea contesta înţelepciunea deciziei de a aştepta. Numai de două zile se puse pe picioare, de la încetarea febrei, şi încă era slăbită. Şi acum, cu un copil...

El se aplecă şi gura lui era caldă lângă urechea ei:

— Vom reuşi s-ajungem în Missouri, Morrow. Avem timp destul să călătorim până iarna viitoare.

Ea auzi promisiunea şi plăcerea din vocea sa şi încercă să zâmbească.

Morrow aruncă o privire dincolo de uşile de stejar al sălii de comerţ. În spaţiul luminat de felinar, privi cum funcţionari pricepuţi încheiau înţelegeri, făcând comerţ şi schimburi în blănuri şi moneda englezească. Haină Roşie urma la rând şi ea se bucură în anticipare, ca un copil cu un cadou nedeschis, ştiind că plăcerea avea legătură în general cu aşteptarea. Staţia Loramie era mai ospitalieră decât orice alt post de frontieră pe care ea îl văzuse. Grupuri mari de indieni de la Marile Lacuri până la cei din climele mai calde din sud veneau la postul care mărginea Vâlceaua lui Loramie, părăsindu-şi adăposturile temporare instalate chiar dincolo de zona îngrădită. Mirosul de rom, de tutun şi de came afumată se putea simţi zi şi noapte şi în aer persista o atmosferă de sărbătoare.

Găsi că francezul care îi găzduia este un om încântător, ager şi nespus de deschis. Purta o mare duşmănie americanilor care înghiţeau teritoriul odată cu deplasarea lor spre vest, distrugând vânatul, aducând boli şi înşelându-i pe indieni prin tratate lipsite de valoare. Şi nu ezita să discute asemenea subiecte cu oricine era preocupat de acest subiect.

— Eşti foarte atentă, madam Haină Roşie, remarcă

Loramie într-o seară după cină, când se adunară lângă focul din camera de zi. De partea cui eşti?

Ea îşi ridică privirea de la batista pe care o broda, realizând că nu mai poate pleda pentru neutralitate, cu conflictul care creştea.

— Tatăl meu m-a învăţat să cântăresc cauzele ambelor tabere.

— Cuvinte înţelepte. Dragul tău tată plecat dintre noi a fost un om al lui Dumnezeu, nu-i aşa? Principial şi fără prejudecăţi? Soţul tău mi-a povestit despre el.

— Atunci ar trebui să ştiţi despre fratele meu. Shawnee l-au luat captiv acum aproape cincisprezece ani.

Dădu din cap gânditor, trăgând din pipă:

— Dacă fratele tău a rămas cu shawnee, de acum este mai mult indian decât alb. Mulţi captivi doresc să rămână daţi dispăruţi. Nu-l jeli degeaba. Mă îndoiesc că el te jeleşte pe tine.

Cuvintele lui o întristară, dar ea zări o oarecare simpatie în ochii lui. Întorcându-şi privirea spre pânza ei, ascultă cadenţa regulată a vocilor lor şi se strădui să rămână trează. Dar focul strălucitor şi cana fierbinte de cacao servită de Angélique o făcură să se simtă moleşită, ca pisica vărgată încolăcită la picioarele ei. Privi spre Haină Roşie, care acum vorbea în franceză cu Loramie, la distanţă de un braţ. Mai târziu, se întrebase dacă ei trecură la limbajul melodios pentru a nu o deranja pe ea.

De când le împărtăşise vestea despre sarcina ei, păreau să o trateze ca pe un obiect fin de porţelan, de felul celor care se aflau pe rafturile magazinului lui Loramie. Deşi fiecare piesă fusese împachetată în paie şi aşezate în butoaie legate cu bare de metal în Franţa, nu toate ajungeau cu bine la destinaţie. Oare aşa le părea şi ea lor? Fragilă? Pe punctul de a se sparge? Febra căreia îi supravieţuise părea încă o ameninţare... şi acum greaţa aceasta insuportabilă.

— Trebuie să te odihneşti, o avertiză Angélique, îndemnând-o să urce în camera ei. Mâine este ziua în care

vei putea face negoţ şi te vei muta în propria ta casă.

Morrow încercă să îşi stăpânească emoţia pentru ceea ce-i stătea înainte.

În dimineaţa următoare, stând în mijlocul magazinului bine aprovizionat al lui Loramie, fusese surprinsă că se simte la fel de încântată ca un copil. De îndată ce păşi în magazie, se văzu înconjurată de o mulţime de lucruri extraordinare: cafea proaspăt măcinată şi piele, parfum şi mirodenii, şuncă afumată şi ulei de lampă şi mirosul bestial al blănurilor. Pielea de castor luată pe drumul lor spre nord le aduse o mică avere. Dintre toate blănurile, cea de castor era cea mai scumpă, căci era legată şi trimisă în est, unde se făceau din ea căciuli scumpe pentru colonişti bogaţi şi deopotrivă pentru europeni.

— Niciodată nu am văzut ceva mai bun, spuse slujbaşul lui Loramie, când examină pieile. Nici nu a trebuit să mă uit la ele ca să ştiu că sunt ale soţului tău, madam Haină Roşie. În fiecare sezon este la fel.

— Ele sunt mai mult ale lui Morrow decât ale mele, răspunse Haină Roşie, luând praf de puşcă şi cartuşe şi aşezându-le pe tejgheaua lată. Ea le-a curăţat.

Surprinsă, se uită la el. Nu îşi mai arătase până acum aprecierea şi cuvintele lui o încălziră precum o sobă pântecoasă la spatele ei.

Luând-o de braţ, Pierre Loramie o conduse rând pe rând la produsele de vânzare.

— Ce îţi atrage azi privirea? Am mătase fină, flanelă cu model, vermilion, elastic, panglici, agrafe, batiste şi ceva brocart de curând sosit din d'Etroit.

— Oare ai un degetar şi ceva aţă? întrebă ea.

— Pentru tine, madam, am mai multe.

Păşind pe podeaua de scânduri, o conduse spre un loc luminat de un lămpaş. Acolo privi cu ochi mari scrinuri de cusut, mai frumoase decât cel al mătuşii Etta, şi un curcubeu de materiale, pe care nici nu le putu numi. Cutii complicate conţineau papiote fără număr de aţă

strălucitoare, degetare, ace de metal şi o mulţime de nasturi.

— Voi lua o papiotă de aţă obişnuită, două ace şi un degetar, spuse ea încet, nesigură pe felul în care trebuie să decurgă negoţul.

Loramie îi făcu cu ochiul, conspirativ:

— Soţul tău mi-a spus că îţi poţi lua tot ce doreşti.

Întorcându-se, îl privi pe Haină Roşie care pur şi simplu zâmbi, în vreme ce Loramie începu să-i prezinte cea mai recentă livrare de bumbac cu dungi, cea mai grea pânză de saci şi mătăsuri delicate. Gândindu-se la ce va urma, ea alese o pânză moale şi privi cum slujbaşul tăie o bucată suficientă pentru doi bebeluşi.

— Ştiu că îţi place să bei cacao, spuse Loramie, întorcându-se să ia două cutii de pe raft.

Ea îi zâmbi mulţumitoare, deja examinând lăzile de orez şi fasole uscată, butoiaşele de murături, carnea de vită sărată şi câteva cărţi, care l-ar fi făcut pe Tata să zăbovească asupra lor. Un ultim culoar avea pălării cu pene sofisticate, pantofi de mătase şi rochii extravagante.

Morrow privi cum funcţionarul trecu cu lucrurile lor prin curtea îngheţată şi dincolo de casa impunătoare a lui Loramie, spre căsuţa care va fi a lor până când aveau să plece în vest. Curând după aceea, stătu în mijlocul camerei imposibil de mici şi încercă să aprecieze scaunul balansoar din faţa căminului din pietre şi a patului din colţ, bucurându-se de o saltea, dacă nu foarte moale, măcar curată. Angélique îi aduse un lighean şi un ulcior, în vreme ce Morrow despachetă lucrurile lor aduse din casa de la Râul Roşu.

Aproape acasă, îşi spuse ea, cu gândul la Missouri. Observă cum ochii lui Haină Roşie zăboviră pe bârnele groase de lemn, pline de pânze de păianjeni, înainte de a cerceta fiecare colţ întunecos, ascuns de lumina lămpii. Deşi nu spuse nimic, ea îi simţi nemulţumirea. Oare regreta vechiul mod de viaţă? îşi dorea să fie afară, sub cerul cu

stele? Gândul acesta o întristă. Până acum ar fi trebuit să fie departe, în drum spre Missouri…

În vreme ce el era plecat cu Loramie pentru a regla conturile, ea termină de despachetat. Esme o ajută să facă patul mare şi puse ulciorul şi tigăile lângă vatră, înainte de a o lăsa pe Morrow singură.

Când se aplecă să scoată din desagi câteva căni de cositor, simţi cum inima ei o ia la goană. De departe venea un sunet distant şi totuşi distinct, aproape un ecou. Se auzi minute în şir, iar zgomotul se apropia tot mai mult. Camera însăşi părea să reverbereze, amintindu-i de cadenţa regulată a tobelor regimentului, pline de zgomot şi avertizare.

Haină Roşie apăru în cadrul uşii.

— Uniformele roşii, spuse.

Uniformele roşii… nu albastre. În ultima vreme abia dacă se mai gândi la americanii ce îi urmăriră dincolo de fluviul Ohio. În siguranţa staţiei Loramie, începu să se simtă păzită de orice pericol. Călătoria lor din luna de miere, dulce şi sacră, aşa cum trebuie să fie, a eclipsat întunericul ce se aduna la orizont. Oare avea să se confrunte din nou cu teama ei?

El privi spre ea, cu bubuitul tobelor între ei, şi ea privi la armele lui de lângă uşa casei. Cuvintele lui Loramie, spuse în lumina candelelor din Ajunul Crăciunului, se întoarseră la ea, bântuind-o:

Mă tem pentru tine, *mon ami*.

N

Iciodată nu locuise între zidurile unui fort şi Morrow începu curând să se întrebe cum reuşeau Lizzy şi Jemima să meargă după cele necesare în celălalt capăt al pieţei şi să-şi spele lenjeria intimă în văzul atâtor bărbaţi. Nu exista nicio intimitate, decât doar dacă uşile erau încuiate, dar nici atunci, căci cei mai îndrăzneţi indieni şi colonişti apăreau la geam. În câteva zile, abandonă toate obiceiurile vechii ei rutine de la Râul Roşu. Noua ei viaţă era ca o păturică

făcută din petice, luminoasă şi colorată, dar cu totul lipsită de model şi ordine. Învăţase repede să păstreze o oală cu mâncare aburindă întreaga zi şi să nu se arate surprinsă când cineva se oprea şi intra la ei, pentru a mânca şi a se uita mai îndeaproape la ea. Curând, se putea vedea clar o potecă spre uşa casei lor şi avură loc zeci de întâlniri.

— Cred că-i cunoşti pe toţi din acest fort, îi spuse ea lui Haină Roşie, uimită. Sau poate că pe toţi oamenii de frontieră.

El zâmbi şi ochii lui păreau să danseze:

— Cândva m-ai întrebat dacă am stat vreodată într-un singur loc. Acum ştii răspunsul.

Soldaţi britanici, indieni şi colonişti se adunau în jurul focului lor, umplând aerul de nori grei de fum, stând şi fumând din pipe şi povestind întâmplări şi noutăţi. Ea înţelegea prea puţin din cacofonia de limbi – engleză, franceză, spaniolă şi mai multe limbi indiene – dar toate îi aminteau de Babei.

Stând departe de cercul bărbaţilor, se adâncea în cusutul ei, făcând haine mici din materialul moale de la magazinul lui Loramie şi rugându-se pentru copilul pe care îl purta în pântece. Uneori, când îi era tare greaţă şi nu mai putea suporta, se strecura afară şi stătea sub streaşină clădirii. Dincolo de poarta din spate rămasă deschisă a postului, putea vedea focurile de tabără de-a lungul Vâlcelei lui Loramie şi era răsplătită cu muzica dulce a unui fluier sau a unei viori.

Trecu o vreme şi, aproape brusc, mulţimea de vizitatori se împuţină, devenind tot mai rari.

Uşor alarmată, se întoarse spre Haină Roşie:

— S-a întâmplat ceva rău? Foarte puţini vizitatori mai vin pe la noi.

— Sezonul de comerţ e pe sfârşite, îi spune. Şi răbdarea ta a fost răsplătită cu pace.

Pace. Asta simţea în serile ce urmară, la licărirea focului, numai cu el, când stăteau unul lângă altul şi el citea din

Biblie. Copia mult preţuită era acum chiar mai uzată, supravieţuind celei de-a doua căderi în râul pe care îl traversaseră în calea lor spre teritoriul lui Loramie. Se uita cu regret la paginile stricate de apă şi fusese mulţumitoare când gazda lor le oferi una nouă, din magazinul său.

— Ia-o cu tine când pleci în recunoaştere, *mon ami*, spuse el. Te va mângâia când vei sta jos, lângă foc, şi vei duce dorul minunatei tale soţii.

Mai târziu, când împachetă ambele Biblii în desagii lui Haină Roşie, strecurându-i nişte dulciuri şi alte lucruri neesenţiale luate de la magazinul lui Loramie, se ruga neîncetat pentru protecţia lui. Când plecă pentru prima dată, îi păru că îşi ţinuse respiraţia şi nu dăduse aerul afară decât la întoarcerea lui.

— Ce ai făcut când ai fost plecat? îl întrebă într-o noapte întunecoasă, când nu putu dormi, ştiind că va pleca din nou la ivirea zorilor.

— Am călărit, am citit semnele şi am vânat. Uneori mă intersectez cu oamenii steagului roşu…

— Oamenii steagului roşu?

— Oameni veniţi să studieze terenul, spuse el. Şi îi trimit pe ei, lanţurile şi marcajele lor înapoi de unde au venit.

Ea realiză cât era de periculos, dar, cu toate acestea, ştia că el nu poate fi închis într-un loc îngrădit. Îşi câştiga traiul aici aprovizionându-l cu came pe Loramie, la masa căruia erau adesea invitaţi. Când el era plecat, ea petrecea marea parte a timpului ei cu Angélique şi fiicele ei, cosând în camera lor de zi bine luminată. Discuţiile şi râsetele lor împreună păreau ceva viu: calde şi mângâietoare, reconfortante şi vindecătoare.

Adesea se gândea la casa ei, sau încerca să se gândească, dar toate acele mici detalii prin care fusese cocoloşită acolo îi erau acum înceţoşate. Priveliştea de la geamul dormitorului ei… bogăţia de frunze a livezii… dezordinea din tindă… timbrul ascuţit al vocii tatălui ei. Chiar şi amintirea mult preţuită a lui Jess părea să se destrame, de

parcă plecând de la Râul Roşu rupse ultima lor legătură, şi aşa firavă. Cu toate acestea, el era permanent în gândurile ei şi-i studia discret pe bărbaţii care se aventurau să vină la post, sperând şi rugându-se ca el să fie printre ei. Dar curând deveni tot mai descurajată. Erau atât de mulţi călători cu barbă, obosiţi şi murdari. Oare cum l-ar putea recunoaşte, dacă l-ar vedea? După atâta vreme, cum ar putea el s-o recunoască pe ea?

Odată cu topirea zăpezii, incursiunile lui Haină Roşie deveneau tot mai lungi. Ea începu să simtă neliniştea lui crescândă, când se afla între zidurile fortului. Deşi nu se plânse niciodată, ea observă privirea pierdută din ochii lui şi se temea că el îşi dorea să fi fost deja pe drumul spre Missouri. Stând lângă foc fără el, simţi mişcarea bebeluşului în pântece şi începu să se gândească la viitorul lor nesigur. Chiar şi cu Angélique peste drum şi cu mulţimea de oameni din interiorul şi din afara zidurilor, se simţea copleşită de singurătate. Încercă să se roage, dar gândurile ei amestecate fură cuprinse de dor.

Tata, Mama, Euphemia – morţi. Jess – dispărut.

Şi Morrow, pierdută.

Haină Roşie era plecat de opt zile. Primele flori de primăvară pe care el le culese pentru ea – de un albastru pal şi fără nume – se veştejiseră, aplecate peste vază şi lipsite acum de culoare. Morrow încercă să nu le privească atunci când ieşi pe uşa din spate şi privi în direcţia în care dispăruse el călare, de parcă scrutând orizontul l-ar putea aduce mai repede înapoi. Chiar şi Loramie părea încordat şi neliniştit în absenţa lui. Cel mai bun cercetaş al său dispăruse şi el nu putea explica cele întâmplate, deşi era omul căruia îi plăcea să aibă totul sub control.

Trezindu-se în dimineaţa următoare, în patul mototolit şi lipsit din nou de prezenţa lui Haină Roşie, simţi o nelinişte chinuitoare. În cele din urmă, nu mai putu rezista. Se ridică pe marginea patului cu pene şi aşteptă valul neplăcut de ameţeală, dar tot ce simţi fură picioarele reci şi miracolul

vieţii din pântecele ei. În ciuda faptului că avea inima grea, minunea aceasta o făcu să-şi dorească să cânte. Murmură un vechi cântec de leagăn francez, care zăcuse undeva în străfundurile sufletului ei.

Îşi luă pe ea o rochie simplă de stambă şi se întinse după pelerina stacojie, pe care i-o dăduse Angélique, şi şi-o puse pe umeri. Tiptil şi fără zgomot, ca un indian, se strecură afară prin uşa din faţă, înainte de ivirea zorilor, trecând de adăposturile şi pavilioanele pline de călători sătui, care sforăiau, adânciţi în somn, după petrecerea din seara trecută.

Mergând spre sud prin Vâlceaua lui Loramie, spre Kentucke şi Râul Roşu şi toate locurile familiare cărora le-a întors spatele cu câteva luni în urmă, se simţi sfâşiată de implicaţiile absenţei lui Haină Roşie. Niciodată nu fusese plecat mai mult de trei zile. Opt îi părură cât o viaţă.

Mânia luă locul nelinişţii şi apoi reveni la simpla îngrijorare.

Doamne, *chiar dacă eu nu ştiu unde este*, *Tu ştii*. *Te rog*, *nu mă lăsa în această stare de incertitudine*, *aşa cum întotdeauna am fost cu privire la Jess*.

Dimineaţa era proaspătă şi cu miros curat, de peste tot se auzea cânt de păsărele. Aici, în natură, Dumnezeu părea să-i fi pregătit un dar la fiecare cotitură: o piatră frumoasă, zborul maiestuos al unui vultur, o floare de câmp fragilă, ieşind printre firele noi de iarbă. Se opri să se odihnească pe o piatră încălzită de soare, cu ochii pe râul îndepărtat, ce se revărsa prin valea înverzită.

Deja nu se mai zăreau pichetele înalte ale staţiei Loramie. Se simţi un pic neînţeleaptă în decizia de a hoinări atât de departe, fără să spună nimănui că plecase. Singură în sălbăticie, era expusă unui pericol real neavând asupra ei nicio armă, cu excepţia unui briceag mic.

Trecuse de miezul zilei când simţi deodată că e urmărită. I se făcu părul măciucă şi apoi o sperie de-a dreptul un nechezat de cal. Îndepărtându-se de vâlcea, se adânci în întunericul pădurii. Acolo se ghemui, ascunzându-se în

spatele unui copac căzut, realizând brusc că era la fel de vizibilă ca o pasăre cardinal în pelerina ei roşie. Nu lăsase nicio urmă pe malul cu pietriş al apei, dar gândul acesta îi aduse prea puţină mângâiere. Dacă i se va întâmpla ceva rău, cine va şti? Cui îi va păsa? Nu mătuşii Etta, departe în Philadelphia. Numai lui Haină Roşie, se gândi ea.

Închizând ochii, murmură o rugăciune disperată. Când îi deschise, zări o umbră înaltă care se sprijinea de trunchiul pinului după care se ascunse. Se simţi atât de uşurată încât aproape că leşină: cu braţele încrucişate, Haină Roşie se uita la ea, cu o nemulţumire adâncă în priviri.

— Ai făcut cale lungă. Aproape că îţi pierdusem urmele.

— Am vrut să fac o mică plimbare, asta-i tot…

— Cu greu ar putea fi o mică plimbare, Morrow.

Se îmbujoră la faţă. Nu se gândise că el s-ar putea întoarce şi i-ar descoperi lipsa, fiind nevoit să plece pe urmele ei. Toate armele le avea asupra lui, pantalonii îi erau împroşcaţi de noroi şi haina ruptă. Arăta slăbit, mai nebărbierit ca niciodată şi faţa lui frumoasă părea pierdută.

— Casa era atât de goală. Am vrut numai să scap din fort… Imediat ce rosti aceste cuvinte realiză cât de egoist sună. Am vrut să te găsesc. Am crezut… când am văzut că nu te mai întorci…

— Ai crezut…?

— Am crezut…

Vocea ei se stinse şi îşi îndreptă privirea spre râul ce strălucea printre copaci.

— Am crezut că nu vrei să vii.

O undă de durere îi întunecă faţa, înlocuind mânia de mai înainte. Se apropie se stea lângă ea, umărul lui puternic şi sigur sprijinindu-l pe al ei. Deşi se strădui să le oprească, lacrimile începură să-şi croiască drum spre bărbie şi toate temerile ei ascunse din ultimele luni păreau să se reverse într-un torent de neoprit.

— Ar fi trebuit să fii deja în Missouri, aşa cum îţi doreai, spuse ea. Dar eu te-am împiedicat. Nu am fost decât o

povară, de când am venit în nord. Tu eşti obişnuit să trăieşti liber, să nu răspunzi în faţa nimănui, să mergi unde vrei. Ştiu cât de greu trebuie să fie pentru tine să locuieşti în fort…

— Cât de greu este pentru mine? Cuvintele liniştite erau rostite cu neîncredere: Nu eu îmi jelesc tatăl. Nu eu aproape că am murit din cauza febrei. Nu eu port un copil.

În ciuda cuvintelor sale rezonabile, inima ei era sufocată de îndoială. Înghiţi nodul amar din gât, conştientă că ochii lui erau asupra ei, în vreme ce ai ei rămaseră aţintiţi asupra râului.

— În ultima vreme m-am întrebat dacă sunt făcută pentru o viaţă ca aceasta… dacă sunt soţia de care ai tu nevoie. Tata avusese dreptate. Eu… eu nu par să fac faţă prea bine…

Vocea ei se stinse şi fiecare cuvânt părea să plutească deasupra lor, iar tăcerea era sfâşietoare. O pasăre micuţă se aşeză pe o ramură din apropiere, cântând cu toată puterea ei. Cum îşi dorea să fie acea pasăre. *O*, *dacă aş avea aripile porumbelului*, *aş zbura şi aş găsi undeva odihnă*.

El vorbi încet:

— Mă iubeşti, Morrow?

Îşi întoarse privirea spre el, speriată. Se îndoieşte el de dragostea ei? Crede el că toate discuţiile pline de emoţii erau un fel de a-i spune că nu?

Dintr-odată realiză, cu ruşine: niciodată nu-i spusese că-l iubeşte. Nici măcar în ziua nunţii… sau în noaptea nunţii. Simţea o dragoste copleşitoare pentru el, dar cuvintele de alint păreau să i se oprească în gât.

Întinzându-se, îi luă mâna, cea pe care purta verigheta de aur, o amintire permanentă a legăturii lor.

— Te iubesc. Întotdeauna te voi iubi… mai mult decât crezi.

Privirea lui era solemnă:

— Mi-ai arătat iubirea ta în multe feluri. Dar nu mi-ai spus

niciodată până acum.

Nu o făcuse… spre deosebire de el. Ea se înroşi, gândindu-se la nenumăratele cuvinte de dragoste pe care el i le adresă, chiar şi în cele mai obişnuite momente ale căsniciei lor. Cuvintele spuse din inimă formau un gard în jurul ei, sprijinind-o prin toate necazurile întâmpinate, de când plecase de la Râul Roşu. Şi el continuase să i le spună chiar dacă ea nu-i răspunse în acelaşi fel, şi fără nicio promisiune că o va face.

— Morrow, crezi că te iubesc?

— Da.

— Crezi ce spun cuvintele sfinte?

Ea dădu din cap, amintindu-şi de momentele în care citiseră Biblia, lângă foc.

— Atunci ştii că dragostea acoperă totul, spuse.

Textul Scripturii, atât de neaşteptat, atât de simplu spus, îi oferi un răgaz. *Dragostea acoperă totul*, *crede totul*, *nădăjduieşte totul*, *suferă totul*. Simpla rostire părea să dărâme toate dezamăgirile şi eşecurile, aşteptările neîmplinite şi temerile ei, şi să le transforme în cenuşă. Cum se făcea, se întreba ea, că el întotdeauna reuşeşte să comprime un subiect în atât de puţine cuvinte şi să revină la judecata dreaptă?

El se ridică şi îşi chemă calul, apoi se aplecă şi o ajută să se ridice. Deja era destul de rotunjoară şi copilul o făcea să se simtă incomod. Armăsarul negru veni, păşind prin tufişuri, nechezând nerăbdător să ajungă la destinaţie. Ea îi mângâie nasul, bucuroasă că nu trebuie să umble pe jos tot drumul până la post.

Ea îl privi pe Haină Roşie cum ajusta şaua, pentru confortul ei. Încă o expresie a dragostei sale, precum însăşi oferirea calului său, când putea să o lase să-şi găsească drumul înapoi pe jos, plată pentru rătăcirea ei. Morrow păşi mai aproape, şi-i atinse mâneca. Purta cămaşa de vânătoare făcută de ea, de culoare închisă şi cu multe franjuri, pe care să se scurgă apa. Ochii ei studiau liniile

masculine ale hainei, gândindu-se la dragostea din fiecare împunsătură. El se opri şi privi în jos spre ea, cu siguranţă prea puţin conştient, se gândea ea, de locul pe care îl avea în inima ei.

— Mi-a fost dor de tine, spuse ea, gândindu-se la cât goală părea casa fără el şi felul în care zilele păreau să se dubleze în absenţa lui.

— Şi mie de tine, răspunse el. A trebuit să merg mai departe decât am vrut... să mă întâlnesc cu un curier, cel despre care Loramie ne-a spus.

Ea îşi încreţi fruntea a îngrijorare:

— Cel care voia să mergi la fortul Pitt?

El încuviinţă.

— Tatăl meu mi-a cerut să merg la Pitt şi să îndeplinesc rolul de mediator. Acolo este un nou agent indian, care pare mai onorabil decât cei de dinaintea lui.

O privi cu ochii lui pătrunzători, ca pentru a-i citi reacţiile.

— Dar am trimis curierul înapoi la generalul Hand, să-i spună că nu voi merge.

Cuvintele o atinseră şi-i aduseră uşurare. Nu îi putea spune cât de mult se gândise în ultima vreme la cuvintele de avertizare ale lui Loramie. Sau cât de mult fusese bântuită de ameninţarea uniformelor albastre, când el nu venise acasă.

— Nu voi încălca promisiunea făcută tatălui tău, spuse el cu convingere şi linişti. Nu te voi lăsa să porţi tot greul cu copilul, când se va naşte.

Umerii ei se relaxară şi pelerina pe care o purta îi căzu pe jos. O rază de lumină ce trecea printre copaci formă un model dantelat pe rochia ei de stambă, şi rămase în căldura ei, cântărind tot ce îi spuse el. Haină Roşie se opri să o privească, cu faţa plină de tandreţe. Simţi o anumită ruşine în faţa cercetării lui atente, întinzând o mână spre coama calului, se pregăti să încalece, dar el nu făcu nicio mişcare s-o ajute. Ochii lui erau pe pelerina stacojie de la picioarele ei. Se aplecă, nu să o recupereze, ci să priponească

armăsarul.

— Morrow, eşti ca melasa pentru un urs sătul de iarnă.

Cu un braţ puternic o apropie de el. O, dar el lipsise atât de mult. Începu să o sărute aşa cum o făcuse lângă cascada Ohio, până când ea nu mai putu să respire. Şi ea începu să şoptească din nou şi din nou ceea ce îi refuzase atât de multă vreme: *Te iubesc*... *te iubesc*... *te iubesc*. Era ca şi cum zăpada se topea înăuntrul ei, înmuind toate suferinţele şi distanţa dintre ei şi făurind o nouă şi scumpă legătură.

Când se întoarseră la staţia Loramie, era deja târziu. Dar mireasma primăverii era în aer şi în sufletul ei se instală din nou pacea. În umbrele lungi, îl zări privind spre vest, în depărtare...

Doamne, *Te rog*, *ajută-ne să plecăm mai repede în Missouri*.

O

jumătate de duzină de cântăreţi la vioară şi fluiere începură un cântec de dans scoţian vesel, iar Morrow privi amuzată cum grupuri de bărbaţi dansau unii cu alţii, cu toată însufleţirea de care erau în stare. În ajunul lunii aprilie, piaţa largă prăfuită fuse transformată, din locul liniştit şi aranjat în timpul zilei, în unul plin de o exuberanţă nereţinută. Haină Roşie şi indienii stăteau să fumeze şi să bea romul oferit generos de Loramie, în vreme ce vânătorii şi comercianţii ameţiţi de băutură râdeau şi se distrau. Morrow dansă pe un cântec în patru, cu Angélique şi fiicele ei, dar curând fetele plecaseră în sanctuarul camerelor lor, căci petrecăreţii deveneau tot mai puţin reţinuţi. Loramie stătea pe margine, cu o pereche de pistoale la brâu, statura lui mică fiind în disonanţă cu reputaţia lui impunătoare. Sub supravegherea sa, nimic rău nu se putea întâmpla.

Obosită de dans, Morrow stătea cu Haină Roşie în umbra streşinii casei. Fără niciun cuvânt, el îşi puse deoparte pipa şi o luă de mână, conducând-o dincolo de uşa din faţă a fortului. În jurul lor zburau licuriri, amintindu-i de Râul Roşu,

de vasele cu fructe, de Jess şi de pierdutele zile de demult ale copilăriei. Luna plină arunca raze argintii pe lanul de porumb care începea să ia formă, dincolo de zidul de est al fortului, tulpinile lor fiind aliniate precum rândurile de soldaţi. Ea tresări, întorcându-se să-i privească profilul solemn, conştientă de arma pe care o purta.

— Noaptea… e nevoie de pază, spuse el, trăgând-o mai aproape, în strânsoarea braţului său.

— Simţi ceva… sau pe cineva?

— Dacă aş simţi, nu ai mai fi aici.

Ridicând mâna, îi arătă o stea căzătoare şi apoi o alta, pe cerul miezului de noapte. Dar a fost o deviere de moment, iar ea se întoarse din nou spre el:

— De când te-ai întâlnit cu curierul, te simt împovărat. Aş vrea să ştiu ce te apasă aşa.

El îşi scutură capul.

— Ca să fii împovărată şi tu? Nu, Morrow. E pur şi simplu vorba de război. Nimic altceva.

Ea îl privi studiind împrejurimile şi dori să-i sărute buzele lipsite de zâmbet.

— Niciodată nu ţi-e lehamite de toate acestea? Crezi că se vor termina vreodată?

El o trase mai aproape.

— În Missouri nu este niciun război.

Nu încă. Morrow îl studie cu seriozitate, cu gândul la fluxul şi curgerea conversaţiilor de la cină.

— Este adevărat ce se spune despre un ofiţer american numit Clark, care înaintează în vest mai mult decât orice om alb înainte de el?

El încuviinţă, coborând privirea spre ea, în întuneric.

— Am văzut cu ochii mei fortul pe care îl construieşte la cascada Ohio.

La cascadă? Torentul de apă care-ţi taie respiraţia îi reveni în minte, alături de amintiri atât de plăcute, că se simţi copleşită.

— În locul în care am campat şi am înotat? Luna noastră

de miere…

— Aşa o numeşti?

— Se potriveşte, nu?

El zâmbi şi dinţii lui albi străluciră în întuneric.

— *Luna de miere* sunt cuvinte prea slabe pentru ce s-a întâmplat între noi.

Dar ea abia dacă observă tachinarea lui blândă. La descoperirea aceasta, simţea că se sufocă de durerea pierderii suferite. Gândul că un asemenea loc fusese năpădit de soldaţi şi cercetaşi îi părea o desacralizare. Dar mai erau şi alte lucruri care îi stăteau pe inimă şi în minte şi simţi nevoia să se descarce.

— Aseară la masă l-am auzit pe Loramie vorbind despre un schimb de prizonieri la fortul Pitt.

— Face parte din încheierea tratatelor de acolo.

Rămase tăcută, cu gândul la Jess.

— Morrow, vrei să merg?

Îşi puse braţele în jurul lui, cu inima prea plină de emoţii pentru a mai spune altceva decât: „Nu”.

— Aş pleca bucuros dacă aş ști că ţi l-aş putea aduce pe fratele tău. Dar am făcut o promisiune tatălui tău să-ţi stau alături. Şi i-am spus lui Loramie că vom pleca la sfârşitul lunii.

Ea îşi ridică privirea, cu o expresie de uimire. Cuvintele erau atât de binevenite – atât de mult aşteptate – că de bucurie nu mai putu răspunde nimic.

— Dacă plecăm acum, vom traversa Missouri după încheierea primăverii şi vom fi la casa noastră înainte de venirea iernii.

— Sunt gata să merg acum, mâine.

Zâmbind din nou, o atinse jucăuş pe basma:

— O noapte la fort este prea puţin. Încă mai avem de strâns provizii: cai, leacuri. Trebuie să aleg cea mai bună rută pentru călătorie.

Încălzită de anticiparea vocii sale, alungă gândul la Jess. În două săptămâni, când ea încă ar putea călători fără

probleme, vor părăsi acest loc prăfuit şi aglomerat. Vor merge în vest, unde va fi căminul lor. *Un cămin*. Sigur nu putea exista niciun cuvânt mai dulce decât acesta.

Următoarele zile le petrecură pregătindu-se de călătorie, selectând cei mai buni cai pentru a fi luaţi în vest, adunând stocuri de provizii, leacuri, mâncare.

Nu îi mai era greaţă şi Morrow se simţi mai bine decât oricând în ultimele luni. Mai puternică şi mai liniştită. Mai uşurată. Cuvintele de despărţire ale lui Trapper Joe îi reveneau în minte din nou şi din nou, ca un cântec pe care nu obosea să-l fredoneze. *Ţinut excelent pentru vânat*, (*mut excelent pentru locuit*. Deja Missouri îi părea a fi casa ei şi simţi că entuziasmul lui Haină Roşie era la fel de mare ca al ei.

Cu trei zile înainte de plecarea lor, sosi înconjurat de Duşman, care călătorea spre est cu peste o sută de luptători Kispoko. Se opriseră dincolo de uşa din spate a fortului, în vârtejul de vânt al sfârşitului de primăvară, cu trupurile lor negre lucind a ulei de urs. Caii lor îşi întorceau capetele şi loveau pământul, de parcă ar fi ştiut că făceau parte dintr-o procesiune importantă. Loramie îi întâlni pe câmpia înverzită şi îi salută. Haină Roşie era cu el. Morrow îl urmase, la îndemnul soţului ei, mai mult decât speriată, conştientă de faptul că probabil aceasta era ultima ocazie în care îl va vedea pe omul care legase aşa o prietenie neaşteptată cu tatăl ei.

Înconjurat îi cuprinse umerii, îşi coborî ochii spre ea de la înălţimea lui imposibilă, în vreme ce un zâmbet uşor îi încălzi faţa:

— Aş vrea să mă pot întoarce la Râul Roşu şi să ţi-l aduc pe tatăl tău. S-ar bucura să te vadă atât de mulţumită şi aşteptând un copil.

Cuvintele din limba engleză – pronunţate cu greutate de prea rara lor folosinţă – erau amestecate cu shawnee, dar, cu toate acestea, atât de pline de simţire, că îi aduseră lacrimi în ochi.

Stătea lângă Haină Roşie şi privea cum procesiunea se îndrepta spre est în mare număr, cu fâlfâit de pene şi scânteieri argintii. Deşi nu erau pictaţi de război şi se îndreptau spre un conciliu obişnuit, feţele lor erau sumbre şi purtau cu ei toate armele de luptă. Privindu-i îndepărtându-se, ea simţi o mare uşurare că Haină Roşie nu plecase cu ei. Cu toate că se întreba… adânc în sufletul lui: şi-ar fi dorit să meargă?

Îi văzu expresia tristă a gurii şi liniile din jurul ochilor, care se încreţiră a îngrijorare când ultimul om dispăru între linia îndepărtată a copacilor. Dar gândurile ei deja se îndreptară spre Missouri, departe de discuţiile despre război şi tratate, mult dincolo de întâlnirile ofiţerilor americani şi ai agenţilor indieni. Pur şi simplu era foarte fericită să-şi reia munca de împachetare.

Haină Roşie se întoarse spre ea în mijlocul haosului din casă şi o studie, aşa cum nu făcuse de multe zile, distras cum fusese de călătoria în Missouri.

— Morrow, şi înainte te-am crezut frumoasă. Dar acum…

Ea se înroşi, acoperindu-şi pântecele cu mâinile, conştientă de schimbarea ei.

— Sunt frumoasă numai pentru tine.

Aproape peste noapte părea să fi înflorit, era la fel de deschisă şi roz ca trandafirii sălbatici împrăştiaţi pe malurile apei. Pentru numai un moment, zări îngrijorarea întunecându-i ochii. Oare se întreba dacă ea era pregătită pentru călătorie, dacă va putea merge atât de departe, cu un copil deja mare în pântecele ei? întorcându-se cu spatele, îşi reluă munca de împachetat. Nimic nu trebuie să intervină în planurile lor de plecare. *Nimic*. Cu atât mai mult nu ea.

Morrow îşi petrecu ultima după-amiază de la staţia Loramie pe malul pârâului, cu Josee. Era aproape la fel de mult soare ca într-o zi de vară, căldura năvălind ca adusă de o mână demonică. Dimineaţa următoare vor pleca în Missouri, lăsând în urmă un nor de praf. Era pregătită şi

număra orele, nerăbdătoare să pornească la drum, deşi călătoria în vest va fi făcută sub un soare dogoritor. Dar mai bine decât în noroi până la glezne, se gândi ea. Deocamdată, încercă să savureze apa rece şi joaca lipsită de griji care izbucni peste tot în jurul ei. Cu un ţipăt, Josee se stropea cu alţi copii de-ai vânătorilor şi indienilor, băieţii strângând în mâini arcuri şi săgeţi în miniatură, în vreme ce fetele purtau în spate leagăne de lemn cu păpuşi de piele.

Privind-o pe fetiţa ce se juca în apă, Morrow observă târziu mişcarea de la uşa din faţă. Dar după o vreme privirea ei fu atrasă de procesiunea sumbră a cailor care ridicau praful de pe drum şi un armăsar singur care trăgea o lectică. Se mişcau încet, animalele de povară fiind lipsite de toate accesoriile pentru care erau recunoscuţi oamenii shawnee: veşmintele argintii strălucitoare şi viu colorate şi pielea fină. Cât de diferiţi arătau de grupul mândru al lui înconjurat de numai acum două zile. Aceştia erau caii întristării, ai jalei.

Când se ridică şi îşi şterse de praf fusta de muselină, stropi de sudoare i se iviră pe frunte şi începură să i se prelingă pe faţă, încă de la ora prânzului, un şir constant de colonişti şi indieni intraseră pe porţi pentru schimbul de mărfuri. Era o zi ca oricare alta, dacă e să nu punem la socoteală căldura neobişnuită. Haină Roşie nu era plecat în cercetare, ci acasă cu Loramie, uitându-se pe harta teritoriului Missouri şi hotărând cea mai bună rută pentru călătorie. Aruncând o privire spre ceasul prins la brâul ei, realiză că era aproape ora cinei şi îşi aminti că Angélique aştepta ca fetele să se spele şi să se schimbe de haine înainte de masă.

— Josee, o chemă ea, cu ochii pe strălucirea albastră a apei, unde fiica cea mai mică a lui Loramie se juca. Trebuie să ne întoarcem la fort. E aproape ora mesei.

Mai aruncă o privire spre porţile postului, dar shawnee dispărură în spatele gardului înalt. Caii shawnee, pe care-i zărise cu câteva momente mai devreme, acum aşteptau

afară, fără călăreţi, deşi cel care ducea lectica dispăru înăuntru. Loramie se grăbea spre o altă casă, abia aruncând o privire în direcţia ei. Când o trimise pe Josee în braţele deschise ale lui Angélique, care o aştepta, şi porni pe drumul scurt spre casa ei, fu cuprinsă de o teamă teribilă.

Se apropie de cea mai mare baracă şi auzi voci de bărbaţi. O rafală de vânt trimise praful ridicat de vârtej prin uşa deschisă şi atenţia ei fu atrasă de scena dinăuntru. O duzină de oameni cu spatele gol şi închis la culoare o împiedicau să vadă cele ce se petreceau, dar vocea care ajunse la ea era cea a lui Hainã Roşie. Deşi vorbea in shawnee, cuvintele lui nu mai erau atât de melodioase ca până atunci. Părea să se poticnească la fiecare cuvânt şi în fiecare silabă se simţea mâhnirea.

Păşi pragul şi mirosul de transpiraţie şi praf şi grăsime de urs aproape că o făcu să vomite. Pentru câteva momente, se strădui să zărească ceva în întuneric, după strălucirea soarelui de afară, şi apoi umbrele căpătară forme familiare. Înconjurat stătea pe un pat de campanie de război şi Hainã Roşie era lângă el. Un chirurg britanic se plimba pe lângă el, umbra lui dansa în lumina unui felinar ciudat.

Vocea lui Hainã Roşie era singurul sunet în camera cufundată dintr-odată în tăcere.

— Tată, ştii unde mergi?

Răspunsul veni după o lungă vreme.

— Este foarte întuneric acolo, spuse înconjurat, în cele din urmă.

— Nu trebuie să fie, răspunse Hainã Roşie.

Ea auzi tristeţea din vocea lui şi inima el fu cuprinsă de durere. Cu respiraţia tăiată, se sprijini de peretele aspru din drugi de lemn şi pur şi simplu ascultă cum Hainã Roşie trecu pe limba shawnee. Angélique sosi şi se aşează lângă ea, şoptindu-i în ureche traducerea. Hainã Roşie repeta cuvintele pline de emoţie rostite cândva de Tata. Că moartea este un nou tărâm, o nouă viaţă. Un început, nu un

sfârşit. Lumină, nu întuneric.

Angélique se opri apoi, de parcă nu ar fi putut să prindă conversaţia dintre tată şi fiu. Confuză, Morrow privi în celălalt capăt al camerei, spre Loramie. Chiar şi în întuneric, era clar că pe faţa lui trasă se putea citi groaza. Privirea lui avea ceva înspăimântător: o licărire de necredinţă şi o profundă mâhnire. Vocile se stinseră. Timpul părea să fi îngheţat în acel moment, în căldura sufocantă din încăpere. Oamenii shawnee din faţa ei rămaseră încremeniţi. În cele din urmă, Loramie veni spre ea şi o luă afară, unde o surprinse bâzâitul muştelor şi căldura soarelui ce bătea pe umerii ei aplecaţi.

Loramie îi spuse că înconjurat de Duşman murise. Calul său l-a aruncat din şa şi la călcat în picioare după două zile de călătorie spre fortul Pitt. Pe patul de moarte, îl strigase pe fiul său şi îşi ceruse iertare. Pentru că o omorâse pe Mama şi pe Euphemia, şi pentru că-l luase pe Jess.

Fu cuprinsă de o teamă teribilă şi îşi duse mâna la gură, pentru a nu scăpa un ţipăt. Înainte de a se întoarce cu spatele spre Loramie, Haină Roşie păşi afară, ochii lui întunecaţi oprindu-se dintr-odată asupra ei. Durerea de pe chipul lui depăşea tot ce văzuse ea vreodată şi se simţi la fel de fragilă ca un pahar spart.

— Morrow…

Ea îşi scuturăcapul în semn de refuz, strângând atât de tare batista, de parcă ar fi dorit s-o strivească. El făcu un pas în direcţia ei şi ea se îndoi, ca un evantai de hârtie. Căzută în praful de pe drum, el o ridică şi o duse înăuntrul casei, lovind cu piciorul un taburet şi un scaun care-i stătea în drum. Aşezându-se pe jos în camera în dezordine, o ţinea în braţe şi începu să-i spune ceea ce ea nu dorea să audă:

— Tatăl meu a murit, Morrow. A întâmpinat ceva probleme în timp ce călărea şi a căzut. El înghiţi în sec şi mâna lui apăsa greu, în timp ce îi mângâia părul. A mărturisit unele lucruri…

— Ştiu… am auzit… am auzit tot.

Tot. Cuvântul acesta simplu deschise o groapă fără fund, plină de durere şi pierderi. Ea îl simţi cum se luptă, gândindu-se la cât de mult să spună şi cât să ţină pentru el.

— El i-a cerut iertare tatălui tău…

O, *nu*… Simţi cum se face albă ca varul. Gândul că Tata ascultase o asemenea mărturisire, că avusese de iertat ceva atât de teribil şi ireversibil era dincolo de înţelegerea ei… prea greu de îndurat.

— Tatăl tău l-a iertat. Dar nici tatăl tău şi nici tatăl meu nu au vrut ca noi să ştim despre aceasta.

Vocea ei era slabă:

— De ce?

— Nu au vrut să destrame dragostea pe care au văzut înfiripându-se între noi.

Începu acum să plângă, jelindu-l din nou pe Tata:

— Mai bine nu aş fi ştiut… nu acum.

— El se temea că noi vom afla adevărul din altă parte. De la războinicii care au fost cu el în ziua aceea.

Clătină din cap, apoi îl scutură aproape disperată:

— Cum a putut să continue să vină în casa noastră… pretinzând că ne este prieten…

— Morrow, tatăl meu s-a căit de ce a făcut. Când a ajuns să-l cunoască pe tatăl tău – pe Dumnezeul lui – şi-a văzut răul din inimă şi a fost cuprins de ruşine.

Adevărul pătrundea puţin câte puţin în sufletul ei, însoţit de o amorţeală binecuvântată. Stătea pur şi simplu şi asculta pierdută cuvintele lui.

— Tatăl meu a vrut să-l aducă înapoi pe fratele tău, dar trecuse prea mult timp. Îşi amintea doar că spusese războinicilor săi, după raidul din casa voastră, să-l ducă în nord.

Ceva se stinse în sufletul ei odată cu descoperirea aceasta: o mică licărire de speranţă, pe care o ţinuse în viaţă de când avea numai cinci ani. *Jess*.

Nu mai putu să respire şi-l împinse pe Haină Roşie, să-i dea drumul. El o eliberă cu reticenţă şi peste faţa lui trecu o

umbră întunecată. Tocmai îşi pierduse tatăl. Cu siguranţă că ea ar trebui să înţeleagă starea în care se afla. Dar nu putea să simtă cu el... nici nu dorea să mai audă nimic din ceea ce Tata dorise ca ea să nu ştie.

— Morrow...

Îşi întoarse capul, simţind că nu poate să-l privească, nu poate face faţă atât durerii lui, cât şi a ei. Când păşi afară, Loramie se postă între ei şi vorbi despre pregătirea trupului pentru înmormântarea în cel mai apropiat sat indian, potrivit tradiţiei poporului shawnee. Haină Roşie plecă şi ea se bucură să-l vadă îndepărtându-se, înviorată când Angélique o luă în casa ei, în camera de la mansardă în care locuise iarna trecută, când fusese bolnavă.

Haină Roşie se întoarse în dimineaţa următoare, cu faţa trasă şi ochii roşii. Dar rămase sigur pe el în faţa ei, urmărind-o cu privirea, în vreme ce ea trebăluia prin casă pentru a-l evita. În cele din urmă, zise:

— Morrow, trebuie să plec... la fortul Pitt.

Ce? Se întoarse val vârtej să-l înfrunte, lovitura cuvintelor lui fusese resimţită de parcă ar fi fost de natură fizică. Apucând spătarul unui scaun, îşi fixă privirea pe faţa lui îndurerată.

— Nu îţi cer să mă înţelegi... nici nu-ţi pot explica...

— Dar...

— Nu vreau să te las singură şi nici să-mi încalc promisiunea făcută tatălui tău. Şi Loramie m-a prevenit să nu merg...

— Atunci de ce ai face-o?

Ea strânse mai tare spătarul scaunului, uimită de calmul lui.

— Te duci pentru că tatăl tău ţi-a cerut-o... pe patul de moarte...

— Nu tatăl meu pământesc, Morrow.

El ezită, tăcerea stânjenitoare dintre ei prelungindu-se peste măsură. Ochii lui obosiţi susţineau neclintiţi privirea ei şi păreau a-i cere ceva.

— Dumnezeu nu ţi-a cerut niciodată să faci ceva?

— Păi… ce are Dumnezeu de-a face cu asta?

Era atât de furioasă încât îşi simţi pulsul în tâmple şi la încheietura mâinii. În vreme ce suferinţa şi tulburarea o umpleau, îşi căută cuvintele:

— S-ar putea să nu te mai întorci… şi copilul nostru ar putea creşte fără tată…

— Simt că trebuie să merg. Simt deja de ceva vreme.

Chiar aşa? Şi nu-i spusese nimic?

— Ceva teribil urmează să se întâmple… Simt asta…

Ea îi întoarse spatele, gândurile despre McKie şi soldaţii în uniforme albastre năvălind în mintea ei pierdută… gânduri atât de tulburătoare, încât simţi că se clatină pe marginea unui întuneric teribil. Totuşi, ştia că, indiferent de cât ar plânge, ar protesta şi ar pune întrebări, el nu îşi va schimba hotărârea. Fiecare linie a feţei lui arse de soare exprima atâta hotărâre, încât părea că pur şi simplu se îndreaptă în Missouri.

Chiar dincolo de uşa deschisă a casei, unul dintre fiii lui Loramie pregătea calul lui Haină Roşie. Îl auzi nechezând şi văzu praful ridicat de lovitura copitelor lui. Era acelaşi armăsar pe care înconjurat îl dăruise tatălui ei cu câţiva ani în urmă şi vederea lui numai îi adânci suferinţa.

— Morrow, uită-te la mine!

Cu blândeţe, o întoarse cu faţa spre el, punându-şi mâinile pe umerii ei tremurători. Dar atingerea lui, cândva mult preţuită, o înţepeni. Oare de ce îi amintea acum atât de mult de tatăl său, deşi niciodată înainte? Resentimentele se adunau în sufletul ei: grele, teribile şi dureroase.

— Am nevoie de rugăciunile tale pentru călătoria care-mi stă înainte.

Îşi înclină capul până se sprijini pe al ei, lacrimile lor fierbinţi şi sărate amestecându-se. Dori să-l împingă, dar ceva din sufletul ei părea să răspundă tandreţii lui, izbucni în plâns şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui.

Braţele lui o ţineau strâns.

— Trebuie să-ţi mai spun ceva.

Îşi scutură capul şi îşi ridică degetele tremurătoare spre buzele lui.

— Nu, te rog, nu mai spune nimic.

— Trebuie să ştii că am făcut pregătiri pentru tine, ca să nu rămâi singură.

Ea înghiţi în sec, cu maxilarul încordat.

— Dacă nu mă mai întorc, Loramie va avea grijă de tine… şi de copilul nostru.

Dacă nu te mai întorci? *Dar ce ar fi viaţa fără tine*?

Ea voi să vorbească, să spună ceva, dar nu putu. Cuvintele rămaseră îngropate cu toată durerea din inima ei, plină de regret, confuzie şi mâhnire. Nici nu putu rosti singurul lucru care contează cu adevărat…

Te iubesc. *Întotdeauna te voi iubi*. *Mai mult decât pot spune cuvintele*.

El îi luă faţa în mâini, ştergându-i lacrimile ce se prelingeau pe faţa ei.

— Morrow… inima mea e la pământ.

Simpla expresie shawnee îi sfâşie inima. Pur şi simplu îşi plecă uşor capul, iar el îi şopti:

— Aminteşte-ţi de cât de mult te iubesc. Aminteşte-ţi că dragostea acoperă totul.

L

oramie şi Angélique insistară ca ea să stea cu familia lor, şi nu în casa ei. În intimitatea dormitorului de la etaj, se aşează pe salteaua de pene, căldura apăsând-o precum o pătură. Cămaşa ei de noapte îi era strânsă pe corp, accentuându-i abdomenul umflat. În seara aceasta bebeluşul ridică o adevărată furtună în pântecele ei şi ea îşi înghiţi amărăciunea, care părea să îi sape o gaură în suflet. Chemarea tânguioasă a unui porumbel dincolo de geamul închis, singuratic şi mic, părea un ecou al golului din inima ei.

Încercă să se gândească la alte lucruri – orice altceva – pentru a alunga gândurile întunecate, dar mintea ei se

întorcea în permanenţă la înconjurat. Se întreba cum se putea ca un om atât de priceput la cai să cadă din şa şi să moară. Chiar mai mult, se întreba de ce el şi războinicii lui au năvălit în casa lor de la Râul Roşu cu mult timp în urmă şi au cauzat un asemenea dezastru. Ce a fost în inima tatălui ei când a ascultat mărturisirea lui înconjurat? Cât de bine ştiuse el să ascundă acest lucru de ea!

În zilele care urmară, Loramie o reasigură de promisiunea lui Haină Roşie de a trimite vorbă despre cum merg treburile la fortul Pitt, şi deci aşteptau privind în zare după un nor de praf, care să anunţe apropierea curierului promis. Dar pe măsură ce zilele treceau şi nu venea nicio veste, Morrow privea cu tristeţe la toate lucrurile pregătite de ei pentru Missouri, pe care acum se aduna praful în casa lor rămasă închisă. Gândurile şi simţămintele ei erau purtate ca o frunză de curentul apei, fără odihnă şi impredictibil, niciodată împăcate.

Doamne, *Te rog*, *păzeşte-l de orice rău*! *Ajută-ne să plecăm cât mai curând spre Missouri*. *Înainte de a fi prea târziu*.

Încet, Morrow îşi târî picioarele spre pârâul care se întindea ca o panglică albastră aruncată între cele două maluri maronii prăfuite. Josee îşi uitase acolo păpuşa, mai devreme în aceeaşi zi, şi acum, în amurg, Morrow îşi îndrepta paşii spre locul marcat de trestii înalte şi papură, unde Josee se jucase. Oprindu-se pentru a-şi trage sufletul, privi cum licuricii împânzeau aerul sufocant. Oare ce era în mintea şi inima fetiţei metis, se întreba ea, de simţea lipsa unei păpuşi atât de banale? Josee avea şi alte păpuşi, unele atât de frumoase, cu feţe de porţelan şi rochii de mătase în miniatură, precum cele îngropate în dulapul vechii camere de la mansardă a lui Morrow. Dar cea pierdută era favorita ei, cu tunica sa din piele şi mărgele, şi mocasini minusculi.

În cele din urmă, Morrow găsi comoara pierdută, parţial scufundată în pârâu, cu hainele aproape negre, cu coada împletită desfăcută. Aşezându-se pe iarbă, începu să-i

împletească părul negru ca abanosul. Era linişte aici, la bifurcarea de nord a pârâului, fără mulţimea arborilor şi a adăposturile din partea de sud, şi pacea era lucrul după care tânjise. Abia observă umbra care se întinse pentru ea.

— Domnişoară Morrow, tu eşti?

La început fu surprinsă, dar apoi se simţi copleşită de bucurie. Aproape că nu putu spune nimic.

— Joe?

El o privi aşa, de sus, cu borurile pălăriei sale de fetru trase mult peste ochi, din cauza soarelui la apus.

— Sunt chiar eu.

Sări în picioare cât de repede îi permitea greutatea şi, uitând de păpuşă, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui prăfuit, cu miros de tutun. El o cuprinse cu braţul lui aspru şi îi spuse cu o voce aproape blândă:

— Mă întrebam unde aţi plecat tu cu Haină Roşie. Şi, pe când călăream pentru schimbul de mărfuri, acum câteva minute, nu-mi puteam crede ochilor când te-am zărit stând aici, în iarbă, cu o păpuşă. Îmi aminteşti de vremea în care erai mică şi tatăl tău te lua cu el în câmp, ca să poată lucra.

Amintirea dulce-amară o făcu să zâmbească, în ciuda lacrimilor, care îi umplură ochii.

— O, Joe, nu pot să cred că tu eşti. Cum sunt Good Robe şi Little Eli?

— S-au instalat de minune în casa voastră frumoasă. Singurul lucru neplăcut este că tu şi tatăl tău nu sunteţi acolo. În tonul lui se simţea întristarea, dar îşi drese vocea şi continuă: Dar suntem pe cale de-a o umple. Iama ce vine vom avea încă un pui de om.

— Ce veste extraordinară! Nimic nu se compară cu venirea pe lume a unui copil.

El o privi gânditor:

— Îmi vei spune ce se întâmplă cu tine?

Ea ezită pentru un moment. Cum i-ar putea explica tot ce se întâmplase, când ea însăşi nu pricepuse prea multe?

— Locuim la fort de la Crăciun. Haină Roşie merge în

recunoaştere pentru Loramie. Speraserăm – şi planificaserăm – să fim deja în drumul nostru spre vest. Dar înconjurat a murit subit şi Haină Roşie a decis să meargă la fortul Pitt, pentru acea consfătuire importantă.

Pe faţa lui nu se citea surpriza.

— Drumul spre Missouri pare să fi fost mai sigur.

Ea pur şi simplu dădu din cap, teama câştigând din nou teren în inima ei.

— De cât timp e plecat?

— De aproape şase săptămâni.

— Ar trebui să se întoarcă curând şi atunci veţi porni în drumul vostru spre vest.

Era numai imaginaţia ei, sau el se simţea la fel de nesigur ca ea?

— Ai auzit ceva despre consfătuirea de la fortul Pitt? Măcar ceva?

— Numai zvonuri. Presupun că se încheie cel mai important tratat de până acum. Toate triburile shawnee şi-au trimis conducătorii şi destul de mulţi războinici, în cazul în care se întâmplă ceva rău.

— Haină Roşie ar fi trebuit să fie deja aici.

— Probabil că va lua un pic mai mult, dat fiind schimbul de prizonieri.

— Continui să sper – şi să mă rog – ca el să ajungă aici înainte de naşterea copilului.

— Se prea poate. Dar încheierea acelor tratate ia timp, deşi îţi pot spune în câteva cuvinte cu ce se ocupă comisarii zilele astea la fortul Pitt.

Aplecându-se înainte, scuipă sucul de tutun în iarba înaltă.

— Uniformele albastre promit să stea pe partea lor a fluviului Ohio şi îi roagă pe shawnee să facă la fel. Atacul călătorilor pe râu este interzis. Shawnee promit că vor respecta regulile de comerţ. Apoi, mai e şi fumatul, şi traducerea, şi în cele din urmă sărbătoarea şi beţia. Văzând-o îngrijorată, adăugă: Dar pot pune rămăşag că Haină Roşie este mult prea inteligent pentru aceasta din

urmă.

— Întotdeauna m-am întrebat ce se întâmplă, dar m-am temut să întreb.

— De data aceasta comisarii au adăugat mai târziu încă unul sau două puncte. Insistă ca indienii să-i predea pe toţi captivii. Şi apoi, spun că nu are sens să pedepseşti pe orice shawnee sau om alb care a comis o faptă de violenţă, unul faţă de celălalt.

Morrow se mai linişti, privind gânditoare spre est. Oare el ştia despre Haină Roşie şi McKie? Poate că Tata i-a spus şi despre mărturisirea lui înconjurat...

El o privi cu un surâs neaşteptat:

— Acum vreau să aud despre tine... şi despre acest copil.

Străduindu-se să vorbească pe un ton liniştit, îşi înfăşură braţele în jurul taliei ei imposibil de largi şi spuse:

— Uită-te la mine... mare cât o şură. Mă mir că m-ai recunoscut.

— Când trebuie să naşti?

— Peste o lună sau chiar mai mult.

— Domnişoară Morrow, nu va mai dura aşa mult.

Ea lăsă deoparte îngrijorarea şi deveni un pic nostalgică.

— Spune-mi despre Kentucke, Joe. Cum e Lizzy? Dar Jemima? El îşi scărpină barba.

— Jemima s-a căsătorit cu un soldat pe nume Kincaid acum ceva vreme. Ei locuiesc încă la fort. Abe a fost pus în fruntea miliţiei. El şi Lizzy speră să se mute toamna viitoare în Vâlceaua Tate. Se întinse după o altă porţie de tutun: Lizzy a întrebat de tine.

Auzind aceasta, se simţi tulburată. Spre deosebire de Jemima, Lizzy rămase credincioasă prieteniei lor până la sfârşit. Şi-ar fi dorit să ştie mai multe, dar ezită să mai întrebe. Unele lucruri, se gândi ea, mai bine rămân nespuse.

Plângându-se de reumatismul lui, Joe se ridică încet şi se îndreptă şchiopătând spre locul în care calul său păştea timoftică şi trifoi. Desfăcându-şi unul din desagi, scoase de

acolo o scrisoare şi i-o întinse. O singură privire la pecetea de ceară indigo îi spuse că este din Philadelphia.

— O port cu mine de câteva luni, întrebându-mă dacă te voi mai întâlni vreodată.

Morrow rupse pecetea şi deschise foaia cândva netedă a scrisorii, surprinsă să descopere că e atât de scurtă. Doar câteva rânduri, toate încărcate de regret şi neîncredere, încheindu-se cu o concluzie finală şi fermă:

În cazul în care vei decide să părăseşti viaţa pe care ţi-ai ales-o, uşa mea rămâne deschisă pentru tine şi pentru orice copil metis pe care poate îl vei avea. Philadelphia se laudă cu o şcoală de caritate, unde el ar putea învăţa şi obţine o educaţie care l-ar pregăti pentru societatea civilizată.

Mătuşa ta iubitoare, Etta

— Mulţumesc, Joe, spuse ea, întrebându-se dacă el observă durerea pe care ea încerca să o ascundă.

Până acum se gândise că mătuşa Etta s-ar putea să o primească dacă temerile ei se adevereau şi la fortul Pitt se va întâmpla ceva rău. Dar această scrisoare…

Rămaseră tăcuţi pentru o vreme, singurul sunet auzit fiind lătratul de departe al câtorva câini şi vântul, care apleca iarba.

Răsări o aşchie de lună, amintindu-le că încă o zi era pe sfârşite. Pentru câteva momente, seara fusese argintie, liniştită şi senină, şi ea se simţi oarecum mângâiată.

— Cred că voi rămâne pentru o vreme la Loramie, îi spuse el şi-i făcu cu ochiul. Good Robe îmi va tăbăci pielea dacă plec fără să ştiu dacă ai băiat sau fată.

Ea îi strânse braţul mulţumitoare şi spuse cu un zâmbet tremurător:

— Joe, nu cred că va trebui să aştepţi prea mult.

Morrow se aplecă să privească în adăpostul din crengi în care Trapper Joe se aşezase, pe Vâlceaua Loramie. Dar un foc de tabără stins şi câteva oase de curcan era tot ce putea zări într-un colţ mic de umbră. Simţi cum o cuprinde panica dincolo de orice raţiune şi îşi muşcă tare buzele, în

încercarea de a se stăpâni.

O, *Doamne*, *unde este*?

Fusese atât de sigură că Joe va fi la îndemână pentru această zi, pentru această oră. Când un cercetaş îi adusese veştile terifiante cu numai câteva minute în urmă, singurul ei gând fusese să-l găsească pe Joe. Deşi Loramie se dovedise înţelegător, el nu răspunse rugăminţii ei, dar ea era sigură că Joe va fi altfel. Un foşnet neaşteptat în iarbă o făcu să se întoarcă. *Joe*! El o privi îngrijorat, de parcă ar şti deja ce doreşte.

— Oh, Joe, au fost ceva probleme la fortul Pitt... şi Haină Roşie a fost rănit. Panicată, îşi găsea cu greu cuvintele, dar el pur şi simplu o privi de parcă ar încerca să le dea de capăt. Un cercetaş tocmai ne-a adus vestea că el a ajuns în aşezarea Mekoche. Cât de departe e?

El îşi încruntă pentru câteva momente sprâncenele-i cărunte:

— O jumătate de zi mers la galop, dacă cea care călăreşte nu este însărcinată.

— Aş vrea să mă duci acolo.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, simţi o presiune ciudată în pântece, de parcă ar fi fost strânsă prea tare cu o curea.

O, *Doamne*, *nu acum... nu încă*.

— Cât de rău e rănit?

Ridică din umeri şi începu să plângă. Lipsa de detalii a curierului o făcu să intre în panică. Angélique o luă sus la etaj înainte ca el să încheie tot ce avea de spus, aşa că numai Loramie rămase acolo să audă ce se întâmplase în amonte.

— Am putea pleca chiar acum dacă asta vrei, îi spuse Joe, compătimirea înmuindu-i tonul.

Fără să mai spună ceva, porni spre fort şi curând se întoarse cu iapa ei, cu desagii plini de provizii şi apă. Privi la Dollie şi apoi îşi adună toate puterile, când Joe o ajută să încalece. El se opri şi privi spre ea, de parcă ar fi aşteptat să se răzgândească... sau ca Loramie să iasă pe porţile

postului şi să-i oprească.

Dar curând se aflau în drum spre est... el pe un cal mare şi zgomotos şi ea urmându-l, destul de aproape pentru a fi în umbra sa. Îşi ţinea ochii aţintiţi pe spatele lui îngust; avea praf în gură şi în minte îi răsuna versetul îndrăgit al Scripturii: *Dragostea acoperă totul*. Cuvintele erau buiandrugul uşii minţii ei, păzind-o de prăbuşirea completă.

Valuri de căldură se unduiau pe valea largă, arsă de soare. Putea mirosi caprifoiul sălbatic, o amintire amară a mormintelor părăsite, pe care probabil că nu le va mai vedea niciodată. Merseră şi tot merseră şi îi păru că o mână nevăzută o ajută să se menţină în şa. Pe măsură ce se scufundau tot mai mult în pădure, începură s-o înţepe muştele şi ţânţarii, iar la un moment dat calul ei se sperie de un şarpe cu clopoţei, care stătea pe o piatră din primul pârâiaş pe care îl traversară.

Joe încetini şi călărea lângă ea, întinzându-i o canistră cu apă.

— Suntem la jumătatea drumului spre oraşul Mekoche.

Numai la jumătatea drumului? O, *Doamne*, *ajută-mă în jumătatea care mi-a mai rămas*.

La ora prânzului se opriră să se odihnească, dar căldura din pădure era la fel de sufocantă ca şi cea din preerie. Spre sfârşitul după-amiezii, cu gândurile la Haină Roşie, se aplecă spre coama iepei, aproape căzând de pe ea. Căldura o făcu să se simtă slăbită, despletindu-i părul legat, umplând-o de broboade de sudoare şi ridicând temperatura pielii ei arse de soare.

— Joc, mai departe trebuie să merg pe jos, spuse ea în cele din urmă, mulţumitoare când el alunecă de pe cal şi o ajută să coboare.

— Totul e bine, domnişoară Morrow. Aproape că am ajuns.

În câteva minute ajunseră la o mică stâncă, de unde se vedea o tabără indiană. Stătea acolo pe picioarele ei nesigure şi se minuna de scena care se deschise în faţa lor. Era precum o pictură, aproape perfectă: valea largă de un

verde închis, cu un râu ca o trăsătură albastră de penel. Adăposturi din scoarţă îi mărgineau ambele maluri şi mulţimea lor îi tăie respiraţia. Haină Roşie era acolo... undeva. Şi acesta era locul în care se va naşte copilul lor. Deşi până acum reuşise să-şi ascundă suferinţa, durerea aproape că o făcu să cadă în genunchi pe drumul care cobora dealul înverzit.

Te rog, *Doamne*, *nu vreau să nasc într-un sat indian*.

Ironia era copleşitoare. Avea să dea viaţă în mijlocul unui popor pe care îl asocia cu moartea. Niciodată nu şi-ar fi imaginat că se va întâmpla una ca asta. Până acum se gândise că pruncul lor se va naşte între zidurile familiare ale Staţiei Loramie, cu Angélique lângă ea. Nu aici, în mijlocul unor oameni atât de ciudaţi şi a unor împrejurimi şi mai ciudate. Dar ce putea face?

Sosirea lor produse o agitaţie la care nu se aşteptase, dar ea pricepu că o femeie albă însărcinată şi un vânător cărunt erau o privelişte neobişnuită. Un indian înalt le ieşi în întâmpinare să-i salute, cu un grup de feţe arămii pe urmele lui. Joe începu să vorbească in shawnee şi în timpul schimbului prea lung de cuvinte Morrow înghiţi în sec nerăbdătoare. Pe când aştepta, un grup de copii pe jumătate dezbrăcaţi începură să roiască în jurul ei precum nişte fluturi maronii agitaţi, mângâindu-i faţa, părul şi mâinile. Oare nu mai văzuseră niciodată înainte o femeie albă? Ea le zâmbi, dar ei fugiră de parcă ar fi parte dintr-un joc. Ochii le străluceau ca mărgelele şi fiecare faţă mică era luminoasă.

În cele din urmă, indianul le făcu semn cu mâna să-l urmeze. Morrow se mişca încet, întrebându-se unde putea fi Haină Roşie... şi cât de grav era rănit.

Tabăra era mult mai mare decât Staţia Loramie şi părea să pulseze de un stil de viaţă diferit. Trecură de o baracă mare pentru întâlniri şi mai multe case din drugi de lemn, înşirate de-a lungul cărării prăfuite, şi ea privi uimită câteva vaci care păşteau în spatele unui gard de pari. După alţi câţiva

paşi agonizanţi, ajunseră la marginea de vest a taberei, unde zări un adăpost mai mare, în spatele câtorva plopi.

Joe îi făcu semn să intre. Când împinse la o parte cortina care acoperea intrarea, simţi cum o mână rece îi încleştează inima. Acolo, la o depărtare de numai zece paşi, zăcea Haină Roşie pe un pat, în spatele unui foc slab. Îşi duse mâna la gură pentru a nu scoate un ţipăt de spaimă, bucuroasă că Joe şi indianul rămaseră afară. Mirosul ierburilor şi a plantelor părea să se ridice în vârtej în jurul ei şi chiar să despice aerul cu intensitatea lor.

Ochii lui erau închişi, faţa lui lipsită de expresie. Tăieturi şi zgârieturi acopereau pielea netedă a bustului său şi una deosebit de adâncă lângă coapsă o făcu să tresară. Ochii îi căzură pe haina legată strâns în jurul mijlocului lui, bandajul plin de sânge aducând la viaţă amintirea umărului său rănit. Pentru prima dată, părul lui era nepieptănat şi lipsit de luciu. Chiar şi pielea lui, în mod normal netedă şi bronzată, părea lipsită de culoare. Nu avea cămaşă, iar pantalonii şi brâul îi erau scorojite de sânge uscat.

Cu un geamăt, el se mişcă şi îşi întinse braţul, lovindu-i şoldul în vreme ce ea se aplecase deasupra lui. Broboade de sudoare îi acopereau fruntea şi ea întrerupse liniştea sufocantă a încăperii. Zărind un bol cu apă şi o bucată de pânză, îngenunche şi începu să-i şteargă faţa, ochii ei cercetând fiecare centimetru de pe corpul lui.

Chiar şi întins pe spate, fără putere, el era deosebit de atrăgător. Punându-şi mâna pe fruntea lui asudată, şopti o rugăciune disperată, aproape absurdă în simplitatea ei: *Doamne*, *te rog ajută-l*... *ajută-mă*! Pentru că nu mai era în stare să stea în picioare, se aşeză pe patul străin, lângă el. Dintr-odată, în mod miraculos, crampele ei încetară. În câteva momente, căzu extenuată, sufocată de mireasma umedă a ierburilor, şi nu se trezi până nu-şi auzi numele.

— Morrow...

Clipi de mai multe ori până îşi deschise ochii şi pentru câteva momente se uită în jur să înţeleagă unde se află.

Haină Roşie e aici… Haină Roşie e rănit. Faţa lui era atât de aproape de a ei, că îi putea simţi respiraţia pe obrazul ei.

— Morrow! Pe faţa lui se citea uimirea, de parcă se gândea că visează. Ea zâmbi şi îi netezi părul ciufulit:

— Te uiţi la mine de parcă aş fi un înger de pe Lumea Cealaltă. Când faţa lui se crispă a îngrijorare, ea spuse: Am venit cu Joe de cum am auzit despre cele întâmplate.

— Joe?

El întinse o mână arsă de soare, zgâriată şi sângerândă, şi şi-o aşeză pe pântecele ei.

— Nu suntem aici de multă vreme.

— Nu am vrut ca tu… să ştii.

Pronunţă cu greu cuvintele şi ochii lui pierduseră din agerime. Oare îi dăduseră ceva din leacurile care atârnau deasupra capetelor lor?

— Nu spune nimic, murmură ea, sugrumată. Păstrează-ţi energia. Mă rog pentru tine.

Ochii lui păreau să se limpezească:

— Rugăciunile tale mi-au salvat viaţa. Cu mare efort, se ridică şi o trase mai aproape. Ai venit… atât de departe.

Ea încercă să zâmbească, dar nu prea reuşi.

— Aş face-o din nou. Pentru tine.

Amândoi adormiră, ziua fierbinte grăbindu-se spre asfinţit. Morrow se trezi la mirosul terciului de fasole şi porumb şi zări bucăţi de carne prăjită înfipte în frigare, pe o farfurie mare de lemn. Cineva puse mâncarea dincoace de cortina de la intrare… dar cine? Gândurile i se învârteau în minte şi rămase liniştită până ce Haină Roşie se mişcă, durerea şi crampele din pântecele ei revenindu-i cu o intensitate care îi tăia răsuflarea.

El se trezi şi încercă să se ridice, dar aproape imediat bandajele deveniră stacojii. Nici Joe şi nici vreun shawnee nu erau acolo, deşi ea privi speriată prin uşa de la intrare. Zărind cârpe curate, le rupse fâşii, bandajându-i din nou mijlocul, atât de strâns pe cât se putu. Văzând atât de mult sânge, simţi cum păleşte şi e aproape de leşin. Probabil că i

se putea citi tulburarea pe faţă, pentru că el îi linişti mâinile tremurânde, îngrijorându-se la rândul lui pentru ea.

— Morrow, sunt bine.

— Ţi-e foame… sau sete?

El îi făcu semn că da şi se aşeză pe spate, cu o pătură rulată sub cap. Morrow se strădui să se ridice din nou, abia reuşind să se aplece pentru a lua mâncarea. Întinzându-i o frigare, se întrebă dacă el mănâncă numai să-i facă ei pe plac. Luă două muşcături şi apoi se întinse după un ulcior de pământ. Când îi scoase dopul, îi mirosi conţinutul şi făcu o grimasă.

— Romul a fost cel care a cauzat problemele de la fortul Pitt.

Grijulie, ea se aşeză lângă el şi îi întinse canistra ei de apă. El luă o gură, cu o faţă plină de mâhnire.

— Când a sosit delegaţia oamenilor shawnee pentru tratative, conducătorii lui au refuzat să intre între zidurile fortului. Pe bună dreptate au insistat ca întâlnirea să aibă loc pe câmpia deschisă, mai jos de fort. Nu am realizat că unii dintre luptători călăreau pe caii furaţi din aşezările din Kentucke, dar câţiva dintre soldaţi au observat. Unul dintre soldaţii în uniforme albastre a jurat că el va duce animalele înapoi şi de-ar fi să ia scalpul fiecărui indian pentru aceasta. Atunci a început dezastrul.

— Înainte de a începe tratativele?

El încuviinţă.

— Noul intermediar indian avea febră şi de aceea nu a putut fi prezent. Unii dintre conducători au luat aceasta ca pe un semn rău şi au devenit neliniştiţi. Pentru a-i potoli, ofiţerul responsabil cu aceasta a început să le ofere rom. Când i-am avertizat pe conducători să nu bea, omul în uniformă albastră s-a mâniat. Unul mi-a văzut verigheta şi a decis că a fost luată în timpul unui raid, împreună cu caii furaţi.

Ea privi în jos surprinsă. Verigheta de aur a tatălui ei lipsea de pe mâna lui. În îngrijorarea ei pentru el nu observase,

dar acum simţi dintr-odată un gol lăuntric.

— Au luat caii… şi verigheta.

El se opri. Când relata detaliile acestea, ochii lui erau plini de durere.

— Când câţiva dintre indienii shawnee au refuzat să coopereze şi să le dea înapoi caii, membrii comisiei au decis să-i ia ostatici pe patru dintre conducători, până când se vor răzgândi.

O cuprinse spaima.

— Ce s-a întâmplat apoi?

El se lăsă pe spate, pentru a-şi proteja rana.

— Conducătorii au început să se plângă despre ce i se întâmplase lui Constalk şi oamenilor săi la fortul Randolph, în Kanawha. Unii dintre războinicii mai tineri au început să-şi apere caii pe care americanii încercau să-i ia înapoi, şi atunci a început lupta.

Îşi putea imagina foarte bine măcelul şi îşi reţinu un tremur.

— Puteai fi ucis.

— Unii au fost.

El o studie, ca pentru a decide dacă să-i spună mai multe.

— Chiar înainte de a începe lupta, căpitanul Click m-a întrebat de tine. El fusese mediatorul acelor negocieri şi am vorbit o vreme cu el.

Un fior trecu prin trupul ei, deşi ştia că Click era un om onorabil. În vara în care el o conduse înapoi la tatăl ei, de la fortul Pitt, îşi câştigase simpatia ei şi îi păstrase o amintire plăcută.

— Ce a spus?

— Joe îl anunţase despre decesul tatălui tău şi că tu ai plecat cu mine în vest.

Ea îşi încreţi fruntea a îngrijorare:

— Asta-i tot?

— Am impresia că nu a crezut că ai plecat de bunăvoie.

Ea privi lung la el, începând să înţeleagă implicaţiile acestui fapt.

— El a fost rănit în timpul luptelor?

— Cu fumul puştilor şi toată învălmăşeala, nu aş putea spune.

Ea îşi întoarse privirea, teama pulsându-i prin vene. El continuă liniştit:

— Morrow, nu voi ascunde de tine relele întâmplate. Adevărul nu trebuie să ne provoace teamă. Ci să ne provoace la rugăciune.

Îşi aşeză o mână pe abdomenul ei mare, ruşinată. Credinţa ei era atât de mică şi părea să se fi sfărâmat odată cu plecarea tatălui ei. Iat-o aici, adunând piesele împrăştiate, încercând să-şi cârpească credinţa cu fire de teamă. Teama de viitor. Teama de a-l pierde pe el, ca şi pe toţi cei pe care îi iubise. Teama de a nu mai ajunge niciodată la Missouri. Teama de oameni precum căpitanul Click, care ar putea veni s-o ia departe de viaţa ei nouă, dulce-amară.

Privi spre mâna lui lipsită de verigheta de nuntă, întrebându-se de ce soldaţii ar lua ceva atât de mic, atât de lipsit de valoare. Cu adevărat, lăcomia lor nu cunoştea margini.

— Ce s-a întâmplat cu schimbul de prizonieri?

Vocea ei era atât de plăpândă şi atât de plină de speranţă, că el ezită să mai spună ceva.

— Shawnee îşi ţineau prizonierii în aval, aşteptând să vadă cum progresează tratativele, înainte de a-i aduce. Când a început lupta, captivii au fugit. Cei mai mulţi dintre ei erau de multă vreme cu indienii şi nu au dorit să ia parte la acest schimb.

În mod ciudat, acest lucru nu o surprinse.

— Cum ai reuşit să ajungi în oraşul Mekoche, aşa rănit?

— O parte din drum am vâslit în jos pe Ohio. Am fost bine, până când rana a început să puroieze. Am încercat să ajung la Loramie, dar nu am putut să merg mai departe de acest loc.

Ea îşi muşcă buzele să nu spună ce gândea: că această călătorie fusese un dezastru. Oare el încă simţea că

Dumnezeu îl chemase să meargă acolo? Şi cu ce scop? Nu câştigase nimic, în afară de răni şi mânia soldaţilor americani. Timpul pierdut pentru ruta spre Missouri era imposibil de recuperat. Şi acum era pe punctul de a naşte, aceasta întârziindu-i şi mai mult.

Iartă-mă. *Doamne*! *Putea fi mult mai rău*.

Cu toate acestea, dezamăgirea ei era profundă şi abia auzi cortina uşii din spatele ei. În prag se ivi Joe şi un indian necunoscut, acesta din urmă atât de bătrân, că trăsăturile lui aproape că erau ascunse de riduri.

Un zâmbet de satisfacţie se ivi pe faţa lui Joe.

— Domnişoara Morrow este un leac bun.

— Cel mai bun, spuse Haină Roşie.

Shawnee începu să-i examineze rana, luând câteva ierburi atârnate de rama de deasupra lor şi amestecându-le cu apă. Morrow privi cum îi aplică o pastă groasă şi îl pansează din nou, aşa cum făcuse şi ea, dar cu mai multă îndemânare.

Ochii lui bătrâni cercetară camera, înainte de a se opri asupra ei. Vorbi direct cu ea cu o voce joasă, iar Joe traduse:

— Se pare că ai nevoie de mătuşi. Le-am spus de venirea ta.

Bătrânul se retrase, cu Joe pe urmele lui, lăsând-o să se întrebe ce va urma.

— Mătuşi? repetă ea, privind spre Haină Roşie.

— Moaşe shawnee, spuse el.

Ea nu îi răspunse, întrebându-se dacă el simte groaza ei teribilă la gândul că va da naştere într-un loc ca acesta. Zărindu-i pipa, se ridică cu mare greutate şi se îndreptă spre celălalt colţ al încăperii. Când se aplecă s-o ridice, simţi un mic junghi. Mişcarea stângace păru să dea drumul unei scurgeri de apă, care porni la vale pe picioarele ei goale şi podeaua de pământ uscat. Ea se înroşi, sigură de faptul că însemna ceva important. Copilul păru să se întoarcă brusc şi apoi să se oprească, şi o presiune

îngrozitoare aproape că o îngenunche.

— Morrow, ce este?

— Eu… copilul…

— E timpul?

Amândoi se blocară, privindu-se unul pe celălalt. Ea simţea o mulţime de lucruri diferite… oare el putea simţi asta? Entuziasm, încântare. Teamă.

Încet, Hainã Roşie se ridică în picioare şi se apropie de ea, îmbrăţişând-o.

— Nu-ţi fie teamă, îi spuse, aranjându-i şuviţele de păr care-i scăpaseră din agrafe. Nu voi fi departe.

Ea îşi ridică privirea spre el, zărind ochii lui calzi, cu o lumină de chihlimbar.

— Aminteşte-ţi, Morrow, Dumnezeu este aproape… chiar şi într-un sat shawnee.

La aceste cuvinte, încercă să zâmbească. Privind în sus spre coşul de fum, simţi presiunea atmosferică şi mirosi ploaia ce se apropia.

O, *Doamne*, *ai grijă de copilul meu*. *Ajută-mă să fiu curajoasă*.

E

ra aceasta valea umbrei morţii? în două rânduri întunericul aproape că o revendicase, de fiecare dată prin febră. Şi acum prin naştere. Îşi amintea aşa de puţine din cele întâmplate după ce începuse totul: doar cortina din uşă fluturând ca un steag, când vântul şi ploaia se dezlănţuiră, mintea rătăcindu-i departe de trupul ei cu pântecul mare. Hainã Roşie ieşise şi o femeie venise să stea cu ea, îmbrăcată cu o tunică din piele de căprioară cu franjuri. Coada împletită a părului ei de culoarea abanosului îi atârna pe un umăr. Pe braţele sale se înşirau o mulţime de brăţări de argint, care străluceau în lumina focului.

Femeia umblase cu ea de colo-colo, în vreme ce durerea scădea şi apoi iar creştea într-o intensitate care-i tăia respiraţia. Când dorise să se aşeze, moaşa o ţinu în picioare, ocazional oferindu-i înghiţituri mici de apă şi

şoptindu-i cuvinte de încurajare. În cele din urmă, se întinse, cu gust de sânge pe limbă. Îşi muşcă buzele să nu strige, dar îi era prea greu să rămână tăcută. Simţea durere peste durere, fără pauze între ele, şi apoi o mare fierbinţeală păru să o consume.

Nu mai pot.

Când lumina zilei se revărsă peste adăpost, ploaia încetă. Totul mirosea a ud – curat – dar ea cu greu observă. Plânsul puternic al unui copil sparse tăcerea şi ea realiză, brusc, nedumerită, că este în viaţă. Femeia indiancă îi arătă băiatul nou-născut, examinând fiecare bucăţică a trupului său rotunjor, în vreme ce el se zbătea şi se agita. Deja tânjea să îl ţină în braţe, dezmierdând din priviri fiecare detaliu necunoscut al său, în vreme ce femeia tăie cordonul ombilical şi îl curăţă, aplicând un strat uşor de ulei pe pielea lui închisă la culoare. Şi apoi, în sfârşit, i-l întinse.

Când strânse la piept trupul lui cald, se simţi copleşită de emoţii. Copilul se linişti şi privi în sus la ea, cu faţa lui grăsuţă remarcabil de expresivă, cu ochi de chihlimbar strălucitori şi ageri, că ai tatălui său. Dar părul lui… nu era negru ca noaptea, cum se gândea ea că va fi, ci roşcat intens, uimitor… luminos ca flacăra unei lumânări.

Exact ca părul lui Jess.

ea>

Un foc slab lumina pereţii din scoarţă ai locuinţei wegiwa[5], unde Morrow zăcea în amurgul zilei de vară. Se simţea peste măsură de mulţumită că supravieţuise chinului, dar trupul ei cedă în faţa epuizării şi nu era nimic de făcut în privinţa aceasta. Când Haină Roşie intră, se luptă să se ridice, dar nu reuşi. El îngenunche lângă ea în întuneric, cu ochii mai mult pe ea decât pe ceea ce avea înfăşurat în braţe.

Întinzându-şi mâna, îi netezi părul ciufulit, cu ochii plini de îngrijorare.

---

5 Nume dat locuințelor indienilor shawnee, construite din coajă de copac, n.tr.

— Perioada de travaliu a fost foarte lungă. Spre sfârşit am crezut…

— Sunt bine, îl asigură ea, aplecându-şi capul să privească singurul lucru care contează.

Copilul, care acum dormea, era ghemuit în strânsoarea braţului ei.

Cu un zâmbet obosit, dar triumfător, i-l întinse pe primul lor născut. El luă ghemotocul din braţele ei un pic stângaci, scutecele căzând în lături şi descoperind trupul fiului lor voinic. Cu ochii strălucitori, el îi mângâie părul umed şi trecu cu degetul peste urechea lui de un ten închis. Ea îşi ridică privirea de la copil la el, mişcată de emoţia puternică de pe faţa lui.

— Seamănă cu tine, spuse ea.

Vocea lui era o şoaptă ce exprima uimirea:

— Tot, în afară de păr.

Morrow nu îşi putea lua ochii de la fiul lor – părea mai aproape de perfecţiune decât tot ce văzuse vreodată. Luându-l înapoi, inspiră mirosul lui de nou-născut şi îi sărută năsucul. El clipi şi apoi strănută, iar ei începură să râdă. Deschizându-şi larg gura, bebeluşul căscă şi ea îi mângâie obrazul, cercetându-i gingiile mici, de culoarea roz.

— Cred că e epuizat, la fel ca mine, spuse ea. Îşi întoarse privirea de la fiul lor şi privi spre el.

— Acum închide ochii.

Pe faţa lui se citea nedumerirea, dar făcu aşa cum îi ceruse. Cu grijă, lăsă jos bebeluşul, ridicând ghemotocul ascuns dincolo de ea şi aducându-l la lumină.

— Priveşte, şopti ea.

El clipi neîncrezător, la fel de uimit cum fusese şi ea când al doilea copil alunecă în mâinile moaşei. Gândul de pe urmă al naturii.

Rămas fără cuvinte, el duse o mână la ochi. Ea nu putu să mai spună nimic, ci doar i-o întinse pe fiica lor. El îi sprijini capul cu palma sa, cu o siguranţă ce o uimi pe Morrow. Un smoc de păr negru îi acoperea capul micuţ şi trăsăturile ei

erau delicate ca ale unei păpuşi. Privind în ochii ei liliachii, Morrow simţi că se uită în ai ei proprii.

— E mică, spuse Morrow încet, un pic îngrijorată.

Ochii lui o cercetară cu mare satisfacţie.

— Pur şi simplu e mică, aşa ca tine.

— Aş vrea să plângă.

El zâmbi ştrengăreşte:

— Fiul nostru pare să se descurce destul de bine pentru ei amândoi.

Strigătele puternice care începură cu mici scâncete ca de pisoiaş cu câteva momente mai înainte, se intensificară. Ea îl luă pe primul lor născut un pic stângace şi îl legănă, murmurându-i ceva la urechi, până se linişti. Niciodată nu şi-a imaginat că va avea doi bebeluşi. Minunea aceasta străpunse stratul gros al epuizării şi simţi o uimitoare mândrie şi plăcere.

El îşi ridică privirea de la copilul din braţele lui, privind la ochii obosiţi şi părul ei în dezordine:

— Tu trebuie să te odihneşti. Copiii trebuie să se odihnească.

Aplecându-se mai apoi, sărută fiecare copil, cei doi fiind pe punctul de a adormi. Când îşi închise ochii, Morrow simţi mâna lui Haină Roşie pe capul ei. Deşi nu rostise niciun cuvânt, ştia că el se ruga pentru ea, pentru copiii lor, pentru viitorul lor incert. Soarele strălucea prin gaura de fum de deasupra. Le păru, pentru câteva momente preţioase, că niciodată nu vor mai avea niciun fel de probleme.

Timp de câteva zile după naştere, Morrow dormi cu amândoi copiii în braţele ei, fiecare nevoie fiind întâmpinată de moaşa shawnee. Deşi peste măsură de încântată, era foarte slăbită, starea ei tulburându-l destul de mult pe Haină Roşie. El părea s-o privească cu îngrijorare, aşa cum făcuse şi când se recuperase din starea de febră. Dar ea trecu mai uşor peste toate, prinsă de bucuria noului ei statut de mamă. Când îi veni laptele, se minună de apetitul fiului lor, apoi se necăji că fiica lor mititică nu putea suge.

— Ea e prea mică să poată suge, le spuse moaşa, pregătindu-le un pai cu ajutorul căruia s-o hrănească. Trebuie să mănânce de mai multe ori pe zi. Când va mai creşte un pic, va suge exact ca fratele ei. E bine că el e aşa de *meshewa* şi bea mult lapte.

Deşi tânjea să se întoarcă la familiaritatea şi confortul Staţiei Loramie, timpul petrecut de ei în aşezarea shawnee se prelungi până spre ultimele zile de vară. Douăzeci, după socoteala lui Morrow. Cu toate acestea, se simţea foarte mulţumită că ambii copii păreau să se simtă tot mai bine. Deşi rana lui Hainã Roşie părea să se fi vindecat repede, recuperarea ei mergea încet. Îşi petrecură marea parte a timpului la umbra unei sălcii de lângă locuinţa *wegiwa*, cu copacii verii târzii fremătând în vântul mereu prezent. Joe li se alătura adesea, cicălindu-l pe Hainã Roşie să se joace cu el ture fără sfârşit de *sheguonurah*, sau pietre, un joc shawnee care necesita o strategie remarcabilă.

Spre sfârşitul zilei, Joe pleca în căutarea unor noi oponenţi şi a proviziilor de *kinnikinnik*. Singură, numai cu Hainã Roşie şi cu copiii, Morrow se simţea mândră când el privea la ei, şi atunci inima ei se topea toată. Îl studia pe fiul lor când dormea, cu un deget roşiatic în gură, ghemuit pe o parte. Lângă el era sora lui, cu părul ei pufos şi ud din cauza căldurii, cu ochii liliachii închişi.

— Trebuie să-i dăm un nume, spuse Hainã Roşie.

Morrow îi întâlni privirea şi simţi o reticenţă ciudată. I se părea că Cerul le dăduse voie s-o împrumute numai pentru o vreme şi curând s-ar putea să le-o ia înapoi, dacă ei s-ar lipi prea mult de ea.

— Ea îmi aminteşte de un trandafir, spuse ea, în cele din urmă, într-adevăr, fiica lor semăna cu un bobocel de trandafir, cu pielea de un roz intens, cu trăsături delicate, cu pumnii ei mici strânşi, cu genele negre lungi, închise în somn.

— De ce să nu o numim chiar aşa?

— Bine, spuse ea. Este atât de mică; cred că deocamdată

îi vom spune Bobocel.

El privi spre fiul lor, ca pentru a-l numi, dar o surprinse când îi spuse:

— Morrow, eşti suficient de puternică să călătoreşti?

Ea încuviinţă, în ciuda îndoielilor, îndreptând o mână spre mica lor fiică aşezată pe pătura de lângă ea.

— Vom pleca spre Loramie mâine-n zori, spuse el.

Loramie... şi apoi Missouri?

— Copiii vor face faţă călătoriei destul de bine. Nu este prea departe.

El privi spre ea, în umbrele care se lungeau, cu ochii obosiţi şi roşii. Studiindu-l cu atenţie, dintr-odată îl observă. De ce nu băgase de seamă că Haină Roşie era atât de obosit... atât de încordat? Părea atât de îngrijorat în ultima vreme, când ea fusese complet absorbită de copii. Poate că timpul petrecut într-o tabără shawnee îi învia amintirile despre viaţa lui de dinainte, durerea după pierderea tatălui său. Sau se teme că vor urma şi alte nenorociri după scandalul de la fortul Pitt?

— Nu vom mai putea rămâne aici. El ezită şi ea zări maxilarul lui încordat, într-un fel care lăsa să se vadă chinul său interior: Trebuie să mergem mai departe, aşa cum am planificat.

Ea îşi plecă privirile spre copii, atât de mici şi vulnerabili, că simţi cum i se rupe inima.

— Este ceva ce nu îmi spui. Ceva de rău. Simt asta.

Ochii lor se întâlniră şi ai lui străluceau ca un ochi de apă întunecat.

— Plec spre Missouri de îndată ce tu te stabileşti în Loramie.

— Vei pleca fără noi?

Cuvintele se iviră ca un semnal de alarmă în aerul cald.

— După ce depun cererea la guvernul spaniol şi termin casa, mă întorc să vă iau acolo.

Simţi un fior prin tot trupul şi nu-şi putea găsi cuvintele să spună ceva. Încerca să găsească raţiunea celor spuse de el,

dar totul părea la fel de lipsit de noimă ca atunci când plecase la fortul Pitt. Oare Dumnezeu îi spusese din nou să plece? îngrijorarea amenința s-o îngroape, în timp ce se lupta să stea calmă în fața unei noi lovituri.

— Iarna va fi una grea. Nu mai este atât de mult vânat cum era odată. Nu te pot lua cu mine acum, când copiii sunt atât de mici. Loramie este singurul loc sigur.

— Dar dacă pleci atât de departe…

Vocea ei se stinse şi privi în jos confuză, atât de tulburată, încât cuvintele ei pline de emoţii se risipiră pe dată.

— Morrow, uită-te la mine!

Dar ea nu putu. Lovitura primită la vestea plecării lui, la realizarea că nu-i spuse până acum ce plănuise deja, o durea mai mult decât orice se întâmplase până atunci.

— Mă laşi la Loramie pentru că sunt slabă… o povară.

— Te *iau* la Loramie pentru că vreau să fii în siguranţă.

Răbdarea din vocea lui se destrămă şi ea ştiu că întinde coarda prea mult, dar totuşi continuă, un pic pripită:

— Câtă vreme avem mâncare şi adăpost, te vom urma oriunde.

— Sunt lucruri pe care nu le ştii. Nu mai suntem în siguranţă aici. Uniformele albastre amenință să invadeze pământul de mijloc şi să ardă mai multe sate shawnee, după problemele ivite la fortul Pitt. Luă băţul să scormonească cenuşa şi focul din ochii lui păreau s-o străpungă cu intensitatea lor: Plecăm mâine în zori la Loramie. E tot ce am avut de spus.

Ţ

aruşii Staţiei Loramie păreau poleiţi cu aur, în vreme ce soarele aluneca pe nesimţite spre apus şi se pregătea de un a-iurg cald de august. Morrow se îndrepta spre locul acesta liniştit pe iapa sa, cu gemenii legaţi de ea cu o fâşie de pânză moale, în faţa ei era Haină Roşie pe armăsarul lui negru şi Trapper Joe lângă el, pe murgul său. Iarba uscată foşnea sub copitele cailor şi mireasma tot mai estompată a verii încă parfuma aerul. Pe câmpia umbrită din faţa uşilor

deschise ale staţiei erau chiar mai multe adăposturi decât fuseseră înainte, focurile pâlpâind ca stele căzute la pământ. Uşurarea simţită când ajunse în siguranţă acolo fu tulburată de un gând menit să-i fure bucuria:

Este Stafia Loramie mai sigură decât o aşezare shawnee?

Păşind pe străzile prăfuite ale spaţiului îngrădit, Loramie îi salută mai degrabă ca pe membri ai familiei sale decât ca pe prieteni, insistând ca ei să stea în casă la ei, şi nu în locuinţa lor. Angélique îi conduse până sus în fosta lor cameră, fiicele ei zburdând prin jur, în vreme ce Morrow îşi aşeză copiii în pliurile de cocon ale unui leagăn în aşteptare. Bobocel stătea liniştită şi nu scotea niciun sunet, dar fratele ei îşi agita pumnii grăsuţi şi ochii lui negri păreau să strălucească.

Angélique chicoti.

— El se va căţăra afară din pătuţ înainte de Luna Rece[6].

Morrow îi gâdilă burtica goală şi el lovi cu piciorul şi se eliberă de scutecele.

— Fiul meu mă învârte pe degete din prima zi în care l-am zărit.

— I-aţi dat un nume?

— Încă nu, spuse Morrow, gândindu-se la cât de distraşi fuseră în tot acest timp. Încă nu am căzut de acord asupra unui nume. Şi cu tot necazul…

Lui Angélique îi pieri zâmbetul.

— *Oui*, *oui*, dar necazul e departe de locul acesta.

Se întoarse şi chemă o fată, spunându-i să le aducă apă fierbinte şi ceva de mâncare.

În zilele care urmară, Morrow privi de pe geamul ei de la etaj cum Haină Roşie dispărea în casa lor de peste drum, să sorteze lucrurile pe care avea să le ia în vest. În ciuda plecării sale iminente, continuă să se roage ca el să se răzgândească. Când august făcu loc lunii septembrie, crezu că s-ar putea întâmpla una ca asta. Nu rosti niciun cuvânt despre plecare. De la o vreme, mergea din nou în

6 Luna Rece este luna plină care apare în decembrie, n.tr.

recunoaştere, deşi niciodată nu plecase pentru mult timp şi întotdeauna se întorcea la ei la sfârşitul zilei, să mănânce în frumos împodobita sală de mese şi să stea cu gemenii. Oare şi pentru el era la fel de greu s-o lase, precum e şi pentru ea?

Dar idila lor nu avea să dureze prea mult. Inexplicabil, Morrow simţi că se apropie o schimbare. Chiar şi bebeluşii păreau să fie mai agitaţi. În timpul cinei, într-o seară, ea auzi plânsul lor prin pereţii cu lambriuri de lemn, deşi Esme încercase să-i liniştească. Lăsând mâncarea în farfurie, se grăbi să urce pentru a-i alăpta şi Haină Roşie i se alătură la scurt timp după aceea. Scoţându-şi cămaşa, în năduşeala din cameră, se aşeză pe un scaun Windson fragil de lângă ea, un pic inconfortabil, chiar precaut, de parcă s-ar îndoi că l-ar putea ţine.

— Este timpul să ne botezăm fiul, cum spun englezii, îi zise el, luându-i din braţe băiatul care se zvârcolea, deşi protestă la atingerea lui. Shawnee începuseră să-i spună Băiatul Fără Nume.

Ea zâmbi şi îşi legă mai strâns panglicile rochiei, studiind pe tată şi pe fiu în lumina candelei de pe poliţa de deasupra căminului. Asemănările erau uimitoare, de la nuanţa brun-aurie a ochilor la linia dură a maxilarului.

— Seamănă atât de mult cu tine, spuse ea, încât am greşi dacă l-am numi altfel.

El privi spre ea gânditor:

— Cred că trebuie să-l numim Jess.

Cuvintele emoţionante îi încălziră inima şi răspunse:

— Cred că Tata – şi Jess – s-ar bucura.

Întinzându-i-l ei pe fiul lor voinic, o luă în braţe pe fiica lor. Se trezi şi se smiorcăi atât de duios, că amândoi începură să râdă. Ţinând-o aproape, el îi netezi părul ud din cauza căldurii şi ea îl privi cu ochii mari, care acum aveau o nuanţă întunecată, de indigo. Privindu-i, Morrow simţi cum bucuria îi alungă orice frământare. Aici, în cameră, la sfârşit de zi, era tot ce avea ea mai scump)., şi, cu toate acestea,

Haină Roşie avea să-i părăsească în curând.

Frânturi din conversaţiile anterioare, cele mai multe tulburătoare, îi reveniră în minte, în dormitorul cald şi liniştit. La cină, toate detaliile refuzate ei mai devreme îi fuseseră puse pe tavă, precum cărţile de joc. În dimineaţa următoare Haină Roşie va pleca spre vest. Deşi spaniolii pretindeau drepturi exclusive asupra teritoriului Missouri, autoritatea cu care se lăudau era slabă precum o pânză de păianjen, potrivit spuselor lui Loramie. Acolo erau prea puţini spanioli şi doar câţiva francezi şi indieni împrăştiaţi. Pământul, îi asigurase el, era larg deschis.

Loramie, de obicei de o *joie de vivre* contagioasă, părea aproape ursuz în lumina lumânărilor:

— Deşi americanii ameninţară numai cu arderea mai multor aşezări shawnee, am auzit zvonuri că întreg Ohio va fi în curând plin de fum.

Joe se strâmbă şi îşi ridică ochii din farfurie.

— Mă îndoiesc că vor traversa Ohio, aşa cum ameninţă. Chiar şi dacă vin întăriri din Virginia, Kentucke i-a trimis pe cei câţiva oameni preţioşi ai săi la războiul din est.

— Va fi un moment prielnic pentru britanici şi aliaţii lor indieni să se strecoare dincolo de Ohio şi să preia teritoriul Kentucke, spuse Loramie gânditor. Dar am auzit că au rămas în taberele lor ca nişte câini ameţiţi şi nu fac nimic.

— Poate că niciuna dintre părţi nu va mişca nimic şi va fi pace, spuse Joe, arătându-se neîncrezător.

— Mă tem de acest colonel numit Clark, le spuse Loramie, golindu-şi paharul de vin.

— Ah, Clark va fi prea prins cu lucrul la cascada Ohio pentru a mai face probleme atât de departe în nord, spuse Joe. Cel puţin cu venirea iernii.

Loramie dădu din cap gânditor:

— Din fericire, a purta un război pe timp de iarnă este un lucru mizerabil – singurul punct asupra căruia suntem de acord cu americanii – deci probabil că vom fi liniştiţi până la primăvară. Dar m-am gândit ca anul viitor s-o iau pe

Angélique şi pe copii la d’Etroit, pentru siguranţa lor, până când aflu ce vor face uniformele albastre.

— Am ştiut că vor fi probleme după eşecul tratatului de la fortul Pitt, spuse Haină Roşie.

Loramie dădu din nou din cap şi făcu semn fetei care îi servea să le toarne mai mult vin.

— Asemenea lupte nu-i vor face pe americani să-i îndrăgească pe shawnee. Acum au chiar mai multe motive să-i scoată pe shawnee din casele lor din Ohio. Şi am auzit lucruri şi mai teribile. Se pare că unii shawnee au trecut de partea americanilor şi au devenit spioni şi cercetaşi pentru ei.

Haină Roşie încuviinţă:

— Romul este o armă puternică.

— Din păcate, aşa e. Dar nimănui nu-i plac trădătorii – nici măcar americanilor – şi asta au devenit aceşti oameni care au schimbat tabăra. Odată ce îi vor fi dus pe soldaţi la satele shawnee, cel mai probabil că uniformele albastre vor alege să se scape de ei şi vor refuza să-i plătească în bunuri şi alcool.

— Mai bine plec acasă înainte să fiu prins la mijloc în încăierare, spuse Joe, aruncându-şi şerveţelul. Sunt plecat de atâta vreme încât, Good Robe probabil că se gândeşte că nu mă voi mai întoarce.

Aşezată la capul saltelei de pene, Morrow încercă să-şi alunge din minte discuţiile despre necazurile discutate la masă. Lângă ea, respiraţia blândă a bebeluşilor, sincronizată chiar şi în somn, o mai linişti un pic. Se agită când Haină Roşie se ridică, se îndreptă spre geamul deschis şi împinse la o parte obloanele. Aerul rece intră în camera închisă. Deşi toamnă, era încă năduşeală şi cald, ca în cuptor. De primăvară părea că o despart ani…

Îl privi cum se apleacă peste cerceveaua tare a ferestrei şi priveşte spre vest, fără să ştie că ochii ei sunt aţintiţi asupra lui. Lumina lunii descoperea toate liniile feţei lui gânditoare şi ea simţi cum i se strânge inima. Oare se

gândeşte la tatăl lui? La plecarea din zori de zi? La traversarea fluviului Mississippi înainte de prima zăpadă? îşi doreşte să fie afară, sub cerul cu stele, departe de camera sufocantă, mirosind a lavandă uscată şi praf şi bebeluşi? îşi aminti cum el stătuse cândva în mansarda ei, privind în jos la McKie şi oamenii săi, în Ajunul Crăciunului acelei ierni. Când plecase, ea se temuse că nu se va mai întoarce niciodată, dar după câteva luni lungi, pustii, el reveni. Oare Dumnezeu i-l va aduce înapoi din nou?

Când, în cele din urmă, se aşeză, el se întinse spre ea, ştergându-i cu o mână umezeala de pe faţă.

— Morrow, plângi?

Nu putu să răspundă şi atunci simţi cum salteaua se clatină sub greutatea lui, când se întinse s-o cuprindă în braţe. Îşi aşeză timid mâna pe bustul lui gol, întipărindu-şi din nou în minte liniile largi ale umerilor săi şi panta netedă a pieptului. Nu fuseseră împreună de atât de mult timp, că îi părea ciudat de nefamiliar. Când el îi sărută scobitura de la baza gâtului, se înfioră toată, nevoia de el trezindu-i toate simţurile. Dar se aşeză înapoi în strânsoarea braţelor sale, dorind ca trupul ei să se vindece şi să-i alunge durerea de cap.

El îşi trecu o mână prin părul ei de despletit:

— Când mă voi întoarce, vom petrece mai mult timp împreună. *Dacă te vei întoarce*.

În această seară, în camera năduşitoare, era tot ce aveau. Hotărârea din vocea lui îi frânse inima în bucăţi şi o făcu să se poarte necugetat. Avea nevoie de el – de el tot – fie şi numai pentru puţinul timp ce le-a mai rămas. Avea nevoie de amintiri care s-o susţină până la primăvară.

Îşi întoarse faţa spre el:

— Numai un sărut.

Simţi zâmbetul lui prin întuneric:

— Morrow, nu există aşa ceva.

Vocea ei deveni o şoaptă ademenitoare:

— Numai... unul.

O rafală de vânt lovi oblonul de peretele de lemn şi Bobocel tresări, scăpând un mic scâncet. Întinzând o mână spre leagăn, Morrow îi mângâie spatele gol până se linişti. Bebeluşii tocmai fuseseră alăptaţi… sigur vor dormi.

Înainte de a se întoarce din nou spre el, Haină Roşie se întinse după ea, forţa lui făcând-o să se simtă de două ori fragilă.

— Unul, şopti el.

Nu se grăbi, petrecându-şi buzele peste firele umede ale părului ei, până la ureche. Cu suflarea tăiată, ea îi desfăcu părul din legătura de piele şi acesta îi căzu ca o cascadă neagră pe pânza subţire a cămăşii ei de noapte. O, aproape că uitase cât de plăcut putea fi… cât de nespus de blând, chiar galant.

Se simţi din nou mireasă şi închise ochii, amintindu-şi cum o ţinuse pentru prima dată, lângă apa învolburată. Numai că acum, când timpul le era împotrivă, totul era chiar mai dulce.

M

orrow deschise obloanele, privind dincolo de geamul îngheţat spre valurile colinelor dinspre vest, cu stratul lor strălucitor de zăpadă. Undeva acolo, dincolo de apa îngheţată a fluviului Mississippi, era un loc numit Missouri şi chiar mai departe erau Munţii Strălucitori. Dar aici, în camera ei de la etaj, gemenii scoteau sunetele drăgălaşe de bebeluşi în păturile moi ale leagănului lor, lângă un foc ce trosneşte. Era cald, confortabil şi liniştit.

O, Haină Roşie, unde eşti într-o dimineaţă atât de rece ca aceasta?

Sprijinindu-şi fruntea de geamul îngheţat, rosti o rugăciune, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă de când el plecase, în septembrie. Acum, că era deja decembrie, simţea că numai rugăciunea îi putea susţine, că ar putea fi singurul lucru care să-l aducă înapoi la ea.

Reanalizând decizia lui de plecare, care o răni, admise că procedase corect când hotărâse să-i aducă aici. Loramie şi

Angélique nu precupeţeau nimic pentru confortul şi fericirea lor, tratându-i ca făcând parte din familie, primind-o să stea cu ei în casă, în loc să o lase în baraca lor pustie. Chiar îşi ocupase un loc în camera de comerţ, lângă pânzeturile şi accesoriile de cusut din d'Etroit.

Fără Haină Roşie, zilele ei erau neîndurător aceleaşi. Lăsându-i pe gemeni cu Angélique şi fetele ei, mergea la lucru în fiecare dimineaţă, mai puţin în zilele de sabat. Deschizând lăzi de pânzeturi şi ace, foarfece şi cuiere de cusut, inima ei se mai înmuia cumva. Se bucura să fie de folos. Lucrând în sala mare de lemn, cu aromele ei bogate, îi analiza discret pe bărbaţii care veneau să cumpere, căutând mereu pe feţele lor aspre şi cu barbă pe cineva care semăna cu Jess. Uneori îi părea că ei o privesc mai insistent decât ea pe ei, şi se temea de privirile lor îndrăzneţe. Pentru a nu se face remarcată, purta haine simple de lână şi îşi prindea părul într-un coc strâns.

Dar veni şi ziua în care Loramie o luă deoparte, cu o privire îngrijorată în ochii lui pătrunzători:

— Madame Haină Roşie, eşti... ah, cum să spun, *nu* o femeie de rând. De la venirea ta aici, succesul nostru în vânzarea a tot ce ţine de cusut a crescut de zece ori şi pentru aceasta îţi sunt mulţumitor. Dar numai în această dimineaţă am primit alte două cereri ale mâinii tale.

Pe faţa ei se arătă surpriza – şi un val de roşeaţă – şi îşi trecu mâinile peste rochia grea, care îi acoperea pântecul rotunjit. Sclipirile de aur ale verighetei sale prinseră lumina felinarului, amintindu-i de verigheta lui Haină Roşie, care lipsea.

Loramie continuă, cât putu el de delicat:

— Nu contează că eşti însărcinată şi căsătorită în toată regula. Aceşti colonişti şi indieni nu privesc dincolo de faţa ta frumoasă. Soţul tău, mă tem, nu va fi mulţumit de aceste aranjamente. Aşa că, *chere Morrow*, trebuie să punem capăt înţelegerii noastre de a lucra la mine, oricât de profitabil ar fi acest lucru pentru noi amândoi.

Exprimarea lui gentilă îi aduse un uşor zâmbet şi spuse cât de delicat putu:

— Cred că îi aud pe bebeluşi plângând.

Dar, la cinci luni ai lor, ei rareori plângeau, cu excepţia cazurilor în care le era foame, adoraţi cum erau de Angélique şi copiii ei. Pricepu că până la urmă nu are nevoie de distragerea pe care i-o oferea camera de comerţ. Era extrem de mulţumită cu gemenii: îşi freca nasul de gâturile lor catifelate, le săruta degetele grăsuţe de la mâini şi de la picioare, îi alăpta şi dormea cu ei, până când pierdea noţiunea timpului.

Îi scrisese mătuşii Etta de naşterea lor, dar nu primise niciun răspuns. Se gândea să-i scrie lui Lizzy, dar îi era teamă de ce ar putea urma. Poate că era mai bine ca nimeni să nu ştie că ea se află în acest post îndepărtat. Şi uite-aşa, în zilele tot mai scurte de dinainte de Crăciun, pe când zăpada se aduna pe gardul împrejmuitor, stătea cu familia şi număra zilele rămase până la primăvară, aşteptând ca Haină Roşie să se întoarcă. Când va veni, fiul şi fiica lui mititică nu îl vor recunoaşte, şi nici el pe ei. Şi cel care se va naşte…

Stătea din nou la geam, privind spre vest, noaptea căzând ca o cortină grea peste pământ. Aerul de iarnă era atât de aspru încât trosnetul ocazional al vreunui copac despica văzduhul ca un foc de muschetă. Credea că asta auzise când trase obloanele să le închidă. Dar trosnitura şi pocnitura se auziră din nou… şi din nou… şi când privi a doua oară prin crăpătura obloanelor, picheţii îndepărtaţi ai întregului zid de vest păreau pe cale de a se topi. Ochii ei cercetară orizontul, încercând să înţeleagă ce se întâmplă.

Jos, împrăştiaţi ca furnicile prin curte, îi zări pe slujbaşi, menajera şi oaspeţii lui Loramie. Şi prin porţile postului se revărsa o mulţime mare de bărbaţi – uniformele albastre? – şi o mulţime mare de indieni. Americanii îl urau pe Loramie, şi el pe ei. Aveau să ia cu asalt acest post? Grăbită, îi luă în braţe pe bebeluşii ei adormiţi, numai pentru a-i aşeza din

nou la loc, în panica şi confuzia cu care începu să caute banduliera.

Tremurând, o luă pe Bobocel la piept, chiar deasupra taliei lărgite, fixând banda de stambă cu un nod dublu. De jos se auzeau strigătele frenetice ale lui Loramie şi ţipetele piţigăiate ale fiicelor lui. *Minon*? *Esme*? Panica se ridica în sufletul ei ca aburul unui fierbător. Repezindu-se la uşă cu ambii copii, aproape că se ciocni de Angélique, care intră în cameră. Faţa ei, de obicei calmă, era acum încordată de spaimă şi i-l luă pe Jess din braţe.

— Vino repede, trebuie să mergem pe scările din spate!

Pe coridor era întuneric, lămpile fuseseră stinse de o pală puternică de vânt. Morrow simţi mirosul de pârlit provenit din arderea ţesăturilor şi a blănurilor, a lânii şi a bunurillor de vânzare. Valuri de fum se revărsau precum mareea şi curând le despărţi. Panicată şi simţind că se sufocă, Morrow o strigă pe Angélique, dar vocea ei se pierdu când o serie de explozii izbucniră între zidurile postului. Oare furia flăcărilor cuprinse şi magazia cu praf de puşcă?

Trecu pragul uşii şi se împiedică în dezordinea din faţa casei, unde căldura focului topise zăpada rămasă şi-i mânji faţa şi gâtul de sudoare. Câţiva cai fugeau în dezordine prin apropiere şi ea se agăţă de un pilon, pantofii ei subţiri afundându-se adânc în noroiul îngheţat. Înspăimântată, zări un alt perete cuprins de flăcări.

Unde e micuţul ei fiu? Dar Angélique?

Îi putea zări pe soldaţi prădând şi luptându-se între ei, cărând afară bunurile din magazie, dincolo de infernul declanşat, agitând sabia spre oricine ar fi încercat să-i oprească. Mintea ei începu să adune laolaltă cuvintele, într-o rugăciune disperată: *Tată*... *ajută-ne*... *cruţă-ne*. Înainte ca aceste cuvinte să-i părăsească buzele, din fum şi umbre apăru un indian, cu cozile hainelor sale europene atârnându-i peste jambierele pline de noroi, îşi fixă ochii asupra ei, cu faţa plină de atâta ură încât o răni.

Era numai unul dintre cei câţiva indieni care o

înconjuraseră şi o prinseră ca într-o capcană. Ea clipi des, încercând să-i observe faţa şi forma prin fum. Oare îl zărise mai devreme în hala de comerţ? Oare îi văzuse pe ei pe toţi? Ochii lor erau fixaţi pe legătura de la pieptul ei şi Morrow o strânse şi mai tare în braţe pe Bobocel, temându-se că i-ar putea-o smulge şi izbi de peretele cuprins de flăcări. Cu o mişcare sprintenă, un indian o apucă de încheietura mâinii şi o împinse pe spinarea unei iepe în aşteptare.

Calul se sperie, dar el smuci căpăstrul şi i-l înmână ei, împingând-o pe şa, aproape făcând-o pe Bobocel să alunece din bandulieră. Bărbaţii cu tenul închis care o înconjuraseră se întoarseră şi încălecară pe caii lor, de asemenea speriaţi, clar grăbiţi să se îndepărteze de dezastrul pe care-l creaseră. Indianul în uniformă albastră mergea călare în faţă, cu o sticlă de rom, pe care o ducea la buze. În jurul ei călăreau câţiva luptători. Speriată, se întreba dacă ei erau indieni shawnee trădători, poate spioni şi cercetaşi americani. Toţi erau îmbrăcaţi bine, cu pantaloni de piele, haine de bizoni şi căciuli din blană de castori.

Tot felul de gânduri se ridicau în mintea ei, ca focurile unei muschete. Încotro se îndreptau? De ce? Lovitura dintr-o asemenea noapte părea mai degrabă o operaţiune nebunească, decât un plan de bătălie. Dar ei înaintau cu îndrăzneală în valea îngheţată, purtând făclii de pin. Când reuşi să privească în spate, zări o coloană înverşunată de fum negru, ce se ridica precum o ofrandă rea, un mare furnal de scântei şi fum învolburat, sfârşitul teribil al Staţiei Loramie. Simţi că inima ei nu putea suporta toate acestea şi dădu din cap disperată, refuzând să creadă cele întâmplate.

După o vreme, ajunseră la un râu fără nume, care se unduia precum un şarpe plin de noroi. O împinseră într-o barcă mare, cu doi bărbaţi care vâsleau, apoi traversară râul pe cea mai îngustă parte. Ea stătea ţeapănă, de parcă făcând aceasta şi-ar putea ţine emoţiile sub control. Apa

agitată purta bucăţi de gheaţă plutitoare şi stropii care o atingeau ocazional, din cauza vâslitului, îi amintiră de cât de subţire e îmbrăcată. Doar o rochie de lână şi pantofii ei inutili. Picioarele îi erau ude şi îngheţate. Dar cel puţin Bobocel era ferită de frig: învelită într-o cămaşă din piele de lebădă, pe cap avea o mică bonetă cu danteluţă pe margine, iar în picioare pantofi căptuşiţi cu blană.

Gândurile despre micuţul ei fiu – zâmbetul lui dulce şi satisfăcut, mânuţele grăsuţe care trăgeau de corsetul ei, sunetele pe care începea să le scoată, în franceză şi engleză – o ardeau precum cărbunii aprinşi. El era atât de mic şi afară era atât de frig. Oare Angélique reuşise să se strecoare şi să iasă din incendiu? Pe când ochii lui Morrow se umplură de lacrimi şi se revărsau pe dinafară, simţi cum o mână aspră o trage afară din barcă şi rămase surprinsă să vadă alţi cai pregătiţi pe celălalt mal al râului.

În toată această agitaţie, Bobocel se trezi şi începu să plângă. Cu mâini tremurânde căută panglicile rochiei, ca să poată alăpta, şi era atât de rece că-i păru că îngheţase cu totul. Mâini aspre o ajutară să încalece pe o altă iapă şi cineva aruncase pe ea o haină de bizon. Spre ivirea zorilor, un bărbat îi întinse aspru o canistră cu apă, dar când ea o refuză el făcu un gest prin care îi arătă toporişca. Uluită, îl fixă cu privirea, întrebându-se de ce îi oferise apă. Nu avea niciun aliat printre aceşti oameni.

În acea primă noapte, conducătorul grupului de răpitori se aşează în faţa ei, pe cealaltă parte a focului, cu ochii pe bandulieră, în timp ce mânca o bucată de carne prăjită.

— Îţi voi ucide copilul dacă va plânge.

Ameninţarea o făcu să se cutremure, dar îşi ţinu gura, determinată să-şi protejeze copilul cu orice preţ. Ceilalţi luptători îi priveau pe ea şi pe copil, de parcă ar încerca să anticipeze ce se va întâmpla. Întorcându-şi privirea, îşi şterse nasul cu marginea mânecii rochiei. Răcise şi încă simţea efectele bolii: dureri de cap şi usturime în gât.

Unul dintre luptători se lăsă jos lângă ea şi îi aruncă în

poală nişte bucăţi de carne şi câteva boabe de porumb uscat. Aproape că le refuză, dar îşi aminti că trebuie să prindă puteri, fie şi numai de dragul lui Bobocel. Fiecare înghiţitură ameninţa să fie vomitată, aşa că începu să mestece încet, încercând să înghită, luând mici înghiţituri de apă. Deşi focul era arzător, simţi că nu se va mai încălzi niciodată.

Când înaintară în noapte, un bărbat rămase de gardă şi ceilalţi se înfăşurară în hainele de bizon, cu picioarele spre foc. Ea era legată de un indian subţire, cu ochii plini de dispreţ pe faţa lui aspră. Înfăşurată în haină, o trase pe Bobocel mai aproape, lăsând-o să sugă în voie în noaptea lungă şi aproape fără somn. Dimineaţa se simţi prea obosită ca să mai călărească, adormind în şa înainte ca ei să fi ajuns prea departe. Întorcându-se spre ea, conducătorul uniformelor albastre o lovi peste picior cu nuieluşa lui. Înţepătura o făcu să tresară şi simţi rana sângerândă sub rochie, dar aceasta o ţinu trează mulţi kilometri chinuitori.

Miraculos, Bobocel dormi şi nu scoase niciun sunet. Era mai grea acum, cu perniţe de grăsime şi gropiţe, atât de diferită de bebeluşul fragil de la naştere. Greutatea ei îi provoca lui Morrow dureri de gât şi spate, în locurile pe care apăsa banduliera. Dar, cumva, în mod ciudat, Bobocel părea un fel de tampon între ea şi aceşti bărbaţi. Oricât de răi erau, păreau reticenţi în a pune mâna pe ea. Morrow simţi teama lor în timpul călătoriei. Adesea îi surprindea privind peste umăr, de parcă s-ar teme că sunt urmăriţi, şi acest fapt o făcu să se simtă mai bine.

Totuşi, cu trecerea timpului păreau să devină tot mai încrezători, încurajaţi de sticlele pe care şi le întindeau unii altora. Mirosul de rom se simţea de acum în permanenţă, şi ea scutură din cap când un gardian îi oferi să bea, deşi se întrebase dacă ar putea-o ajuta să se încălzească. Într-o dimineaţă, zăpada şi gheaţa îi acoperiseră cu o crustă subţire şi, pe măsură ce lumina zilei începuse din nou să

scadă, se făcuse atât de frig, că trebuiră să campeze într-o peşteră, deasupra pojghiţei de gheaţă a unui pârâu.

O, *Doamne*, *unde sunt*? *Cine sunt aceşti oameni*? *încotro ne îndreptăm*?

Pentru a-şi susţine moralul, începu să cânte. Fredonă încet un cântec de leagăn francez, nu mai mult decât o şoaptă în urechea lui Bobocel, neamintindu-şi unde îl auzise. Poate că Mama i-l cântase ei, sau lui Jess, sau Euphemiei. Părea s-o liniştească pe Bobocel şi apoi fata adormise. Morrow se temu de o altă lovitură de bici, care s-o facă să tacă, dar bărbaţii păreau să nu-i audă murmurele, în graba lor de a ajunge în sud.

Curând, pierdu noţiunea timpului. Câte zile trecuseră, câte nopţi? Suferea de dorul lui Haină Roşie, tânjea după zâmbetul dulce al fiului ei. Numai gândul la ei, aşa cum era, estompat de epuizarea ei, o făcea să plângă.

— Ne încetineşti. Nu ştiu ce să fac cu tine.

Pe jumătate adormită, se îndreptă de spate, sprijinindu-se de un perete umed al peşterii. Conducătorul uniformelor albastre stătea deasupra ei, duhnind a rom. Ceilalţi bărbaţi dormeau, sau numai pretindeau că dorm. Ea nu răspunse nimic, era atât de obosită că simţi că i se face rău. Oare la fel se întâmplase şi când Jess fusese luat captiv? Disperat? Extenuat? Fără speranţă?

— Colonelul Clark te aşteaptă. Altfel te-aş fi omorât.

Colonelul Clark? I se păru că-şi aminteşte ceva despre stabilirea lui la cascada Ohio. Dar extenuarea şi teama îi erau atât de profunde, că detaliile dispărură din mintea ei.

El continuă, cu faţa ascunsă în umbră:

— Mi-ai aduce o avere la târgul de bunuri, poate un cal nou şi o muschetă. Şi mult rom. Copilul nu are nicio valoare, dar pare să te liniştească.

Nicio valoare. Batjocura îi dezlegă limba:

— Ce vrei de la mine? Nu însemn nimic pentru tine.

El pufni şi făcu un pas înapoi, ducând din nou sticla la gură:

— Poate că nu eşti atât de proastă ca cele mai multe feţe albe. Ai dreptate când spui că nu însemni nimic pentru mine. Dar însemni ceva pentru soldatul comandant Clark. El a venit în Kentucke să-i facă pe shawnee să respecte termenii tratatului şi să-i înapoieze pe captivii albi.

— Nu sunt captivă.

— Căpitanul Click spune că eşti. Am fost cu el la încheierea tratativelor de la fortul Pitt. A aflat că eşti în localitatea Mekoche şi apoi în Staţia Loramie.

Căpitanul Click? Oare el chiar crede că ea se căsătorise şi apoi plecase în nord împotriva voinţei proprii? în mintea ei îşi făcu loc călătoria în aval, în urmă cu doi ani. Era toată numai dantelă şi pănglicuţe, arătând ca o domnişoară din Philadelphia. Oare e de mirare că el se îndoia de faptul că ea se căsătorise cu un cercetaş metis?

Se mai linişti şi privi din nou la luptătorul din faţa ei. Nu avea rost să încerce să argumenteze cu el şi fu cuprinsă de un resentiment puternic.

— Colonelul Clark va afla adevărul.

— Nu voi asculta de nicio femeie albă, scuipă el, golind sticla şi trântindu-se pe jos în partea opusă, de-a lungul peretelui umed al peşterii.

Pentru o vreme, păru pierdut în gânduri, inconştient sau aproape de a aţipi. Gardianul ei dormea lângă ea, dar legătura de piele de până acum, care în mod normal o lega de el, nu îi mai jumulea pielea în seara aceasta. Uitaseră s-o lege.

Încet, privi afară, prin gura peşterii. Totul era alb şi vântul urla ca un lup. Ar putea fugi, dacă ar îndrăzni. Dar unde? Şi ce va face Bobocel, adormită la sânul ei? Mirosul de lapte acru ce emana de la ea era aproape copleşitor şi funduleţul şi coapsele îi erau roşii şi iritate. Morrow nu reuşi să o ţină curată, dar sub privirea atentă a gardianului tăiase cu un cuţit bucăţi dintr-o pătură mai veche cumpărată, în încercarea de a o ţine uscată. Ochii ei liliachii erau acum deschişi, lipsiţi de orice bucurie. Părea să o studieze pe

Morrow cu aceeaşi intensitate ca şi tatăl ei, amintindu-i de Hainã Roşie în fiecare trăsătură a feţei sale mărunte.

Reţinându-şi un suspin, Morrow începu din nou să fredoneze ceva şi ochii cu gene lungi se închiseră, în vreme ce gura mică şi roz se deschise pentru o expiraţie adâncă. Bobocel se alese cu o răceală, care părea numai să se înrăutăţească în frigul de afară. Mânuţele ei mici se ţineau de corsetul murdar al mamei ei, acum plin de noroi şi întărit de lapte uscat. Aplecându-şi capul, lui Morrow îi curgeau lacrimile pe faţa ei îmbujorată, buzele ei mişcându-se în tăcere:

Da, *chiar de-ar fi să umblu prin valea umbrei morţii*, *nu mă tem de nimic*...

Acum erau în bătaia unui viscol şi totul era atât de alb că o dureau ochii. Pentru a se lupta cu orbirea zăpezii, bărbaţii îşi întinseră vopsea neagră sub ochi. Morrow îşi aminti că Hainã Roşie îi făcuse la fel – blând – cu un sărut pe buzele ei reci.

Conducătorul uniformelor albastre continuă să înainteze, cu o rezistenţă uimitoare. Ea nu-şi mai putea simţi degetele de la picioare şi se îngrijora peste măsură. *Bobocel*... *întotdeauna Bobocel*. Respiraţia ei părea chinuită şi de la ivirea zorilor nu se mai scânci. Când Morrow îşi aşează mâna rece pe obrazul ei moale, simţi că o ard degetele de fierbinţeala feţei copilului.

Iapa pe care călărise Morrow începu să şchioapete şi fu împuşcată, aşa că fusese pusă în şa în spatele gardianului ei. Trupul lui o adăpostea de muşcătura usturătoare a vântului şi acoperea copilul ca un perete. Curând după aceea, văzu fum şi auzi vuiet de apă, care încă nu fusese îngheţată. O amintire fantomatică o vizită, îndrăgită şi dulce-amară. *Oare cum se poate*? Nu era acesta chiar locul în care ea şi Hainã Roşie fuseseră pentru prima dată împreună, concepând copilul pe care acum îl ţinea în braţe? O duru sufletul la vederea pichetelor, precum şi a buştenilor urâţi împrăştiaţi pe insula cândva încântătoare de sub

cascadă. Aşa arăta sălbăticia transformată de mâna omului alb. Dar nu mai era deloc locul pe care şi-l amintea, şi închise ochii ca pentru a alunga această imagine.

Un luptător din fruntea coloanei ridică sus un băţ cu o pânză albă, pentru cazul în care vreun soldat grăbit i-ar confunda cu duşmanii. Porţile fură deschise cu un scârţâit. Odată intrată în garnizoană, aproape căzu de pe cal şi se lăsă în genunchi, zăpada acoperind-o cu fulgi viscoliţi, de la capul gol până la tivul îngheţat al rochiei. Stătea acolo şi-o legănă pe Bobocel, un adevărat spectacol pentru soldaţii adunaţi în curte. Ei o priviră solemni în întunericul amurgului şi nu făcură nicio mişcare spre ea.

— Este aceasta fiica predicatorului?

Vocea din spatele ei suna distins, chiar aristocratic, şi avea un ton mai mult decât poruncitor. În răspuns, un indian o înghionti să se ridice în picioare şi o întoarse cu faţa spre omul care ea presupuse a fi colonelul Clark. El stătea drept în haina lui europeană, făcând ca soldaţii uimiţi din jurul lui să pară mici.

— Ei bine, nu o lăsaţi afară pe o vreme ca aceasta! Luaţi-o imediat înăuntru, strigă el, încercând s-o privească prin viscolul aspru. Este acesta un copil? Doamne sfinte, femeia pare îngheţată. Chemaţi-l pe doctorul Clary.

Grăbindu-se, un soldat o conduse într-o baracă şi după ce urcă scările ajunse într-o cameră în care o aştepta baia şi patul. Morrow se lupta să zărească ceva prin întuneric, după albul orbitor al zăpezii. Acolo fusese aşteptată de o femeie de culoare şi solidă, care o privi cu ochi mari şi se întinse după Bobocel, dar Morrow refuză să i-o dea.

— Nu te îngrijora. Eu sunt Hester, gata să vă ajut pe tine şi bebeluşul tău, dacă mă laşi.

Vocea ei era atât de blândă, că Morrow se înduplecă, apropiindu-se de cada aburindă spre care arăta Hester, aproape de foc.

— Câtă bătaie de cap cu pregătirea acestei cade, care trebuia să fie o baie plăcută pentru colonelul Clark. Dar tu

ai nevoie de ea mai mult decât el... şi toată truda mea nu va fi zadarnică.

Niciodată nu văzuse nimic mai frumos decât aburul ce se ridica din cadă, ca dintr-o cană de ceai mult dorită. Amorţită, Morrow stătea nemişcată, în vreme ce Hester o dezbrăcă de hainele noroite şi o luă pe Bobocel din legătura murdară.

— Ei bine, nu este ea un copil neobişnuit? Şi ochii aceştia! Niciun copil indian nu a avut vreodată ochi ca aceştia.

Ea o aşezase pe Bobocel pe genunchii lui Morrow, în cadă, dar fetiţa se trezi şi stropi şi lovi cu picioruşele. Începură să agite apa şi Morrow simţi cum o ustură pielea, în vreme ce murdăria de pe trupul ei se topea. Luând în mână o perie de păr, Hester începu să le frece cu săpun moale, energic, dar blând.

— Nu îl vom lăsa pe doctorul Clary să te vadă, până nu vei fi curată. Acum închide ochii şi ţine copilul strâns, în timp ce te clătesc.

După aceasta, Hester o luă pe Bobocel şi o aşeză în pat, învelind-o, în vreme ce Morrow încă aştepta în cada cu apă. La vederea rochiei de in irlandeze se simţi încurcată. Era pentru o femeie mică, cu o talie imposibil de subţire, dar Hester îndreptă şi acest lucru, dezlegând cingătoarea albastră în aşa fel încât să cadă larg pe mijlocul ei în creştere.

— Stai aici lângă foc şi alăptează-ţi copilul, iar eu mă duc după merinde. Nu e mult, atât cât au adus soldaţii. Doctorul va sosi aici în curând.

Morrow ascultă, aşezându-se cu spatele la foc. Bobocel mâncase cu poftă, plescăiturile ei fiind întrerupte de tuşit şi gângurit. Când Hester veni cu platoul promis, Morrow se repezi asupra lui ca înfometată, mâncă din vânat şi sos cu o lingură mare, apoi înfulecă trei biscuiţi în tot atâtea minute. Dădu pe gât cidrul fierbinte, uimită de gustul aparte, înainte de a realiza că fusese amestecat cu whisky.

— Te va înzdrăveni şi îţi va uşura alăptatul, îi spuse

Hester. Cred că îl aud pe bunul doctor urcând scările.

Doctorul intră, duhnind a tutun şi rom. Oare să aibă încredere şi să-l lase s-o examineze pe Bobocel? Dar el o luă cu multă pricepere, examinând-o cu atenţie din cap până-n picioare.

— O răceală urâtă, asta-i tot, anunţă el, întinzându-i-o lui Hester, s-o legene lângă foc.

Apoi doctorul se întoarse spre Morrow, examinându-i mâinile şi picioarele. Vârfurile degetelor de la mâini îi erau uşor decolorate şi încă nu-şi simţea degetele de la picioare.

— Cât pe-aci să te alegi cu degerături. Ai scăpat ca prin minune. Trebuie să te odihneşti… să te odihneşti bine, se pronunţă el, dând din cap cu îngrijorare. I-am spus colonelului Clark că e o nebunie să aducă aici o femeie, pe o vreme ca asta…

După ce-i dădu lui Hester ultimele instrucţiuni despre leacurile pe care le lăsase, se pregăti să plece. Ea începu din nou să trebăluiască, întorcând cuvertura de pat şi aşezând între cearşafuri un recipient pentru încălzit. Morrow nu se mai sinchisi să se dezbrace, se aşeză pur şi simplu pe pat şi trase pătura peste ea şi Bobocel, cu părul ud pe perna de pene.

Hester bodogăni:

— Haide, culcă-te! Trebuie să te odihneşti ca să te poţi întâlni cu colonelul Clark mâine dimineaţă.

I

n lumina rece a dimineţii, Morrow fu introdusă în biroul auster dintr-o clădire alăturată. Pricepu că, de fapt, colonelul Clark renunţase la patul lui în favoarea ei… şi la baia lui. Dar acest gest de generozitate nu putea absolvi răul făcut prin aducerea ei aici. O adâncă amărăciune îi cuprinse sufletul, la gândul că acest bărbat o despărţise de micuţul ei fiu, lăsând-o să se întrebe unde era… *dacă* mai era.

Când ea intră, colonelul Clark se ridică de la birou. Camera rece duhnea a ceai şi whisky, piele şi praf de puşcă. Un

grup de ofiţeri se întoarseră s-o privească, uniformele lor uzate şi şifonate fiind într-un contrast izbitor cu feţele lor proaspăt rase. Nu-şi întoarseră privirea de la ea nici când ochii ei îl cercetă pe fiecare, fără să exprime vreo emoţie. Cumva, îşi aminti de bunele maniere şi-i mulţumi colonelului pentru scaunul oferit şi apoi pentru ceaiul pe care i-l pregăti, încercând să alunge frigul încăperii. Focul ce ardea chiar în spatele lui părea să nu dea nicio căldură, deşi arăta destul de mare să aprindă toată garnizoana.

Încercă să nu-l fixeze cu privirea, dar el era o adevărată privelişte, prea tânăr pentru un ofiţer, în ciuda aerului său de autoritate. Părul lui era roşcat cafeniu, sprâncenele un pic încărunţite; ea îşi închipui că ochii lui sunt de un verde spălăcit, dar când îşi ridică privirea spre ea observă că sunt de un albastru intens.

— Sper că tu şi copilul tău aţi petrecut o noapte liniştită, spuse el, întinzându-i o cană de porţelan, în contrast atât de puternic cu cele din jur.

Ea dădu din cap precaută, ţinând cana departe de Bobocel, care dormea în braţele ei. Cumva, crezuse că el o va primi în privat. Nu se simţea în largul ei cu aceşti bărbaţi şi se bucura că Hester rămase în picioare în spatele ei.

Falnicul comandant se aşeză în spatele biroului, pe care avea un teanc de hârtii, o busolă şi o lunetă. Simţi un imbold de a încerca să-l influenţeze folosindu-se de farmecele pe care Jemima spusese cândva că le are, dar făcând aşa ar părea cumva înşelătoare. Disperată cum era, îşi va pleda cauza cu sinceritate, sau nu o va face deloc.

Privi spre colţurile întunecate ale camerei şi se întrebă unde era conducătorul şef al uniformelor albastre, cel care o adusese aici. Minciunile lui deja le pricinuiseră mult rău şi se întrebă ce necazuri îi mai aştepta până la lămurirea situaţiei. Privi direct la omul în uniformă de dinaintea ei şi spuse calm:

— Vreau să vă spun adevărul despre plecarea mea din Kentucke.

El îşi ridică privirea, surprinderea înmuind faţa lui proaspăt bărbierită. Dorea el să controleze discuţia? Se aştepta ca ea să fie şoarecele? Intimidată de presupusa ei captivitate? Trecându-şi o mână prin păr, dădu din cap şi-i făcu semn să continue.

Ea înghiţi în sec, distrasă de ceasul de pe poliţa şemineului din spatele lui, neputând să-şi amintească în ce zi era. Oare Haină Roşie era deja pe drumul de întoarcere în Ohio? Oare va reuşi vreodată s-o găsească? Nu avea nicio idee despre cât timp trecuse de la plecarea ei din Loramie. Zile? Săptămâni?

— Nu sunt captivă, domnule colonel Clark, indiferent de ce vi s-a spus.

El o privi fără să clipească. Bărbaţii din cameră se apropiară de ea, vădit curioşi să audă ce are de spus. Colonelul Clark îşi drese glasul:

— Care îţi este numele şi cine este soţul tău?

Simţi un fior de nelinişte. Cercetându-i faţa aspră de vreme, simţi că el deja ştia aceste lucruri.

— Numele meu de fată este Morrow Little. Numele soţului meu este Haină Roşie, indian shawnee metis.

— Unul dintre membrii triburilor luptătoare? Şi un fost cercetaş britanic?

Ea aşează cana de ceai pe marginea biroului, neavând încredere în mâinile ei tremurânde.

— Este un om al păcii acum, şi aşa a fost de ceva vreme. Am fost căsătoriţi cu un an în urmă de tatăl meu, care fusese predicator în fortul Râul Roşu.

Îşi ridică sprâncenele, dar privirea lui rămase neclintită. Doi ofiţeri ocupară scaunele de fiecare parte a ei. Un alt bărbat – unul pe care-l trecuse cu vederea când intră – se postă lângă foc, chiar în spatele colonelului, dar în câmpul ei vizual. Purta veşminte de om al pădurii: o cămaşă lungă de vânătoare şi pantaloni de piele, iar părul lui era împletit şi prins în stil indian. Îi amintea de căpitanul Click…

— Acela este inelul tău de nuntă? o întrebă colonelul Clark,

privindu-i mâna.

Ea îşi plecă privirea spre inelul îngust de pe deget, cu crucea lui celtică ce sclipea în bătaia luminii, amintindu-şi că soldaţii i-o luaseră pe cea a lui Haină Roşie.

— A fost a mamei mele înainte de mine.

— Ea e încă în viaţă?

— A fost ucisă de indieni cu mult timp în urmă. Tatăl meu a murit de tuberculoză anul trecut.

— După nunta ta cu un metis shawnee?

Un surâs se ivi pe faţa lui şi Morrow deveni neliniştită, realizând că el nu credea nimic din ce spunea ea. Înseamnă oare că răpitorii ei fuseseră atât de convingători?

El se lăsă pe spate în scaunul său, cu ochii încă aţintiţi asupra ei:

— Cu siguranţă că ai ceva neamuri în Kentucke.

— Nu… doar o mătuşă în Philadelphia.

Acest lucru părea să-l fi tulburat şi privi la Bobocel, dus pe gânduri. Oare se întreba ce să facă cu ea şi cu copilul ei? se gândea că niciun bărbat alb nu o va vrea… şi nicio rudă?

Întinzându-se dincolo de călimara de cerneală de pe biroul lui, luă un document, dezlegă legătura de piele şi îl desfăcu.

— Vreau să îţi fac cunoscut articolul 3 al ultimului tratat cu shawnee, domnişoară Little.

Folosirea numelui ei de fată o duru şi păru să-i desconsidere căsătoria, dar pur şi simplu privi în jos la Bobocel şi aşteptă.

— Dacă vreun indian sau cineva din naţiunea shawanoe va comite o crimă sau un jaf sau va cauza vătămarea vreunui cetăţean al Statelor Unite, acea naţiune îl va preda pe un asemenea infractor sau infractori la ofiţerul care e la comanda celui mai apropiat post al Statelor Unite, pentru a fi pedepsit potrivit legilor congresului.

Se opri.

— Domnişoară Little, ţi-l aminteşti pe maiorul McKie?

O, te rog… nu McKie.

Numele dădu naştere unei adevărate furtuni în sufletul ei.

Se forţă să-l privească, pentru a-i întâlni ochii severi.

— Îmi amintesc.

Se lăsă pe spate în scaunul lui.

— Mi s-a spus că acest ofiţer a fost ucis de soţul tău, în violarea chiar acestui tratat. Cercetaşul shawnee din subordinea mea – un om care se numeşte pe sine Vorbeşte Despre El – pur şi simplu acţionează în conformitate cu articolul 3, pentru a-l preda pe infractor ofiţerului care comandă cel mai apropiat post. Acesta sunt eu, după cum ai înţeles deja.

Oare acolo plecase răpitorul ei shawnee? Să-l caute pe Haină Roşie? Sau să-l ademenească să vină în acest loc, spunându-i unde este ea?

Înghiţi în sec, cuprinsă cu totul de panică.

— Soţul meu nu mai este omul care a fost cândva.

— Nu este un ucigaş?

În acele momente îi veniră în minte cuvintele pline de regret ale lui Haină Roşie la Loramie: *Sunt un ucigaş și un hoţ de cai*, *dar am fost iertat*.

O strânse mai tare la piept pe Bobocel:

— Soţul meu nu este mai vinovat decât maiorul McKie, care i-a ucis pe şeful shawnee, un om paşnic, şi pe oamenii săi la Kanawha.

Deşi vocea ei părea să tremure cu fiecare cuvânt, dându-i la iveală tulburarea, continuă să vorbească:

— Trebuie să vă fac de cunoscut propriile articole ale tratatului, domnule colonel Clark?

Amintindu-şi cele spuse de Joe, se întinse şi luă de la el documentul, cu mâinile tremurânde, analizând scrisul cu ochii plini de lacrimi.

— În acelaşi fel, orice cetăţean al Statelor Unite care va aduce o vătămare oricărui indian al naţiunii shawanoe trebuie să fie pedepsit, potrivit cu legile Statelor Unite.

Se opri şi privi la el.

— Îmi amintesc că pedeapsa maiorului McKie a fost mai mult o promovare, domnule colonel… şi nu cred că cineva

din camera aceasta îndrăzneşte să susţină contrariul.

Tăcerea care urmă fu ascuţită ca sticla. Niciun ofiţer nu mişcă. Nimeni nu părea să respire. Fiecare pereche de ochi din cameră era îndreptată asupra ei, dar nu erau atât de neclintiţi ca cei ai lui Clark. Simţea că se luptă pentru onoarea lui Haină Roşie – pentru însăşi viaţa lui – prin cuvintele ei.

Gigantul cu păr roşcat din faţa ei scoase un zâmbet pieziş şi-i luă din mână foaia cu textul tratatului.

— Ah, domnişoară Little. Ce fată şireată şi isteaţă mai eşti, îmi amintesc că au fost nişte probleme la Kanawha. Şi poate că maiorul McKie şi-a primit pedeapsa din plin. Dar soţul tău…

Ea nu răspunse nimic, cu gândurile învârtindu-i-se împrăştiate, ca nişte frunze purtate de vânt.

El continuă calm:

— Nu am suficienţi oameni pentru a-i vâna pe infractorii metişi. Nu în această vreme de război. Tacticile pe care le folosim pentru a-i aduce pe criminali în faţa justiţiei trebuie să fie deosebit de ingenioase aici la frontieră, aşa se explică raidul de la Staţia Loramie. Am împuşcat doi iepuri dintr-un foc: îndepărtarea unui duşman de-al americanilor de pe teritoriul Ohio şi eliberarea ta. Acum trebuie să mă ocup de alte treburi. Mi s-a spus că soţul tău este foarte inteligent, extrem de greu de prins şi rareori lasă garda jos, poate cu excepţia cazului în care este vorba despre tine.

Ce ar putea să-i răspundă? îi rămânea doar să se roage ca Haină Roşie să nu vină după ea?

Bobocel se trezi şi Morrow o ridică pe umărul ei, simţind că ar putea începe să plângă. Inspiră mirosul plăcut al fiicei ei şi se simţi copleşită de neputinţă. Oare ei îi puteau simţi teama? Probabil că da, pentru că atunci colonelul Clark se lăsă pe spate în scaunul său şi îi spune un pic mai puţin aspru:

— Nu intenţionez să-l ucid pe soţul tău, doar să îl chestionez.

Vocea ei avea acum un ton rugător:

— Ce se întâmplă dacă nu vine?

— O, va veni. Şi când va veni… vom discuta.

O, ce om şiret, se gândi ea. Ochii lor se întâlniră, dar el fu primul care îşi întoarse privirea. Pericolul care o sperie venind aici părea să crească şi ea se simţi la fel de neputincioasă precum copilul din braţele ei. În această cameră rece, cu acest bărbat rece, speranţele ei păreau numai ceva mai mult decât cenuşa vetrei. În mod clar, misiunea colonelului Clark nu era să-i asculte pe metişi sau pe indieni, sau pe cei care voiau să se apere, ci doar să se scape de ei. Acesta era motivul pentru care garnizoana sa fusese stabilită pe teritorii protejate prin tratate de atacurile shawnee.

Ea îşi coborî ochii spre Bobocel, care îi răspunse cu un zâmbet somnoros. O mână durdulie apucă batista rochiei ei împrumutate, aşa cum făcea adesea fratele ei. Amintirea lui aproape tulbură calmul lui Morrow. Într-o clipă, camera începu să plutească în ceaţă, ştergând imaginea omului de lângă vatră îmbrăcat în haine de piele şi, de asemenea, pe cea a colonelului. În cele din urmă, simţi mâna lui Hester pe umărul ei, spunându-i că era timpul să plece.

După ce urcă în camera ei, nu-şi mai putu reţine teama şi epuizarea, legănând-o pe Bobocel şi plângând, aproape de foc. Hester plecă fără zgomot, lăsând-o să doarmă, dar ea nu putu închide ochii. Se îndreptă spre geam şi privi o schelă grosolană, făcută chiar mai hidoasă de stratul moale de zăpadă. Haină Roşie va veni, iar ei îl vor pedepsi în aşa fel încât să fie un exemplu pentru ceilalţi. Dragostea care îi leagă – şi adevărul – îl va aduce aici, în acest loc îndrăgit cândva, iar acum un loc teribil. Şi ea va rămâne captivă până la sosirea lui.

Zilele treceau şi ea era ţinută în continuare captivă în clădire, imaginea spânzurătorilor blocând frumuseţea pădurilor din împrejurimi. Hester îi spuse că era aproape Anul Nou. Morrow era la fortul Clark de două săptămâni, dar

îi păruse că trecuse mult mai mult. Viscolul care îi aduse atunci fusese alungat de un vânt cald.

Îşi duse o mână pe pântecul ei în creştere, simţind viaţa în lăuntrul ei. Ceea ce începuse ca o zvâcnire slabă devenise acum o lovitură inconfundabilă. Într-adevăr, nu există aşa ceva: numai un sărut. Acum era suficient de obosită şi suficient de rotunjoară ca să o poată dovedi.

Hester îi ţinea companie, aducându-i mâncare şi ceai, jucându-se cu Bobocel, spălând hainele lui Morrow şi aranjându-i părul, de parcă ar fi vorba de soţia colonelului.

— Colonelul Clark sigur este atras de tine, spuse ea. Niciun om şi niciun animal nu-l înfruntă pe acest om, dar tu l-ai pus la punct, amintind de acea afacere proastă de la fortul Randolph. Şi uite: cred că i-a plăcut. Un singur lucru îi displace – Morrow privi spre ea, în timp ce o alăpta pe Bobocel – pur şi simplu nu înţelege de ce o femeie frumoasă ca tine s-ar mărita cu un sălbatic.

Insulta nu o surprinse şi nu răspunse nimic. Întrebă numai dacă ar putea împrumuta o Biblie. Gândul că cea a tatălui ei fusese distrusă în foc la Loramie o mâhni la fel de mult ca pierderea miniaturii cu Mama şi Jess. Dar şi aceasta era nimic, pusă alături de alte pierderi ale ei. Vedea înaintea ochilor imaginea micuţului ei fiu ziua şi noaptea, aşa cum îl zărise chiar înainte ca fumul şi întunericul să îi despartă. Dacă nu-l va mai vedea niciodată? Gândul chinuitor părea s-o împingă spre marginea unui întuneric teribil şi ireversibil, şi teama din sufletul ei creştea tot mai mult.

O, *Doamne*, *ţine-l pe Haină Roşie departe de acest loc*, *chiar şi dacă aceasta ar însemna că nu-l voi mai vedea niciodată*. *Şi binecuvântează-l pe micuţul meu fiu*, *acolo unde este*…

Hester venise s-o ia în seara de revelion. Colonelul Clark dorea compania ei la masa de sărbătoare. Să li se alăture? Simţi disperarea şi nu prea avea tragere de inimă să plece de lângă căldura focului. Se auzea cântarea unui lăutar şi simţi mirosul de carne prăjită şi castane, dar nu avea poftă

de mâncare.

— Poate c-ar fi bine să mergi şi să mănânci puţin, o îndemnă Hester. Poate că va face bine cauzei tale.

Cauzei ei. Oare nu cumva era o cauză pierdută?

Intră în spaţiul luminat de lumânări, care funcţiona ca o sufragerie, şi un ofiţer o aşeză într-un scaun cu şezut împletit, lângă foc. În ciuda reticenţei ei de a o lăsa pe Bobocel din braţe, soldaţii o trecură de la unul la altul, minunându-se de ochii ei uimitori şi admirându-i delicateţea. Hester o îmbrăcase un pic mai elegant: o bonetă mică roşie, împodobită cu panglici, şi o rochie albă de flanelă. Morrow putea numai specula unde găsise ea asemenea lucruri, deşi în tabără erau şi câţiva aparţinători ai soldaţilor: neveste, copii şi apropiaţi. Colonelul Clark o invită la dans, dar ea refuză, dorindu-şi să fi avut un evantai în spatele căreia să se ascundă.

Indiferentă, stătea cu mâinile în poală, aşteptând ca Bobocel să-i fie înapoiată. Treptat, realiză că cineva o privea dintr-un colţ al încăperii. Soldatul colonist singuratic? Fusese prezent când ea discutase cu colonelul Clark în biroul lui, cu câteva zile în urmă, dar de atunci uitase cu totul de el. Nu se putu uita mai bine la el din cauza aglomeraţiei şi a fumului de tabac, şi curând omul dispăru.

Pe măsură ce mirosul de alcool devenea tot mai puternic, se simţea aproape deranjată de privirile îndrăzneţe ale soldaţilor. În mijlocul vacarmului făcut de muzică şi dans, mintea ei începu să o poarte departe. Bebeluşul pe care-l purta în pântece o făcu să se simtă obosită şi pur şi simplu îşi dori să se întindă pe pat.

În cele din urmă, după ce primi permisiunea colonelului Clark, Hester o conduse la etaj şi apoi o lăsă singură. Morrow putea încă auzi zgomotele petrecerii prin fereastra deschisă şi veselia numai îi adânci tristeţea. Fără să se mai deranjeze să se dezbrace, se întinse pe pat, cu Bobocel adormită în braţele ei. Aţipi în câteva momente, numai pentru a se trezi când ceasul bătu de nouă ori.

Ameţită, privi spre focul care trosnea, întrebându-se cine îl alimentase, fără să o trezească. Văzu o umbră mişcându-se într-un colţ şi rămase cu respiraţia tăiată. În spatele uşii, cu arma în mână, stătea un bărbat. Se ridică grăbită, sprijinindu-se de căpătâiul patului, strângând-o mai tare în braţe pe Bobocel. Dar el întinse o mână ca pentru a o linişti, şi gestul simplu îi alungă spaima.

— Nu te speria.

Vocea lui era joasă. Omul păşi în lumina focului:

— Sunt aici să te ajut… dacă vrei.

Dacă? Era deja în picioare.

— D-da, dar cum… unde?

— În seara aceasta. Acum.

Începu prin a se încălţa cu pantofii împrumutaţi, adună păturile lui Bobocel şi lucrurile ei. El se îndreptă spre geam, apoi din nou spre uşă, mereu vigilent. Morrow simţi un tremur şi spaima din sufletul ei. Era acelaşi colonist pe care-l zărise stând în biroul lui Clark şi apoi la petrecere, mai devreme în aceeaşi seară. Putea avea încredere în el?

— Cine eşti? îl întrebă ea, încercând să-i vadă mai bine trăsăturile feţei.

— Sunt cercetaş… şi interpret. Voi încerca să te duc la soţul tău.

— Dar de ce… de ce ai face una ca asta?

El îşi duse un deget la buze. Corzile subţiri ale lăutarului se auzeau tot mai tare. Ajungeau până la ea râsetele răguşite de peste drum, alimentate de abundenţa de rom. El îi făcu semne să-l urmeze şi Morrow coborî scările după el, oprindu-se scurt lângă uşa întunecoasă, unde el aruncă pe umerii ei o haină de bizon. Chiar dincolo de poarta de ieşire fără nume aşteptau doi cai, încărcaţi şi pregătiţi de plecare. Fu cuprinsă de uimire şi el o ajută să încalece.

Simţi un fior de panică atunci când Bobocel se trezi şi începu să se fâţâie. Îşi desfăcu repede corsetul şi îl aranjă în aşa fel încât fata să poată suge, ţinând-o lipită de inima care îi bătea nebuneşte.

Intraseră în pădure, picheţii dispărând în câteva momente, copacii înghiţindu-i apoi cu totul. Nu există nicio pază? Niciun gardian?

El privi spre ea peste umăr:

— Trebuie să călătorim destul de mult în noaptea aceasta.

— Bine, şopti ea, atentă să stea chiar în spatele lui. Murmură o rugăciune de mulţumire că ea şi Bobocel erau odihnite şi mâncaseră bine, datorită grijii arătate lor de Hester. Într-adevăr, simţea că ar putea călători kilometri întregi chiar şi prin frig, întărită de un verset al Scripturii care îi răsărise brusc în minte:

Tu îmi întinzi masa în faţa potrivnicilor mei.

L

una plină părea a fi fost pregătită dinainte special pentru călătoria lor, strecurându-se printre copaci şi descoperind o cărare acolo unde părea că nu este. Bobocel se liniştise din neastâmpărul ei şi, după moliciunea trupului ei, Morrow pricepu că fata adormise. Ghidul ei o conducea prin vâlcele şi urca tot mai sus, lăsând puţine urme. În mod ciudat, avea încredere în el, sau poate că doar se simţea mult mai uşurată să fie departe de fort. Imaginea întunecată a spânzurătorilor se estompa cu fiecare pas.

Când luna se scufundase departe în vest şi nu mai putură zări drumul dinaintea lor, se opriră să campeze. El aprinse un foc, puse o blană pe pământ şi îi făcu semn să se aşeze. Ascultă, dorind să-l bombardeze cu întrebări, dar simţi că mai bine aşteaptă. Obosită, îl privi cum încălzeşte apă şi pregăteşte un terci.

— Vrei să-i dai puţin copilul tău? spuse el, întinzându-i un bol şi o lingură.

Surprinsă, se întoarse spre Bobocel. Ochii ei mari, pătrunzători, păreau să nu piardă nimic din vedere, stând aşa în braţele lui Morrow. Suflând în conţinutul lingurii, Morrow o hrăni cu grijă, aproape zâmbind când fata scuipă puţin şi apoi înghiţi restul, deschizând gura pentru a mai primi.

— Eşti un bucătar bun, îi spuse Morrow.

— Este melasă, spuse el cu un zâmbet de cunoscător.

Ea luă o gură şi continuă s-o hrănească pe Bobocel, amuzată de apetitul fetei. El îi mai turnă o porţie de terci în bol şi o îndemnă să mănânce.

— Am avut cândva o soţie… o fetiţă.

Cândva. Cuvintele pline de emoţii atârnau între ei şi nu permiteau alte întrebări. Morrow privi spre el cu atenţie, între două înghiţituri.

— De-asta ne ajuţi?

El dădu din cap.

— De-asta, şi pentru că eu cred că i-ai spus colonelului Clark adevărul.

Lacrimile îi inundară ochii:

— Nu m-a crezut.

— Clark este un soldat bun, dar el nu este prieten cu indienii. Se lăsă pe spate, sprijinit de coaja aspră a unui pin.

— Am fost la fortul Pitt vara trecută, când au început problemele cu shawnee. Îmi amintesc bine de soţul tău. Este metis, vorbeşte la fel de bine ca un om alb şi se poartă ca un şef kispoko.

La aceste cuvinte, simţi o apropiere ciudată, dar nu spuse nimic.

El continuă calm, respectuos:

— Cum de ai rămas la Loramie?

Ea îşi strânse haina de blană în jurul trupului:

— Pierre Loramie ne este prieten. Soţul meu a crezut că vom fi în siguranţă la el, până la primăvară.

— Numai tu şi fetiţa ta?

— Mai am un fiu… copiii sunt gemeni. Faţa micuţului ei fiu îi răsări în minte, dar ea o alungă imediat. Am fost despărţiţi când postul a fost incendiat. Mi-l luase soţia lui Loramie. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ei.

El dădu din cap gânditor.

— Cel mai probabil că Loramie şi ai lui – şi fiul tău – au ieşit cu bine şi au fugit în cea mai apropiată aşezare

shawnee. Apoi adăugă: Intenţia lui Clark nu era să-l ucidă pe Loramie, ci doar să-i priveze pe indieni de un aliat şi să-i distrugă fortăreaţa. Dar îi va face rău soţului tău şi trebuie să ştiu unde crezi că se află el chiar acum.

Pe faţa ei se putea citi determinarea de a pleda pentru el:

— De ce numai pe Hainã Roşie?

— Soţul tău este bine cunoscut coloniştilor. Clark doreşte să facă din el o avertizare pentru toţi ceilalţi. Sau poate că nu ştii că maiorul McKie era un văr de-al colonelului Clark? La privirea ei surprinsă, adăugă: Ambii provin dintr-un neam vechi din Virginia. Ţinutul Caroline. Pe lângă aceasta, un ofiţer nu admite uciderea unui alt ofiţer, fie el neam sau nu.

În ciuda deschiderii lui, ea se simţi un pic tulburată. Oare cât de mult îi poate spune?

— Hainã Roşie a plecat din Loramie în septembrie şi s-a îndreptat spre vest... să pregătească o casă pentru noi, în Missouri. Trebuia să se întoarcă şi să ne ia acolo.

— Spre vest mă îndrept şi eu acum când misiunea mea de înrolare s-a încheiat.

El scoase o pipă de lut din desagi, cu faţa gânditoare.

— Soţul tău trebuie să fi auzit deja de raidul de la Loramie. Şi dacă e numai pe jumătate din ce mi s-a spus, e aproape de locul acesta, sau curând va fi.

Îşi luă privirea de la ea şi privi spre pădure, ca pentru a-l aştepta pe Hainã Roşie să se materializeze şi să apară din umbră.

— Mă gândesc să ne îndreptăm spre vest, pe urmele bizonilor. Dacă soţul tău vine spre est, probabil că va alege acest drum. Chiar dacă nu o face, sigur ne va găsi în cele din urmă. Shawnee sunt pricepuţi la citirea urmelor, după cum ştii deja.

Încrederea lui o umplu de curaj, apoi o năpădi teama:

— Dar dacă, în cele din urmă, colonelul Clark va trimite pe cineva după noi?

El îşi îngustă ochii.

— Ca Vorbeşte Despre El, vrei să zici?

Ea nu putu decât să dea din cap, cuprinsă de groază.

— Atunci trebuie numai să ne rugăm ca Haină Roşie să ne găsească primul.

În jurul ei, zorii mărgineau pădurea într-o lumină de un galben pal şi ea privi în jur, simţind nevoia să stea pe picioarele ei şi să mărească distanţa dintre ei şi oamenii lui Clark pe cât de mult se putea. Nu se putea odihni până nu-l găsea pe Haină Roşie. Dar imposibilitatea acestui fapt o făcu să-şi piardă speranţele şi îi aduse lacrimi în ochi. Cum se vor putea intersecta în mijlocul acestei mari pustietăţi? Sincronizarea ar trebui să fie perfectă… providenţială.

Ridicându-se în picioare, adună holurile şi cănile murdare şi plecă să le spele în pârâiaşul din apropiere, după ce i-o întinse pe Bobocel ghidului ei. Imediat ce se întoarse, simţi că făcuse ceva greşit. Se poate ca bebeluşul ei să-i învie amintirile despre tot ce pierduse? Dar o altă privire îi descoperi că el se simţea bine, poate un pic surprins că Morrow i-o întinse. Şi Bobocel se simţea bine cu el: strângea în pumni cămaşa lui cu franjuri, zâmbind timid. Încurajată, Morrow spălă vasele, spălându-se pe faţă cu apa îngheţată, pentru a se înviora înainte de a li se alătura la foc.

— Ai spus că tatăl tău fusese predicator? întrebă el, când ea se aşeză jos. Că ai locuit la Râul Roşu?

Ea încuviinţă.

— Cunoşti acel ţinut din Kentucke?

— Am fost acolo, spuse el cu faţa gânditoare. Cu mult timp în urmă.

Cu un căscat, se ridică în picioare şi se întinse după armă.

— Vom mai călători câţiva kilometri înainte de a campa şi apoi vei putea dormi. Vreau să ajungem pe drumul spre vest până la prânz.

Era hotărâtă să-l urmeze cât de bine putea, întrucât ea încă ar fi stat cu ochii aţintiţi asupra spânzurătorii, dacă el nu s-ar fi aventurat să o scoată de acolo. Faptul că se

oferise să o ajute încă îi părea de necrezut.

Îl studie discret pe când pregătea caii, întrebându-se ce anume la el îi părea familiar. Nici măcar nu-i cunoştea numele. Dar nu prea părea să conteze, disperată cum era, fiecare gând fiindu-i îndreptat spre supravieţuire. Vor fi pe drum multă vreme, cel mai probabil. Va avea suficient timp să pună întrebări şi să găsească răspunsuri. Indiferent cine era, ea se simţea confortabil cu el: nu-i era teamă să fie ea însăşi, nu-i era ruşine de legătura ei cu shawnee. Pe faţa colonelului Clark îşi citise incriminarea ori de câte ori el privise spre ea. Dar acest om, îmbrăcat el însuşi ca un sălbatic, părea lipsit de vreo prejudecată.

Reuşiseră să ajungă la drum înainte de ora prânzului şi, aşa cum îi promise, se odihniră. Privi surprinsă cum el construieşte un adăpost temporar din crengi de cedru, la fel de lipsit de efort precum ar fi făcut-o şi Haină Roşie. Ferită de intemperiile vremii, cu picioarele lângă foc, adormi, alăptarea lui Bobocel abia trezind-o. Lui îi plăcea să călătorească în timpul nopţii şi, din fericire, luna le era de mare ajutor.

Plecaseră din nou la drum pe la vremea apusului şi îi părea că înaintează pe creasta lumii, traversând pe spatele ei osos prima vertebră, şi apoi o alta. Câte zile trecuseră? Alungă acest gând. Păstrarea socotelii timpului numai îi adâncea disperarea. Unde era Haină Roşie? De ce nu venise? Oare era pe drum? în mintea ei, pichetele fortului Clark erau la fel de ameninţătoare ca şi baionetele soldaţilor. Şi colonelul... nu prea era genul de om care s-o lase pur şi simplu să plece. Oare o urmărea chiar acum?

— Ar fi bine să ne oprim aici, spuse ghidul ei dintr-odată. Vremea se va schimba şi nu vreau să fac un adăpost în timp ce mă lupt cu vântul.

O conduse într-o peşteră ţinând în mână o torţă din pin şi ea rămase la intrare şi privi caverna mare, în care apa picura fără încetare. Dar era un adăpost care-i ferea de vânt şi ploaie. După ce o lăsă lângă foc, plecă să vâneze,

întorcându-se cu un curcan. Morrow aproape că salivă la vederea lui, fiindu-i poftă de carne proaspătă, sătulă de toate celelalte. În timp ce o prăjea pe o frigare primitivă, el îşi luă arma şi-i făcu semn să nu scoată niciun sunet. Dar ea nu putu opri gânguritul lui Bobocel.

Speriată, îşi aşeză o mână uşoară peste gura numai zâmbet a lui Bobocel, suflându-i în faţă pentru a-i atrage atenţia. Gestul o făcu pe Bobocel să strige şi mai tare. *Doamne*, *Tatăl nostru*! Morrow niciodată nu mai văzuse un copil atât de liniştit în faţa pericolului şi a lipsurilor. În orice alte împrejurări, ar fi fost mândră de asta.

Dincolo de peşteră, auzi o bubuitură şi ochii ghidului ei se îndreptară asupra ei, privirea lui comunicând zeci de lucruri diferite. Sunetul reverberă pentru câteva momente, încetarea lui bruscă aducându-i fiori pe şira spinării. Cu picioarele tremurânde, se îndreptă spre fundul peşterii, unde focul trosnea şi mirosul cărnii prăjite se îngroşa în aerul umed, ameninţând să-i expună.

Într-un moment de panică, aproape că începu să stingă focul cu picioarele. El dispăru din câmpul ei vizual, apoi se întoarse când curcanul era atât de moale că se desprinse de pe os. Comportamentul lui descuraja orice discuţie şi ea îi întinse mâncarea în tăcere, ştiind că el are nevoie de puterea dată de hrană şi de căldura focului, chiar dacă întrebările nepuse îi produceau o durere în piept.

În timp ce mânca, ţinea arma pregătită şi nu-şi luase nicio clipă ochii de pe intrarea în peşteră. Ea stătea lângă el, prea tulburată pentru a lua vreo înghiţitură, şi el şopti în cele din urmă:

— Suntem urmăriţi. Oricine ar fi, a ucis o căprioară cu împuşcătura pe care ai auzit-o, dar nu am putut să mă apropii suficient de mult să văd cine e. Traseul nostru e destul de neprimitor, dar ei se apropie tot mai mult. Mai bine stai aici până voi reuşi să descopăr despre cine este vorba.

Intensitatea vocii lui numai îi hrăni teama şi Morrow

analiză faptele în mintea ei. Un vânător singuratic? Vorbeşte Despre El? *O*, *Haină Raţie*, *unde eşti*? îşi plecă încet capul şi se rugă, apoi mâncă ce putu. Lângă ea, Bobocel gângurea din nou şi îşi descoperise picioruşele încălţate în ciorapi.

— Cred că totul se va sfârşi cu bine, îi spuse omul din faţa ei încet, întinzându-i o canistră cu apă.

Ea dădu din cap şi încercă să zâmbească, întorcându-şi privirea din nou şi din nou spre intrarea peşterii, unde o ceaţă fină plutea ca o perdea albă. Vocea ei suna abia ca o şoaptă:

— Nu te voi putea răsplăti niciodată pentru fapta ta.

Păru să se îmbujoreze puţin şi-şi ridică o mână pentru a-şi scoate pălăria. Acoperământul de fetru îi învie o mulţime de amintiri. Tata avea aşa o pălărie, deşi erau destul de comune printre colonişti. Îl privise pe ghidul ei doar în umbra borurilor pălăriei, iar acum îl putea observa cu atenţie. Păr roşu-cafeniu, care fusese cândva roşcat. Ochi albaştri senini. Era lung şi slab ca o sfoară de piele. Un pic mai în vârstă decât ea, dacă aprecia bine.

Când ea îşi plecă ochii, simţi că şi el o studiază, dar nu în felul în care un om priveşte o femeie care îi pare frumoasă. Părea să privească dincolo de cele exterioare, dincolo de rochia de in irlandeză murdară şi de papucii împrumutaţi, de parcă ar încerca să o cunoască.

— Am senzaţia că te-am mai văzut pe undeva, spuse el. Dar nu-mi amintesc unde.

Ea se lumină:

— Şi eu simt la fel.

— Ai vreo idee? întrebă el.

Încurcată, dădu din cap şi începu să îngâne un cântec de leagăn, legănând-o pe Bobocel acolo unde era, în vreme ce flăcările focului dansau pe pereţii umezi. El stătea în faţa ei cu haina de bizon pe umeri, cu ochii pe intrarea peşterii şi cu arma în mână. Ea se opri din cântat, temându-se că ecoul cântecului va ajunge la urechea duşmanului. Pe de

altă parte, poate îl va putea aduce pe Haină Roşie înapoi la ea.

Bobocel îşi ridică privirea, cu gura strânsă, de parcă tăcerea ar irita-o. Morrow se târî în patul ei de pături, ţinându-şi fiica aproape. Focul se înteţea şi se liniştea, iar ea închise ochii şi pe buzele ei se înfiripă o rugăciune. Avea o familie... un alt copil pe cale să se nască. Tânjea după viaţa ei de dinainte, nesigură cum era în clipa de faţă. După ce o binecuvântase atât de mult, Cel Atotputernic nu o va părăsi acum. Nu-i aşa?

L

ăsară în urmă peştera abia în ziua a treia. Pădurea părea îngreuiată de tăcere, de parcă ei ar fi singurele fiinţe vii din întregul ţinut. Morrow se simţea total dezorientată. Dacă nu ar fi fost acest bărbat, ea nu ar şti nici măcar unde se află. Înconjurată de pădure, în imposibilitatea de a zări ceva dincolo de ea, se străduia să se ţină mai aproape de el. Chiar şi cântecul păsărilor părea suspendat şi întunecimea zilei părea apăsătoare, aşa cum era şi starea ei.

— Va veni vijelia, îi spuse ghidul, studiind cerul. Temperatura scade şi cel mai probabil că până dimineaţă se va aşeza zăpada.

Se opriră la un adăpost făcut numai pe jumătate de pe marginea unei creste, abandonat de vânători, şi el începu să adune lemne pentru a aprinde un foc. Ea îl ajută cât de mult putu, coborând poverile de pe cai. Bobocel atârna tot mai greu în legătura ei, în timp ce el făcea de mâncare din proviziile pe care le mai aveau. Când se aşezară în adăpost, ea îl servi pe el şi apoi îşi puse şi ei o porţie, zâmbind a apreciere când el îi spuse: „*Takuwah-nepi*".

Apă de pâine. Mâncare pe care i-o pregătise Haină Roşie când porniseră în călătorie. Amintirea numai adânci tristeţea din sufletul ei. Începu să o hrănească pe Bobocel şi spuse:

— Ştii multe despre shawnee.

— Am trăi cu ei pentru o vreme. Am fost căsătorit cu o

femeie shawnee.

Surprinsă, luă o altă înghiţitură din terciul peste care el turnă melasă din belşug, amintindu-şi de bunătatea şi grija arătată ei de moaşa mekoche.

— Cred că sunt multe lucruri de admirat la ei... la shawnee.

El încuviinţă:

— Inteligenţi. Curajoşi. Puternici. Toleranţi cu albii care vor să-i înveţe felul lor de trai. Păcat că toleranţa e numai de partea lor.

Ea se gândi la colonelul Clark şi la McKie şi la toţi cunoscuţii ei care îi urau pe indieni. De nu ar fi fost Tata, şi ea ar fi fost una dintre ei.

— Câţi ani avea fetiţa ta? îndrăzni ea să întrebe, fără să se uite la el.

El ezită, cu ochii aţintiţi asupra focului.

— Aproape doi. A murit de variolă, la fel ca şi soţia mea.

— Îmi pare rău.

Cuvintele, deşi sincere, părea jalnic de nepotrivite.

— Nici ţie nu ţi-e străină suferinţa, din câte se pare. Spuneai că tatăl tău a murit anul trecut?

Ea dădu din cap.

— Tata a avut tuberculoză. Mama şi sora mea au murit cu mai mulţi ani în urmă, în timpul unui raid al indienilor... şi fratele meu a fost luat captiv. Tata a încercat să-l găsească, să meargă la un schimb de prizonieri, dar nu i-a reuşit nimic.

— Uneori captivii albi doresc să rămână dispăruţi, îi spuse el simplu.

Ea dădu din cap, ştergând gura lui Bobocel:

— Aşa mi s-a spus.

— Shawnee ţi-au ucis mama şi sora... şi ţi-au luat fratele?

Ea ezită, gândindu-se la înconjurat:

— Da.

El o privi gânditor.

— Cum ai reuşit să treci peste asta?

— Tatăl meu s-a împăcat cu ei. Într-o iarnă el a primit în casă un băiat indian bolnav, în timpul unui viscol, şi l-a îngrijit până s-a însănătoşit. Am descoperit apoi că era fiul metis al şefului de trib. După acesta, băiatul şi tatăl au continuat să vină la noi. Tata credea că ei ar putea să ştie ceva despre Jess…

— Fratele rău?

Ea încuviinţă.

— Era cu câţiva ani mai mare decât mine, avea în jur de zece ani când a fost răpit. Pentru multă vreme nu i-am putut ierta pe shawnee pentru ce făcuseră. Dar Tata… Ea ezită, simţind nodul amar din gât, atât de familiar: Tata a refuzat să ţină mânie. Am vrut să fiu ca el, dar mi-a trebuit ceva timp.

El dădu din cap încet, de parcă ar fi înţeles tot ce ea nu putuse rosti.

— Te-am auzit cântând copilului seara trecută. Eşti de origine franceză?

— Mama mea era, dar nu-mi amintesc prea multe despre ea. Cred că mă gândeam la un cântec auzit la ea.

— Ai uitat ultimul vers, îi spuse el, punând deoparte bolul. E în felul următor… Şi îi cântă, rostind câteva cuvinte într-o franceză perfectă, uimind-o cu frumoasa lui voce de bariton.

— C-cum de îl ştii?

El ridică din umeri.

— Toată viaţa am trăit printre francezi… comercianţi şi vânători şi soţiile lor, în jurul oraşului Vincennes. Ştiu câteva cântece, dintre care cele mai multe nu merită menţionate.

Ea se holbă la el fără să se mai ascundă, deşi omul părea să nu o observe, prins în munca lui de pregătire a cartuşelor şi a prafului de puşcă. Era ceva în înclinaţia maxilarului său, felul în care îşi mişca buzele în timp ce vorbea, zâmbetul care era uimitor de familiar…

Ea îşi depăşi inhibiţiile şi se auzi întrebând:

— Cum te cheamă?

Mâinile aspre care curăţau arma îngrijită se opriră.

— Louis.

Louis, *sau Lewis*? *Primul sau ultimul nume*? Simţi o dezamăgire dureroasă şi începu să se ocupe de Bobocel, împăturind un scutec şi învelind-o, înainte de a-i prinde capetele. Îşi dorea ca el să-i spună mai multe despre viaţa lui şi să-i satisfacă astfel curiozitatea, dar el îşi puse pălăria pe cap şi gestul simplu părea să fi ridicat un zid între ei. Omul se îngrijea mai departe de arma sa şi asta îi spunea ei că era pe punctul de a merge să vâneze. Când îşi ridică din nou privirea, el îi întinse o armă. Pistolul cu cremene strălucea argintiu în lumina focului, cu mânerul neted şi uzat.

— Ştii să tragi? o întrebă el. Când ea îşi scutură capul, îi spuse: Este timpul să înveţi. Ţi l-am încărcat. Tot ce trebuie să faci este să-l ridici aşa şi să apeşi pe trăgaci.

Se minună de ciudăţenia armei, rugându-se să nu aibă ocazia să o folosească.

— Mă voi întoarce nu prea târziu şi sper că voi aduce un urs sau un bizon. Avem nevoie de carne proaspătă şi am putea tăia câteva bucăţi pentru restul călătoriei. Dacă vezi vreo panteră sau orice altceva care te sperie, nu ezita să-l foloseşti. Privirea lui îngrijorată făcu loc unui zâmbet: Numai să nu mă împuşti pe mine.

Ea dădu din cap pur şi simplu şi o strânse mai tare pe Bobocel, retrăgându-se mai adânc în adăpost. În faţa plecării lui, simţi o singurătate rece şi dureroasă.

Când el ajunse lângă un cedru înalt, aproape în afara câmpului ei vizual, se întoarse la ea şi vocea lui joasă străpunse amurgul:

— Rămâi pe loc – nici să nu te mişti – până nu mă întorc!

Rămâi pe loc – nici să nu te mişti – până nu mă întorc!

Strigarea părea să o poarte departe în timp şi, ca o piatră aruncată într-un iaz tulbure, fiecare cuvânt forma o undă şi învia amintirea unui alt loc, a unei alte vieţi. Acestea

fuseseră cuvintele lui Jess, aceleaşi pe care le rostise pe malul Râului Roşu când shawnee veniseră pentru prima dată. Ultimele cuvinte pe care le auzise din gura lui. O lăsă din braţe pe Bobocel şi ieşi din adăpost după el, nedumerită şi neîncrezătoare.

Cedrul lângă care el se oprise mai devreme se înălţa falnic şi ramurile lui graţioase o mângâiau în bătaia vântului. Dar omul plecase şi nu avea niciun rost să fugă după el. Zăpada prezisă deja îi şterse urmele, coborând şi învârtindu-se într-un dans fermecător de iarnă, care aproape că o făcu să uite unde şi cine era. Pentru câteva momente, fusese din nou fetiţa de cinci ani, rămasă singură pe malul râului, cu ce mai rămase din viaţa ei făcută bucăţi.

Gânguritul lui Bobocel o făcu să se întoarcă. Reveni în adăpost, rugându-se ca Louis – pentru că numele acesta îi veni în minte – să găsească drumul înapoi. Tot ce avea de făcut era să stea pe loc şi să alimenteze focul din faţa adăpostului. Seara era fără lună, dar părea să nu conteze, pentru că zăpada strălucea ca un felinar, chiar şi după ce se stinse şi ultima lumină a zilei.

El dă zăpada ca lâna, *el presară bruma albă ca cenuşa*.

Chiar când era pe punctul de a-şi pierde speranţa, Dumnezeu trimise zăpada. Urmele omului şi ale animalelor erau acum la vedere, deşi în această pădure fără sfârşit păreau să conteze prea puţin. Şi totuşi: oare l-ar putea conduce pe Haină Roşie la ei? Sau pe ea la el? Alungă orice alte variante înfricoşătoare. Pistolul era acolo lângă ea şi Morrow se uită la el, cu Bobocel în braţe. Cu siguranţă că până şi o panteră s-ar adăposti pe o asemenea noapte.

După o vreme, adormi şi trase mai aproape de ea haina de bizon. Dar visurile ei erau tulburătoare şi confuze. Se trezi speriată de sunetul unei împuşcături.

Ce zări în jurul ei la trezire nu mai semăna cu ce văzuse cu o oră mai devreme. Chiar în faţa adăpostului zăpada se adunase până la genunchi. Privirea ei se întoarse de la focul aproape stins la cedrul îndepărtat, unde zări un om. Nu

Louis. Umbra era prea înaltă şi se mişca altfel. Unul dintre oamenii lui Clark? Vorbeşte Despre El?

O cuprinse panica şi simţi că se sufocă. Ceva îi spunea că nu va mai fi luată captivă, ci va fi ucisă. Tremurând, ridică arma. Metalul rece părea să-i rănească mâna.

Tată, *iartă-mă*!

O făcea pentru Haină Roşie. Şi pentru copiii ei.

Când el ajunse la numai şase metri de adăpost, ea ridică arma. Scoase un zgomot, invitând-o să termine ce începuse. Umbra se apropie tot mai mult, până se aşeză între ea şi foc.

— Morrow?

Aruncă pistolul cu un strigăt, şi acesta scăpă o fulgerare, orbind-o. Precaut, Haină Roşie se aplecă şi înaintă spre ele, în vreme ce Bobocel începu să plângă atât de puternic, încât părea să clatine adăpostul cu totul.

Aproape că îl omorâse.

Când el o atinse, păru să declanşeze o avalanşă de emoţii. Toată neliniştea şi epuizarea ei se risipiră şi o lăsară fără răsuflare. Începu să plângă cu sughiţuri şi simţi cum el o ia în braţe, şoptindu-i cuvinte pe care credea că nu le va mai auzi vreodată:

— *Neeva*, ce primire mi-ai făcut!

Vocea lui exprima nedumerire, uimire.

— Te-am… te-am rănit?

— Nu… nu ţinteşti prea bine.

Bobocel începu să strige mai tare, întrerupându-i. Haină Roşie o luă în braţe şi o ţinu aproape de el, mângâindu-i părul mătăsos, suflându-i blând în faţă, pentru a o linişti. Ea se opri şi-şi ridică capul să-l privească. Pentru câteva momente, studie fiecare aspect al profilului său descoperit de lumina focului, după care zâmbi timid şi se întinse să-i atingă obrazul şi bărbia. Privindu-i, Morrow se topi toată. Deşi timpul şi neplăcerile îi despărţiră, Bobocel părea să ştie că el era tatăl ei.

Ochii lui erau umezi, plini de lucruri pe care nu le putea

rosti. Pentru o vreme, pur şi simplu rămaseră pe loc, îmbrăţişaţi, prezenţa lui le dădea putere şi linişte. Curând Bobocel închise ochii şi se lăsă să cadă pe pieptul lui, cu degetele ei micuţe împletite în ţesătura hainei lui de vânătoare. El o înveli cu grijă într-o pătură şi o aşeză jos.

O trase pe Morrow mai aproape, luând în mâinile sale părul ei despletit şi faţa ei brăzdată de lacrimi.

— Ai ştiut că voi veni după tine.

— Eu… eu nu m-am îndoit de tine, dar eşti în primejdie. Clark te caută… mă caută…

— Nu, Morrow, Clark şi oamenii săi nu au plecat din fort.

Cuvintele lui liniştitoare nu reuşiră să-i alunge teama şi vocea ei se frânse:

— Dar fiul nostru… şi Angélique, şi Loramie…

— Sunt la doar câţiva kilometri de aici. Când a ars fortăreaţa Loramie, au fugit în cel mai apropiat sat shawnee. I-am văzut şi toţi sunt bine sănătoşi, deşi fiului nostru îi este dor de tine.

Ea îl privi pur şi simplu năucită, încercând să înţeleagă cele auzite. Recunoştinţa îi umplu sufletul şi închise ochii, un pic neîncrezătoare când auzi că Clark chiar renunţase la a o urmări. Oare chiar se încheiase totul?

El îi mângâie părul, cu buzele aproape de urechea ei:

— Te-a rănit cineva… pe tine sau pe fetiţă?

— Nu… şi nici cel din pântece nu a fost rănit, spuse ea un pic grăbită.

Mâna lui îi netezi părul. Ea şopti:

— Poate că e prea devreme să nasc din nou…

— Prea devreme? încă nu eşti suficient de puternică…

— Sunt mai puternică decât par.

— Nu eşti puternică, ci doar încăpăţânată. Am mai discutat noi despre asta.

Ea îşi aşeză obrazul pe umărul lui.

— Spui că nu sunt puternică; şi totuşi am mers o sută de kilometri sau chiar mai mulţi până la un fort străin aproape pe viscol, cu un copil în braţe şi altul în pântece, cu prea

puţină mâncare, fără să ştiu dacă vă voi mai vedea vreodată pe tine sau pe micuţul nostru fiu. Şi acum sunt din nou o fugară...

Simţi că el zâmbeşte, deşi umbra îl ascundea de privirea ei.

— Mâine ne vom întâlni cu grupul cu care călătoresc şi vom pleca spre vest.

Gândurile i-o luară înainte, amintindu-şi de fiul care îi aşteaptă şi de Louis.

— Am întâlnit un om... o călăuză. Îi datorez atât de mult... el m-a luat de la fort. Colonelul Clark dorea să te atragă într-o capcană...

— Ştiu. Omul acesta – Louis – a prins un bizon aproape de locul în care am campat noi şi acum este acolo, împărţind carnea. El mi-a spus că eşti aici... şi cum aţi ajuns să călătoriţi călătoriţi împreună.

— Deci... suntem în siguranţă?

— Mai în siguranţă decât ai fost vreodată... şi destul de aproape de Missouri.

— Aş vrea să putem pleca în seara aceasta.

— Nici mâine nu va fi prea târziu.

Acum el zâmbi iar bucuria lui era atât de abundentă încât se revărsa asupra ei, aşa cum stătea sprijinită de el. Îi desfăcu agrafele care îi ţineau părul, desfăcându-l cu mâna pe toată lungimea lui, până când îi acoperi umerii tremurânzi precum un şal.

— Culcă-te, Morrow, şi uită de tot acest necaz.

Ea zâmbi şi rosti în şoaptă, obosită, dar plină de pace:

— Ce necaz?

P

ornind la drum pentru a se întâlni cu Louis, în dimineaţa următoare, Haină Roşie îi povesti cum se porni spre ea, nedorind să aştepte până la primăvară, simţind că s-ar putea să apară noi necazuri în ţinutul pământului de mijloc. Când se aflase la distanţă de numai o zi de staţia Loramie, auzise că postul fusese distrus şi Loramie şi familia sa

fugiseră în cea mai apropiată aşezare shawnee. Cercetaşul indian îi spuse că i-a văzut pe trădătorii shawnee luând cu ei o femeie şi pe copilul ei în sud, spre cascada Ohio. Curând porni în căutarea ei, intersectându-se cu Louis, pe când acesta vâna. În ciuda tuturor lucrurilor, rugăciunile lui Morrow fuseseră ascultate şi primiseră răspuns, iar acum era mai aproape de Missouri decât fusese vreodată.

Acum stătea în mijlocul unui grup nu prea numeros de colonişti şi indieni, o rămăşiţă mică a staţiei Loramie, care îi vor însoţi înspre vest, până în Missouri. Când îl privi pe Haină Roşie pregătind caii pentru călătorie, dorinţa ei de a pleca la drum deveni aproape copleşitoare. Începu să-şi facă o nouă legătură pentru Bobocel, din ceva materiale din proviziile lui Louis, încercând să afle cât mai multe despre călătoria care îi aştepta.

— Cât mai avem până ne vom întâlni cu grupul din Loramie şi îl voi vedea pe fiul nostru?

— Numai câteva zile sau cam aşa ceva, îi spuse el, ajustând desagii. Vom merge încet. Nu vreau ca tu – sau copiii – să suferiţi în vreun fel.

— Ce l-a făcut pe Loramie să se hotărască să meargă cu noi în Missouri, şi nu în d'Etroit?

— Spunea că un teritoriu nou are nevoie de un nou post comercial. Şi va fi suficient de departe de uniformele albastre.

Călăreau spre vest în şir indian printr-o mare catedrală de copaci, cu Haină Roşie în frunte, ea în mijlocul procesiunii şi Louis chiar în spatele ei, călare pe calul lui murg. Adesea Haină Roşie se întorcea înapoi să vadă cum se descurcă, luând-o pentru o vreme pe Bobocel, ca ea să se poată odihni. Rugăciunile lor pentru vreme bună fuseseră ascultate şi cerul deasupra lor era de un uimitor albastru de gheaţă. Morrow avea galoşi şi haină de bizon, deci rămânea încălzită destul de mult timp şi puteau călători mai uşor. Orice oboseală era depăşită de entuziasmul că ajungeau tot mai aproape. Curând avea să-şi ţină ambii copii în braţe...

să stea lângă foc şi să coase… să râdă cu Angélique, alături de copiii ei.

De moment, monotonia nopţilor de iarnă în jurul focului era destrămată de râsete şi povestiri. Bărbaţii se întreţineau cu poveşti de vânătoare şi alte isprăvi de vitejie, îndulcite, credea Morrow, datorită prezenţei ei. Stând între Louis şi Haină Roşie, ea zâmbea la bravurile lor, întrebându-se ce gândea Louis despre toate aceste discuţii. În felul său tăcut şi blând, el povesti câteva dintre isprăvile lui, care se dovediră la fel de interesante precum ale lor.

Călătorise mult, cunoştea pământul de mijloc din Kentucke şi Ohio la fel de bine ca ei, chiar iernase cu cherokee în sud şi sioux în vest. Vorbea o jumătate de duzină de limbi indiene şi se gândea să deschidă un centru comercial aproape de Munţii Strălucitori. Auzind aceasta, Morrow simţi o tristeţe copleşitoare. Deci, odată ce vor fi ajuns în Missouri, el va merge mai departe, iar ea va rămâne cu o mulţime de întrebări care tânjesc după răspunsuri.

Întorcându-se spre el şi privindu-l la lumina focului, ea îi vorbi în şoaptă:

— Nu ai pe nimeni din familia ta?

Louis se uită la ea gânditor.

— O soră.

— O soră, repetă ea. Numai pe ea?

Chicoti şi luă o coastă de bivol din frigarea de pe foc:

— Poate vrei să inventez nişte rude, nişte nume?

Ea îi răspunse cu un zâmbet:

— Pur şi simplu nu-mi place să te ştiu singur, asta-i tot.

— Poate că mie îmi place să fiu singur.

— Te-ai gândit vreodată să te recăsătoreşti… să-ţi întemeiezi o familie?

El zâmbi.

— Sună de parcă ai avea pe cineva cu care ţi-ar plăcea să-mi faci cunoştinţă.

Abia îi putea zări faţa din cauza borurilor generoase ale pălăriei şi nu ştia cât de departe poate merge. Gândindu-se

le Esme, îndrăzni:

— De fapt, chiar am.

— Şi cine ar putea fi?

— Vino cu noi şi vei afla, spuse ea.

Lăsându-se pe spate, aruncă un os câinelui unui soldat.

— Vreau să te ştiu ajunsă în siguranţă… dar nu-ţi pot garanta nimic mai mult.

— Niciodată nu te voi putea răsplăti pentru ce ai făcut pentru noi, mai spuse Morrow.

El dădu pur şi simplu din cap, după care luă o pipă şi îndesă în ea frunze uscate de tutun. Ea se întinse spre foc după un vreasc cu care i-o aprinse, iar el îi mulţumi, arătându-se încântat.

Haină Roşie îi privea, cu Bobocel adormită în braţele lui, capul ei negru pe jumătate ascuns în căciula roşie primită de la Hester. Luând copilul din braţele lui, Morrow se retrase înăuntru, lăsându-i pe bărbaţi să fumeze. Întinsă pe patul improvizat făcut din pături, încă putea zări ce se întâmpla la foc. Profilul lui Louis se vedea clar pe fundalul flăcărilor portocalii, dar în spatele borurilor pălăriei sale de fetru vedea faţa tatălui ei, înainte ca timpul şi durerea să-şi fi luat tributul lor. Sau numai îşi dorea să fie aşa? întorcându-se cu spatele, o îmbrăţişa mai strâns pe Bobocel şi încercă să adoarmă. Haină Roşie i se alătură curând după aceea, vorbind cu vocea lui joasă şi meditativă:

— Morrow, ce ştii despre Louis?

Întrebarea directă aproape că o făcu să se ridice. Se întoarse spre el, gândindu-se la ce aflase de când călătoreau împreună:

— Îi ştiu numele. Că şi-a îngropat o soţie shawnee şi un copil… a slujit ca cercetaş și interpret pentru colonelul Clark… are o soră. De ce mă întrebi?

— Pe faţa lui îl văd pe tatăl tău.

Ea scoase un suspin:

— Seara trecută, când a plecat la vânătoare, mi-a spus aceleaşi cuvinte pe care mi le-a adresat Jess când l-am

văzut pentru ultima oară.

El ezită.

— De ce nu-l întrebi?

— Să-l întreb dacă e Jess? Nu ştiu dacă aş putea.

— Este o chestiune simplă, spuse el încet. Va spune fie da, fie nu.

— Dacă e Jess, cred că nu vrea să fie găsit.

— De ce? Pentru că ţi-a spus că numele lui e Louis?

Louis. Care e oare numele întreg al lui Jessamyn? Tata îl însemnase în Biblia lor de familie, dar fusese distrusă când veniseră indienii shawnee... înconjurat. Deşi încercase să-l ţină minte de-a lungul acestor ani, memoria nu o ajută.

Privi insistent în întuneric, de parcă negura ar deţine răspunsurile pe care le căuta.

— A trecut atât de mult timp. Dacă Louis este Jess, probabil că e mulţumit să mă vadă, să ştie că sunt bine, şi apoi va merge mai departe în treaba lui.

— Şi tu? Eşti mulţumită cu atât?

— Nu.

Răspunsul era categoric, deşi rostit pe un ton liniştit. Nu fusese mulţumită timp de cincisprezece ani, din ziua în care el plecase de la ea, de pe malul râului. Dar dacă Jess stătea acolo, fumând lângă foc, cu greu mai era acelaşi băiat pe care ea şi-l amintea.

Haină Roşie se întinse şi o luă de mână:

— Poate că nu e atât de simplu precum pare.

Ea nu mai spuse nimic, doar se lăsă pe spate şi începu să asculte sunetul respiraţiei lui, căci curând adormise. Era simplu, într-adevăr. Dar ei, pur şi simplu, îi lipsea curajul să-l întrebe.

Haină Roşie lăsă calul lui Morrow să meargă în fruntea procesiunii, pentru ca ea să fie prima care vede tabăra împrăştiată pe lungimea malului îngheţat al lui Mississippi. Era la amurg şi un nor de fum atârna deasupra adăposturilor, adunându-se din multe focuri, iar munţii din depărtare erau de un albastru intens, îngheţat. Cu cât se

apropiau mai mult, cu atât câinii începeau să latre mai tare şi oamenii ieşiră din adăposturile lor calde, pentru a le ura bun venit, în frunte cu Loramie. Salutul său călduros o emoţionă tare mult pe Morrow şi abia se putu stăpâni. Erau destule feţe familiare, cele mai multe dintre ele din staţia Loramie, şi toţi arătau bine şi sănătoşi. Speriată, privi în jur să-l vadă pe fiul lor.

Când, în sfârşit, o zări pe Angélique, cu fiicele lor pe urmele ei, i-o dădu pe Bobocel lui Louis. Inima lui Morrow părea să se spargă când soţia lui Loramie se opri la distanţă de un braţ de ea. În braţele ei era Jess. Voinic şi frumos, o privea cu ochi solemni, care aveau aceeaşi nuanţă inconfundabilă a ochilor tatălui ei. Părul lui era umed, cârlionţat şi fluturând liber în vârful capului. Dar buza lui de jos se încreţi un pic şi ea se temu că va începe să plângă. Zâmbind printre lacrimi, Morrow pur şi simplu întinse mâinile spre el, conştientă de faptul că Haină Roşie şi Louis o privesc. Dar Jess îşi întoarse faţa lui mică de la ea şi îşi ascunse capul mic în gâtul lui Angélique.

— Mama ta s-a întors şi vrea să te vadă, îi spuse Angélique cu blândeţe. Şi eu trebuie să am grijă de copiii mei.

Morrow şopti câteva cuvinte de mulţumire şi îl luă, mâhnită de rezistenţa încordată a trupului său micuţ. Îl legănă ţinându-l sub bărbie, greutatea moale a trupului său era ca un balsam vindecător. Cu toate acestea, el se întoarse de la ea.

— Nu va fi la fel de mofturos când va fi flămând, spuse Loramie mucalit şi Angélique râse.

Morrow îşi plecă uşor capul şi-i şopti ceva la ureche. Oare îşi va aminti cântecul de leagăn francez? El îşi ridică capul şi o privi, sprijinindu-şi o mânuţă grăsuţă de obrazul ei. La atingerea lui ea se topi toată, întorcându-se cu spatele pentru ca alţii să nu-i poată vedea emoţia.

— Ai crescut atât de mare de când am plecat, îi şopti ea, sărutându-i fruntea şi obrazul, apoi bărbia. Îşi deschise gura, iar ea zări un singur dinte, o perlă mică pe gingia de

jos. Văd că Angélique şi fetele au avut mare grijă de tine.

Cuvintele ei păreau să-l fi liniştit şi-i trase batista murdară din buzunarul rochiei. Ea privi în jur spre adăposturi, gândindu-se care dintre ele va fi a lor, dorind să fie singură cu el şi să se poată odihni. De parcă i-ar fi simţit neliniştea, Hainã Roşie o luă de braţ şi o conduse spre cel care îi va adăposti, până când râul se va dezgheţa şi ei vor putea traversa în teritoriul Missouri.

Intrând, ochii ei se opriră pe un pat înalt, cu vasele de gătit şi coşurile cu lucrurile ei de cusut împrăştiate peste tot în adăpostul care avea un foc primitor în centru. Cineva – Angélique – făcuse o treabă admirabilă încercând să aranjeze locul cât mai plăcut. Morrow şi Hainã Roşie stăteau în linişte, iar fiul lor se uita de la unul la celălalt, de parcă ar încerca să înţeleagă unde fuseseră atât de multă vreme. Ridicându-şi mâinile, se întinse spre tatăl lui şi Morrow îi dădu drumul fără tragere de inimă.

Stând pe marginea patului înalt, ea îl privi pe Hainã Roşie râzând şi aruncându-l în sus pe Jess, spre fumul care se înălţa prin gaura din tavan. El chiuia de bucurie, în vreme ce tatăl lui continua jocul. Hainã Roşie privi spre Morrow, iar ea se gândi dacă arată la fel de tulburată pe cât se simte. În voce i se citea îngrijorarea:

— Trebuie să te odihneşti.

— Dar Loramie a spus ceva despre o sărbătoare…

— Fetele vor avea grijă de Bobocel, în timp ce tu poţi sta aici cu Jess.

— Dar Louis…

— Louis nu pleacă încă, spuse el. Nu pleacă până dimineaţă.

Vestea îi provocă o durere neaşteptată. Putea auzi petrecerea care deja începuse afară, dincolo de uşa lor, şi se miră că toţi ceilalţi păreau să aibă dispoziţia necesară pentru aceasta. Privind în jos spre mâinile ei, îşi învârtea absentă verigheta în jurul degetului. Trebuie să vorbească cu Louis în seara aceasta. Nu avea niciun rost să mai

amâne. Dacă va întârzia, s-ar putea ca el să plece. Dar chiar acum îşi simţea pleoapele ca de plumb şi simţi cum adoarme.

— Mamă.

Îşi ridică privirea şi-l zări pe fiul ei, întinzându-şi mâinile durdulii spre ea, în sfârşit spunând acel cuvânt după care tânjise. Ea îl luă în braţe, inima ei liniştindu-se când el îşi lăsă capul pe umărul ei şi începu să îi tragă de dantela corsetului. Simţi revărsarea caldă a laptelui chiar înainte de a-l aşeza pe pat, lângă ea. Ultimul ei gând înainte de a adormi fu că Louis va pleca. Dar căldura fiului ei – şi apoi, mai târziu, a lui Bobocel şi Haină Roşie – o înmuiase, o încălzise şi o făcuse să se simtă în siguranţă şi peste măsură de mulţumită, lăsând deoparte toate planurile de rămas-bun.

M

orrow se trezi în dimineaţa următoare şi-i găsi pe amândoi copiii dormind în adâncitura din mijlocul patului moale, între ea şi Haină Roşie. Bobocel se aşează pe pieptul mare şi gol al tatălui ei, aşa cum fiul lor se cuibări lângă ea. Ochii ei se întoarseră de la focul ce trosnea la gaura pentru fum şi mai departe la cerul albastru. *Aproape în Missouri*, fuse primul ei gând liniştitor, şi al doilea era pur şi simplu: *Louis*. Aşezându-şi o mână pe bebeluşul care se agita în pântecele ei, se ridică, întrebându-se unde îşi petrecuse el noaptea. Petrecerea se prelungise până la orele mici ale nopţii, deşi ea dormise în cea mai mare parte, ridicându-se numai pentru a-i alăpta pe gemeni sau a-l privi pe Haină Roşie punând lemne pe foc. Louis era un om matinal, îşi aminti ea. Oare deja plecase?

Gândul era atât de înspăimântător, încât îşi trase pe ea rochia murdară de pânză cât de repede putu şi îşi căută pantofii noroaţi lăsaţi lângă uşă. Cu forţe noi, trecu dincolo de cortina uşii, ieşind în aerul rece al dimineţii. Deşi în calea ei erau împrăştiate o mulţime de adăposturi, putu zări câteva cotituri şi răsuciri ale fluviului numit Mississippi şi

auzi pocniturile ca de muschetă ale gheţii care trosnea între malurile sale îngheţate.

Te rog, *Doamne*, *nu-l lăsa să plece*, *nu fără a-mi lua rămas-bun de la el*.

Părea că nimeni altcineva nu se trezise, cu excepţia cercetaşilor de serviciu, aşa că ea pur şi simplu se opri, analizând fiecare detaliu pe care îl scăpase în amurg, când intraseră călare în acest loc necunoscut. Douăzeci sau mai multe locuinţe temporare. Un ţinut neprimitor, cu o groapă de foc aproape de râu. Frigări şi grătare pentru prăjitul cărnii. O zonă de lucru pentru confecţionarea bărcilor de canoe, cu instrumente de cioplit şi multe altele. O grămadă de lemne, în mare parte ulm, stejar şi fag, alb îngheţate. Şi apoi un loc îngrădit în care păşteau cincizeci sau mai mulţi cai… şi Louis sprijinindu-se de ţarc.

Inima începu să-i bată nebuneşte. Oare îşi căuta calul? Strângând în jurul umerilor o pătură albastră, porni în direcţia lui, mai cu îndrăzneală la început, iar apoi mai timid, gândindu-se la ce va spune. Cu cât se apropia mai mult, cu atât se simţea mai nesigură. Înclinaţia pălăriei sale – forma aparte a maxilarului său nebărbierit – părea să-i renască în minte mii de lucruri despre viaţa ei de dinainte şi despre tatăl de care îi era atât de dor. Când ajunse la numai o aruncătură de băţ, el se întoarse spre ea, dar nu salută, ci numai îşi fixă ochii obosiţi asupra ei, ochi care erau roşii, fermi şi îndureraţi în acelaşi timp. Purta aceeaşi haină soioasă şi murdară pe care o avusese cu o zi înainte şi arăta de parcă ar avea nevoie disperată de somn.

Ea spuse primul lucru care îi veni în minte:

— Nu ai dormit?

El îşi netezi barba:

— Nu, Morrow. Am fost treaz toată noaptea, întrebându-mă ce să-ţi spun în dimineaţa care va veni. Şi acum că a venit, tot nu ştiu ce să-ţi spun.

Ea îşi înghiţi nodul amar din gât:

— Pleci?

El îşi scoase pălăria şi o răsuci agitat.

— Crezi că aş fi putut pleca fără să-mi iau rămas-bun? Am mai făcut-o o dată, îţi aminteşti, cu mult timp în urmă. Şi de atunci am urât despărţirile.

Jess.

Privirile lor se întâlniră şi rămaseră aşa, calde ca o îmbrăţişare, şi totuşi nevenindu-le să creadă. Ea privi cum el scoate ceva dintr-un mic săculeţ de piele legat la brâu. Când aşeză în palma ei verigheta tatălui lor şi-i închise apoi pumnul, ea începu să plângă.

El îşi aşeză braţele în jurul ei, cu o privire gânditoare.

— Nu-mi amintesc toate lucrurile despre casa noastră de la Râul Roşu, dar îmi amintesc de această cruce celtică. Şi tu arăţi exact ca mama noastră.

Ea îl privi atentă, printre lacrimi:

— Tu arăţi ca Tata.

— Mă bucur să aud asta. Îmi amintesc că era un om bun… un tată bun. Dar pun pariu că nu s-a gândit vreodată că verigheta lui mă va conduce la tine.

Ea îşi şterse faţa plină de lacrimi cu marginile păturii:

— Numai Cel Atotputernic putea aranja una ca asta.

El încuviinţă.

— Soldaţii au luat verigheta şi s-au gândit la rău, dar – cum zice Scriptura – Dumnezeu a preschimbat răul în bine.

— Ai fost acolo când s-a întâmplat asta?

— Chiar acolo la masa tratativelor, traducând alături de Haină Roşie. L-am luat deoparte pe ofiţerul de serviciu şi i-am spus că aparţine unei rude de-a mele, şi mi l-a dat imediat. Şi apoi, când tu ai ajuns la fortul Clark, am văzut că purtai verigheta Mamei. Designul este inconfundabil. Niciodată nu am mai văzut un set de verighete ca acestea.

— Spui că numele tău e Louis, dar eu te cunosc ca Jess.

El zâmbi.

— Jessamyn Louis Little.

Ea îşi plecă privirea spre propria ei verighetă, crucea mică strălucind în lumina dimineţii şi o tristeţe dulce-amară trecu

peste faţa ei.

— Aş fi dorit ca Tata să fie aici. Nu a încetat să te caute... te dorea acasă.

— Niciodată nu l-am uitat... şi nici pe tine. El privi în altă parte şi îşi închise ochii pe jumătate, privind lumina soarelui de răsărit. Am fost acolo când shawnee le-a ucis pe Mama şi pe Euphemia. Nu ştiu de ce m-au lăsat în viaţă sau de ce m-au dus în nord, în satele indiene. Un cuplu de shawnee, al cărui copil murise, m-a adoptat. După o vreme, ei au devenit familia mea.

Familia. Nu se simţi rănită de mărturisirea lui. Legătura lui cu shawnee era la fel de neobişnuită ca a ei şi pur şi simplu dădu din cap în semn de înţelegere.

— Bănuiesc că acum vei pleca.

Pe cât de tare ar fi dorit să-l oprească, vocea ei cedă în cele din urmă şi el îşi puse din nou braţele în jurul ei.

— Nu, Morrow. Am rătăcit multă vreme şi acum vreau să mă aşez. Găsirea ta este ca o sosire acasă pentru mine. Cu voia Domnului, voi traversa Missouri şi voi locui aproape de tine, într-o casă a mea.

La aceste cuvinte, îi păru că în suflet îi răsări soarele şi toată oboseala ei fusese îndepărtată. Simţi umbra înaltă din spatele ei şi se întoarse. Haină Roşie stătea acolo privindu-i, cu gemenii în braţe. Erau aproape acasă. Aproape în Missouri.

Dar casa nu este un loc, după cum ajunse ea să înţeleagă. Casa este o familie. Casa era chiar aici, chiar acum. Cu aceşti oameni dăruiţi ei de Dumnezeu.

Laura Frantz mărturiseşte că bunica ei a fost catalizatorul fascinaţiei sale pentru istoria ţinutului Kentucky. Strămoşii lui Frantz l-au urmat pe Daniel Boone în Kentucky în perioada de sfârşit al secolului al optsprezecelea şi s-au aşezat în ţinutul Madison, unde încă locuieşte familia ei. Franz este membră a Kentucky Historical Society, American Christian Fiction Writers şi Romance Writers of America, şi este autoarea cărţii The Frontiersman’s Daughter. În

prezent locuieşte în apropierea oraşului Port Angeles, Washington, cu soţul ei şi cei doi fii. O puteţi contacta scriindu-i pe site-ul www.laurafrantz.blogspot.com sau Laura Frantz.net.

Alte cărţi publicate la editura Casa Cărţii

Ascunsă printre stele, de Melanie DObson *Căminul mult visat*, de Lynn Austin

Când o lume întreagă ne desparte, de Lynn Austin

Chemarea deşertului, de Lynn Austin

Crăciunul la Camton, de Tamera Alexander

De-aş fi în locul tău, de Lynn Austin *Dorinţe nerostite*, de Beverly Lewis *Fiicele Evei*, de Lynn Austin

Flacăra Rezistenţei, de Tracy Groot *Ironia sorţii*, de Jerry B. Jenkins *Locul femeii*, de Lynn Austin *în vâltoarea apelor*, de Lynn Austin *Misterul fotografiei*, de Beverly Lewis

Niciun loc unde să plângi, de Doris Vanătone şi Erwin W. Lutzer o *comoară nebănuită*, de Tamera Alexander

O perlă în nisip, *de* Tessa Afshar

Pârâul Fermecat, de Lynn Austin *Perechea potrivită*, de Lynn Austin *Râul misterios*, de Beverly Lewis *Scrisori de dragoste*, de Beverly Lewis *Sub ocrotirea aripilor Lui*, de Lynn Austin *şoaptele vântului*, de Melanie Dobson *Talazul iubirii*, de Beverly Lewis *Tărâmuri ascunse*, de Lynn Austin *Tot ce ea îşi doreşte*, de Lynn Austin *Un nou început*, de Lynn Austin Colecţia *Raftul clasic*:

Ben-Hur, de Lewis Wallace

Cămaşa lui Cristos, de Lloyd C. Douglas *Cetatea blestemată*, de John R. Carling

Coliba unchiului Tom, de Harriet Beecher Stowe *Mândrie şi prejudecată*, Jane Austen *Quo vadis*, de Henryk Sienkiewicz

Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)

Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke şi T. Davis Bunn (5 volume) Seria *Cronicile de la Fountain Creek*, de Tamera Alexander (3 volume) Seria *Cronicile întoarcerii din exil*, de Lynn Austin

Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)

Seria *Faptele credinţei*, *de* Davis Bunn şi Janette Oke (3 volume) Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)

Seria *învăluiţi de iubire*, de Janette Oke (8 volume)

Seria *Conacul Belmont*, de Tamera Alexander (1 volum)

Seria *Moştenirea din Lancaster County*, de Beverly Lewis (3 volume) Seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)

Seria *Plantaţia Belle Meade*, de Tamera Alexander (3 volume) Seria *Secretul trandafirului*, de Michael Philips (4 volume) Seria *Soţiile patriarhilor*, de Jill Eileen Smith (3 volume)

Seria *Soţiile regelui David*, de Jill Eileen Smith (3 volume)

Seria *Surorile Shenandoah*, de Michael Phillips (4 volume) Seria *Trilogia Genezei*, de Kacy Barnett-Gramckow (3 volume)

Seria *Valuri de îndurare*, de Lynn Austin (2 volume)

Seria *Verişoarele Carolina*, de Michael Phillip (4 volume) Seria *Vestul canadian*, de Janette Oke (6 volume)

Romanul de față spune o poveste captivantă despre focuri de armă și conflicte rasiale, invidii și gelozii, iubiri și iertări, dar și despre regăsiri neașteptate. Toate, din ținuturile sălbatice ale Americii veacului al XVIII-lea.

După o perioadă petrecută la Philadelphia, frumoasa Morrow Little se întoarce în ţinutul neîmblânzit de la Râul Roşu, unde tatăl ei este pastor şi unde, în copilărie, indienii shawnee i-au ucis mama şi sora mai mică, iar pe fratele ei l-au răpit fără urmă.

Coloniştii americani şi indienii shawnee îşi produc reciproc daune şi mai ales victime, într-un război de uzură, fără nicio regulă. În ciuda suferinţelor pe care le-a îndurat, pastorul alege calea iubirii şi a iertării, primind mereu vizitele tânărului Haină Roşie şi ale tatălui lui. Dar inima bună a tinerei Morrow este umbrită de neiertarea faţă de indienii care îi calcă pragul, precum şi de dorul după fratele pierdut.

Laura Frantz a început să scrie de la șapte ani și este pasionată de istoria Americii, mai cu seamă de cea a statului Kentucky, unde s-a născut. Romanele ei împletesc ficțiunea cu istoria Statelor Unite. Cărțile ei poartă un profund mesaj creștin evanghelic.

Editura Casa Cărții
ISBN: 978-606-732-184-5